

Giới thiệu Nhà Có Shota

Truyện Nhà Có Shota của tác giả Song Tam là một con sóng tình yêu với những trái ngang của cuộc đời. Cô nàng Chung Mạn một mình lặn lội làm ăn ở thành phố, đột nhiên nhận được 'món quà lớn' đang sống sò sò: Một shota. Đáng yêu thì đáng yêu thật, nhưng thêm một người thêm một đôi đũa, đũa cũng phải bỏ tiền ra mua đấy, mỗi tháng phải đưa hai ngàn tệ tiền sinh hoạt mới được vào cửa.

Thật ra bản thân Chung Mạn cũng chẳng dư giả gì, nhưng đã cố gắng kiếm tiền để lo cho Diệp Minh Hy, vậy nên Diệp Minh Hy hi vọng mình có thể nhanh chóng trưởng thành để chăm sóc lại chị gái này. Cậu cũng âm thầm yêu Chung Mạn, nhưng xuất hiện một tình địch đáng gờm: cấp trên của Chung Mạn.

Giữa họ sẽ gặp sóng gió gì, liệu Chung Mạn sẽ chọn Shota, một cậu học sinh trung học. Mời các bạn cùng theo dõi truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Shota* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Lần đầu gặp gỡ

Dịch: Apry618

Từ trên trời bay tới một shota, phí chăm sóc là bao nhiêu?

“Mẹ! Chẳng phải con đã nói mẹ đừng lo chuyện của con nữa rồi sao? Hồi trước mẹ bắt con đi xem mắt thì thôi đi, giờ lại còn muốn làm cái trò này? Mẹ đừng có nghĩ tới nữa.”

Chung Mạn vừa hét vào điện thoại, vừa lấy chân đá bay chiếc dép lê ngang đường. Lửa giận khó tiêu, cô bước vào phòng bếp mở một chai nước ngọt có cồn, uống ừng ực ừng ực vào bụng, thở ra một hơi rồi mới dần dần bình tĩnh lại. Cô quay người, dùng chân đóng cửa tủ lạnh.

Ở đầu dây bên kia, bà mẹ như Đường Tăng* tất nhiên không chịu buông tha, còn nói lại: “Con nói gì vậy hả? Phụ nữ có cố gắng đi thể nào chẳng nữa thì cuối cùng vẫn phải tìm một người đàn ông tốt. Đã bảo con đừng có đi học, rồi đấy, lên đại học lại chạy lên thành phố, học xong rồi thì sao? Nhà thì không về, chồng thì không lấy, nói gì mà nam nữ bình đẳng, cuối cùng chẳng phải là làm công cả đời cho bọn đàn ông sao? Nói cho cùng, phụ nữ vẫn nên tìm một người tốt mà gả thôi...”

*Ý chỉ người nói nhiều, hay cảm ràm

“Dừng!” Cảm thấy chủ đề này sẽ lặp đi lặp lại không dứt, Chung Mạn vội vã ngăn tiếng tụng kinh của mẹ lại, dõng dạc đề: “Mẹ nói cái người sẽ tới thành phố là ai?”

“Thì là con trai của em trai của vợ của anh trai của chị dâu họ của con đấy. Kể ra đứa bé này cũng tội nghiệp lắm, tuổi còn nhỏ mà ba mẹ đã không may qua đời vì tai nạn giao thông rồi. Họ hàng không ai muốn đón nó về, cuối cùng thì ở chỗ này một tháng, ở chỗ nọ một tháng, bữa đực bữa cái. Gần đây nó còn bị bắt phải nghỉ học, vợ của anh trai của chị dâu họ của con tìm khắp mọi nơi, ngôi trường duy nhất đồng ý cho thằng bé học lại ở trên thành phố, con nói xem có khéo không?”

Đúng là khéo thật, lại còn khéo tới tận thành phố cơ! “Mẹ à, ý mẹ là người này không chỉ là một thằng oắt con, mà còn là một thằng oắt không lo học hành để bị đuổi học?” Chung Mạn chỉ muốn ngắt đi cho xong. “Người như thế mà mẹ định cho tới sống cùng con sao?”

“Nó mất đi cha mẹ, ở trường bị đũa khác bắt nạt nên mới đánh trả, ai ngờ trường lại bắt nó nghỉ học, chẳng có tình người gì cả. Huống chi nó còn nhỏ như thế, một đứa trẻ con, mẹ còn chẳng sợ thì cô sợ cái gì?”

Chung Mạn gào thét trong im lặng. Tất nhiên là mẹ không sợ rồi, người thu nhận nó có phải mẹ đâu! Căn hộ này là tự cô kiếm tiền để mua, sao cô lại phải thu nhận rồi chăm sóc một đứa trẻ không thân không thích chứ?

“Mẹ à, đây không phải chuyện tuổi tác...”

“Chuyện này mẹ đã đồng ý với chị dâu họ của con rồi, chẳng lẽ con muốn mẹ phải đi nói là không được?” Bà Chung cũng nổi cáu. Bà vỗ ngực đồng ý chuyện này, sao có thể dễ mất mặt được?

“Chuyện này con nói thế nào cũng...”

“Đúng rồi, mẹ nói với con là công ty bảo hiểm của ba mẹ thằng bé sẽ đưa phí chăm sóc hàng tháng chưa nhỉ?”

Cô nàng Chung Mạn thiếu tiền đến phát điên vừa nghe xong liền dừng lại, vội vàng hỏi: “Phí chăm sóc? Bao nhiêu tiền?”

“Một tháng chắc được hai ngàn tệ, tuy không nhiều nhưng cũng không phải là ít.”

Hai ngàn? Mỗi tháng có thêm hai ngàn, cô không cần phải lo tiền nhà nữa rồi. Tiền lương 4 ngàn tệ của cô sẽ dư ra 3 ngàn để tiêu, những cuốn sách những món mỹ phẩm cô ước ao từ lâu sẽ không cần phải tiết kiệm nữa!

Hiểu con ai bằng được mẹ, bà Chung thấy con gái im lặng liền biết là có trò hay rồi, nhanh chóng rên rỉ khi còn nóng: “Phải không nào, hai ngàn đâu có ít, bằng con làm thêm một công việc rồi...”

“Chậm đã chậm đã, nếu tốt như vậy thì tại sao vẫn không ai chịu nhận nuôi nó?” Chung Mạn thiếu tiền nhưng không có ngu. Nếu có chuyện tốt như vậy thì sao đến lượt cô chứ?

“Chẳng phải đã nói là ở đây không có trường cho nó học sao? Nếu không phải như vậy thì họ hàng làm sao cho nó lên thành phố chứ?” Bà Chung bồng thờ dài, giọng nói mềm đi. “Nếu con thật sự không thích, vậy thì để mẹ đi từ chối...”

“Từ đây! Thật ra chỗ của con ở được, nhưng mà...” Cô còn muốn nói gì đó nữa, bà mẹ ở đầu dây bên kia đã ngắt lời. “Được! Con dọn dẹp nhà cửa ngay luôn đi, chín giờ sáng mai đến ga thành phố đón người! Được rồi cứ vậy đi, bai bai!”

Thấy mẹ mình định cúp máy, Chung Mạn lập tức gào lên: “Ít ra mẹ cũng phải cho con biết tên nó chứ!”

“Diệp, Diệp cái gì ý nhỉ?” Bà Chung che ống nói, quay người qua hỏi chồng rồi mới quay lại nói: “Nó tên là Diệp Minh Hy, con không biết sao?”

“Làm sao mà con biết được, mẹ đã nói bao giờ đâu!” Chung Mạn còn đang muốn hỏi cận kề hơn, bà Chung lại sợ cô hỏi hận nên cúp điện thoại. Chung Mạn chán nản tắt máy, quăng lên trên sofa, vừa dụi vào gối ôm vừa nghĩ: Tuy cô không thích địa bàn của mình có thêm một tiểu quý, nhưng vì hai ngàn tệ... Cô nhin!

Diệp Minh Hy đúng không? Rốt nhất là cứng hầy ngoan ngoãn, để mỗi tháng bà đây thoải mái nhận hai ngàn tệ, nếu không... Chung Mạn vịn gối ôm, trên mặt lộ ra biểu cảm vô cùng hung ác.

***

Khó có được ngày chủ nhật.

Ga thành phố, một cô nàng thực nữ dùng tấm biển bằng giấy viết “Diệp Minh Hy” trên tay để quạt gió. Nhìn từ phía sau, vài sợi tóc xinh đẹp bay bay, trông cũng toát lên vẻ cảnh vui ý đẹp.

Chi tiếc họ đều không nghe thấy tiếng lòng của nàng thực nữ, nếu không sợ là cả cái ga tàu này đều tan nát hết cả.

“Thằng nhóc thôi tha, đồ oắt con, chuyến tàu của mi chậm chuyến gì chứ? Nếu không phải vì hai ngàn tệ, sáng chủ nhật bà đây đâu phải bỏ dầy, sau đó đợi mất 3 tiếng?” Một tuần mong đợi vào mỗi ngày chủ nhật để được ngủ đến khi tự tỉnh, tại sao cô phải đứng ở cái ga chật kín người này ngu ngốc chờ đợi!?

Khi cô đang dựa vào lan can, cúi đầu đối diện với nền gạch đầy những vết xước, chửi rủa cậu bé kia với sự oán hận ngất trời, một dáng người dừng trước mặt cô.

Có bệnh à? Vô duyên vô cớ đứng trước mặt tôi làm gì?

Cô có chút bức bối, từ từ dời ánh mắt từ nền gạch lên cao, tầm mắt bỗng nhiên đụng phải một tiểu soái ca đang ngẩng đầu nhìn cô chăm chú. Trong khoảnh khắc mắt hai người chạm nhau, vì mái tóc lộn xộn của cậu, vì những đường nét rõ ràng ấy, vì làn da trắng mềm ấy, vì hàng lông mi dài ấy, vì chiếc mũi cao như dùng tay nặn ra ấy, con tim Chung Mạn nhảy mạnh một nhịp. Nhưng cô lập tức bình tĩnh lại, còn có thể nghe thấy bản thân đang lịch sự hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Tiểu soái ca không trả lời, hơn nữa mặt không chút biểu cảm, môi mỏng khẽ nhếch lên. Chung Mạn đoán cậu không hiểu tiếng Trung, chỉ đành hỏi thêm vài lần. Cô gái bên cạnh bắt đầu rầm rì xuyết xoa, bởi vì ngũ quan của cậu bé này rất xinh xắn, làn da rất trắng rất nhẵn nhụi, giống y như thiên sứ hồn nhiên trong quảng cáo!

Hỏi mấy lần mà chẳng có một chút phản ứng, đánh giá của Chung Mạn về đứa trẻ này từ vô cùng cao tụt xuống vô cùng thấp. Cô đứng thẳng người lên, thấy mình cao hơn cậu trên hai mươi phân, không khỏi cảm thấy khí thế của bản thân mạnh lên, thế là không để ý cậu nữa, tiếp tục nhìn chăm chăm vào lối ra xem thẳng ranh chết tiệt kia ở đâu.

Ai ngờ đứa trẻ này không tránh ra, cứ đứng trước mặt cô không nói năng gì. Tuy không chắn mất tầm mắt của cô, nhưng cảm giác bị người ta chắn ở phía trước quả thật sự không ổn. Chung Mạn lắc đầu vài lần với cậu ta, còn tỏ ý để cậu tránh ra, không ngờ cậu ta vẫn không đi. Thế là Chung Mạn ra hiệu lần nữa... Cứ như vậy mất mấy lần, Chung Mạn đột nhiên sáng tỏ, nhảy lên chỉ vào cậu, kêu lên: “Lẽ nào em là... Diệp Minh Hy?!”

Tiểu soái ca gật gật đầu, thấy cô có vẻ muốn bùng cháy ở ga tàu để giải tỏa sự kinh ngạc nhưng cả lòng mày cũng chẳng thêm động đậy, ánh mắt vô tội khiến cô gái đứng sau Chung Mạn “trúng sét” hết chói tai. Chung Mạn khó khăn lắm mới bình ổn được tâm trạng, xác nhận thêm lần nữa: “Em thật sự là Diệp Minh Hy?”

Tiểu soái ca gật đầu lần nữa, lúc này Chung Mạn thật sự không thể không kinh ngạc, sao bên họ hàng nhà mình lại nhảy ra một thằng oắt đẹp trai như

vậy chứ?

“Vậy được rồi, chúng ta đi về thôi!” Chung Mạn nắm tay dắt cậu đi, có cảm giác như mò hén mà mò ra kim cương vậy, không những hàng tháng có hai ngàn, còn có thể nhìn thấy một mỹ nam như vậy mỗi ngày nữa... Ồm, tuy cậu ta có hơi thấp, nhưng chắc chỉ là chưa dậy thì. Qua vài năm nữa vào cấp hai thì sẽ cao lên, Mà chẳng phải trẻ con tiểu học là đáng yêu nhất sao? Nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn lanh lợi này của cậu nhóc, chắc là rất dễ lừa gạt.

“Em Minh Hy à, em học trường tiểu học nào ở thành phố?”

Cậu bé không có phản ứng.

“Em không biết sao?”

Không phản ứng lần nữa.

“Em có biết mình học trường nào không?”

Không ngờ lần này lại gật đầu, cuối cùng Chung Mạn cũng phát hiện cậu nhóc không nói chuyện mà chỉ gật đầu. Thôi được, đây đúng là câu đòi hỏi suy luận, cậu biết mình học trường nào, nhưng không biết là trường tiểu học nào...

“Chẳng lẽ trường em học không phải là tiểu học?” Không phải là trường quốc tế gì đó chứ? Vậy thì hai ngàn tệ chắc chắn không đủ...

Không ngờ Diệp Minh Hy lại gật đầu!

“Gi cơ? Em học trường quốc tế thật sao?” Trời ơi, có thể quăng nó về lại tàu hỏa không?

Lần này thì không phản ứng. May mà không phải gật đầu, nếu không Chung Mạn sẽ thả nó về chỗ cũ ngay lập tức.

Không chịu được trò chơi giải đố này, Chung Mạn dừng lại, nhẹ nhàng nắm lấy bờ vai nhỏ bé của cậu hỏi: “Em nói thật đi, em học trường nào?”

Cậu bé nhìn cô rất lâu nhưng không hề nói chuyện.

“Không phải em học cấp hai chứ?”

Gật đầu.

Cấp hai?! Chung Mạn nhìn dáng người thấp bé của cậu, thấy hơi khó tin: “Lẽ nào em là thần đồng học nhảy lớp?”

Không phản ứng.

“Vậy... Em, em năm nay bao nhiêu tuổi?”

Diệp Minh Hy lôi giấy tờ từ trong người ta, đưa đến tay Chung Mạn. Cô vừa nhìn, lập tức như sấm chớp bên tai.

Tiểu quỷ thấp như học sinh tiểu học này không ngờ lại...

Mười, lăm, tuổi?!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Shota* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Nhập học

Dịch: Apny618

Đi học mất hơn một ngàn thì thôi, vấn đề là cung 'học' không nổi ha?

“Mẹ, mẹ còn dám nói nó 'chỉ có tí tuổi, vẫn là một đứa bé'? Sao lại là một người đàn ông, lại còn là một tên đàn ông câm!?” Chung Mạn mặt mày xám xịt đưa Diệp Minh Hy về nhà, chẳng thèm nói một câu chào hỏi liền lần vào trong phòng, nắm lấy điện thoại gọi về nhà. Về việc cách âm của phòng có tốt hay không, không nằm trong phạm vi suy xét của cô.

Bà Chung ở đầu dây bên kia rõ ràng cảm nhận được cơn giận của con gái, khẽ co người lại, nhưng nghĩ đến việc mình là mẹ của cô, bà lại ưỡn ngực lên trả lời: “Đàn ông gì chứ, Minh Hy mới mười lăm tuổi.”

“Mười lăm tuổi chẳng phải đàn ông sao? Mẹ còn muốn cậu ta ở đây mấy năm liền?!” Trời ạ, đáng người cậu ta thấp bé, nhưng tuổi hoàn toàn không nhỏ! Đặt một đại nhân to lù lù như này trong nhà, sau này ở nhà cô không thể tẩy trang không thể thoải mái ăn uống không thể nằm trên sofa xem tivi, không thể không thể không thể, gì cũng không thể! Cô có nên chết quách luôn cho xong không?!

“Cô ở nhà mẹ hai mươi tư năm, mẹ còn chưa oán thán gì, Minh Hy ở có mấy năm, cô nhẫn nhịn một tí chẳng phải là ổn rồi sao?” Bà Chung dùng xong chiêu mềm, lại tung ra chiêu cứng. “Đúng rồi, mai cô nhớ đưa Minh Hy đến trường đăng kí, chỗ người giám hộ của nó mẹ đã ghi tên cô rồi, nếu ở thành phố nó xảy ra chuyện gì không may, cô phải chịu hết trách nhiệm, phải ngồi tù đấy!”

Người làm mẹ đúng là quá hiểu con gái mình, cứng mềm cùng tung, kiểu này Chung Mạn không muốn chấp nhận cũng không được.

Tắt điện thoại, Chung Mạn bước ra khỏi phòng, nhìn thấy Diệp Minh Hy ngồi thẳng lưng, bên chân chỉ đặt một túi hành lý nho nhỏ, trên mặt không chút biểu cảm.

Cậu vừa đến, cô không những mất đi tự do, mất đi một ngày chủ nhật, ngay cả ngày mai cũng phải xin nghỉ nửa ngày. Thường chuyên cần của tháng này coi như đi toi rồi.

Cô thương xót cậu ta, ai tới thương xót cô đây?

Nói là nói như vậy, nhưng thấy cậu ngoan ngoãn ngồi trên sofa, lưng dựng thẳng tắp, nhớ lại thân thể của cậu, lại nghĩ tới hai ngàn tệ kia...

Chung Mạn may mắn theo kịp chính sách cho vay lãi suất thấp của chính phủ ở địa phương này, cả khoản cho vay với tiền lương tiết kiệm được trong mấy năm nay cộng dồn vào đều nằm hết ở căn hộ nhỏ này, tiền gửi ngân hàng thường xuyên quanh quẩn giữa mức hai ba con số... Cô thở dài một hơi, nói: “Chị vẫn chưa kịp dọn dẹp phòng chứa đồ linh tinh, cũng chưa kịp mua giường, tuần này em ngủ trên sofa trước đi, để hôm nào nghỉ chị sẽ xử lý mấy việc này cho em.”

Tất nhiên lúc này Diệp Minh Hy có nghe thấy Chung Mạn gào thét với cái điện thoại, còn tưởng khi cô vừa ra sẽ đuổi cậu đi, không ngờ cô lại để cậu ở lại. Những cơ mặt vốn đang căng cứng dần dần thả lỏng, gật gật đầu với cô.

Chung Mạn thấy vẻ này của cậu, nhớ lại ngày trước hồi mình mới lên thành phố cũng nếm trải cảm giác ăn nhờ ở đậu, cũng bơ vơ không nơi nương tựa như vậy, không kiềm nổi thở dài thêm một hơi, giọng nói cũng mềm hẳn xuống: “Ngày mai chị đưa em đến trường đăng kí.” Cô nghĩ nghĩ, vào phòng phòng chứa đồ lấy bàn chải đánh răng và khăn mặt mua thêm vào đợt giảm giá, lấy thêm một chiếc chăn mỏng đưa cho cậu. “Em dùng mấy cái này trước đi, lát nữa chị sẽ dọn sạch hai ngăn tủ trong phòng chứa đồ, sau này em có thể để đồ vào chỗ đó.”

Thấy cậu gật đầu, Chung Mạn tiếp tục nói: “Em có thể ăn đồ trong tủ lạnh, ăn rồi nhớ báo lại chị để chị bù vào, bình thường ở nhà có thể xem tivi, còn việc lên mạng...” Cô nhìn vào chiếc máy tính ở một góc phòng khách, lại nhìn nhìn cậu, cắn răng nói: “Lúc chị không ở nhà em có thể dùng, nhưng nếu bị dính virus gì...” Cô hung ác trừng mắt với cậu, “Chị sẽ không bỏ qua cho em đâu.”

Cậu lại gật đầu, trong khoảng thời gian ngắn Chung Mạn cũng không nghĩ thêm được gì, chỉ đành khoát khoát tay. “Vậy thì cứ thế trước đã, chị đi dọn dẹp, em xem tivi đi.”

Sau khi Diệp Minh Hy xem tivi hết một tiếng, cuối cùng Chung Mạn cũng dọn sạch được phòng chứa đồ, dẫn cậu vào phòng chỉ chỗ cho cậu. Ngoài được hai ngăn tủ, cậu còn có được một chùm chìa khóa, gồm chìa khóa phòng và chìa khóa của một ngăn tủ.

“Sau này em có bí mật hay đồ quý gì, cứ để bên trong này đi nhé.” Chung Mạn vỗ vỗ vào ngăn tủ có khóa. Hồi trước cô ở nhờ nhà người khác, đồ có giá trị đều không biết nên để vào đâu, vậy nên cô đã dọn riêng một ngăn tủ có khóa cho cậu. “Nhớ kĩ nhé, không được làm mất chìa khóa, đặc biệt là chìa khóa cửa chính.”

Cậu lại không nói chuyện, chỉ gật đầu. Đối với pho tượng biết gật đầu này, lời Chung Mạn có dài hơn nữa cũng không thể tiếp tục, đành nói: “Vậy em cứ tự nhiên nhé.”

Diệp Minh Hy lại gật đầu, sau đó trải qua cả một ngày trên chiếc sofa. Cậu xem tivi hết 8 tiếng, lại ngủ thêm 8 tiếng.

***

Bảy giờ sáng, Chung Mạn tâm không cam lòng không nguyện bò dậy khỏi giường, đang định đi ngang qua sofa để đến phòng bếp rót cốc nước uống, Diệp Minh Hy vốn đang ngủ say trên sofa bỗng dưng giật thót cả người ngồi dậy, trên mặt đầy vẻ hoảng hốt. Chung Mạn thấy thế khẽ nhủ mày, trong lòng nghĩ: “Phản ứng của thằng bé này cũng lớn quá nhỉ?”

“Chào buổi sáng.” Cô vẫy vẫy tay chào hỏi với Diệp Minh Hy vẫn chưa hoàn hồn.

Cậu nhìn thấy cô, lại thấy không gian yên tĩnh quanh mình, sắc mặt mới dần bình thường lại, lại trở thành tượng. Trải qua một ngày chung sống, Chung Mạn đã quen với dáng vẻ này của cậu. Cô quay người rót một cốc nước đưa cho cậu, nói: “Dậy rửa mặt chải đầu đi, chúng ta phải đi đến trường rồi.”

Ngôi trường mà Diệp Minh Hy vượt đường xá xa xôi đến thành phố học tên là “Trung học Hoàng Vĩ”. Chung Mạn lên đại học mới tới thành phố học nên hoàn toàn không có ấn tượng với các trường trung học ở đây. Ngôi xe buýt tới chỗ gần địa chỉ, kéo một người lại hỏi vị trí mới biết trường trung học đó vô cùng nổi tiếng, mà còn là vô cùng nổi tiếng về việc khiến người ta toát mồ hôi.

“Ồ, đi thẳng từ đây rồi rẽ trái là đến.” Bác gái đón hậu thấy Chung Mạn dẫn theo Diệp Minh Hy, có chút lo lắng hỏi: “Đưa bé này đến đó học sao?”

“Vâng, sao vậy ạ?”

“Cái trường đó áy à, chỗ chúng tôi đều gọi là 'Võ quán Hoàng Văn...'”

“Là trường dạy võ thuật sao?” Chung Mạn nhú mồm, sao chưa từng nghe chuyện thằng bé này đến học võ nhỉ?

“À, không phải, chỉ là một trường trung học bình thường thôi.” Bác gái trả lời xem thường hừ một tiếng. “Nhưng mà trăm hay không bằng tay quen, chúng nó ngày nào cũng đánh nhau gây sự, kinh nghiệm đánh đấm với công phu quyền cước còn giỏi hơn đám học võ.”

Trường trung học bình thường bị gọi là 'võ quán', Chung Mạn dùng đầu gối nghĩ cũng biết chẳng phải là thứ tốt đẹp gì. Cô đặc biệt để ý những học sinh nhìn thấy ở dọc đường, không có một mái tóc nào để đen, tóc con trai thì dựng hết cả lên, tóc con gái xoăn như búi cò. Cô quay đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn như ngọc bên cạnh mình, không khỏi lo lắng thay cậu.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của cô, Diệp Minh Hy vô tội ngẩng đầu.

“Ồm... Minh Hy, này... Em có muốn suy xét việc chuyển sang học trường khác không?” Chung Mạn nhẹ nhàng hỏi, sợ âm thanh to lên sẽ bị đám người 'võ quán' xông vào đánh hội đồng.

Cậu không phản ứng. Thấy cậu không bận tâm, cô cũng không nhiều lời nữa, mặc kệ vài học sinh nào đó của 'võ quán' luyện võ trước vách tường, thùng rác, bến xe buýt... Cô cũng bịt đôi tai lại, không nghe mấy cô gái huýt sáo với Diệp Minh Hy. Họ coi như bình yên vô sự mà bước vào phòng giáo vụ.

“Diệp Minh Hy đúng không?” Nhân viên nữ của phòng giáo vụ đưa một tờ khai. “Em điền thông tin vào đây, sau đó nộp 100 tệ tiền sách vở, 258 tệ tiền đồng phục, 70 tệ tiền cơm trưa, 26 tệ tiền vệ sinh lao động...”, sau khi kể tên khoảng mười khoản thu một lèo không ngừng nghỉ, cuối cùng cô nhân viên chốt lại một câu: “Tổng cộng là một ngàn sáu trăm tám hai mươi lăm đồng năm hào bốn xu!”

Chung Mạn nghe xong, con mắt gần như muốn lòi ra ngoài: “Gi cơ? Đi học thôi mà mất hơn một ngàn sáu trăm?! Chẳng phải nhà nước có chính sách phổ cập giáo dục sao?”

“Thế nên chúng tôi đâu có thu học phí.” Cô nhân viên chắc là nghe những lời như này đã nhiều, mặt không đổi sắc nói: “Chê đắt thì đừng học nữa.” Nói rồi liếc Diệp Minh Hy một cái, “Nếu cậu ta có trường khác để học.” Cô ta đưa tay rút lại tờ khai mà Diệp Minh Hy đang ngoan ngoãn điền vào.

“Đợi đã!” Chung Mạn vội vàng cướp tờ khai lại, cúi đầu suy nghĩ một lát, cuối cùng thì bị trắng gật đầu. “Chúng tôi học!” Phải bỏ ra trước một ngàn sáu trăm tệ, mới có thể lấy được hai ngàn tệ mỗi tháng, cô chấp nhận!

Cô nhân viên gật đầu bày ra biểu cảm 'tôi biết ngay mà', còn lấy ra mấy quẹt thẻ để Chung Mạn quẹt thẻ thanh toán, vừa nhìn qua đã biết là kẻ quen thu tiền. Chung Mạn chỉ đành cắn răng quẹt mất nửa tháng tiền lương của mình. Còn về Diệp Minh Hy, cậu luôn im lặng đứng bên cạnh quan sát, chưa từng nói chuyện.

“Đúng là hắc điểm*...” Chung Mạn rung rung lệ bỏ lại thẻ tín dụng vào ví tiền, sau đó quay lại dạy dỗ tên đầu sỏ: “Em học hành đàng hoàng cho chị, đừng có lãng phí một ngàn sáu trăm tệ này!”

*Hắc điểm: Trước kia dùng để chỉ những quán trọ giết khách cướp của, giờ thường dùng để chỉ nơi buôn bán kinh doanh lừa đảo, bán giá cắt cổ.

Diệp Minh Hy tiếp tục gật đầu.

“Được rồi, chị phải đi làm đây. Em thay đồng phục xong thì tới lớp học báo cáo có mặt nhé.” Cô giao bộ đồng phục và sách giáo khoa đắt khủng khiếp vào tay cậu. Trước khi đi, thấy cậu vẫn giữ dáng vẻ cái gì cũng gật đầu ấy để bắt nạt ấy, cô nặng nề thở một hơi dài, lúi tuí trong ví ra một trăm tệ đưa cho cậu cầm, lại lấy ra danh thiếp của mình giao cho cậu, thấp giọng nói: “Nếu bị người khác bắt nạt thì phải tìm người gọi điện thoại cho chị ngay, biết không?”

Cậu tiếp tục gật đầu, Chung Mạn thấy cậu chỉ biết gật đầu, trong lòng thấy rất nản, nhưng không thể trì hoãn thời gian thêm nữa, đành phải rời đi.

Cô không biết được là, sau khi cô đi, năm ngón tay cầm tiền của Diệp Minh Hy nắm lại rất chặt, nắm lại rất lâu, sau đó nhìn chằm chằm vào tờ danh thiếp suốt 5 phút rồi mới cất hai thứ đó đi, đi thay đồng phục rồi vào lớp.

***

Lúc Chung Mạn vội vàng tới được công ty thì đã là hơn 10 giờ. Vừa vào cửa, Lục Hữu Lương cùng tổ đã kêu to gọi nhỏ với cô: “Tiểu Mạn, cuối cùng cô cũng trở về rồi! Cái tên mũi lỗ* Tây Ban Nha kia sắp khiến tôi phát điên rồi, cô xách hần về xử lý đi!”

*Nguyên văn là 鬼子 (Hán Việt là “quỷ tử”), trước dùng để chỉ những người nước ngoài đến chiếm Trung Quốc, giờ vẫn được sử dụng để chỉ người nước ngoài với ý không tốt đẹp.

“Chẳng phải anh giỏi xử lý khách hàng nhất sao?” Khó thấy 'Lục công tử' có quan hệ rộng lại phát điên, Chung Mạn không nhịn được cười nhạo anh ta.

“Tôi giỏi xử lý với khách hàng 'nữ' nhất cơ, cái tên Tây mũi lỗ đó là đàn ông!” Lục công tử nói xong, còn không cam lòng gào lên. “Chắc chắn là hần ghen tị vì tôi đẹp trai!”

Chung Mạn lờm lờm, quyết định mặc kệ anh ta, nói lảng sang vấn đề khác: “Đã trao đổi với sư phụ ở xưởng chưa?”

“Bọn họ nói 'Hàng len là như vậy, thay đổi gì cũng vô ích, thật ra bây giờ vẫn mặc được mà, còn chê cái gì nữa!', với kẻ đầu đá* như vậy cô bảo nói chuyện kiểu gì?” Khách hàng nói chát vài đản kết lỏng lẻo, mặc lên hồng lỗ chỗ trông không đẹp, từ chối phê chuẩn sản xuất, nhưng bên xưởng lại nói không có cách nào để cải thiện, nhân viên kinh doanh bị kẹt ở giữa chỉ đành dập lửa hai đầu.

*Ý chỉ người cổ chấp, cổ hủ

“Tự mã đã chốt lại rồi sao?” Tự mã là linh kiện để kiểm soát mật độ sợi trên vải.

“Sư phụ nói sợi sắp đứt rồi, nhiều nhất là như vậy.” Lục công tử tuy giỏi khoe khoang, nhưng đầu óc cũng vào dạng linh hoạt. Tán dóc vài câu rồi điều chỉnh tâm trạng, bình tĩnh lại rồi đem thông tin về khách hàng để lên bàn của Chung Mạn. “Vi chuyện này mà tôi phải gác lại mất bao nhiêu việc, bây giờ không thể mặc kệ thêm nữa. Tóm lại là tình hình cũng chỉ có thể như vậy, cô làm mấy công việc tiếp theo của vụ này đi.”

“Được.” Lục công tử là giám đốc ngầm chưa chính thức thăng chức đấy, thân là cấp dưới như cô đành tự giác nghe lệnh.

Viết viết vẽ vẽ, lại liên tục gọi điện thoại trao đổi với khách hàng và bên xưởng, khó khăn lắm mới tạm thời giải quyết công bằng được cho hai bên, thời gian cũng đã là tám giờ tối rồi.

“Tiểu Mạn, có muốn đi ăn com chung không?” Lục công tử và vài đồng nghiệp đứng bên cửa hỏi.

“Được...” Đang định trả lời, công bỗng nhớ ra là trong nhà có nhiều thêm một người, chỉ đành lác đầu. “Thôi, hôm nay tôi rất mệt, muốn về nhà.”

“Sớm thế đã về nhà sao?”

“Ừ, mệt mà.” Có đánh chết cô cũng sẽ không nói trong nhà có giấu một tên đàn ông, tuy tên đàn ông đó mới 15 tuổi, chỉ có chiều cao của học sinh tiểu học.

“Thôi được rồi, xem ra cô rất mệt, mau về nhà ngủ đi.” Lục công tử vẫy vẫy tay như khai ân, Chung Mạn lập tức chuẩn bị, mua hai hộp com ở quán ăn trước rồi mới đi về.

Vừa mở cửa ra, trong phòng tối đen một màu, chẳng lẽ tiểu quý kia vẫn chưa trở về?

“Minh Hy?” Cô đặt hai hộp com xuống, bật đèn lên. Ánh đèn chói mắt vừa sáng lên, bất ngờ nhìn thấy người đang ngồi trên sofa chính là cậu! Chung Mạn vô vô ngực trách cứ: “Sao về rồi mà không bật đèn lên?”

Diệp Minh Hy chỉ ngẩng đầu lên nhìn cô, không nói chuyện. Chung Mạn bắt đầu hoài nghi thằng nhóc này mắc chứng tự kỉ, nếu không sao có thể thường xuyên không nói chuyện, lại còn một mình trốn trong màn đêm?

“Em đã ăn tối chưa?” Cô lại hỏi, cậu không phản ứng, cô đành đặt com mua về lên bàn, vẫy vẫy tay với cậu. “Nào, chúng ta ăn com trước đã.”

Đôi chân nhỏ của cậu bước tới, Chung Mạn mở hết com ra, cúi đầu hỏi cậu: “Em muốn ăn com sườn bí đỏ, hay là cá xào cà?”

Đợi một lúc cậu vẫn không phản ứng, Chung Mạn đành lấy ra một cái bát, xới cho cậu mỗi suất một ít. Lúc hai người ăn com, chỉ có tiếng leng keng khi đũa chạm vào bát sứ. Chung Mạn biết cậu sẽ không nói chuyện, bèn tự mình mở miệng: “Hôm nay đi học ổn chứ?”

Gật đầu.

“Có bị bắt nạt không?”

Không phản ứng.

“Bạn cùng có lớp thân thiện không?”

Gật đầu.

“...” Chung Mạn cạn lời rồi, dù cô có lắm miệng, cũng khó mà duy trì cuộc nói chuyện với một kẻ câm đúng không nào?

Thế là tối hôm đó trở thành buổi tối yên tĩnh nhất trong 24 năm nay của Chung Mạn.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Shota* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chương 3: Trung học

Dịch: Apry618

Chúng ta đứng thôi cũng bị kêu là nhiễm bản thể giới, đầu độc thiên sứ!

Đạo gần đây đám nữ sinh của trường trung học Hoàng Văn đều rất khó hiểu, bọn họ sẽ tùm năm tùm ba rí tai thì thầm, sẽ liên tục đi dạo ở cạnh cổng trường, không biết do vô tình hay cố ý mà đi qua lớp học nào đó vào giờ nghỉ trưa...

“Bọn con gái này bị làm sao vậy?” Một tên con trai có dáng người khỏe mạnh, mắt to mày rậm cảm thấy rất kỳ lạ. Lờn hần vừa thốt ra, tên đàn em đi theo phía sau liền nhoi lên trước nói:

“Anh Dũng, nghe nói trường mình có chuyển tới một thằng nhãi rất đẹp trai.”

“Thằng nhãi rất đẹp trai?” Trương Dũng nhướn mày, “Đằng nào cũng đang rảnh, chúng ta đi xem một chút, mày dẫn đường đi.”

Diệp Minh Hy đang đi trên sân trường, bỗng dưng có vài người chần mắt tầm nhìn của cậu.

“Ê thằng ranh, ngẩng đầu lên cho ông đây nhìn xem nào.”

Giọng nói như tiếng sấm ở trường trung học Hoàng Văn không ai không nhận ra, nhưng Diệp Minh Hy lại như không phát hiện ra, thậm chí còn hơi cúi đầu nhìn chân của mình, thắc mắc vì sao bọn họ không đi nữa.

Trương Dũng lúc thường ở trường cũng coi như có tiếng tăm, lúc này lại bị một thằng oắt con coi nhẹ, mắt mặt trước bọn con gái của cả trường, là đàn ông thì đều không thể nhìn được, huống chi là kẻ hô mưa gọi gió như hắn!

“Mày ngẩng đầu lên cho ông!” Trương Dũng xách cổ áo Diệp Minh Hy lên rồi lại thả xuống, thấy cậu vẫn không ngẩng đầu, hần giờ cao tay lên định quăng một cái tát, lúc này một cánh tay thon dài bỗng giờ ra chặn ở giữa. Thấy ngón tay như ngọc trắng trẻo không tì vết ấy, đại thiếu gia cũng chẳng thèm nhìn đã hét lên: “Tần Tâm Lan, sao cậu lại ngăn bản đại gia!”

“Trương Dũng, đánh người là phải ngồi tù đấy.” Cô nàng xinh xắn mặc đồ đồng phục thủy thủ đứng ngay bên cạnh.

“Những kẻ ông đây từng đánh còn ít sao? Mà chưa ngồi tù lần nào đâu, cái đồ đàn bà như cậu biến đi cho tôi.” Trương Dũng ngoài miệng nói thế, cánh tay đang giờ lên lại lặng lẽ thu về.

“Vậy sao? Thật ra tôi cũng gọi điện thoại không ít lần, nhưng số điện thoại của cảnh sát lại chưa gọi lần nào, cậu nói...” Tần Tâm Lan vô tội nhìn Trương Dũng, đợi hành động của hắn.

Trương Dũng đưa mắt lườm lại, quay người nói với hai thằng đàn em đứng cạnh: “Giờ nghỉ trưa sắp kết thúc rồi, sao chúng mày không nhắc tao?”

Sau khi tên Trương Dũng trông bề ngoài oai phong nhưng bên trong lại kém cỏi nghênh ngang rồi đi, vật cản biến mất, đôi chân Diệp Minh Hy lại bước tiếp. Tần Tâm Lan thấy thằng bé mình cứu được không ngờ cả một lời cảm ơn cũng không nói, không kim được nhíu mày, cũng không nói thêm gì liền rồi đi, bên cạnh tất nhiên không thể thiếu hai cô nàng có vẻ ngoài kém xinh đẹp hơn đi cùng.

Vào giờ nghỉ trưa của một ngày khác, Diệp Minh Hy là học sinh duy nhất trong lớp bê theo hộp cơm của trường. Những học sinh khác sớm đã biết cơm hộp ở trường cả chó cũng không nuốt nổi, tất cả mọi người đều ăn cơm ngoài, người có yêu cầu cao hơn thì để người giúp việc đến trưa mang cơm tới.

Nhưng Diệp Minh Hy lại chẳng phải lo không có cái ăn, mấy nàng tiểu thư thấy đứa bé xinh xắn đáng yêu như cậu lại còn bị cấm, bản năng thương xót sớm đã dâng lên. Ban đầu mỗi người sẽ chia cho cậu một ít thức ăn để cậu ăn cùng, về sau là đặc biệt làm thêm nhiều một chút để chia cho cậu. Hộp cơm đạm bạc biến thành bữa tiệc búp-phê phong phú, sự cưng chiều rõ ràng này đã khiến đám con trai* sớm đã chảy hết không biết bao nhiêu nước miếng vì hộp cơm của hội con gái ghen ghét dữ dội.

*Nguyên văn 雄性动物, động vật giống đực

Ban đầu một ngày hai ngày, lòng khoan dung của đám con trai đó còn chịu được, nhưng một tuần đều như vậy họ không nhịn nổi, âm mưu dạy dỗ cho Diệp Minh Hy một trận nên thân, đập tan nát hình tượng thiên sứ của cậu,

“Chúng ta đi ngăn cho nó ngã, thế nào?”

“Mày ngu thế!? Nó ngồi thôi đã khiến bọn con gái kia mê mẩn rồi, nếu mà bị ngã, lòng mày vừa nhíu nước mắt vừa tuôn, chúng ta đứng thôi cũng bị kêu là nhiễm bản thể giới, đầu độc thiên sứ!”

“Vậy... Chụp túi tẩn nó một trận?”

“Nếu làm như thế, mấy đứa con gái mê trai kia còn không đem thuốc nhào vào bôi giúp nó sao?”

“Như này cũng không được như kia cũng chẳng xong, chẳng lẽ chúng ta cứ trơ mắt nhìn thằng ranh thói tha kia được tăng bốc lên thành thiên sứ, đập

chúng ta xuống dưới đất hết sao?”

Trong lúc đám con trai vất óc suy nghĩ, Trương Dững mang theo hai tên đàn em đi ngang qua cách đó không xa, mấy tên này như vớ được vàng, lập tức lao ra gào lên: “Anh Dững, anh cứu bọn em với!”

“Chuyện gì vậy?” Bước chân Trương Dững dừng lại, quay người nhìn về phía bọn họ.

Đám người kể lại chuyện đó một lượt, thêm mắm dặm muối tất nhiên không thể thiếu, Trương Dững càng nghe càng thấy căm giận, phần nộ hỏi: “Không ngờ thằng đấy lại cố tình giả câm để nhận sự đồng cảm, còn khiến đám mê trai kia phớt lờ các cậu?!”

“Không sai!” Đám con trai thấy có trò hay, vội vàng ra sức thêm dầu vào lửa. “Nó dám làm ra chuyện như vậy, chẳng phải là không để anh Dững vào mắt sao? Lẽ nào chuyện ở công trường hai hôm trước làm nó tưởng anh Dững sợ nó?!”

“Ông đây mà sợ cái thằng lùn tịt đó sao?” Trương Dững xì mũi coi thường. “Lông nó còn chưa mọc đủ, ông đây dùng một ngón tay cũng bóp chết được nó, nó còn dám coi thường ông đây?”

“Bọn em cũng nghĩ vậy đấy, mấy đứa như thế không dạy dỗ thì chẳng bao giờ biết ngoan ngoãn đâu, càng không rõ được ai mới là đại ca!”

“Hừ, các cậu yên tâm, ông đây sẽ đi lột da cáo của nó xuống, để nó không thể đi giả danh lừa bịp được nữa!” Trương Dững dẫn theo một đám người, hùng hùng hổ hổ xuất phát về phía lớp 9A.

Thân là đại ca, Trương Dững tất nhiên sẽ không tự mình vào lớp học xử lý người ta, gánh trách nhiệm vụ quan trọng này là tên đàn em tên Trần Tam.

Hắn vênh váo hống hách bước vào, cả lớp học lập tức rơi vào im lặng, mấy chục con mắt đều nhìn xem tên Trần Tam luôn đi bên cạnh Trương Dững này định làm trò gì.

“Này, Diệp Minh Hy, mày ra đây!”

Lớp học vẫn lặng ngắt như tờ, không ai làm ra hành động nào, từ đầu tới cuối Diệp Minh Hy chỉ ngẩn người nhìn bầu trời xám xịt ngoài cửa sổ, mày cũng chẳng thèm nhướn lấy một cái.

“Thằng ranh, đại gia đang nói chuyện với mày đấy!” Trần Tam vẫn chưa dám tự xưng là “ông đây”, chỉ đành lấy hai từ “đại gia” dùng tạm.

Quạ đen bay tới rồi lại bay đi*.

*Ý nói yên lặng (hình ảnh quạ đen bay ngang, kéo theo vài dấu chấm đen đằng sau hay xuất hiện trong truyện tranh và hoạt hình)

“Mày bị điên sao? Mày có nghe thấy lời tao nói không đấy?” Trần Tam lấy sức hét bên tai Diệp Minh Hy. Cậu đang chẳng có phản ứng không ngờ lại gật gật đầu, nhưng rốt cuộc là trả lời câu hỏi trước hay là câu hỏi sau thì không ai rõ. Những người xung quanh rõ ràng đã để ý thấy chuyện ngớ ngẩn này, cả đám bùm miệng cười.

“Mày ra đây cho tao!” Trần Tam then quá hóa giận, kéo cổ áo Diệp Minh Hy lôi ra ngoài. Diệp Minh Hy có vóc người chẳng khác gì học sinh tiểu học, dễ dàng bị lôi trên mặt đất. Mấy nữ sinh bên cạnh không chịu nổi hành động hung dữ của Trần Tam, tiến lên định ngăn cản. Nhưng Trần Tam vừa lườm một cái, họ sợ tới mức co người lại, không dám nhúng tay vào.

Dọc đường Diệp Minh Hy đụng bình bịch phải không ít bàn ghế, khi có một chiếc bàn đổ xuống đè vào cẳng chân phải của cậu, ngay cả cô nàng đứng cạnh cũng run rẩy một hồi, kì lạ là cậu lại chẳng thêm nhăn mày, chỉ ngẩn ngơ nhìn trần nhà, giống như có thể xuyên qua nó để thấy bầu trời u ám vậy.

Trần Tam cứ thế lôi Diệp Minh Hy ra khỏi lớp học, tới một góc hành lang, vung tay một cái, quăng cậu giao tới trước mặt Trương Dững.

“Mày chính là cái tên Diệp Minh Hy đi giả danh lừa bịp đó sao?” Trương Dững hí mắt, đánh giá thằng nhóc trước mặt.

Không phản ứng.

“Chính mày khiến đám con gái làm lơ bọn tao?”

Không phản ứng.

“Mày còn dám chối à? Mày không chịu nói thật đúng không?”

Không phản ứng.

Thấy cậu chưa từng nhìn thẳng đáp lại mình, một câu cũng chẳng nói ra, Trương Dững nổi cáu, nâng tay dòn sức giơ nắm đấm đánh vào ngực Diệp Minh Hy!

Lần này không hề có Tần Tâm Lan tới ngăn cản, cú đấm mạnh cuối cùng cũng khiến Diệp Minh Hy hiện rõ vẻ mặt đau đớn, tầm mắt cũng từ trên trời chuyển tới mặt Trương Dững. Cậu cứ nhìn chằm chằm vào Trương Dững, ánh nhìn không mang một chút cảm xúc nào, ánh nhìn không hề buông lỏng. Bị nhìn hồi lâu, trong lòng Trương Dững thấy rờn rợn, nhưng trước mặt mấy người khác lại không thể dễ dàng bỏ qua cho Diệp Minh Hy, đành tiếp tục bám

bụng dọa dẫm “Ai bảo mày vênh? Trương Dũng tao là người mày có thể coi thường sao? Ông đây cảnh cáo mày, nếu mày còn dám bày trò ở trong trường, tao sẽ không bỏ qua cho mày nữa đâu!”

Diệp Minh Hy không gạt đầu cũng chẳng lắc đầu, chỉ nhìn mãi vào Trương Dũng, nhìn mãi nhìn mãi. Trương Dũng thấy lời cũng nói hết rồi, bèn phất phất tay với đàn em, dẫn theo bọn chúng rời đi.

Người này đi thì người khác tới, Trương Dũng vừa đi, Tần Tâm Lan lại xuất hiện. Trên mặt cô đầy vẻ quan tâm, lại gần hỏi: “Minh Hy, cậu không sao chứ?”

Diệp Minh Hy chẳng thèm nhìn cô, đôi mắt chỉ nhìn lên trời.

“Thời gian qua đám người Trương Dũng tác oai tác quái trong trường, sau này không có chuyện gì thì cậu cứ nhường họ đi, để bản thân đỡ phải chịu khổ.” Tần Tâm Lan đỡ cậu về phòng học, cô nàng đứng bên cạnh thấy thế cũng bước lên quan tâm.

“Đừng đấy, trước giờ bọn họ ngang ngược làm vậy, nghe nói lần trước có một nam sinh bị Trương Dũng đánh tới mức một tháng không xuống được giường, cậu đừng có chọc tức bọn họ.”

“Minh Hy cũng không cố ý, cậu ấy đâu làm gì, đám người Trương Dũng chẳng qua là ngứa mắt với chuyện cậu ấy được yêu mến.” Tần Tâm Lan chán nản lắc lắc đầu. “Tôi còn tưởng bọn họ chỉ thô lỗ chút thôi, chắc sẽ không vô duyên vô cớ làm hại người khác, ai ngờ...”

Cô nói như vậy, đám người xung quanh ai ai cũng hiện lên ánh mắt xem thường. Lúc này đã tới lớp học, Tần Tâm Lan dìu Diệp Minh Hy ngồi lên ghế, nhận lấy thuốc trị thương mà người khác đưa tới, bắt đầu cẩn thận bôi thuốc lên những chỗ bị thương trên tay chân giúp cậu.

Thấy những vết thương lớn nhỏ trên người Diệp Minh Hy, người thấy mùi thuốc sát trùng gay mũi, có vài người tính ngay thẳng đã bắt đầu mắng Trương Dũng độc ác. Tần Tâm Lan dùng ngón tay chạm chạm lên môi, ý bảo họ im miệng, đừng rước phiền phức về cho mình.

Mọi người tuy im lặng, nhưng sự bất mãn đối với Trương Dũng càng tăng thêm. Tần Tâm Lan cảm giác được tâm trạng của mọi người, trong lòng thầm gạt đầu.

Sau khi xử lý hết những vết thương, cô dịu dàng vỗ vỗ vai Diệp Minh Hy, nói: “Nếu Trương Dũng vẫn tìm cậu gây sự, cậu hãy tới tìm tôi, tôi vẫn có cách.”

Diệp Minh Hy nhìn cô, gạt đầu.

***

“Mẹ, rõ ràng mẹ bảo là có hai ngàn tệ, sao con chỉ nhận được một ngàn?” Mới nói một câu, Chung Mạn liếc Diệp Minh Hy đang ngồi trên sofa xem tivi, kẹp lấy điện thoại đi về phía phòng ngủ.

“Chẳng phải Minh Hy đi tàu hỏa tới thành phố sao? Họ hàng của nó nói một ngàn đó là tiền để mua vài đồ dùng hàng ngày và vé tàu cho nó, trừ vào số tiền đó cũng là bình thường.”

“Đồ dùng hàng ngày và vé tàu?” Diệp Minh Hy chỉ có vài bộ quần áo chẳng mới cũng chẳng cũ, chẳng đáng mười đồng, còn về vé tàu... “Chuyến tàu từ sao Hỏa tới trái đất được khai thông rồi sao? Nếu không thì sao lại mất một ngàn tiền vé tàu?”

“Con đừng tính toán chi li quá, thêm một người chẳng qua là thêm một đôi đũa, đâu có tốn mất đồng nào của con, mỗi tháng một ngàn cũng tiêu dư dả đấy chứ.” Bà Chung ở đầu dây bên kia nói năng hùng hồn.

“Tiêu dư dả?! Mẹ có biết con tốn mất một ngàn sáu trăm hai mươi lăm đồng năm hào bốn xu không ở trường của thằng bé đó không? Là một ngàn sáu trăm hai mươi lăm đồng năm hào bốn xu, còn chưa tính tiền ăn uống tiêu dùng ngủ nghỉ! Mẹ nói xem một ngàn đủ không?” Chung Mạn gào to lên, mẹ già nhà cô đâu có biết tiền sinh hoạt ở thành phố đắt như nào, chỉ biết đem tiền chi tiêu ở cái đất nông thôn đầy ra so, tưởng rằng 400 tệ là đủ sống một tháng, như vậy được sao?

“Chẳng hiểu sao cô toàn thân không có tiền, ngày xưa mẹ với bố cô mỗi tháng có 300 tệ cũng nuôi cô lớn được đấy thôi, giờ cô có mấy ngàn tệ mà còn không biết trân trọng...”

Thấy “Liên khúc người mẹ” đã nghe hơn vạn lần vang lên lần nữa, tay Chung Mạn hét nắm lại buông, buông rồi lại nắm, cho tới khi gầy xéo tằm chần đến biến dạng, lúc này mới hít một hơi thật sâu, cố hết sức bình tĩnh nói: “Mẹ, đây là thành phố, riêng tiền nhà đã tốn hai ngàn, con còn phải sống...”

“Chẳng phải kêu con tốt nghiệp xong thì về nhà sao? Nếu con về rồi thì đâu phải lo chuyện tiền nhà gì nữa? Mà bố mẹ còn có thể chăm sóc con... Cửa hàng rau quả của em gái của ông của anh vợ của bác ba con đang tuyển nhân viên, mẹ thấy tuy tiền lương có hơi thấp, nhưng cách nhà chẳng mấy bước, lại là của người quen mở ra, chẳng phải tốt hơn là ở lại thành phố sao? Mẹ thật sự không hiểu nổi con...”

Với màn phát lại muôn đời này, Chung Mạn thật sự không còn sức để ứng phó nữa. Cô vùi đầu sâu vào trong chăn bông, muốn thoát khỏi cái thế giới đầy áp lực này, nhưng lại không có can đảm để điện thoại ra xa tai, chỉ đành cắn răng cố nhẫn nhịn. Dù sao cũng chịu đựng mấy năm rồi, có gì mà chưa từng chịu qua chứ? Cuộc sống thoải mái tự do khó khăn lắm mới giành được, cô quyết không vứt bỏ!

Cô cầm theo điện thoại chạy vào bếp mở tủ lạnh, lấy ra một chai nước lớn bằng thủy tinh ngừng đầu uống cạn, ực ực ực, ực ực ực... Con ớn lạnh từ mũi

chân dâng lên khiến cả người cô run lên, sự bức tức cũng giảm đi không ít.

Nhấn nhẹn nào, khó khăn lắm bà Chung cuối cùng cũng cúp máy, Chung Mạn suýt nữa thì quăng chiếc di động vào ghế, đứng thẳng người nhìn Diệp Minh Hy vẫn đang xem ti vi với dáng vẻ đó. Cô thấy rất phiền chán, nhưng biết cậu vô tội, đành trút nỗi bức dọc lên sàn nhà, dầm dẫm dẫm, bỏ về phòng với tiếng bước chân của khủng long.

Cửa phòng đóng cái rầm, Diệp Minh Hy vốn đang không nhúc nhích bỗng nghiêng đầu, ánh nhìn hướng về phía cửa phòng đang đóng chặt đánh giá, ai ngờ đầu của Chung Mạn bỗng thò ra, Diệp Minh Hy không kịp tránh, ánh mắt chạm thẳng vào Chung Mạn, cơ toàn thân bỗng chốc cứng đờ, nhưng Chung Mạn lại không nhận ra, chỉ để lại cho cậu một câu:

“Chiều mai chị sẽ dẫn em đi mua đồ, em nhớ ngoan ngoãn chờ chị đấy, đừng chạy lung tung.”

Rầm! Cửa phòng bị đóng lại lần nữa, cái cổ của Diệp Minh Hy cuối cùng cũng có thể hoạt động lại. Cậu xoay đầu về phía ti vi, được một lát, dùng khoe mắt nhìn trộm hướng cửa phòng, thấy không có động tĩnh mới nghiêng đầu lần nữa, đôi mắt nhìn chăm chăm vào cánh cửa phòng giản dị.

Cái nhìn này kéo dài suốt một tối.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Shota* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 4: Mua đồ

Dịch: Apny618

Nhóc con, em tưởng tiền thuốc men rẻ lắm sao?

Gà trống gáy sáng bị đồng hồ báo thức điện tử thay thế, thế bạn có biết đồng hồ điện tử bị thứ gì thay thế không?

Đáp án chính là ngày chủ nhật.

Không có sự quấy nhiễu của chuông báo thức, Chung Mạn không hề bị ảnh hưởng mà ngủ tới hai giờ chiều. Sau khi lăn lộn trên giường nửa tiếng, cô mới chậm chậm bò ra khỏi phòng.

Lạ là Diệp Minh Hy không có xem ti vi mà ngồi làm bài tập tại bàn ăn. Cô cầm cốc sữa lượn qua định bụng quan sát xem, cậu lại thu lại bài tập với tốc độ cực nhanh. Thế là Chung Mạn nhún nhún vai đi về phía sofa ngồi xuống, đã thế còn giang chân bắt chéo hóp sữa trông chẳng duyên gì cả.

Buổi chiều này rất yên tĩnh, Diệp Minh Hy vẫn ngồi trước bài tập, Chung Mạn đặt mông ngồi trước máy tính bắt đầu lên mạng. Biểu tượng ở góc dưới bên phải màn hình không ngừng nhấp nháy, cô lách tách gõ chữ nói chuyện với người khác, giống như trong căn phòng này chỉ có cô vậy.

Cả hai mỗi người cứ thế chiếm một góc, mãi cho tới khoảng 5 giờ, Chung Mạn cuối cùng cũng đứng dậy vươn vai một cái, hỏi Diệp Minh Hy: “Đã làm xong hết chưa?”

Cậu gật gật đầu.

“Em có muốn...” Quần áo của Diệp Minh Hy hơn cũ, màu sắc đều bị phai đi hết rồi. Nhưng theo quan sát của cô suốt tuần qua, hình như quần áo của cậu đều vào loại mặc tới mức gần như không thể dùng được nữa. “Thôi kệ, đi thôi.”

Thành phố có rất nhiều trung tâm thương mại, Chung Mạn không có ý định đi xe tới trung tâm lớn ở xa, chỉ dẫn Diệp Minh Hy đến một trung tâm thương mại tầm trung, dọc đường còn giới thiệu cho cậu những công trình ở khu vực này.

“Bánh mì của cửa hàng này rất ngon, ngon nhất là bánh mì nhân socola, cắn một miếng vào là cả miệng sẽ dính đầy socola luôn.”

“Sau này nếu đói thì có thể ăn con thịt bò ở quán này, nước sốt của nó làm cũng được, quan trọng nhất là suất ăn đầy đủ!”

“Đồ của siêu thị này đắt hơn siêu thị ở chỗ rẽ bên kia, em đừng có ngơ ngơ mà vào để bị chặt chém đấy.”

Chung Mạn nói một câu, Diệp Minh Hy lại gật đầu một cái. Có lẽ hôm nay cô ngủ đủ giấc nên tâm trạng tốt, cũng không mất đi hứng thú nói chuyện với búp bê gật đầu này. Sau khi gần như nói hết một lượt những chỗ ở gần đây, cuối cùng hai người cũng tới được đích: Cửa hàng gia dụng nổi tiếng giá rẻ.

Lượn mấy vòng quanh mười mấy chiếc giường ở đây, ánh mắt của Chung Mạn dán chặt vào chiếc giường đơn có giá rẻ nhất - chỉ có 3 ngăn kéo và vị trí lún xuống để đặt đệm.

“Chiếc này thế nào?” Chung Mạn hỏi Diệp Minh Hy, không ngoài dự đoán, cậu gật đầu đồng ý. “Được rồi, vậy lấy chiếc này.”

Nhân viên cửa hàng đứng cạnh cần thận ghi lại xong, hỏi: “Chị ơi, chị có muốn qua bên kia thử xem đệm không?”

“Được.” Cô có bùn xỉn hơn nữa cũng không thể để một đứa trẻ đang tuổi dậy thì ngủ trên tấm gỗ được.

Đủ các loại đệm có mềm có cứng, Chung Mạn không biết nên chọn như nào, dứt khoát nằm cả người lên thử luôn, tất nhiên cô không quên kéo người sẽ dùng nó là Diệp Minh Hy lên cùng, làm phân tán cái nhìn kì dị của người ngoài.

“Như nào, tấm này được không?”

Gật đầu.

Tối tấm thứ hai, ừm, hình như hơi mềm quá thì phải? “Tấm này thì sao?”

Gật đầu.

Sau đó tấm thứ ba bốn năm sáu bảy tám chín, Diệp Minh Hy đều gật đầu hết. Ban đầu cậu gật đầu, về mặt anh nhân viên đứng bên cạnh càng ngày càng hớn hờ, nhưng thấy hóa ra tốt xấu gì thì cậu cũng gật đầu, sắc mặt càng ngày càng đen, chỉ cảm thấy hai người họ đến để gây rối.

“Tấm này thì...” Nằm tới tấm thứ 17, Chung Mạn cảm thấy vị thần ngủ gật lại vẫy tay với cô rồi, cô gắng mở mắt, hỏi lần nữa: “Tấm này thì sao?”

Phốt lờ phản ứng của thằng quỷ gật đầu, nhân viên cửa hàng bắt đầu thao thao bất tuyệt giải thích về lợi ích của tấm đệm này: “Đây là sản phẩm mới nhất của năm nay, mát hoạt tính có thể nâng đỡ cột sống một cách hiệu quả, không làm tăng thêm gánh nặng cho cơ thể, vô cùng tốt đối với sự phát triển của trẻ em trong giai đoạn dậy thì...”

Nghe anh ta nói hay như vậy, trong lòng Chung Mạn biết không ổn, tóm lấy bảng giá xem qua, quả nhiên! Giá tiền gấp 3 lần đệm thông thường, đúng 799 tệ!

Ngoài mặt Chung Mạn điềm nhiên như không, tay trái đã duỗi ra sau mình kéo Diệp Minh Hy sang tấm đệm khác, không ngờ cậu lại không hề nhúc nhích.

Quay đầu lại nhìn, thì ra cậu đã ngủ mất rồi.

“Nhóc đi học thôi mà, mệt đến vậy sao?” Cô lẩm bẩm định lay cậu tỉnh, mắt lại thấy trên làn da trắng nõn của cậu có hai vết tím không cân xứng, giống như thiên sứ bị hành hạ tàn nhẫn sau khi rơi nhằm xuống nhân gian. Cánh tay giờ ra dừng lại giữa không trung, lại nhìn nhân viên bán hàng sắc mặt đã đen xỉn như vết thâm quảng mắt, mắt cô khẽ đảo, lời anh ta ra xa vài bước rồi thấp giọng thương lượng một lúc, sau đó đi ra ngoài từ cửa chính.

Bốn bề bỗng trở nên yên tĩnh, Diệp Minh Hy ngủ không sâu đột nhiên giật mình tỉnh giấc, mở mắt đã không thấy ai, ánh mắt tìm kiếm xung quanh, chỉ nhìn thấy nhân viên cửa hàng ngồi làm việc sau chiếc bàn ở xa xa, còn người cậu thường xuyên nhìn thấy nhất kể từ sau khi tới thành phố... Không có ở đây.

Sững sờ ngồi một hồi, đôi chân ngắn nhảy xuống giường, đi xuyên qua những chiếc ghế trống không đặt đầy trong căn phòng, chui vào biển người ở trung tâm thương mại.

Trung tâm thương mại ngày chủ nhật rộn ràng nhộn nhịp, không ít các cặp vợ chồng mang bé yêu nhà mình đi dạo phố, hai bàn tay lớn một trái một phải, cẩn thận nắm trọn lấy bàn tay nhỏ mềm mại.

Cậu sắp thở không ra hơi, vội vàng chạy ra bên ngoài. Vừa nhìn thấy bầu trời đen kịt, vô số hạt mưa bụi bay xuống, rơi trên mặt lạnh buốt. Người đàn ông cách đó không xa giờ tay nhắc đứa bé bên cạnh lên, khom lưng che chắn cho nó rồi chạy về phía trung tâm thương mại, người phụ nữ đứng cạnh cũng cởi áo khoác ra, định làm một tấm màn che ngăn cách mưa gió.

Tia sáng chói lóa kích thích mắt của cậu. Đùng đoàng!

Bước chân vốn đang tìm kiếm khắp nơi, lúc này cậu lại nhìn chăm chăm vào nền đất. Cứ đứng giữa trời đất như vậy, không tiến lên cũng chẳng lùi lại, mờ to đôi mắt trống rỗng trông lên bầu trời, mặc kệ gió táp mưa sa, trên mặt có chút đau đớn.

Lộp độp, lộp độp... Nước mưa không ngừng tấp vào cơ thể, tấp vào mặt cậu. Quần áo trên người ướt đẫm dán vào cơ thể, khí lạnh cắt da cắt thịt quấn quanh trong lồng ngực trống rỗng của cậu, không hút ra được.

Người xung quanh cảm thấy khó hiểu vì sao Diệp Minh Hy lại lẻ loi đứng trên phố, nhưng thấy cậu ngẩng đầu, đôi mắt mở thật to nhưng hoàn toàn không có tiêu cự, giống như bị trúng tà vậy. Họ sợ tới mức đều không dám lại gần.

“Em đang làm cái gì vậy hả?”

Giọng nói quen thuộc vang lên, cậu khó tin cúi đầu, quả nhiên là Chung Mạn!

Cô vừa lao ra nắng, vừa giờ tìm ô trong túi xách rồi mở ra, trong chớp mắt, chẳng còn nước mưa rơi trên người cậu nữa.

“Nhóc con, em điên rồi đúng không, tự dưng lại chạy ra ngoài dầm mưa? Em tưởng tiền thuốc men rẻ lắm sao?!” Cô kéo tay cậu kéo về phía trung tâm thương mại, còn cậu thì ngẩng đầu nhìn màu xanh da trời đang dần che lấp bầu trời xám xịt.

Bầu trời trên kia, cuối cùng cũng xuất hiện màu xanh lam.

Chung Mạn cẩn thận một hồi, thấy Diệp Minh Hy cứ ngẩn ngơ, bèn lấy tay sờ sờ trán cậu: “Có phát sốt đâu.” Lại sờ vào quần áo trên người cậu, “Đúng thật là, ướt hết sạch rồi. Nào, đi thay chỗ quần áo này đi.”

Diệp Minh Hy nhận lấy túi nỉ theo phản xạ, cúi đầu nhìn một cái, không ngờ đều là quần áo trẻ em! Cậu nhìn quần áo mới màu sắc rực rỡ, không dám động đây, sợ là bản thân nhìn lầm.

“Sao lại không đi? Chê chỗ quần áo này không đẹp sao? Vậy để chị mang đ trả lại...” Cô giờ tay định lấy túi nỉ lại, Diệp Minh Hy bỗng nhiên cầm túi lao như điên vào nhà vệ sinh. Thấy hành động kì lạ đó của cậu, Chung Mạn không khỏi lắc đầu phì cười. Sao thằng bé này lại hấp tấp thế chứ?

Không lâu sau, cậu mặc quần áo mới tinh bước ra ngoài, mắt Chung Mạn sáng lên, trong lòng vô cùng đắc ý. Cô biết ngay là ánh mắt của mình tốt mà! Vừa ăn mặc như vậy, Diệp Minh Hy vốn đã xinh trai càng có thể đi chụp quảng cáo luôn, hoặc là làm người mẫu tranh sơn dầu!

“Còn lạnh không?” Chung Mạn duỗi tay ra, định nhận lấy quần áo trong tay cậu, cậu lại lắc lắc đầu, ôm túi đồ trong lòng không buông. Chung Mạn chỉ đành nhún nhún vai mặc kệ cậu. Cô ngồi xổm trước mặt cậu, dịu dàng nhưng cũng nghiêm túc nói: “Lần sau đừng có tự mình chạy lung tung nữa, biết không? Chị lượn mắt năm vòng trung tâm cũng không tìm thấy em, suýt nữa thì gào lên ở trong đó. Nếu em không muốn mất mặt thì sau này phải ngoan ngoãn cho chị.”

Diệp Minh Hy nhìn chăm chú vào cô một lúc lâu mới khẽ khàng gật đầu.

Chung Mạn còn đang muốn lái nhái điều gì đó, Diệp Minh Hy cúi đầu im lặng lắng nghe, hơi ảm trong trung tâm thương mại dần hong khô cơ thể lạnh buốt sau khi mặc mưa. Tinh thần căng thẳng của cậu thả lỏng, mí mắt trở nên nặng nề, lờ lờ buồn ngủ.

Thấy vẻ buồn ngủ đáng yêu của cậu, Chung Mạn cũng không cần nhìn cậu nữa, chẳng lẽ đồ cần mua cũng mua xong rồi, bèn đưa cậu rời trung tâm thương mại.

“Chúng ta về thôi.”

Gật đầu.

Dọc đường thấy nhàm chán, Chung Mạn bắt đầu vòng chơi “tôi hỏi bạn trả lời”:

“Lúc này chị về không thấy em đâu, suýt nữa thì mắng chết anh nhân viên kia. Sau này đừng tự chạy lung tung, không thấy chị thì cứ ngoan ngoãn ở yên chỗ cũ đợi chị quay lại, chị vòng lại tìm từng chỗ một rồi kiểu gì cũng tìm thấy em.”

Gật đầu.

“Nếu em thích chỗ quần áo mới này thì đồ cũ cho chị làm giẻ lau nhé.”

Gật đầu.

“Đúng rồi, sao đồng phục của em hay bị bẩn thế?”

Không phản ứng.

“Không nói sao? Không phải là bị người ta bắt nạt chứ?”

Không phản ứng.

“Em có thể làm chút phản ứng không, lắc đầu được chứ?”

Không phản ứng.

“Nào, lắc đầu một cái với chị nào.”

Không phản ứng.

“Này! Lắc đầu khó đến vậy sao?”

Không phản ứng...

“Thôi bỏ đi, nhớ là có việc thì phải nói với chị, số điện thoại của chị em giữ đàng hoàng không đấy?”

Gật đầu.

“Mà này, em gật đầu như thế cổ không mỏi à? Sao cứ không nói chuyện vậy...”

Tối hôm nay, vẫn là một người nói, một người nghe.

Chỉ có điều sau khi Diệp Minh Hy quay về nhà, việc đầu tiên không phải là ngồi lên sofa xem tivi, mà là đi tới phòng chứa đồ đem quần áo mới của cậu từ túi nylon ra xếp gọn gàng, nhẹ nhàng đặt vào trong ngăn tủ. Mất mấy lần vẫn thấy đặt không được ổn, lấy ra gấp lại từ đầu rồi lại đặt vào.

Là đêm, không mộng mị.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Shota* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương 5: Cò quay Roulette

Dịch: Apry618

Chú ý, mục tiêu của chúng ta là Diệp Minh Hy.

Một ngày mới.

Vài nữ sinh của trường trung học Hoàng Văn đã đợi ở bến xe buýt từ sáng sớm, khó khăn lắm mới thấy Diệp Minh Hy xuống xe, lập tức lao qua như gà mẹ, bao vây bảo vệ xung quanh rồi đưa cậu vào trường.

Thế trận lớn như vậy tất nhiên không phải không có mục đích, mấy nam sinh trong lớp sớm đã đợi ở cổng trường, trên tay cầm đủ các loại đồ - những thứ có tính công kích nhẹ bao gồm nước, bột mì, xi dầu,..., còn mấy thứ có tính sát thương cao thì... Từ năm nhất họ đã đem theo dao bấm bên người, mấy thứ như gậy gỗ cứ nhặt được là dùng, cũng không cần phải chuẩn bị.

Thấy tình huống nguy cấp, đám nữ sinh lập tức lấy ra mấy thứ như ô và bình xịt hơi cay từ trong cặp ra, có một người còn phụ trách gọi điện nhờ Tần Tâm Lan tới cứu người.

Hai đám người giương cung bạt kiếm, Diệp Minh Hy lại như không thấy gì, cứ bước đi chậm rì rì.

Vòng tròn nhỏ cách cổng trường ngày càng gần, đám nam sinh bắt đầu làm nóng người, mười mắt đôi mắt nhìn chăm chăm vào Diệp Minh Hy đang ở giữa vòng tròn, hơn trăm cặp mắt trong trường cũng đổ dồn hay mở màn.

Tới rồi... Tới rồi, tới rồi!

Kẻ xách xô nước cứ xách xô nước, kẻ nắm bột mì cứ nắm bột mì, lúc đang định cho tất cả những thứ đó “chào hỏi” với cơ thể của mục tiêu, ngã rẽ của con đường trước trường đột nhiên xuất hiện một chiếc xe con màu trắng phản xạ ánh mặt trời, được lái tới một cách sáng trọng khi thế, đám nam sinh lập tức không cam lòng bỏ vũ khí xuống, tro mắt nhìn Tần Tâm Lan bước xuống trong sự ủng hộ rầm rầm, dịu dàng gật đầu mỉm cười với tất cả mọi người.

Nếu không phải tất cả những người có gia thế tốt trong trường đều thích Tần Tâm Lan, nếu cô không phải là thiên kim của doanh nghiệp lớn gia tài bạc triệu, bọn họ đâu cần phải cho cô mặt mũi? Nếu họ không muốn bị một đám luật sư “hút máu không đền mạng” kiện tới chân trời góc biển, sao có thể mang vũ khí ra trước mặt cô để đánh cái tên Diệp Minh Hy khiến cô nhún nhường hạ mình, lại còn tự chăm sóc vết thương cho chứ?

Tần Tâm Lan đương nhiên thấy hành động của đám lâu la đó, mỉm cười một cái, bước vào “tâm vòng tròn”.

“Chào buổi sáng, Minh Hy.”

Diệp Minh Hy gật gật đầu.

“Hình như hôm nay đến hơi muộn nhỉ?” Tần Tâm Lan bước tới giữa vòng tròn mà hề chẳng gặp khó khăn, bước sánh vai cùng Diệp Minh Hy.

Gật đầu.

“Vi ngủ muộn sao?”

Gật đầu.

“Hay là cậu viết số điện thoại của cậu cho tôi đi, sau này tôi sẽ gọi sẽ gọi điện cho cậu vào buổi sáng trước?” Tần Tâm Lan nói chuyện rất tùy ý, người khác nghe thấy lại giật mình, công cung của trời muốn đầu thai xuống trần làm đồng hồ báo thức cho một kẻ câm?!

Còn tưởng câu hỏi của Tần Tâm Lan đã đủ chấn động rồi, ai ngờ điều chấn động hơn còn ở phía sau...

Diệp Minh Hy trước giờ chỉ gạt đầu, trong thời điểm quan trọng này tự dung lại ngu ngốc lắc đầu!

Không ngờ lại từ chối ý mời của công chúa!

Có biết bao người muốn xin số điện thoại của cô mà không xin được, để cô chính miệng xin số làm đồng hồ báo thức sáng thì càng miễn bàn, không ngờ cậu ta lại từ chối thật thiên nga đã dâng tới miệng!

“Vậy sao, thế có cần sáng ra tôi kêu lái xe đưa cậu tới trường cùng không?”

Trời ạ! Một đám người choáng váng ở trong ngoài cổng trường. Từ lúc nào mà phượng liễn của công chúa chờ kẻ phạm phu tục tử vậy? Trước hành động bất thường này của Tần Tâm Lan, mọi người không khỏi bắt đầu phỏng đoán thân thế của Diệp Minh Hy.

Lẽ nào cậu ta là con cháu của tập đoàn lớn hay cán bộ cấp cao nào đó?

Hay là thần đồng có trong tay mười mấy bản quyền sáng chế?

Lúc mới về trường trong đầu Trương Dũng hiển nhiên cũng nghĩ như vậy, lập tức quay lại dặn dò một tên đàn em đi điều tra gia thế của Diệp Minh Hy, sau đó dẫn mấy tên khác đi cản đường Tần Tâm Lan và Diệp Minh Hy.

Tuy Tần Tâm Lan thân thiết trò chuyện cùng Diệp Minh Hy, nhưng không hề lơ là bộ dạng đàng đàng sát khí của Trương Dũng. Trận đại chiến lập tức trở nên vô cùng căng thẳng, cô nắm bắt thời gian để đám nữ sinh kia đưa Diệp Minh Hy vào lớp học trước, sau đó ung dung quay người, lán vẩy bay nhẹ trong không trung tạo nên độ cong tuyệt đẹp, chờ đợi đám người Trương Dũng với vẻ mặt tươi cười.

“Tần Tâm Lan, cậu chặn mất đường rồi đấy.” Thân hình cao to của Trương Dũng đứng trước mặt Tần Tâm Lan, từ trên cao nhìn vào cô.

Bóng người bao phủ, nhưng cô đã quen với những sóng gió nên không hề thấy sợ, nghiêng đầu nhìn nhìn vào con đường lớn rõ ràng rất rộng rãi dẫn vào cổng trường, khó hiểu hỏi: “Mất cậu có vấn đề hay cơ thể cậu có vấn đề, xung quanh nhiều chỗ thế mà không đi được à?”

Trương Dũng híp híp mắt, dẫn một đám người vòng qua người cô tính gây khó dễ, giọng nói nhẹ nhàng của Tần Tâm Lan vang lên từ phía sau:

“Ai biết số điện thoại của cảnh sát là gì không?”

“Đừng tưởng lần nào cũng dùng chiêu này thì tôi sẽ sợ cậu!” Trương Dũng gào lên vô cùng tức giận.

“Tôi biết cậu không sợ mà, chẳng lẽ gọi đến chỗ công an, bác trai chẳng cần nói câu nào cũng có thể làm chuyện nhỏ hóa không...” Trương Dũng hừ một tiếng, coi như cô thức thời. Ai ngờ cô lại ung dung nói: “Nhưng chẳng phải có câu nói 'phóng viên là cảnh sát không có huy hiệu' sao? Vừa khéo là nhà tôi có quen với vài phóng viên, ừm, tôi xem nào...” Cô to nhả lấy ra vài chục tấm danh thiếp, chọn từng tấm từng tấm một. “Phóng viên Lâm Tiểu Hân bên thời sự, phóng viên Mã Minh Khai bên giải trí, phóng viên Trương Linh bên chính trị...”

“Cậu tưởng là có tác dụng sao?”

“Nói thôi thì có lẽ vô ích, nhưng nếu cho thêm ảnh con trai của cán bộ cao nào đó của cục cảnh sát tụ tập ẩu đả, tôi nghĩ...” Tần Tâm Lan lúi ra chiếc di động màu hồng rất dễ thương, ngón tay mảnh mai còn vuốt vuốt camera trên nó.

Trương Dũng tức tới nghiêng răng nghiêng lợi, lao lên định giành lấy chiếc di động ném cho tan tành, tên đàn em Lý Tứ đi theo sau thấy tình hình không ổn, lập tức liêu hết sức kéo hấn lại. Ban đầu Trương Dũng còn không chịu buông xuôi, may được họ họ nói vài câu bên tai, hấn mới không cam lòng hất tay họ ra, hung dữ cảnh cáo Tần Tâm Lan:

“Cậu không bảo vệ người ta mãi được đâu, chúng ta cứ chờ xem!”

Tần Tâm Lan nhìn Trương Dũng đang cấu tiết, lại nhìn nhìn đám đàn em đằng sau hấn, lúc này mới mở miệng trả lời:

“Tôi còn sợ không có gì để xem cơ.”

Trương Dũng nghe xong suýt nữa thì lao lên, may có Lý Tứ và Trần Tam lấy hết sức kéo hấn đi.

Tần Tâm Lan thấy không còn chuyện gì nữa nên cũng bỏ đi, tới được chỗ yên tĩnh, cô dừng lại hỏi thủ hạ của mình: “Bây giờ trong trường còn bao nhiêu người thuộc phe Trương Dũng?”

“Trương Dũng phóng khoáng hào sảng, nhất nhiều người kinh tế gia đình không tốt đều theo hấn, cộng thêm gia cảnh nhà hấn, có vài tên đầu đường xó chợ cũng dựa vào hấn bảo kê cho... Tuy chúng ta đã rất cố gắng, nhưng

đoán chừng trong trường vẫn còn một nửa nghe theo hấn.”

Ở trường trung học Hoàng Văn không thể chỉ biết thân mình, Trương Dũng là kiểu thủ lĩnh hào sảng, người có gia thế và phẩm hạnh khá hơn lại đa phần coi Tần Tâm Lan là thủ lĩnh, hai phe phái một bên dựa vào nắm đám, một bên dựa vào đầu óc, thế nhưng cả hai đều có quyền lực, số người lại hơn kém

không nhiều, kết quả là nhiều lần gây hấn tranh chấp với nhau nhưng không phân được thắng bại.

“VẬY sao...” Tần Tâm Lan trầm ngâm hồi lâu, khước miệng tạo thành nụ cười tự tin. “May mà bây giờ có thêm một tên Diệp Minh Hy, chỉ cần có thể dồn ép Trương Dũng gây ra việc làm quá khích, phong thái người bảo vệ như chúng ta chắc chắn có thể nhận được sự ủng hộ từ đa số.”

“Lúc này em thấy có vài người cũng bất mãn với việc làm của Trương Dũng.”

“Mấy đứa chú ý thêm dầu vào lửa nhiều vào, đừng bỏ qua bất cứ cơ hội nào.” Tần Tâm Lan phui phui bụi bặm không hề có trên váy, quay người về lớp học.

***

Đi xuống từ cầu thang, từ phía đối diện đi tới hai nam sinh lạ mặt, khi đi lướt qua nhau, cánh tay của Diệp Minh Hy đau nhói, hai nam sinh vẫn chuyện trò vui vẻ, không chút nào để ý tới cậu.

Đi qua hành lang về lớp học giống như đi qua bụi gai vậy, khắp nơi trên cơ thể liên tục xuất hiện sự đau đớn, hoặc là vụn, hoặc là nhéo, hoặc là cứa, hoặc là cào, vị trí đều là những chỗ mà quần áo có thể che đi. Lần nghiêm trọng nhất chính là có ý định đẩy cậu xuống cầu thang, may mà trong lúc nguy cấp cậu tóm được tay vịn ở bên cạnh, nếu không chỉ sợ không đứng vững rồi thì cũng ngã gãy chân.

Những chuyện này đều nhờ Trương Dũng và Tần Tâm Lan ban tặng, từ sau khi đoạn đối thoại hôm đó của họ bị lan truyền, bên cạnh Diệp Minh Hy có thêm rất nhiều người bảo vệ vào bữa trưa, nhiều thêm cả thầy giám sát cơm hộp, nhưng người muốn đối phó với cậu cũng tăng vọt, cả người trên dưới trải đầy vô số vết thương, các thầy cô trong trường chỉ cần không tận mắt chứng kiến thì cũng coi như chưa có gì xảy ra, kết quả là thiệt hại mà Diệp Minh Hy nhận được gần như nhiều hơn cả lợi ích.

Nhưng có lẽ cậu nên vui mừng, thiệt thòi cậu nhận phải chỉ là thủ đoạn nhỏ nhỏ thôi, không có ai chụp túi đánh cậu như đòn, cũng không có ai lái xe tông cậu.

Có điều cậu lặng lẽ trở thành chủ đề bàn tán ngầm của cả trường, đã có người mở cá cược xem cậu còn có thể không nói chuyện đến lúc nào.

Trong trường xuất hiện cá cược, Trương Dũng tất nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua, tay hất gờ ra nhận lấy cả bàn cờ quay, còn bắt đầu tuyên truyền rầm rộ, khiến trò vốn chỉ có mấy người lên chơi với nhau biến thành hoạt động toàn trường.

Lựa chọn hot nhất chính là Diệp Minh Hy “3 tháng cũng không nói chuyện”, sau đó là “câm thật”, ít người lựa chọn nhất là “nói chuyện trong vòng 3 ngày”. Để thu trọn khoản tiền lớn này, Trương Dũng quyết tâm ép Diệp Minh Hy phải nói ra tiếng trong vòng 3 ngày.

Hắn gọi vài tên đàn em đắc lực, chum đầu bàn bạc mất vài giờ, cuối cùng cũng chốt được kế hoạch hoàn hảo.

Bước thứ nhất, hăm dọa và đánh đòn hiểm!

Gần tới lúc tan học, Trương Dũng mang theo vài người đi đường tắt, mai phục cạnh bến xe buýt mà ngày nào Diệp Minh Hy cũng phải đi qua, dự định để vài người chặn đám người bảo vệ cậu lại, những người khác sẽ ép cậu tới góc tối có lùm cỏ, dọa dẫm trước, đánh đòn sau, không được nữa thì dùng 10 đại cực hình của Mãn Thanh.

Nếu cậu là câm thật thì cũng phải nói chuyện cho hắn!

Chuông tan học vang lên, Diệp Minh Hy thu dọn xong sách vở trên bàn, đeo cặp lên định đi về. Lý Linh ngồi cạnh vẫn luôn rất quan tâm Diệp Minh Hy vội vàng đi lên trước nói với cậu: “Minh Hy, cậu định về nhà à?”

Cậu gật đầu.

“Vậy bọn mình cùng đi nhé?”

Diệp Minh Hy gật gù, bỗng dừng nghĩ đến chuyện gì đó, ngừng lại một chút rồi đổi thành lắc đầu.

Lý Linh vô cùng ngạc nhiên, bình thường Diệp Minh Hy đều đồng ý, tại sao hôm nay lại từ chối? “Có phải có người nói gì với cậu nên cậu mới không cho bọn mình đi cùng không?”

Cậu do dự một lát, dường như muốn gật đầu, nhưng cuối cùng lại lắc đầu.

Sắc mặt Lý Linh nghiêm trọng, kéo Diệp Minh Hy tới một góc, nhỏ giọng hỏi: “Có phải Trương Dũng dọa nạt cậu không? Chẳng lẽ hắn cảnh cáo cậu không được để người khác đi cùng, nếu không sẽ ra tay với bọn tớ...”

Mặt Diệp Minh Hy hiện vẻ lúng túng, lắc lắc đầu tỏ ý không hề có chuyện đó, biểu cảm muốn nói lại thôi này khiến Lý Linh cho rằng cậu đang che giấu sự thật, kim lòng không đầu tóm lấy vai cậu hô to:

“Minh Hy, cậu đúng là tốt thật đấy! Không ngờ cậu một thân một mình vì sự an toàn của bọn tớ!” Tuy cậu gầy gò ốm yếu, chiều cao giống như học sinh tiểu học, nhưng tinh thần “ta không vào địa ngục thì ai vào” quả thật rất khiến người ta cảm động! Lý Linh vỗ vỗ lồng ngực phẳng phẳng có tí nào, hào sảng nói với cậu: “Cậu anh dũng hi sinh được, lẽ nào bọn tớ lại chùn bước sao? Đừng lo lắng, có bọn tớ bảo vệ cậu, tớ không tin Trương Dũng có thể

làm gì cậu!”

Cô càng nói càng hăng, bên cạnh có vài bạn học chưa rời khỏi lớp cũng gật đầu phụ họa, nhưng vài người theo phe Trương Dũng lại thờ ơ đứng nhìn, thỉnh thoảng còn hừ lạnh vài tiếng tỏ ý xem thường.

“Cậu đừng sợ, bọn tớ tiễn cậu lên xe buýt luôn đây!”

Diệp Minh Hy còn định lắc đầu, Lý Linh và vài người khác đã kéo cậu ra ngoài, còn lo cậu sẽ lên chuồn mất rồi liền ngang hi sinh, nên đã tóm chặt lấy cổ tay cậu không buông, khiến những chỗ vốn đã bầm tím của cậu lại chồng thêm vết thương.

Không lâu sau đoàn người đã đến cổng trường, chỉ cần bước một đoạn đường ngắn rồi rẽ thêm một cái ngoặt, 5 phút là có thể tới được bến xe buýt, đội quân bảo vệ ai ai cũng lấy ra mấy thứ như ô che mưa cầm trong tay, mắt quét từ phía như ra-đa, nhất định phải ngăn Trương Dũng tập kích!

Điều mà Diệp Minh Hy và Lý Linh không biết là, lúc này Trương Dũng đã đứng trong bụi cây gần bến xe ôm cây đợi thỏ, chỉ cần Diệp Minh Hy vừa xuất hiện ở chỗ rẽ, người của hắn sẽ lập tức nhào ra theo như kế hoạch, đánh cho họ không kịp trở tay, bắt sống tên tiểu tử kia!

“Anh Dũng, anh em đều chuẩn bị xong rồi.”

Trương Dũng thấy người tới thì khẽ chau mày, “Chú ý, mục tiêu của chúng ta là Diệp Minh Hy, đừng làm tổn thương tới người khác.” Nói xong thì chỉ chỉ về phía ngoài bụi cỏ, để tất cả mọi người tập trung chú ý động tĩnh bên ngoài.

Vài tên trinh sát giả vờ làm học sinh vô can, thấy một vòng tròn người ở chỗ rẽ đang chậm chạp di chuyển, lặng lẽ ra hiệu với anh em trong bụi cỏ. Bọn họ lập tức nín thở chờ đợi, vài tên chưa có kinh nghiệm đánh đấm, mồ hôi tay toát ra thậm chí còn khiến gậy sắt trở nên trơn tuột.

Thấy vẻ nôn nóng liên tục lau bàn tay lên quần của bọn họ, Trương Dũng nhủ mày đưa mắt nhìn một lượt, giờ tay phải cũng đang cầm gậy sắt của mình khua khua trong không trung, làm ra tiếng soạn soạn, sau đó quay quay gậy sắt vài vòng trên ngón tay, bụp một phát dễ dàng cắm sâu vào trong đất.

Đám người thấy thủ lĩnh ung dung như vậy, giống như thắng lợi trong tầm tay, lòng tin tăng thêm nhiều, vội vàng chỉnh tầm mắt về phía trước, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào chỗ rẽ.

Mấy tên trinh sát kia vô cùng khẩn trương, mắt thấy đội quân vòng tròn ngày càng tiến gần, tim bọn họ cũng đập ngày càng nhanh. Phải biết là chỉ cần một động tác, các anh em sẽ lập tức lao ra cả loạt, nếu động tác quá nhanh, để mục tiêu tẩu thoát thành công, tất cả bố trí đều thành công đã trắng, nếu chậm quá thì lại mất đi thời cơ, đội quân vòng tròn kia không phải loại dễ đối phó, khó tránh xảy ra một trận đại chiến.

Một bước, lại một bước, đội quân vòng tròn như vũ bão đang dần dần tiếp cận, tên trinh sát nuốt một ngụm nước miếng, di chuyển cổ tay, chuẩn bị ném bình nước làm hiệu lệnh bất cứ lúc nào theo như kế hoạch...

Đến lúc rồi!

Bình thủy tinh trong tay tên trinh sát như vô tình rơi tuột khỏi tay, thân bình màu lam lóng lánh phản ánh mặt trời, thấy sắp chạm tới nền đất tạo tiếng kêu lanh lảnh, hắn bỗng thấy trong đội quân vòng tròn có điểm khác thường! Tim hắn khẽ co lại, quay người giờ tay định túm lại chiếc bình đang rơi xuống, nắm ngón tay chụm lại đang định tóm lấy thân bình, tai lại nghe thấy âm thanh tan nát lòng dạ...

Choang.

Đội quân đông như châu chấu nhận được tín hiệu, nhao nhao nắm chặt lấy vũ khí lao ra ngoài, trong chớp mắt tiếng đánh nhau vang trời dậy đất. Đội quân vòng tròn kinh hãi trước khí thế hung hăng của đối phương, sau khi hoảng hốt thì khôi phục bình tĩnh, vững vàng ứng chiến.

Ô gáp đầu với gậy sắt, móng tay nhọn đầu với nắm đấm, nhìn kiểu gì cũng thấy đội quân vòng tròn chắc chắn sẽ thua, nhưng trinh sát đứng bên cạnh nom nóp lo sợ gào lên một câu lại khiến Trương Dũng biết hôm nay mình xác định là về tay không rồi.

“Anh Dũng, Diệp Minh Hy không ở đây!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Shota* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Chương 6: Giường mới

Dịch: Apy618

Rốt cuộc Diệp Minh Hy đi đâu rồi?

“Chiều nay giường sẽ được đưa tới, lúc đấy chị vẫn chưa tan ca, em tan học về sớm sớm mà kí nhận đấy.”

Chỉ vì câu nói này, sau khi tận học Diệp Minh Hy đã khéo léo từ chối sự hộ tống của đội quân vòng tròn, bắt một chiếc xe ở cổng trường về thẳng nhà.

Khi xe taxi rời khỏi trường trung học Hoàng Văn, cậu cũng nhìn thấy trận đại chiến thế kỉ đó, mất đưa về phía khác, ở đó có một chiếc xe con cao cấp màu trắng đang đỗ.

Biểu cảm của cậu không có gì khác thường, tầm mắt quay trở lại phía trước, nhìn xe chạy về căn hộ nhỏ bé kia.

Trong căn hộ nhỏ vẫn yên lặng, tất cả chẳng có thay đổi gì so với trước khi cậu ra ngoài, phòng chứa đồ cũng vậy.

“À, còn nữa, nhớ là phải bảo công nhân lắp xong giường rồi mới được đi, còn vị trí đặt giường... Máy thứ trong phòng chứa đồ chị vẫn chưa dọn dẹp ra, ngày mai trước khi họ đến, em chuyển đồ ra phòng khách trước nhé.

Chung Mạn gọi dừng cậu đây, sau khi để lại mấy câu đó thì vội vàng ra khỏi cửa, Diệp Minh Hy không hề có cơ hội phản đối. Vậy nên bây giờ cậu chỉ đành chán nản xắn cao tay áo, bắt đầu chuyển từng thứ một trong phòng chứa đồ ra ngoài.

Hết hòm này tới hòm khác, may mà đồ của Chung Mạn đều được đựng vào từng hòm nhựa một, cậu chỉ cần bê hòm ra ngoài phòng khách trước, chừa ra không gian để đặt giường là được.

Hơn nửa tiếng sau, về cơ bản là phòng chứa đồ đã được dọn sạch, chỉ còn lại hai tủ quần áo không bê đi nổi. Diệp Minh Hy thấy trên sàn có nhiều bụi, nghĩ một lúc, lấy một xô nước sạch tới, lại cất quần áo cũ của mình ra làm giẻ lau, đáng người nhỏ bé không ngừng bận rộn trong phòng chứa đồ.

Kính koong!

Chuông cửa vang lên, cậu đặt giẻ lau xuống rồi chạy ra mở cửa, ngoài cửa là hai nhân viên vận chuyển đang thở hổn hển, bên cạnh tất nhiên có đặt một đồng thanh gỗ để chuẩn bị lắp ráp.

Hai người đàn ông thấy người trông nhà là một đứa trẻ con, bèn thân thiện hỏi: “Anh bạn nhỏ, nhà mình có người lớn ở nhà không?”

Đứa trẻ chỉ chỉ vào mình.

Nhân viên vận chuyển nhìn nhau một cái, một người trong số họ lấy di động ra định gọi về công ty, đứa trẻ đột nhiên lấy ra một tấm danh thiếp từ túi áo bên mình, chỉ chỉ vào số điện thoại ở trên cùng.

“Chung Mạn?” Nhân viên vận chuyển nhận lấy danh thiếp lật qua lật lại ngắm một hồi, khom người hỏi: “Cô ấy là người nhà của cháu?”

Diệp Minh Hy suy xét một một giây, gật đầu.

“Này, gọi số này đi.” Nhân viên vận chuyển đưa danh thiếp cho người cầm di động, không mất nhiều thời gian đã gọi được. “Là cô Chung Mạn sao? Chúng tôi là người chuyển giường tới, sao trong nhà cô chỉ có một đứa trẻ con vậy...”

Di động của Chung Mạn vừa kêu, tai của cả công ty đều lặng lẽ vênh lên, cô chỉ đành ậm ừ nói: “Đúng, các anh cứ giao đồ cho nó là được.”

“Nó chỉ là một đứa bé, sao có thể quyết định?”

“Được mà...” Mấy cái tai trong phòng làm việc ngày càng vênh cao.

Người vận chuyển thấy cô chỉ muốn mau mau tắt máy, lại thấy thằng bé đáng thương lại vô tội đang đứng, không khỏi tức giận: “Cô làm mẹ cái kiểu gì vậy? Đã kệ con trai ở nhà không lo thì chớ, lại còn bắt nó mở cửa cho người lạ, thậm chí còn mời người lạ vào trong nhà? Nếu chúng tôi là người xấu thì phải làm sao? Nếu con trai cô xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì phải làm sao?”

“Đời đã, nó không phải con trai tôi...” Ánh mắt của cả phòng làm việc đều chiếu thẳng lên người Chung Mạn, cô run rẩy, gượng gạo nói: “Anh... Anh hai, anh đợi một lát.” Cô chạy bình bịch vào phòng trà nước, lúc này mới nói tiếp. “Anh lắp xong giường là có thể đi rồi...”

“Cô không sợ chúng tôi bắt cóc người đi mất hay khuôn sạ căn hộ sao?!” Nhân viên vận chuyển cảm thấy nữ chủ nhân của căn nhà này đúng là kì lạ, con trai đáng yêu như vậy, lỡ gặp phải kẻ xấu hoặc biến thái thì sao?

“Các anh là nhân viên của cửa hàng đồ gia dụng, nếu làm việc xấu không chỉ mất bát cơm ăn, còn dễ dàng bị tra bắt, chỉ vì vài thứ đồ cũ nát vụn vặt của nhà tôi, có đáng mạo hiểm vậy không?” Chung Mạn nói xong cũng nổi cáu, anh chỉ là một người vận chuyển, đồ đồ xuống là được rồi, không đâu thượng đế bỏ tiền ra lại phải nghe anh dạy bảo? “Còn nữa, nếu không phải các anh cứ khẳng khẳng tuần nghỉ hai ngày không gửi đồ tới, bình thường cũng phải trước 5 giờ mới đến nhà, tôi còn phải để trẻ con mở cửa cho các anh sao? Công ty các anh không suy xét cho đảng hoàng thì thôi đi, lại còn đi trách tôi...”

Thấy Chung Mạn chơi lầy, nhân viên vận chuyển vội vàng chịu thua, “Vâng, là lỗi của chúng tôi, giờ chúng tôi sẽ lắp giường giúp cô đây.” Khó khăn lắm mới suôn sẻ ngắt máy, nhân viên vận chuyển lau lau mồ hôi lạnh trên trán, khăn trương chuyển đồ vào trong nhà, cố gắng rời đi nhanh nhất có thể, tránh cho người phụ nữ chanh chua kia lại mắng chửi thêm phát nữa.

Chẳng mấy chốc mà công nhân đã lắp xong chiếc giường kiểu dáng mùa xuân kia, bê đệm tới định đặt lên trên, ai ngờ đứa trẻ vẫn luôn đứng bên cạnh

quan sát lại chạy qua ngăn họ, lại chỉ chỉ vào nhãn hiệu của chiếc đệm, dường như có điều gì muốn nói.

“Sao vậy?” Nhân viên vận chuyển nghi ngờ lấy ra đơn đặt hàng, “Đúng là tấm đệm mút hoạt tính giá 799 tệ không sai mà, tấm nhà cháu đặt không phải tấm này sao?”

Diệp Minh Hy nhận lấy đơn đặt hàng, xem đi xem lại ba lần vẫn không dám tin vào mắt của mình. Hôm đó tấm đệm rẻ nhất chỉ có 60 đồng, loại đệm bình thường tốt hơn chút cũng chỉ có 150 đồng, còn đắt nhất, với cái tính “3 câu đầu dính tới tiền” của Chung Mạn sẽ không có khả năng mua nhất, chính là tấm đệm mút hoạt tính có giá 799 tệ đang bày trước mắt.

Thấy cậu còn đang nghi ngờ, nhân viên vận chuyển cũng không yên tâm, gọi điện thoại về công ty hỏi, kết quả có được đáp án là:

“Tiền cũng đã nhận, tất nhiên là họ đặt rồi, cái cô đó còn kiên quyết đòi tôi tặng một cái gối mút hoạt tính mới chịu trả tiền, tôi không thể nhớ nhầm được... Hai người mau mau lắp xong đồ đi, vẫn còn năm nhà phải gửi đồ tới!”

Nếu đã như vậy, nhân viên vận chuyển cũng chẳng thêm để ý Diệp Minh Hy đang ngăn người nữa, xử lý xong hết đồ rồi rời đi, lúc đi tất nhiên không quên dặn dò Diệp Minh Hy phải trông nhà cửa cho kĩ, đừng tùy tiện để người lạ vào nhà.

Trong nhà chỉ còn lại một mình Diệp Minh Hy, cậu ngẩn ngơ nhìn chiếc đệm đắt đến có hơi khó tin đó và chiếc gối tặng kèm. Qua một hồi sau, bàn tay nhỏ của cậu sờ lên chiếc gối có độ cứng mềm vừa phải, chậm chậm di chuyển men theo đường cong hình chữ U của gối, mút hoạt tính tinh tế lại mang chút độ dính đem tới cho cậu xúc cảm chưa từng có.

Ngón tay ngăn ngán trượt tới trên đệm, ấn mạnh một cái, chỗ bị áp lực đè lún sẽ từ từ khôi phục bình thường. Cùng với sự giãn nở của mút hoạt tính, trái tim vốn trống rỗng của cậu cũng bắt đầu biến đổi, giống như được một thứ vô hình khâu vá, xoa bằng chút từng chút một, băng tuyết trong tim tan chảy, bong tróc từng giọt từng giọt, trái tim yên lặng vô cảm cuối cùng cũng phá bỏ được tường băng, lần nữa tiếp xúc với không khí ấm áp ở bên ngoài, đôi mắt cũng lần nữa khôi phục tình cảm.

Cậu trèo lên chiếc giường thuộc về mình, cẩn thận dè dặt nằm xuống, cảm nhận được tuy ban đầu cơ thể lún xuống, nhưng không lâu sau lại được một luồng sức mạnh to lớn ủng hộ, không ngừng nâng đỡ bảo vệ đáng người bé nhỏ của cậu.

Thì ra, nằm trên giường của mình là cảm giác như vậy...

Cậu bỗng cảm thấy rất mệt, sự mệt mỏi tích tụ vài năm dường như trào ra vào giờ phút này, mí mắt cậu nặng tới mức không thể mở ra nữa, chân tay cũng từ bỏ vùng vẫy, vùi sâu vào trong đệm.

Đó là tình huống mà Chung Mạn thấy khi vừa về tới nhà.

Cô về nhà ném đồ trong tay xuống, định tới phòng chứa đồ xem giường mới. Còn chưa vào phòng thì đã thấy Diệp Minh Hy đang ngủ say, hiếm có cơ hội không bị động tĩnh của cô làm tỉnh giấc, không khỏi cười thầm trong lòng, rón ra rón rén đi qua đắp lại chiếc chăn rơi mất một nửa cho cậu, lại kéo rèm cửa sổ vào giúp cậu, lúc này mới nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Ra khỏi phòng, thấy một đồng túi nylon bị mình vứt xuống, cô chán nản cào đầu. Khó có dịp hôm nay cô định xuống bếp, thẳng bẻ lại ngủ mất rồi, vậy bữa cơm này cô nên làm hay không?

Suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cô nghĩ tới biện pháp thuận cả đôi đường:

Cơm thì vẫn làm, nếu Diệp Minh Hy không dậy thì coi như cơm hộp để mai cậu mang tới trường đi!

Đáng tiếc, Chung Mạn chưa từng nghĩ tới ngôn ngữ có nói “Một hòn đá kích thích ngàn con sóng”, cũng chưa từng nghĩ tới ngôn ngữ hiện đại có nói “Một cái màn thầu dẫn đến huyết án”, vậy nên cô chắc chắn không nghĩ tới, vào thời khắc cô quyết định làm cơm hộp cho Diệp Minh Hy, đã định trước sẽ nảy sinh thảm kịch “Một hộp cơm kích thích ngàn con sóng máu”.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Shota* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Chương 7: Phát thanh

Dịch: Apny618

Chúng tôi vừa nhận được điện thoại, mời em đến phòng giáo vụ trình diện ngay.

Từ vụ âm mưu bắt người ép cung lần trước thất bại, Trương Dũng tiếp thu ý kiến của tên đàn em Lý Tứ, quyết định chuyển sang phương pháp hành hạ dài hạn, đồng thời tiến hành bước 2 của việc ép Diệp Minh Hy mở miệng: Khiến cậu không có cơm ăn!

Vì một câu ra lệnh của Trương Dững, trong hộp cơm duy nhất của cả trường trung học Hoàng Văn bị trộn lẫn “gia vị” có hương vị đặc biệt: Thứ hai là sốt cay Tứ Xuyên, thứ ba là giấm thơm Trần Giang, thứ tư là cà ri Ấn Độ,... Bảo đảm suất ăn đầy đủ, thay đổi mỗi ngày!

Tuy hộp cơm của Diệp Minh Hy không thể nuốt nổi, nhưng có những bạn học khác như Lý Linh vẫn âm thầm tiếp tế, cậu vẫn chưa đến nỗi phải nhịn đói, chỉ là mấy ngày gần đây, đám lâu la bắt đầu mang gia vị đứng canh chừng gần Diệp Minh Hy, nếu có người dám lại gần, chỗ tương có mùi vị đặc biệt đó sẽ bị hút về phía kẻ xâm nhập, nhẹ thì cơm hộp bị hỏng hết, nặng thì đi tong bộ đồng phục.

Không phải là mọi người chưa định phá phòng tuyến, nhưng trước sau đều thất bại, lại thêm Tần Tâm Lan chưa mở miệng, đám đàn em bên dưới cũng không dám tự tung tự tác, chỉ đành im lặng nhìn Diệp Minh Hy ngày ngày ngần ngừ trước hộp cơm đặc biệt, chẳng ăn một miếng nào.

Keng keng keng keng keng... Tiếng chuông báo giờ ăn trưa lại vang lên, mọi người thu dọn sách vở, chuẩn bị ăn cơm. Tên đàn em chuyên phụ trách giám sát Diệp Minh Hy lại lấy nước sốt ra, nhận lấy hộp cơm mà trường phát, mở cho ra cho vào rồi lại đặt trên bàn Diệp Minh Hy.

Đang lúc mọi người tưởng rằng Diệp Minh Hy lại ngồi im lặng trước hộp cơm như trước, cậu bỗng nhiên khoác cặp sách, chậm chậm bước về phía cửa.

Động tác của cả lớp học đều dừng lại, ánh mắt của mọi người đều đặt trên người cậu, hoàn toàn không hiểu cậu định làm gì.

Mọi người chứ thể nhìn mãi, đợi mãi...

Cứ như vậy, Diệp Minh Hy ra khỏi lớp học, rẽ trái, biến mất khỏi tầm mắt.

Im lặng tầm một giây, mọi người như vực tỉnh, vài tên đàn em đột nhiên hiểu ra, chạy đuổi theo, ngó ngang ngó dọc ở hành lang nhưng không thấy dang người thấp bé đó.

***! Để nó chạy rồi!

Mấy tên đàn em thăm kêu hồng rồi, nhìn nhau một cái, một tên chạy đi báo với Trương Dững, còn lại chia nhau đi tìm.

“Giờ cơ? Không thấy người đâu?!” Trương Dững đập bàn đứng dậy, hộp cơm to bự trên bàn rung một cái, kính tới mức tên đàn em chạy việc cũng run rẩy theo.

“Vâng, vâng ạ... Nó đeo cặp sách rồi đi ra ngoài...”

“Chúng mày làm cái trò gì, mấy người đi canh còn để thằng ranh đấy chạy mất?” Lần trước tính uy hiếp mà còn chưa được, thể diện của Trương Dững sắp không giữ nổi nữa rồi, lần này dùng chiêu hiểm mà còn thất bại, hấn khỏi lẫn lộn trong trường nữa cho rồi! Lo thể diện, hấn cũng chẳng thiết ăn uống, dẫn theo người lao ra ngoài. “Tìm khắp nơi cho tao! Trần Tam, mày đi trông chừng Tần Tâm Lan, Lý Tứ, mày đi báo người của chúng ta đi tìm hết đi, nhất định phải đào được người ra!”

Tần Tâm Lan ở lớp bên cạnh nhìn thấy Trần Tam lén lút lút lút dòm ngó ở bên ngoài, biết là chắc chắn bên Trương Dững xảy ra chuyện, khóe miệng không khỏi nhếch lên, lấy ra điện thoại gọi cho Lý Linh. Sau khi biết đầu đuôi câu chuyện, lòng cô thầm cười nhạo Trương Dững, nhưng cô tò mò hơn về việc tên nhóc Diệp Minh Hy bình thường đánh không trả đòn mắng không bật lại, sao tự dưng hôm nay lại muốn chuồn?

“Náo nhiệt như thế, chúng ta không thể không xem.” Tần Tâm Lan ung dung đứng lên, nói với đàn em ở đằng sau. “Người ta đã đến tận cửa mời rồi, chúng ta cũng không tiện từ chối, thôi cứ chơi trò tìm kho báu cùng họ một chút đi, để xem ai tìm được kho báu trước!”

***

Thật ra trường trung học Hoàng Văn không lớn, hai phe tìm mất 15 phút cũng không thấy, họ đều dừng bước lại, nhớ tới nơi duy nhất chưa lùng qua: phòng nghỉ giáo viên.

Mấy giáo viên đó phần đa đều rất dễ bắt nạt, kẻ ngăn cản họ lục soát phòng nghỉ giáo viên chỉ có một người: chủ nhiệm giáo vụ Mao sư thái.

Kẻ được tôn lên là sư thái tất nhiên không khỏi liên quan tới phái Nga Mĩ, máu lạnh như Diệt Tuyệt* cũng là thường tình. Mao sư thái này nhờ có chỗ dựa chắc chắn nên mới lên nổi chức giáo vụ, sau khi nhậm chức, sở trường là vô cùng lạnh lùng hà khắc. Dù ô dù của bạn có to thế nào thì bà ta cũng chẳng hề nể mặt.

*Diệt Tuyệt sư thái: Nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết “Ỗ thiên Đồ long ký”, chương môn nhân đời thứ ba của phái Nga Mĩ, nổi tiếng là một nhân vật cứng nhắc, giáo điều, nặng nề định kiến và quan điểm hắc bạch phân minh lại quá độc ác, lạnh lùng.

Thật ra nghĩ lại thì cũng bình thường, nếu không có vài nhân viên có chỗ dựa chắc chắn thì sao cái trường này dám cướp tiền kinh khủng như vậy chứ? Cả trường chỉ có hai người họ không dám động vào, một người là Mao sư thái, người còn lại là hiệu trưởng Trương chân nhân.

Trương Dững và Tần Tâm Lan tới ngoài cửa phòng nghỉ giáo viên gần như cùng lúc, nhìn nhau một cái, họ đều nghĩ Diệp Minh Hy chắc chắn ở bên trong, mấu chốt của việc thắng thua lần này là ai dám đi vào tìm.

Nhận được ánh mắt khiêu khích của Tần Tâm Lan, máu Trương Dững dồn lên não, tính đẩy cửa đi vào. Lý Tứ đứng cạnh lại cố sống cố chết kéo lấy không cho hấn đi tìm chết. “Anh Dững, đừng trúng bẫy của con yêu nữ đó!”

Tần Tâm Lan thấy dùng ánh mắt khích tướng thất bại bèn lạnh nhạt mở miệng: “Sao nào, không có gan đi vào? Bình thường còn tự cho mình là đại ca, hóa ra cũng chỉ được có vậy.”

Trương Dũng nghe thấy lại định nhắc chân lao vào, Lý Tử vội vàng nói: “Anh Dũng, nếu vào được thật thì cô ta đã vào từ lâu rồi chứ còn đứng khích anh sao?”

Hắn nghĩ cũng thấy đúng, bèn đứng lại phản kích: “Năm nào thành tích của cậu cũng đứng đầu cả khối, giờ chẳng phải cũng đứng đây mắt lớn trừng mắt nhỏ với kẻ đội sổ như tôi sao? Có thể thấy thành tích tốt cũng không có nghĩa là biết sử dụng đầu óc.”

Tần Tâm Lan nghe xong thì cười cười, con người khê chuyển động, nghĩ ra được một cách. “Nếu không thì chúng ta đặt cược đi? Tôi cho cậu thêm 15 phút, nếu cậu không tìm được người thì tôi lượt tôi tìm, nếu tôi tìm thấy được thì ván này coi như tôi thắng.”

Lúc mới nghe lời này, có vẻ như hắn rất được lợi, nhưng cách này do Tần Tâm Lan mưu ma chước quỷ đưa ra, hắn không khỏi do dự. Lý Tử đứng cạnh bỗng đứng ra nói to: “Đâu có nói cậu được tìm bao lâu, nếu cậu chơi xấu muốn tìm tôi năm sau, vậy chẳng phải cậu thắng chắc sao?!”

Thấy mưu kế của mình bị phát hiện, Tần Tâm Lan cũng không nổi đóá, chỉ nhẹ cắn răng, buông lời kiên quyết: “Được, tôi chỉ cần 5 phút là tìm được cậu ta! Nhưng nếu cậu thua thì...”

“Ông đây sẽ không thua đâu!”

“Hình phạt là gì, cậu tự nói đi.” Cô để hắn tự mình quyết định, để tránh thua rồi lại có cớ nuột lời.

“Tôi sẽ lộn ngược đi một vòng quanh trường!” Trương Dũng không hề nghĩ mình sẽ thua, cho dù hắn không tìm được, lẽ nào cô ta có thể tìm được sao? “Ngược lại, cậu thua thì cũng phải chịu phạt như vậy chứ?”

“Có gì không được? Nhớ là kẻ thua không được lo chuyện của Diệp Minh Hy nữa.” Tần Tâm Lan mỉm cười chấp tay sau lưng, lén vẩy nhẹ bay theo gió.

“Lời này chính cậu nói đấy.” Trương Dũng đánh giá cô một hồi, cười xảo trá: “Tới lúc trông chuổi, để tôi xem cậu còn tay nào mà giữ vậy.”

Tần Tâm Lan thấy hắn mở miệng nói lời tục tĩu, đôi mày thanh tú nhúu lại chán ghét, nhưng vẫn xác nhận thêm lần nữa: “Nói như vậy là cậu đồng ý đánh cược rồi? Không hối hận?”

“Ông đây chỉ sợ cậu hối hận thôi!”

“Được, bây giờ tính giờ.” Cô lật cổ tay, nhìn chăm chăm vào đồng hồ bắt đầu đếm ngược, Trương Dũng không dám khinh định, phải tắt cả đi tìm còn mình thì canh ở bên ngoài phòng nghỉ giáo viên.

“14 phút... 13 phút... 10 phút... 8 phút...” Thấy hắn ngày càng đứng ngồi không yên, Tần Tâm Lan vô cùng đắc ý, mặt mày hớn hờ hỏi hắn: “Chỉ còn lại 8 phút thôi, cậu quyết định ngồi đợi tôi đếm hết?”

“Hài thật, không thấy ông đây đang chuẩn bị đi vào sao?” Hắn đứng trước phòng nghỉ giáo viên, hít sâu mất vài hơi, đẩy cửa bước vào trong. Giáo viên bên trong thấy người vào là hắn liền cuống quýt nhường chỗ cho hắn đi qua, thế là hắn lúng lúng khắp nơi, dù là bàn làm việc hay tủ sách đều không bỏ qua, vừa tìm vừa để ý tình hình xung quanh, lo sợ Mao sư thái trong phòng nhỏ nghe thấy động tĩnh sẽ phá cửa xuất quan.

Tần Tâm Lan đứng ngoài cửa phòng nghỉ giáo viên, thấy hành động của Trương Dũng thuận lợi ngoài tưởng tượng liền vội vàng liếc mắt với đàn em thân cận, không lâu sau đã thấy sư thái mặt mày tức giận lao ra khỏi phòng, miệng không ngừng mắng chửi: “Là ai to gan như vậy, nói muốn đi host club* gì đó...”

*Host club (tiếng Nhật: ホストクラブ): Ra đời tại Nhật Bản, là kiểu quán rượu có các nhân viên nam phục vụ các khách hàng nữ, chỉ tiếp chuyện hoặc cùng hát karaoke chứ không được phép phục vụ dịch vụ tình dục.

Bà đang định ra khỏi phòng nghỉ giáo viên để dạy dỗ đám nữ sinh không biết cuộc đời hiểm ác kia, nhưng lại thấy tất cả giáo viên đều đứng sang một bên, nhường chỗ cho người ta bới tìm lung tung, đôi mày lập tức nhúu lại quở trách: “Thế này là thế nào? Mấy người đang làm gì vậy?”

Trương Dũng sợ tới mức đứng thẳng ngay tức khắc, Mao sư thái thấy là hắn, sắc mặt càng khó coi hơn: “Được lắm, cậu dám coi thường nội quy trường tự tiện vào phòng nghỉ giáo viên? Cô Diệp, liên lạc với phụ huynh của Trương Dũng giúp tôi, tôi phải đích thân hỏi xem ông ta dạy dỗ con trai kiểu gì.”

Tên đại gia trước giờ luôn hung hăng ngông cuồng lập tức biến thành kẻ tí hon, mặt mày tái mét, mồ hôi lạnh túa ra rùng rùng trên trán. Ngược lại, Tần Tâm Lan đứng ngoài cửa thì hả hê rồi, trên mặt vẫn là nụ cười mỉm, nhưng trong lòng thì đã sớm cười tới nghiêng ngả.

Chấn trước bọn đàn em, Trương Dũng không dám mở miệng xin tha, cố chống đỡ cơ thể vô dụng, tro mắt nhìn cô Diệp giao điện thoại đã được kết nối vào tay Mao sư thái.

“Ai vậy? Tôi là Trương Đình Quân.” Tiếng trong điện thoại rất lớn, Trương Dũng nghe thấy giọng nói nghiêm túc của ông già nhà mình, sắc mặt vốn đã trắng xám lại trắng thêm ba phần.

Mao sư thái tuổi gần 50 bỗng chớp chớp mắt, cả vẻ mặt cũng dịu xuống, ông ọ nói:

“A lô, Đại Thạch Đầu, mình là bé Mao đây.” Thấy Mao sư thái tự xưng là 'bé Mao', người trong phòng nghỉ giáo viên đều rung mình.

“Là cậu sao, con bé này, sao tự xưng lại gọi tới tìm mình? Chẳng lẽ cuối cùng cậu cũng phát hiện ra điểm tốt của mình?” Giọng nói nghiêm túc quay ngoắt 180 độ, Trương Dũng không tin nổi ông già nhà mình lại đùa giỡn với một bà thím bằng giọng điệu vô lại như vậy.

“Cậu nghĩ hay quá đấy!” Mao sư thái cười ôn hòa, ngẩng đầu nhìn thấy Trương Dũng, ánh mắt lập tức lạnh đi. “Là con trai cưng của cậu đấy, tự xưng lại tự tiện xông vào phòng nghỉ giáo viên, còn lật tất cả mọi thứ lên một lượt... Nói thật nhé, mình rất bất ngờ là người chính trực như cậu, đứa con sinh ra lại chẳng có lấy nửa điểm di truyền từ cậu, bình thường ở trường kết bè làm loạn thì thôi đi, lần này lại...”

Nếu là chủ nhiệm giáo vụ bình thường, cả điện thoại Trương Đình Quân cũng chẳng thèm nghe, nhưng đối phương là bé Mao thanh mai trúc mã, là bé Mao hồi nhỏ thường nhìn về oai phong lẫm liệt của ông bằng ánh mắt sùng bái! Giờ thằng con lại lại hủy hoại hết hình tượng tốt đẹp của ông đã tồn tại trong lòng bé Mao suốt nửa cuộc đời!

Mất đi người hâm mộ đầu tiên trong đời còn khó chịu hơn cả việc trực tiếp lấy dao chém ông.

“Bé Mao, thằng con trai của mình có ở cạnh cậu không?”

“Có chứ, nhưng mình thấy hình như thằng bé sắp khóc rồi, đáng thương lắm. Cậu đừng mắng cậu ấy nha.”

Gi cơ? Đường đường nam tử hán lại muốn khóc? Thằng con nghịch nây đúng là mất thể diện!

Trương Dũng nôm nớp lo sợ nhận lấy điện thoại, còn chưa để ống nghe bên tai thì tiếng gầm thét của ba đã vang lên đinh tai nhức óc: “Thằng bất hiếu, mày làm ra chuyện tốt gì rồi? Bình thường ba nói gì mày nghe đi đâu hết thế? Lát nữa ba sẽ bảo người đón mày về nhà, chưa chạy hết 30 000 mét, chưa chổng đấm 300 lần thì mày đừng hòng rời khỏi nhà nữa bước!”

Trương Dũng định mở miệng giải thích, ông bố tiếp tục gầm lên: “Còn nữa, tiền tiêu vặt 3 tháng này của mày không có nữa đâu, máy chơi game mới kia cũng đừng mong có được!”

Ầm ầm! Giống như bị sét đánh ngang tai, Trương Dũng đứng là kinh hãi tới ngu cả người. Máy chơi game mới nhất mà hắn mơ ước ngày đêm, thế mà...

Mao sư thái thấy sắc mặt Trương Dũng đủ khó coi, bèn lấy lại ống nghe, cố gắng an ủi tâm hồn bị tổn thương của Trương Đình Quân, tăng bốc ông ta lên cao chót vót lần nữa, lúc này ngài sĩ quan cấp cao ấy mới hạ hỏa. Bà gác máy với nụ cười tự tin.

Khi Trương Dũng lòng như tro lạnh bước ra khỏi phòng nghỉ giáo viên, Tần Tâm Lan đứng gần đó lập tức tiến tới thể hiện sự quan tâm. Thấy cô cười vui vẻ, Trương Dũng ôm bụng tức không có chỗ trút, chỉ vào chiếc đồng hồ treo tường nói:

“Đúng, tôi không tìm ra, nhưng trong vòng 5 phút cậu mà không tìm ra thì cũng là thua.”

“Tôi lượt tôi rồi?” Tần Tâm Lan phì cười, “Vây, cậu hãy bắt đầu đếm ngược cho giây phút bản thân phải trông cháu đi.”

Cô ngẩng đầu ưỡn ngực bước vào phòng giáo vụ, đứng trước mic dùng để phát thanh, không biết định làm trò gì. Trương Dũng nghĩ thầm, mình đã dùng chiêu đe dọa này từ lâu rồi, kết quả là đến nửa bóng người cũng chẳng thấy, bây giờ cô ta lại định dùng phát thanh để dọa cho Diệp Minh Hy phải xuất hiện, không thể có khả năng!

Ván cược này, cô ta thua chắc rồi!

Ánh mắt của mọi người đều đặt trên người Tần Tâm Lan đang đầy vẻ tự tin, cô cũng thuận thế mà giả vờ như mình đã có sẵn dự tính, khiến tất cả sự chột dạ và thiếu xác định chỉ có thể quay cuồng trong lòng, không hề lộ ra ngoài.

Cô biết cho dù có không tìm thấy người, kết quả hai người cùng hòa thì cô cũng không hề bị thiệt. Nhưng màn cá cược là cô khơi ra, hướng chỉ bây giờ gánh sự kì vọng của nhiều người như vậy, cho dù là hòa thì cô cũng thua.

Nếu đã như vậy thì cô phải đánh cược, mà còn là cược lớn!

Đối diện với mic, cô háng háng giọng, ngón tay trắng trẻo nhấn nút bật của hệ thống phát thanh, giọng nói ngọt ngào rung động lập tức vang lên khắp trường:

“Em Diệp Minh Hy, chúng tôi vừa nhận được điện thoại, chị gái Chung Mạn của em bị tai nạn giao thông, mời em đến phòng giáo vụ trình diện ngay.”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Shota* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Chương 8: Điện thoại

“A lô, tôi là Chung Mạn...”

Khi Diệp Minh Hy nghe thấy bài phát thanh này thì cậu đang trốn trong thùng gỗ dùng trong môn nhảy ngựa, ăn com hộp yêu thương mà Chung Mạn làm. Những kẻ đi tìm coi nhẹ đáng người vô cùng nhỏ bé của cậu, cũng không nghĩ tới thùng gỗ có thể giấu người, chỉ đơn giản mở cửa phòng chứa đồ tập thể dục, sau khi lấy ra vài quả bóng rổ ném lung tung vào nhau liền tiếp tục đi tìm ở chỗ khác.

Cậu nghe ra người nói là Tần Tâm Lan, là một đàn chị vẫn luôn rất quan tâm cậu, nhưng khi cậu nghĩ tới Tần Tâm Lan, đôi mày lại nhíu chặt hơn cả khi nghĩ tới Trương Dũng.

Giờ phút này, com hộp vẫn chưa ăn hết, bên tai vang lên thông tin giả 99% là được bịa đặt để lừa cậu ra ngoài, chỉ cần lý trí một chút bình tĩnh một chút thì sẽ không chạy ra tự đi chui đầu vào lưới, mất công dâng mình cho người ta bắt nạt.

Cậu thông thả ăn một miếng com Chung Mạn làm.

Trong com trắng có lẫn cá, tươi mềm ngon miệng, dinh dưỡng phong phú, lạ hơn là cậu ăn lâu như vậy mà chẳng nhai phải một cái xương nào. Miếng ăn miếng cá thơm mềm, cậu nghĩ tới chuyện tối qua mình sợ ý ngủ như chết trên giường mới, ngay cả chuyện Chung Mạn nấu bữa tối bên ngoài cũng không biết. Sáng nay khi tỉnh dậy thì cô đã đi rồi, khi cậu tìm thấy hộp com ấy trong tủ lạnh theo hướng dẫn trên tờ giấy nhớ, khi cảm nhận được sức nặng của hộp com, tay cậu không tự chủ run một cái, sau đó nắm lấy thật chặt.

Căn phòng nhỏ của cậu đặt chiếc giường hoàn toàn mới, khung giường là chiếc rẻ nhất cửa hàng, đệm lại là tấm đất nhất. Cậu nghĩ cả một ngày cũng không ra lý do Chung Mạn vung một khoản tiền lớn để mua tấm đệm này. Lẽ nào bởi cậu nói “Vô cùng tốt đối với sự phát triển của trẻ em trong giai đoạn dậy thì” kia của người bán hàng sao? Tháng này cô chỉ lấy được một ngàn tệ, riêng tiền nhập học đã phải tiêu hết rồi, cộng thêm chiếc giường này, lại thêm mấy bộ quần áo vừa người lại còn thoải mái kia nữa, chỉ sợ tiền ba bốn tháng cũng không bù vào được.

Ngày nào cô cũng kêu nghèo, thường xuyên đâm đầu than thở với chiếc điện thoại không dây là mình không có tiền, thường xuyên vất hết óc vì mấy đồng tiền lẻ, tại sao ở phương diện này lại tiêu tiền như nước vậy?

Không biết tối nay cô có làm com tối nữa không? Hôm nay trốn trong thùng gỗ rất an toàn, ngày mai còn có thể dùng cách này không?

Cậu ăn thêm một miếng nữa, tiếng phát thanh lại vang lên. Lúc này chắc Chung Mạn đang làm việc, đâu có chuyện bị tai nạn được? Nhưng bây giờ là giờ com trưa, nếu cô ra ngoài ăn com, ở cái thành phố ngựa xe như nước này mà bị tai nạn giao thông thì cũng phải không có khả năng..

Nghĩ tới đó, miếng com bỗng khó nuốt trôi.

Thế giới này chuyện gì cũng đều có thể xảy ra, bao gồm chuyện cậu đột nhiên tới thành phố, bao gồm chuyện xe của cha mẹ cậu tự dưng mất lái, bao gồm... Lẽ nào cũng bao gồm chuyện Chung Mạn gặp tai nạn giao thông? Lẽ nào cô cũng sẽ giống như cha mẹ cậu, sau một cuộc điện thoại thì sẽ không bao giờ quay về nhà nữa?

Cậu bỗng không chắc chắn như trước nữa.

Đôi chân hạ quyết tâm nhanh hơn cả cậu. Cậu chui ra khỏi thùng gỗ, đứng trước cánh cửa đóng chặt của phòng chứa đồ, do dự mất nửa giây, cánh tay nhỏ ra sức mở cánh cửa gỗ dày chắc, chạy về phía sân trường rực rỡ ánh nắng bên ngoài cửa.

***

“Sao cậu lại trù ẻo người nhà cậu ta?” Hiếm thấy Trương Dũng nghiêm túc chỉ trích Tần Tâm Lan. “Dù cậu có muốn thắng như thế nào thì cũng không nên lừa cậu ta xuất hiện như vậy.”

“Hình như chúng ta không hề giới hạn được dùng cách nào nhỉ?” Cô phản bác mà mặt không đỏ tai không hồng, chỉ cười nhạt. “Hơn nữa tôi làm vậy là tốt cho cậu ta. Cậu ta tới thì sau này sẽ không phải lo bị bắt nạt nữa, cũng không cần trốn ở xó xỉnh nào đó ăn com. Lo lắng căng thẳng không tới 5 phút lại được yên tâm vài năm, chẳng phải rất có lợi sao?”

Những người xung quanh nghe thấy thế thì cũng thả lỏng, thậm chí vài người còn thấy Trương Dũng làm vậy là chuyện bé xé ra to, sợ mình sẽ thua, thế là ánh mắt nhìn hẩn mang theo chút khinh thường.

“Chỉ còn lại 30 giây, dù cậu chơi bản cũng không thắng nổi.”

5 phút gần như sắp hết, ngoài việc dùng phát thanh nói một câu, thời gian còn lại Tần Tâm Lan chỉ yên lặng chờ đợi. Lúc này Trương Dũng cũng học cô xem đồng hồ đeo tay, đếm từng giây từng giây cho cô. “29, 28, 27...”

Trên mặt Tần Tâm Lan vẫn là nụ cười mỉm, chẳng nhìn ra vui buồn, chỉ cô biết tim mình đập nhanh như nào.

“10, 9, 8, 7...” Trương Dũng đếm lượt cuối, trên mặt khó nén được nụ cười. Kì lạ là Tần Tâm Lan ngồi đối diện với hẩn nhìn về phía xa xa, trên mặt cũng dần xuất hiện nụ cười xinh đẹp rực rỡ.

“Tôi nghĩ cậu có thể dùng đếm giờ rồi đấy.” Cô tự tin gật đầu một cái, ánh mắt hướng về nơi không xa đằng sau Trương Dũng, đám đàn em nhìn theo

ánh mắt cô, nhao nhao kêu la thất thanh sau lưng Trương Dũng: “Là Diệp Minh Hy!”

Sắc mặt Trương Dũng trở nên khá khó coi, quay đầu lại quả nhiên thấy Diệp Minh Hy bước vội chạy tới, thiếu chút nữa là tông phải Tần Tâm Lan, đôi chân chính chặt trên nền đất, ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào Tần Tâm Lan, mặt không biểu cảm chờ đợi.

“Minh Hy, cuối cùng cậu cũng tới.” Cô mỉm cười. “Biết chúng tôi lo cho cậu nhường nào không?”

Biểu cảm của cậu không thay đổi, ánh mắt không dời đi, vẫn nhìn chăm chăm vào cô chờ đợi.

Lúc này Trương Dũng cũng đứng dậy tiến lại gần, ánh mắt của Tần Tâm Lan quay về phía hắn, đôi môi mỉm cười.

Tất nhiên Trương Dũng biết những người khác nghĩ gì, nhưng dường như hắn không hề thấy sợ, hất cằm lên một cái, nói: “Tôi sẽ không không nhận thua, huống hồ tôi chỉ thua ở việc không thiếu đạo đức bằng cậu.”

Hắn nói xong liền xắn tay áo chuẩn bị trông chuỗi đi quanh trường một vòng, Tần Tâm Lan phát hiện Diệp Minh Hy vẫn cố sống cố chết nhìn chăm chăm vào cô, bèn khom người nhẹ giọng nói với cậu: “Minh Hy, cậu không cần lo lắng, sau này sẽ không có ai bắt nạt cậu nữa.”

Diệp Minh Hy không nói chuyện, Tần Tâm Lan thấy không khí hơi gượng gạo, gờ tay ra định sờ sờ đầu cậu, bỗng cậu lại chạy đi mất, lao vào trong phòng giáo vụ, khiến cánh tay của cô đơ ra giữa không trung. Cô cũng chẳng bận tâm, thu tay lại vuốt vuốt mái tóc dài, cười thật xinh đẹp.

Có vài kẻ hiếu kì chạy theo Diệp Minh Hy vào phòng giáo vụ, chỉ thấy cậu đưa tay vớ lấy điện thoại, tay còn lại bấm nhanh một dãy số, sau đó hai hay năm chặt lấy ống nghe, vẻ mặt nghiêm trọng đợi kết nối cuộc gọi.

Nếu vật vô tri cũng có cảm giác, chắc ống nghe đó đã sớm kêu la oai oái rồi.

Tút tut... Tút tut...

“A lô, tôi là Chung Mạn...” Nghe thấy giọng nói quen thuộc, cậu thở phào một hơi, đang định gác máy, câu cậu nghe thấy lại khiến bàn tay bóp chặt hơn...

“Bây giờ tôi không thể nghe điện thoại của bạn, nếu có việc hãy để lại lời nhắn!”

Tiếng báo vang lên, cậu không để lại lời nhắn như người khác, chỉ ngẩn ngơ nghe âm thanh hoạt động của chức năng lời nhắn thoại. Cô cho cậu số điện thoại này, cậu gọi rồi, nhưng lại không tìm được người... Cậu nhanh chóng gác máy, sau đó lại bấm dãy số đã nhớ kĩ đó, giọng nói của cô lại vang lên: “A lô, tôi là Chung Mạn...”

Liên tục gọi mấy cuộc, người xung quanh đều thấy mắt kiên nhẫn cả rồi, cậu lại không ngừng bấm, một lần, lại một lần, lại lần nữa, giống như càng nhiều lần thì người nghe máy sẽ có thể xuất hiện vậy.

Cậu còn nhớ, chính vì cậu không đủ kiên nhẫn, gọi có hai lần liền bỏ cuộc, kết quả là nhân viên cứu hộ tốn mất 3 tiếng mới tìm được địa điểm chính xác nơi xe của ba mẹ cậu gặp tai nạn. Khi ba mẹ được khênh ra, di động vẫn đầy pin có hiển thị 2 cuộc gọi nhờ.

Nếu cậu chịu kiên nhẫn một chút, nếu cậu chịu gọi thêm mấy lần, có lẽ nhân viên cứu hộ có thể nhanh chóng lần theo tiếng chuông tìm được người, ba mẹ cậu cũng sẽ không...

Sự ân hận gặm nhấm cậu biết bao ngày đêm, cậu sẽ không để bản thân bỏ ống nghe xuống nữa, sẽ không để người thân của cậu rời xa cậu nữa!

Lúc này tiếng chuông vào lớp đã vang lên, rõ ràng biết là nên quay về học, Diệp Minh Hy vẫn kiên trì bấm hết lần này tới lần khác, người khác bị sự cố chấp này của cậu dọa sợ, nếu không phải trời còn đang nắng chói chang, còn tưởng là cậu bị ma nhập thật.

Thấy cậu mê muội gọi điện thoại, mọi người cũng không chịu đi nữa, cùng đứng đợi xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Mấy người đang định đi học cũng bị thu hút, phút chốc phòng giáo vụ chật như nêm, chỉ có quanh Diệp Minh Hy là còn chút khoảng trống.

Tần Tâm Lan và Trương Dũng lẽ ra nên đi học cũng nghe tin mà tới, thấy bộ dạng của Diệp Minh Hy, Trương Dũng đi tới nhấn phím dừng cuộc gọi, hỏi: “Mày đang gọi cho ai?”

Diệp Minh Hy không để ý hắn, tay phải hất cánh tay cản trở của hắn, chỉ có điều cậu người nhỏ sức yếu, sao có thể làm đối thủ của tên lực lưỡng như Trương Dũng? Hai người đang giằng co chưa xong, Tần Tâm Lan chen miệng vào: “Trương Dũng, cậu đã nói là không bắt nạt cậu ta nữa.”

“Dùng cái mõng cậu mà nghĩ xem, tôi đáp ứng lúc nào chứ?” Trương Dũng cười đắc ý, hắn sớm biết Tần Tâm Lan chẳng có ý tốt, sao có thể dễ dàng bịt kín đường lùi cho mình chứ? “Tôi chỉ đồng ý trông chuỗi lượn một vòng quanh trường thôi, đã lượn xong rồi, trận cá cược này tất nhiên cũng kết thúc.”

“Cậu!” Cô nổi cáu, không ngờ tên Trương Dũng vẫn luôn trọng thể diện này lại chơi xấu. “Cậu không giữ chữ tín!”

“Tôi làm sao? Cậu muốn so vô đạo đức, ông đây lại thua cậu sao?” Hắn hừ một tiếng, quay lại nói với Diệp Minh Hy: “Thằng ranh, người nhà mày không sao, đừng gọi nữa.”

Nhưng dường như Diệp Minh Hy không nghe thấy vậy, tay không cầm ống nghe liên tục không ngừng đánh mạnh vào cánh tay cản trở của Trương Dũng,

muốn đuổi hắn đi. Trương Dũng nhìn chút đau đớn đó không nhường, Diệp Minh Hy cuống lên, răng cũng cắn chặt hơn, hai tay liều mạng kéo Trương Dũng ra. Xung quanh có vài người nhìn thấy không nổi lòng, định đi khuyên, nhưng bị Trương Dũng liếc một cái liền sợ tới mức co người lại, miệng cảm như hén.

Trương Dũng tức vì cậu không tin lời mình, tính ương ngạnh cũng nổi lên, không nhường nửa bước. “Đã bảo là không sao rồi, mày còn gọi gì nữa?! Mày đánh quả lừa của Tần Tâm Lan rồi!” Diệp Minh Hy không ngừng gọi điện thoại, chẳng phải đồng nghĩa với việc mưu kế của Tần Tâm Lan vô cùng hiệu quả sao? Chẳng phải thể hiện rằng Trương Dũng hẳn rất mực cười sao?

Diệp Minh Hy thấy đánh không được hắn, dứt khoát dùng luôn cả chân, nhưng Trương Dũng da thô thịt dày, đâu phải là kẻ mà cái chân nhỏ của cậu đá tung được?

Đang lúc tranh chấp, chiếc điện thoại vốn im bật réo lên ầm ỉ!

Trương Dũng sợ tới mức run tay, điện thoại bị gạt rơi trên sàn, chắc là va phải nút nghe, một chuỗi âm thanh truyền đến tai mọi người...

“A lô, tôi là Chung Mạn, xin hỏi ai gọi vậy?”

Nghe thấy cái tên này, đám người ở phòng giáo vụ sáng cả mắt lên, cánh tay định đi nhặt của Trương Dũng cũng dừng lại.

“A lô, có người không?” Chung Mạn mới chuẩn khỏi cuộc họp liền gọi lại, phát hiện kết nối được nhưng không có tiếng, không khỏi chau mày. “Thế này là sao?” Đang định cúp máy, bỗng nhớ tới gì đó, cô đề đi động lại bên tai, vội vàng hỏi: “Là Minh Hy sao? Sao giờ này em lại gọi điện tìm chị, xảy ra chuyện gì sao?”

“Chung Mạn, cuộc họp chưa kết thúc, cô mau quay lại đi!” Cấp trên Lâm Thanh phát hiện cô đi pha cà phê mất cả buổi, mở cửa thấy cô lại đang gọi điện, hơi cau lên quát cô quay lại.

“Được, tôi tới ngay.” Chung Mạn đáp lại một tiếng, thấy Lâm Thanh thu người quay lại phòng họp, cô suy nghĩ đắn đo, đánh liều chạy về chỗ ngồi, giờ ra thông tin của trường trung học Hoàng Văn từ túi xách của mình, thấy số điện thoại không khác biệt bèn chắc chắn đúng là Diệp Minh Hy gọi cho cô. “Minh Hy, chị biết là em, có phải em bị bắt nạt không? Có cần bây giờ chị đi đón em không? Em đưa điện thoại cho bạn học khác nói lại với chị, tìm thầy cô cho chị biết xảy ra chuyện gì được không?”

“Chung Mạn!” Lâm Thành lại đi ra, dùng chiêu sư tử hồng với cô. “Cô mà không vào nữa thì rút khỏi công ty!”

“Chuyện này...” Chung Mạn nhìn nhìn đi động, lại nhìn về cuộc họp đang diễn ra, hạ quyết tâm nói với Lâm Thành: “Anh Thành, trong nhà tôi có chút chuyện, có thể...”

“Có chuyện? Bây giờ cô đi mất thì khách hàng bên trong phải làm sao? Lúc đấy không chỉ nhà cô có chuyện, công ty cũng sẽ có chuyện đấy!” Khách hàng này vẫn luôn do Chung Mạn phụ trách, người khác vốn chẳng hiểu tình hình.

“Nhưng mà...”

Thấy Chung Mạn vẫn đang do dự, Lâm Thành quyết tâm dùng giờ ngón: “Có phải cô không cần tiền thưởng cuối năm nữa không?” Công ty này ai chẳng biết Chung Mạn kinh tế eo hẹp, chỉ cần nhiệm vụ có tiền là cô sẽ liều mạng lao đầu vào, kỉ lục cao nhất là không ăn không ngủ 3 ngày để xử lý xong việc một tháng mới có thể làm hết.

Chung Mạn rất do, đúng vậy, tiền thì rất quan trọng, nhưng trước giờ Diệp Minh Hy chưa từng gọi điện cho cô, bây giờ rõ ràng biết cô đang làm việc mà còn gọi. Đưa trẻ quật cường như cậu, nếu không phải là hình huống nguy cấp, tuyệt đối sẽ không cầu cứu người khác. Cô có nên vì số tiền thưởng cuối năm gần 5 con số mà để cậu không lo?

“Chuyện này...” Cô đắn đo suy nghĩ, đang định mở miệng nói ra quyết định, từ đi động bỗng truyền ra giọng nói yếu ớt: “Tôi không sao.”

Diệp Minh Hy bỗng cáit lòi, những người xung quanh ngay tức khắc há hốc miệng, cảm rơi lộp cộp hết trên sàn, vài người còn không tin được lấy tay run rẩy chỉ vào cậu, giống như thấy vật thể lạ ngoài hành tinh vậy.

Trầm mặc mất một hồi, người phục hồi lại nhanh nhất chính là Trương Dũng. Hắn nhớ tới canh bạc mà mình mở ra, nhếch mép cười hí hửng, sức lực bỗng lại tràn đầy, khiêu khích nhìn Tần Tâm Lan một cái, dương dương tự đắc.

“Em thật sự không sao chứ? Thế em gọi điện cho chị có việc gì?” Tuy Diệp Minh Hy chưa từng nói chuyện, nhưng Chung Mạn đã sớm đoán qua biết bao lần là cậu không cảm thật. Lúc này cậu đột nhiên gọi tới, dù không mở miệng, cô vẫn cảm thấy sự tinh chắc rất nghiêm trọng, cũng chẳng lo tra hỏi vì sao cậu luôn giả vờ cảm, chỉ truy vấn an toàn của cậu.

“Tôi không sao.” Diệp Minh Hy chỉ lặp lại câu này.

Chung Mạn còn định nói gì đó, Lâm Thành ở bên kia lại gầm lên, cô thật sự không thể tám chuyện tiếp nữa, quyết định tạm thời tin cậu: “Không sao thì tốt, thời gian nghỉ trưa chắc hết rồi nhỉ? Em mau quay lại lớp học đi.”

Diệp Minh Hy ngoan ngoãn gật đầu trước điện thoại, đợi mãi cho tới khi Chung Mạn gác máy mới từ từ ngẩng đầu lên, chẳng thèm nhìn những người xung quanh mà tự mình rời đi, nghe lời quay về lớp học nghe giảng.

Không một ai ngăn cậu lại, tất cả đều ngăn người trước hành động của cậu. Với vẻ ngu ngơ bây giờ của cậu, ai mà nghĩ được kẻ lúc này gọi điện thoại như phát điên, còn đỏ mặt suốt nửa vung tay đánh nhau với Trương Dũng chính là đứa bé ngoan ngoãn trước mắt?

Quả nhiên là chó sủa là chó không cắn!

Tần Tâm Lan thầm mắng trong lòng, cô dìm uy phong của Trương Dũng chưa được một khắc, không ngờ Diệp Minh Hy lại mở miệng nói chuyện, đây chẳng phải là giúp tên nhà cái Trương Dũng lấy lại thể diện sao? Nhớ tới mình làm biết bao chuyện cũng không thể khiến cậu hó hê một tiếng, Trương Dũng nhờ ăn may mà làm được, không phải làm cô mất mặt sao?

Thấy vẻ mặt Trương Dũng ngày càng đáng ghét, cô cố gắng gượng cười khoan dung, cho tới khi quay người bỏ đi, bước đi vẫn rất nhẹ nhàng, chỉ có sắc mặt tái nhợt khi quay lưng lại với mọi người mới cho thấy cô không cam lòng biết bao nhiêu.

“Tôi sẽ không nhận thua đâu.” Cô thầm nắm tay lại. “Rồi sẽ có một ngày, cả trường này sẽ nghe theo một mình tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Shota* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 9: Giám đốc

Dịch: Apny618

Nhân viên này đúng là ung nhọt của công ty!

Sau khi tan làm, Chung Mạn không đợi một khắc nào, vội vàng trở về nhà. Vừa vào cửa, ánh đèn trong nhà vô cùng êm dịu, kèm theo tiếng sột soạt làm bài tập của Diệp Minh Hy, đúng là một bức tranh cuộc sống bình yên.

Cô vừa bỏ túi xách xuống, Diệp Minh Hy đã thu gọn bài tập lại, đổi thành ngòai trên sofa xem ti vi.

“Làm xong bài tập rồi à?” Cô hỏi, thấy Diệp Minh Hy gật đầu, bèn ngồi cạnh cậu hỏi: “Hồi chiều sao em lại muốn gọi điện thoại cho chị?”

Cậu chỉ nhìn cô, không trả lời.

“Có việc nhất định phải nói với chị đấy biết chưa? Không muốn nói thì có thể viết.”

Trước kia Diệp Minh Hy không nói chuyện, cô rất muốn cậu mở miệng, bây giờ biết thật ra cậu có thể nói, cô lại không nỡ ép cậu mở miệng. Cậu không nói, chắc hẳn là vì gặp phải chuyện gì đó không vui rồi để lại ám ảnh không thể phai mờ? Cô biết việc này không thể vội, bây giờ mình nóng vội tra hỏi sẽ chỉ khiến cậu khó xử, sau này từ từ dẫn dắt cậu là được.

Cô đứng dậy đi vào phòng, lật tìm một hồi, lấy một thứ đồ ra giao vào tay Diệp Minh Hy.

Cậu cúi đầu xuống nhìn, là một chiếc điện thoại di động màu trắng, thân máy có chút cũ kỹ, vài chỗ còn bị mòn tới độ thấm hại, lòi ra chắc chắn chẳng ai chịu ra giá mua về.

Tất nhiên Chung Mạn biết chiếc điện thoại này quá cũ rồi, hơi xấu hổ gãi gãi đầu: “Chị mua cho em cái này, trong điện thoại cũng lưu số của chị rồi... Chị biết chiếc điện thoại này không được đẹp mắt, nhưng bình thường cho trong cặp cũng chẳng ai nhìn thấy, đúng không nào?”

Diệp Minh Hy không nói gì, chỉ có đôi mắt nhìn chăm chăm không chớp mắt vào chiếc điện thoại đó.

“Tuy chị rất muốn nghe thấy giọng nói của em, nhưng nếu em không muốn mở lời thì cũng có thể viết những gì muốn nói ra, để thầy cô hoặc bạn học gọi điện cho chị...” Thấy Diệp Minh Hy vẫn nhìn vào điện thoại không động đậy, Chung Mạn nghĩ chắc là chiếc điện thoại này cũ quá rồi, vội lại bắt đứa con trai như cậu dùng điện thoại màu trắng ngọc trai, dường như làm khó cậu quá, thế là cô lấy điện thoại lại, nói:

“Thôi, nếu em không thích...” Lời chưa nói xong, cô tay cô đã bị Diệp Minh Hy tóm lấy, đôi mắt đen láy long lanh nhìn chăm chăm vào cô không dời đi.

“Em chịu dùng?” Cô nở nụ cười, hơi ngạc nhiên xác định lại. “Thật à?”

Diệp Minh Hy gật đầu không do dự.

“Tốt quá rồi.” Cô đem điện thoại đặt lại vào tay cậu, sau đó sờ sờ đầu cậu. “Thế thì cất điện thoại cho kĩ nhé, hôm nay chúng ta ra ngoài ăn cơm.”

Cậu kinh ngạc nhìn cô một cái, cô lại chỉ thúc giục cậu thay quần áo, không có ý định nói với cậu chuyện tan làm mình vội về nhà không kịp mua thức ăn.

Thời tiết tháng 3 vẫn hơi lạnh, Diệp Minh Hy thay chiếc áo bông dài tay mới, mặc chiếc quần bò xanh đơn giản, Chung Mạn cũng thay trang phục công sở thành chiếc quần bò kiểu dáng thường trông rất hợp với cậu.

Trước khi ra ngoài, cô thấy dáng vẻ hai người qua chiếc gương toàn thân ngay cạnh cửa chính, cười hỏi: “Trông thế này chúng ta giống chị em thật nhỉ?” Cô lại ngắm nghía, nhìn khuôn mặt đẹp đẽ hơn cô gấp trăm lần của Diệp Minh Hy, con người khẽ chuyển rồi tự phụt cười. “Đúng là mặt dạn mày dày, chị đâu sánh được với cưng? Đây không chỉ là dát vàng lên mặt, là gắn kim cương lên mặt mới đúng!”

Diệp Minh Hy không trả lời, nắm ngón tay nhỏ kéo cô cẩn thận giặt giặt.

“Em đói rồi đúng không?” Nghĩ là cậu giục cô đi nhanh, cô hơi áy náy hỏi: “Em có món gì muốn ăn không? Món Trung? Món Âu?” Diệp Minh Hy trước sau vẫn im lặng, Chung Mạn không hề bụng, tiếp tục độc thoại một mình. “Ừm, chắc là em thích đồ ăn nhanh nhỉ? Tuy nó không tốt cho sức khỏe, nhưng thỉnh thoảng ăn một lần cũng không sao.”

Thật ra là chính cô muốn ăn đồ ăn nhanh chứ?

Diệp Minh Hy để cô dẫn tới cửa hàng đồ ăn nhanh, đang định tìm chỗ ngồi, Chung Mạn bỗng thấy một khuôn mặt quen thuộc.

“Đây chẳng phải là anh Thành sao?” Sau khi tan làm còn thấy cấp trên, trong lòng Chung Mạn vô cùng mất hứng, nhưng đối phương lại thấy cô mất rồi, cô chán nản, đành dẫn Diệp Minh Hy qua đó chào hỏi.

“Anh Thành, sao anh lại tới cửa hàng đồ ăn nhanh?” Chung Mạn vừa nói vừa gật đầu cười cười với người đàn ông đối diện Lâm Thành.

“Quanh chỗ này không có quán cà phê, đành phải tới đây thôi.” Lâm Thành bê tách cà phê trên bàn lên, chỉ chỉ về người trước mặt. “Đúng lúc để cô gặp mặt sếp Mạ, cậu ấy được tổng công ty bên Mỹ cử tới, phòng làm việc được dọn dẹp mấy ngày trước là của cậu ấy đấy.” Lâm Thành quay qua nói với sếp Mạ. “Đây là Chung Mạn, năm nào thành tích của nhóm của cô ấy cũng không tồi, có khách hàng nào không xử lý được cứ giao cho cô ấy là

ổn thỏa ngay.”

“Chẳng phải đã nói là cứ gọi tên tôi sao?” Người đàn ông cười nheo nhẽ, quay về phía Chung Mạn. “Gọi tôi Mạ Lâm là được, ngày mai tôi chính thức làm việc, mong cô Chung chỉ giáo nhiều.”

Chung Mạn nói vài câu khách sáo, Lâm Thành thấy cô đưa theo một đứa trẻ xinh xắn, tò mò hỏi: “Chung Mạn, đây là?”

“Nó là em họ tôi, mới lên thành phố đi học.” Cô cười giải thích, “Minh Hy, chào sếp Mạ với anh Thành đi.”

“Diệp Minh Hy ngoan ngoãn gật đầu, Lâm Thành thấy thế thì liên tục khen cậu một cách khách khí, lại hỏi: “Giờ nó sống với cô?”

“Đúng vậy, ở thành phố chỉ có hai chúng tôi nương tựa lẫn nhau.” Chung Mạn ôm Diệp Minh Hy tỏ vẻ đáng thương, khiến hai cười đàn ông đều cười rộ lên.

“Cả buổi tối vẫn chưa ăn gì, sợ là thằng bé đói meo rồi, chúng tôi đi mua đồ ăn trước, hai người cứ từ từ nói chuyện.”

Đưa mắt tiễn hai người rời đi, nụ cười của Lâm Thành dần tắt, đổi thành vẻ mặt kiêu căng, nói với Mạ Lâm: “Cái cô Chung Mạn này, trước giờ không đi muộn, chưa từng xin nghỉ ốm lần nào, cậu nói xem có tính là nhân viên tốt không?”

“Từ góc độ quản trị, đây hẳn là nhân viên lý tưởng.” Mạ Lâm nghe ra Lâm Thành vẫn còn câu sau, nhướn nhướn mày. “Lẽ nào không đúng?”

Lâm Thành lắc lắc đầu, “Cô ta giỏi nịnh bợ, chuyện không dễ xử lý là dứt khoát không làm, không nghĩ làm chỉ là vì tiền thưởng chuyên cần và tiền thưởng cuối năm thôi.” Đánh giá Mạ Lâm vài cái, dường như xác định anh ta người đáng tin, Lâm Thành hạ thấp giọng nói: “Hồi trước ngày nào cô ta cũng tan ca đúng giờ để tranh thủ đi làm thêm, về sau bị tôi tóm được mới bỏ việc đó.”

Mạ Lâm đáp lại một tiếng. Lâm Thành thấy anh không có phản ứng gì, hơi kích động nói: “Thứ nhân viên này đúng là ung nhọt của công ty, hàng tháng cầm tiền lương mà lại tiêu tốn sức lực vào nơi khác, nếu không phải tôi phát hiện ra lúc làm việc dáng vẻ cô ta cứ là lạ, chỉ sợ hôm nay công ty vẫn còn phải chịu cái thiệt này!”

“Thế mới nói, may mà có giám đốc Lâm.” Mạ Lâm mỉm cười nói.

“Thật ra chuyện kiểu này quản lý có kinh nghiệm rất dễ dàng nhìn ra được.” Lâm Thành nghe nói bên Mỹ tính nâng Lục Hữu Lương lên làm giám đốc ngang hàng với hắn, giờ hắn nhất định phải cố gắng thể hiện tài năng của mình. “Tình hình trong nước chắc cậu không biết, rất nhiều người đều lén lút làm thêm ở ngoài, tình huống này tôi thấy nhiều rồi...”

Lâm Thành trước mặt thao thao bất tuyệt tự tăng bốc mình, Mạ Lâm trông như lịch sự lắng nghe, thật ra đã sớm dời sự chú ý sang chỗ khác. Cái cô Chung Mạn mới gặp lúc này mới mua xong đồ ăn, ngồi xuống một góc của cửa hàng cùng cậu em họ, đặt xuống hai chiếc hamburger và một cốc nước ngọt.

Xem ra điều Lâm Thành nói chưa chắc đã không phải thật.

“Sếp Mạ, chuyện này cậu thấy sao?”

Mạc Lâm thu ánh mắt đặt trên bàn của Chung Mạn lại, “Chuyện này ày à...”

Một góc của cửa hàng, một màn lửa gạt lẫn nhau nho nhỏ đang diễn ra, còn ở một góc khác, hai chiếc ống hút đang vui vẻ chia sẻ chung một cốc nước ngọt.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Shota* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Chương 10: Rùa vàng

Dịch: Apy618

Muốn câu rùa vàng*, còn phải xem mỗi có ngon không chứ nhỉ?

*Rùa vàng: Chỉ đàn ông có điều kiện tốt (thường là có nhiều của cải), là một đối tượng lý tưởng để kết hôn.

Khoảng 8 giờ sáng, Chung Mạn quay về phòng làm việc thì thấy Lâm Thành đã ngồi nói chuyện cùng Mạc Lâm ở phòng kính. Đúng 9 giờ, hai người bước ra ngoài, Lâm Thành nói với mọi người:

“Đây là Lâm Mạc, tổng giám đốc khu vực Đại Trung Hoa* được tổng công ty ở Mỹ cử tới, sẽ giám sát nghiệp vụ và sản xuất của khu vực Đại Trung Hoa. Sau này mong mọi người chung sức hợp tác với sếp Mạc, phấn đấu vì sự thành công của công ty.”

*Đại Trung Hoa hay Đại Trung Hoa địa khu bao gồm cả Trung Quốc đại lục, Hồng Kông, Ma Cao và Đài Loan.

Mọi người vỗ tay chào mừng, vài đồng nghiệp nữ còn đưa mắt ra hiệu với nhau, khóe miệng nhếch lên đầy ẩn ý. Chung Mạn đương nhiên biết bọn họ có ý với con rùa vàng đẹp trai lắm tiền này, trên mặt không biểu hiện gì, trong lòng lại xì mũi coi thường chuyện này. Muốn câu rùa vàng, còn phải xem mỗi có ngon không chứ nhỉ? Đồi lại nếu bạn là anh chàng rùa vàng đó, đối diện với chỗ mỗi tầm thường dung tục này, lại gần xem còn sợ lãng phí thời gian, huồng hò là mở miệng đi đóp? Mà mỗi năm người bên Mỹ cử tới đều không giống nhau, nếu rùa vàng ăn bạn thật, chẳng lẽ lại không chùi sạch mép rồi đi sao? Tối lúc đó đúng là chẳng câu được rùa vàng, chỉ dư lại phiền não!

Sau khi rùa vàng phát biểu xong bài cảm nhận đúng kiểu nhà quan, Chung Mạn theo mọi người chào hỏi rùa vàng vài câu rồi tự về chỗ ngồi tiếp tục làm việc, tránh khỏi làm lỡ thời gian tan ca, không thể mua thức ăn nấu cơm ăn cùng Diệp Minh Hy.

Mạc Lâm mỉm cười chào hỏi với các đồng nghiệp mới, cũng thân thiện đối phó với đủ loại câu hỏi, ví dụ như mục tiêu nghiệp vụ của Mỹ và Trung Quốc có gì khác biệt, người sinh ra và lớn lên ở Mỹ như anh có quen với cuộc sống ở Trung Quốc không, có thích thành phố này không...

Vài nhân viên nữ thấy hỏi rõ lâu cũng không hỏi tới trọng điểm, một người da mặt khá dày trong hội liền bạo gan hỏi:

“Sếp Mạc, anh phải tới Trung Quốc lâu như vậy, bạn gái ở Mỹ không lo lắng sao?”

Tất nhiên Mạc Lâm biết lời này là ý gì, anh nhìn cô này, nhân viên nữ vừa hỏi hơi đỏ mặt, nhưng vẫn đợi đáp án. Anh đành cười trả lời: “Bạn gái ở Mỹ sao? Nếu tôi đã quyết định tới Trung Quốc phát triển, thứ ở Mỹ tất nhiên phải cất bỏ thôi. Không mất thì sao có được? Hi vọng mọi người có thể giúp đỡ công việc của tôi, để sự hi sinh của tôi trở nên có giá trị.”

Chung Mạn đang làm việc nghe được liền thấy phản cảm. Tuy nói tình yêu xa khó duy trì, nhưng anh ta cứ bô bô công khai mọi chuyện như vậy, có mà là tạo ra một cái cơ hoàn hảo để sau một năm nữa mình có thể cắt bỏ 'thứ' ở Trung Quốc.”

Loại đàn ông này, ai đắm đầu vào thì kẻ đó xui xẻo.

“Anh quyết đoán thật đấy!”

Chung Mạn vừa nghe thấy câu khen ngợi này thì suýt nữa hộc máu ngất xỉu, nhìn ánh mắt sùng bái sáng lấp lánh của cô đồng nghiệp vừa nói, cô càng chắc chắn là bọn họ chẳng hề có lý trí, chỉ dành ở phía sau lưng lẽ lắt đầu.

Thật không may là thân hình Mạc Lâm cao ráo, dù có dựa vào cạnh bàn thì vẫn thấy cô luôn tay nhấc điện thoại, gạt đầu hoặc mỉm với người vô hình, hoặc là nhử mảy trước tài liệu, lúc này cũng thu hết sự bất mãn của cô dành cho mình vào tầm mắt.

Khi gần như cả công ty đều vây quanh anh, giả vờ hoặc thật lòng tăng bốc anh, Chung Mạn đúng là sự tồn tại không ăn nhập. 9 giờ rưỡi, mặc dù chủ đề vẫn không có gì phát triển, người xung quanh vẫn rất gắng gượng tiếp tục, thỉnh thoảng điện thoại ở phía xa kêu lên, họ còn đồng lòng giả vờ không nghe thấy, để Chung Mạn chạy đi nghe.

Anh thâm lác đầu, hiểu được người quản lý của công ty này làm việc không hề tốt, mình phải bận bịu nhiều rồi đây.

Khó khăn lắm mọi người mới tự về chỗ ngồi, Mạc Lâm quay lại phòng làm việc riêng của anh. Phòng làm việc này được bố trí riêng cho anh, vì anh cũng coi như người lãnh đạo lớn nhất ở trong nước, phòng làm việc của Lâm Thành còn không bằng hoàng được bằng của anh. Ngồi trên chiếc ghế làm việc bằng da thật màu đen, anh có thể nhìn thấy tình hình của nhân viên cả công ty qua lớp kính một chiều, chỉ cần xoay xoay chiếc ghế là có thể trông xuống con đường lớn nườm nượp xe cộ trước cổng chính toà nhà. Anh đánh giá phòng làm việc của mình một hồi rồi bật máy tính, mở tài liệu công ty ra xem sơ qua để hiểu rõ cách hoạt động của công ty này một cách nhanh nhất.

Trong lúc anh xem nhập tâm thì tiếng gõ cửa vang lên, người mở cửa vào là nhân viên nữ mới gặp lúc nãy: Trương Minh Nghi.

“Sếp Mạc, tới giờ nghỉ trưa rồi, mọi người tính cùng anh ăn bữa cơm tẩy trần, không biết anh có chịu nề mặt không?”

“Rất hân hạnh.” Anh đứng dậy, đang định đi cùng mọi người thì lại thấy Chung Mạn và Lục Hữu Lương cầm theo hộp cơm đi ra từ phòng trà nước.

“Hai người không đi cùng sao?”

“Thôi khỏi, mọi người ăn vui vẻ nhé.” Chung Mạn mỉm cười lắc đầu, Mạc Lâm đang định khuyên tiếp, Trương Minh Nghi đứng cạnh đã kéo anh đi, sau vào thang máy còn nói với anh như đang chia sẻ bí mật gì đó:

“Anh không cần quan tâm bọn họ đâu, không đi là cái chắc.”

“Ồ? Là thế nào?”

“Chẳng phải vì Chung Mạn sao, hồi trước cô ta còn đi cùng chúng tôi, dạo này chẳng biết làm sao lại cứ mang cơm theo, bảo thế nào cũng không chịu ăn cơm ngoài, vài đồng tiền lẻ mà cũng phải tiết kiệm, thật không hiểu nổi là nghĩ gì.”

“Lẽ nào cô ấy gặp khó khăn về kinh tế?”

“Không phải đâu, nhóm cô ta nhận bao nhiêu vụ như thế, tiền lương cao lắm.” Thế nên Lục Hữu Lương mới là một giám đốc ngầm khác đây.

“Nếu không phải Hữu Lương chiều cô, cô ta đâu được nhiều như vậy?” Một người khác hừ một tiếng khinh thường, “Phần lớn đơn đều do Hữu Lương nhận về, chẳng qua cô ta chỉ gọi vài cú điện thoại trả lời vài email thôi, mấy việc đó ai mà chẳng biết làm? Chẳng hiểu nổi tại sao Hữu Lương lại vừa ý cô ta...”

Lâm Thành bỗng ho khê một cái, mọi người lập tức im như thóc, Mạc Lâm thấy không khí có chút căng thẳng, bèn phối hợp gọi chủ đề: “Ồ gần đây có gì ngon ngon không?”

“Gần đây thì...”

Mọi người cùng chuyển chủ đề sang chuyện không liên quan khác, không khí sôi nổi trở lại, dường như đoạn nói chuyện lúc nãy chưa từng xảy ra.

***

Vì bữa trưa cả khách và chủ đều vui hết mình, để đáp tạ sự nhiệt tình của mọi người, Mạc Lâm quyết định mời lại, Trương Minh Nghi liền thuận gió đẩy thuyền, nâng nặc đòi đặt cuộc hẹn tại quán bar sau khi tan làm.

Gần 5 giờ, đến cả Lâm Thành cũng đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi, Mạc Lâm đi ra ngoài từ phòng làm việc, chỉ thấy tất cả nhân viên đều có vẻ thoải mái, trừ Chung Mạn.

Cô đang nhíu chặt mày bấm máy tính.

“Tiểu Mạn, dạo này cô có chuyện phiền lòng sao?” Lục công tử quay ghế lại, ngồi trước mặt Chung Mạn, tay phải thuận đường sờ lên đầu rồi vò tung mái tóc cô.

“Đâu có.” Chung Mạn cười cười sửa lại tóc, tiện tay cất máy tính đi.

“Đừng giấu tôi nữa, nếu không sao con sâu lười như cô lại đồng tay làm cơm hộp chứ?” Ánh mắt của Lục công tử bám lấy tay Chung Mạn, tỏ ý là anh đã để ý đến hành động của cô. “Đừng có chuyện gì cũng giấu, như thế chẳng dễ thương chút nào đâu.”

“Tôi không đi theo phong cách dễ thương.” Cô lườm anh một cái, ném cho anh con búp bê vải có tiếng là đáng yêu trên bàn. “Muốn dễ thương thì tìm nó này.”

“Vâng vâng vâng.” Anh nhận lấy con búp bê, đặt lại trên bàn. “Quay lại chủ đề chính, có phải tiền không đủ tiêu không?”

“Tôi không hiểu anh đang nói gì.” Cô cầm túi lên đứng dậy. “Tôi còn vội về nhà, anh không đi sao?”

“Làm gì mà vội thế?” Lục công tử ngo trái ngo phải, hạ thấp giọng hỏi. “Cô lại nhận việc làm thêm à?”

“Chỉ là muốn về nhà thôi, không được sao?” Chung Mạn khó chịu, đang định đẩy Lục Hữu Lương ra để đi, Trương Minh Nghi ở đằng sau đột nhiên gọi

cô lại.

“Có chuyện gì?”

“Chung Mạn, tối nay cô có hẹn không?” Trương Minh Nghi kéo cô qua một bên, hỏi với vẻ mờ ám.

“Sao vậy?” Chung Mạn nhú mày, kéo kéo dây đeo của túi xách.

“Tôi quên giao tài liệu cho khách hàng bên Mỹ xác nhận rồi, dù sao cô cũng từng tiếp xúc với khách hàng đó, cô có thể giúp tôi không?”

“Bản nào cơ?”

“Bản dùng trong cuộc họp sáng ngày mai.” Trương Minh Nghi ngập ngừng trả lời.

“Cô không nói với anh Thành sao?”

“Nói với anh ta thì tôi chết chắc!” Vụ làm ăn này rất lớn, Lâm Thành biết được chắc chắn sẽ mất cô thậm tệ. “Tài liệu đều đã được chuẩn bị ổn thỏa rồi, anh Thành cũng đã xem, chỉ cần đợi văn phòng bên Mỹ xác nhận một chút thôi.” Có nghĩa là chỉ cần đợi ở công ty tới 9 giờ sáng giờ Mỹ rồi xác nhận tài liệu với khách hàng là được.

Nghe qua có vẻ rất đơn giản, nhưng Chung Mạn vẫn hơi nghi ngờ.

“Sao cô không tự làm đi?” Đúng là cô từng tiếp xúc với khách hàng đó, nhưng vụ này rõ ràng là của Trương Minh Nghi, chẳng có lý do nào để cô phải nhảy nhóm qua giúp, mà hưởng chỉ hai người chẳng hề thân quen.

“Chuyện này...” Ánh mắt của Trương Minh Nghi chuyển tới đằng sau Chung Mạn, cô vừa quay đầu liền thấy Mạc Lâm đang cầm áo vest đi ra từ phòng làm việc, chuẩn bị cùng mọi người tới bar giải trí. Chung Mạn lại nhìn đáng điệu của Trương Minh Nghi thì hiểu ngay. Cô cũng không cất lời, chỉ nhìn cô ta với vẻ mặt tủm tỉm.

Thấy mọi người đã rời đi, Trương Minh Nghi quyết định giờ tuyệt chiêu: “Thế này đi, cô làm xong chuyện này giúp tôi, tôi sẽ đưa cô một ngàn tệ.”

“Không nuốt lời chứ?”

“Quyết không nuốt lời.”

Chung Mạn nghĩ một lúc, sau khi chắc chắn Diệp Minh Hy ở nhà hẳn không sao, bèn gật đầu đồng ý.

“Được!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Shota* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Chương 11: Khu vui chơi

Dịch: Apry618

Tay của em có vấn đề gì à?

Cuối tuần, ngày nghỉ khó có được sau 5 ngày mệt mỏi.

Sau khi tỉnh dậy, Chung Mạn nhìn đồng hồ báo thức thấy mới 9 giờ, thăm mắng mình có phúc không biết hưởng, rõ ràng tối qua ngủ muộn như vậy, tại sao hôm nay không ngủ đến một hai giờ mới dậy?! Đúng là lãng phí ngày nghỉ tốt đẹp.

Cô cố nằm trên giường nướng thêm một lúc mới không cam lòng bò dậy. Chung Mạn đánh răng rửa mặt xong ra ngoài, Diệp Minh Hy đã ở phòng khách xem ti vi, cái tư thế vững như bàn thạch ấy khiến Chung Mạn có ảo giác rằng, dường như từ thuở khai thiên lập địa cậu đã ngồi xem ti vi với tư thế đó.

Cô đứng cào cào đầu trước cửa nhà tắm, cái người như ông sư già ngồi thiền này là một đứa trẻ con thật sao?

Con nít 15 tuổi không phải đều giỏi làm ầm phá phách, xem được mấy bộ phim hoạt hình thiếu muối thì cười, còn không ngừng lăn tăn về mấy cái vấn đề ấu trĩ sao? Thăng nhóc trước mặt mình là sao, hóa thân tái sinh* chăng?

*Một loại hiện tượng tái sinh bí ẩn của Phật giáo Mật tông Tây Tạng, nổi tiếng nhất là sự tái sinh của Đạt Lai Lạt Ma. Mỗi đời Đạt Lai Lạt Ma trước khi viên tịch đều để lại một số di vật như tràng hạt, bình bát... cùng một bài kệ đề phục vụ việc tìm kiếm. Người được tìm thấy phải vượt qua các bài kiểm

tra theo truyền thống, đồng thời chọn đúng những vật dụng của hóa thân đời trước và sẽ trở thành Đạt Lai Lạt Ma tiếp theo.

Ngẩng đầu nhìn trời xanh mây trắng bên ngoài cửa sổ, lại nghĩ tới việc tới qua mình về muộn, kẻ trước giờ không thích náo nhiệt như Chung Mạn đã hạ một quyết tâm chưa từng có, hào hứng gọi Diệp Minh Hy: “Nhóc con, chúng ta tới khu vui chơi đi!”

Ông sư kia vẫn ngồi thiền.

Rốt cuộc nó có phải trẻ con không hả, đứa trẻ bình thường chẳng phải sẽ reo hò đáp vâng sao?!

“Này, nghe thấy chưa, chúng ta sẽ đi tàu lượn vô cùng kích thích, đi chơi trò nhà ma kinh khủng nhất, xem màn biểu diễn thú vị nhất!” Chung Mạn ngồi cạnh Diệp Minh Hy chém tung trời, Diệp Minh Hy lại chỉ quay đầu nhìn cô một cái rồi quay lại xem ti vi.

Chung Mạn hơi mất hứng, nhưng hơn hết là cô không phục. Chị đây là người lớn còn không xử lý được thằng nhóc như cưng? Chị đây cứ muốn cưng chơi ở khu vui chơi đến điên luôn, lần sau phải xin chị mới đưa đi tiếp đây!

Cô kéo cậu dậy, “Đi thay đồ đi, 5 phút sau chị phải thấy em thay xong quần áo đứng ở đây.”

Diệp Minh Hy chậm chạp đứng dậy, Chung Mạn cũng mặc kệ cậu, về phòng mình thay đồ, trước khi đóng cửa còn không quên nhắc nhở: “Trời lạnh đấy, nhớ mặc thêm quần áo!”

Qua 7 phút, Chung Mạn buộc tóc thành một cái đuôi ngựa, nhẹ nhàng thoải mái trước ra khỏi phòng, quả nhiên Diệp Minh Hy đã thay xong đồ rồi đứng đó.

“Đi thôi.” Cô dắt tay cậu ra ngoài một cách rất tự nhiên. Diệp Minh Hy đơ người, bàn tay nhỏ được bàn tay lớn của Chung Mạn nắm trọn, cảm nhận được sự ấm áp tỏa ra từ cô.

Giao thông ở thành phố vào cuối tuần được cải thiện đôi chút, không tới một tiếng họ đã đứng trước khu vui chơi rực rỡ sắc màu, đẹp đẽ hoành tráng. Lâu đài công chúa nguy nga là cổng vào của khu vui chơi, phía xa là trò chơi cảm giác mạnh như đang nhe nanh múa vuốt, mà lúc mua vé thì bên tai tình thoảng lại vang lên tiếng hét chói tai, chắc không phải chuyện tốt mà “máy nhảy Bungee*” làm ra thì cũng là do “đu quay 3 chiều”.

*Là trò chơi mà bạn sẽ leo lên một tháp cao, buộc dây đai quanh người rồi quăng mình xuống dưới mặt đất (hoặc mặt nước). Khi chỉ còn cách bề mặt tiếp xúc không xa, bạn sẽ được kéo lên.

Khó khăn lắm mới mua được vé, Chung Mạn vô cùng hào hứng kéo Diệp Minh Hy vào trong. Vừa vào cửa đã có đoàn xiếc đang biểu diễn, trang phục biểu diễn kiểu xưa đang chói sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Người tung hứng như biết làm ảo thuật vậy, trong tay năm sáu quả bóng mà đều ứng phó dễ dàng; người phi dao phi một con dao đi là đều nhận được tiếng la thất thanh của bọn trẻ con, người đẹp làm tấm bia lại cười ha ha mà chẳng thấy lo sợ gì; còn thấy nhiều nhất là Joker miệng rộng mắt vẽ hình ngôi sao đi khắp nơi trên trẻ con, đáng tiếc là chắc trước khi ra khỏi cửa anh Joker này quên thấp hương, tại vì anh ta lại lơ ngơ chọn ra tay với Diệp Minh Hy.

Ban đầu Chung Mạn thấy Joker chạy tới thì còn vui vẻ quan sát, trong lòng nghĩ, chị không chọc cho nhóc con như em vui vẻ được, chuyên gia ra tay thì chắc em cũng phải cười một chút chứ? Nhưng từng phút từng giây trôi đi, Joker bắt đầu hết cách, nước mặt giả trên mặt sắp biến thành nước mắt thật luôn rồi, Chung Mạn đứng đó cạ lỳ, nhưng trong lòng cũng không khỏi cảm thấy thoải mái. Đến chuyên gia còn không trị được thằng nhóc này, mình không trị được thì cũng đúng thôi.

Để tránh cho Joker khóc thật, Chung Mạn gật đầu cười một cái xong kéo Diệp Minh Hy đi, tiến về vườn hoa tiên nữ thứ nhất.

Mặc dù là mùa đông, vườn hoa được chăm sóc cẩn thận vẫn nở rực rỡ, sân chơi còn thuê vài cô gái xinh đẹp đóng giả làm các nàng tiên hoa để chụp ảnh cùng du khách. Họ đúng là yêu nghề, trời lạnh như này mà vẫn mặc váy voan ngắn. Hôm nay Chung Mạn mang theo máy ảnh, mình thì không chụp mà lại hào hứng chỉ huy Diệp Minh Hy đi bên này đứng bên nọ. Tuy cậu chẳng có lấy một chút biểu cảm, nhưng khuôn mặt hết như thiên sứ vẫn khiến bức ảnh vô cùng rực rỡ, mấy nàng tiên hoa còn tự vẩy quanh đời chụp ảnh cùng cậu, trên chọc cậu.

Kết quả? Joker còn chẳng thành công, bạn nói xem tiên hoa có được đãi ngộ tốt không?

Trước mặt Joker và tiên hoa, Chung Mạn không cố ép Diệp Minh Hy phải cho phản ứng, nhưng tới khi đến nhà ăn ngồi xuống ăn cơm, cuối cùng cô vẫn nói ra:

“Minh Hy, nếu em không muốn nói chuyện thì cười với người khác một cái cũng được.”

Diệp Minh Hy cúi đầu nhìn chăm chăm vào chiếc đĩa sứ lớn màu trắng trước mặt, chẳng đáp lời.

“Người khác nói chuyện với em, đáp lại người ta là phép lịch sự, điều đầu tiên cần làm là nhìn vào người nói chuyện với em.” Diệp Minh Hy vẫn cúi đầu. “Em ngẩng đầu lên nhìn chị đi.”

Diệp Minh Hy nghe lờ, ngẩng đầu lên.

“Ừ, đúng rồi.” Chung Mạn gật đầu khích lệ, “Bây giờ cười một cái.”

Khóe miệng Diệp Minh Hy khẽ nhếch, vẻ mặt vốn hờ hững bỗng chốc khiến người khác thấy như được tắm gió xuân.

“Làm tốt lắm! Chính là như vậy, biết chưa nào? Lát nữa gặp Joker hoặc tiền hoa thì đều phải cười như vậy với họ, được chứ?”

Lần này Diệp Minh Hy lại chẳng gật đầu, Chung Mạn cũng không nôn nóng, dù thức ăn đã được đưa tới bàn hết rồi cô cũng không động tới, vẫn kiên nhẫn đợi Diệp Minh Hy đồng ý.

“Giờ em cũng chịu nói ra rồi, tại sao cười một cái với người ta thôi cũng không muốn?”

Diệp Minh Hy không trả lời, chỉ ngồi im lặng.

Đồ trên bàn nguội mất rồi, mặt trời dần dần ngả về tây, ánh nắng nhỏ vun đáp xuống mặt đất, Diệp Minh Hy chậm rãi ngẩng đầu lên, đối diện với con mắt đen trắng rõ ràng của Chung Mạn.

Thấy cô vẫn đang đợi đáp án của mình, cậu khẽ co người, ngược mắt lên nhìn cô tội nghiệp.

“Chị biết tạm thời em sẽ không quen, nhưng chúng ta luôn phải tiếp xúc với người khác, giữ lịch sự là cách xử sự cơ bản nhất, chị không muốn em bị xã hội đào thải vì bất lịch sự đâu.” Chung Mạn chân thành nói xong, làm ra điệu bộ vô cùng nghiêm túc, nói: “Mà em không biết phép lịch sự, người khác sẽ nói chị dạy dỗ không tốt! Chị sẽ đau lòng nhường nào đây?!”

Thấy hình như Diệp Minh Hy có chút phản ứng, Chung Mạn liền thuận gió đẩy thuyền, tiếp tục giả vờ đáng thương: “Em nghĩ xem, sau này chị ra khỏi nhà có bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ nói là chắc chắn chị rất bất lịch sự, lại còn không biết chăm trẻ con không?”

Diệp Minh Hy lắc đầu rất kiên quyết.

“Thế chẳng phải đúng rồi sao.” Chung Mạn biết không thể vội vã ép buộc quá, bèn nói: “Được rồi, chúng ta ăn cơm thôi.”

Chung Mạn nói như vậy, nhưng lại kéo đồ ăn trên bàn hết về trước mặt mình, bên phía Diệp Minh Hy trở nên trống huơ trống hoác.

Diệp Minh Hy thấy thế, bèn thờ ơ cúi đầu xuống thêm lần nữa.

“Phục vụ! Cho tôi một suất ăn cho trẻ em nữa.”

Diệp Minh Hy ngẩng phắt đầu lên, Chung Mạn đáp lại cậu bằng một nụ cười rục rờ, “Trẻ con ăn đồ nguội không tốt đâu, không có chất.”

Trong lúc chờ đợi, Chung Mạn lấy bàn đồ khu vui chơi ra, bắt đầu bàn với Diệp Minh Hy xem tiếp theo sẽ đi đâu... Tất nhiên với chỗ nào thì Diệp Minh Hy cũng gật đầu, trên thực tế là một mình cô tự hỏi tự trả lời.

Đợi tới lúc suất ăn còn bốc lên vài làn khói nóng được đưa tới, Chung Mạn mới cất bàn đồ đi để ăn cơm.

Trong nhà ăn lạnh quá mức. Viên thịt còn bốc hơi nóng trong miệng Diệp Minh Hy xua đi cái lạnh này, tầm mắt không kiềm được nhìn về Chung Mạn đang ăn thịt viên bị để nguội.

Gió rét bên ngoài dường như luồn vào qua khe hở trên cửa sổ, khiến không khí càng thêm lạnh, thịt viên càng nóng hơn, Chung Mạn lại chẳng hề phát hiện ra. Cô còn đang đắn đo xem lát nữa tới bảo tàng bướm hay là công viên hải dương.

“Hay là tới bảo tàng bướm trước đi!” Cuối cùng cũng hạ quyết tâm, Chung Mạn vui vẻ ăn hết cơm, nhìn vào đĩa của Diệp Minh Hy, cậu cũng đã ăn xong, đang đợi cô từ lâu rồi. “Hôm nay khẩu vị của em không tệ nhỉ, đúng là ra ngoài đi lại vẫn tốt hơn.”

Vừa đẩy cánh cửa nhà ăn ra, Chung Mạn bị cái lạnh ở bên ngoài làm cho hết hồn. Sau khi quần người mình kín hơn, cô lại xem xét quần áo của Diệp Minh Hy, “Lạnh không?”

Không có được câu trả lời, Chung Mạn kéo tay cậu so thử, “Em ấm hơn chị nhiều đấy, kiểu này không thể dắt em được rồi, không lại làm em lạnh. Lát nữa chú ý đi theo chị, đừng chạy mất.”

Hai người tự đi riêng ra, Diệp Minh Hy theo sau Chung Mạn một bước, đi một hồi thì xoay xoay cổ tay, đi một hồi nữa thì lại động dẩy ngón tay, cảm thấy như thiếu mất thứ gì đó, cứ trống trải thật không quen.

Chung Mạn thường xuyên chỉ vào loại bướm này rồi tới loại bướm kia để cậu ngắm, cậu nghe thấy, nhưng không thể không để ý bàn tay của mình.

Rõ ràng là năm ngón tay đều còn, chẳng xước chút da nào, tạo sao cứ cảm thấy không ổn?

“Sao vậy?” Chung Mạn cũng để ý thấy điểm bất bình thường của Diệp Minh Hy. “Tay của em có vấn đề gì à?” Cô khom người kéo bàn tay nhỏ của cậu lật qua lật lại quan sát. “Có sau đâu, sao cứ nhìn chăm chăm và tay thế? Đi đường xa tới đây thì nên ngắm bướm bướm mới phải.”

Cảm giác trống rỗng kì quặc bỗng biến mất, nhưng thấy tay Chung Mạn hơi lạnh, trong lòng Diệp Minh Hy có loại cảm xúc không thể nói thành lời.

“Tại tay lạnh sao?” Chung Mạn nhét bàn tay nhỏ của Diệp Minh Hy vào túi áo khoác của cậu. “Ấm hơn chút nào chưa?”

Chưa. Diệp Minh Hy trầm nghĩ, nhưng vẫn không mở miệng.

Đạo qua bảo tàng bướm bướm là tới công viên hải dương, Chung Mạn đi trong đường hầm bằng kính, nhìn ngắm các loại cá khác nhau bơi lội ở hai bên trái phải, thậm chí là trên đỉnh đầu cô, bao ưu phiền đều chẳng liên quan tới chúng, tâm trạng của cô cũng yên bình một cách kì lạ.

Cô quay đầu lại nhìn Diệp Minh Hy, lần này cậu lại nổi lên hứng thú, cuối cùng cũng áp lên lớp kính ngắm cá như một đứa trẻ, ngắm tới mức mê mẩn.

Chung Mạn thở phào một hơi, biết là đưa cậu tới đây là đúng rồi, không uổng một phen cô vất vả đi đường.

Tiếp tục đi về hướng phía trước của công viên hải dương, tay của Chung Mạn bỗng cảm nhận được một con lạnh, cô liền lật tay túm lấy thứ đó nhìn xem, không ngờ lại là tay của Diệp Minh Hy.

“Sao tay em lạnh thế?!” Cô vừa nghĩ lại thì hiểu luôn, “Tại lớp kính lúc nãy sao? Lạnh như thế em còn áp vào?” Cô vừa xoa xoa bàn tay nhỏ mềm mại như không xương của cậu, vừa hà hơi vào nó. “Cá có đẹp thế nào thì cũng không được bắt cháp như thế, nếu không ồm mắt thì phải làm sao?”

Diệp Minh Hy vẫn không nói năng gì, lần này Chung Mạn không nhét tay cậu vào trong túi áo nữa mà dùng tay mình nắm trọn lấy tay cậu. “Không cho em chạy linh tinh nữa, ngoan ngoãn đi theo chị đi.”

Diệp Minh Hy không phản đối, thậm chí bàn tay nhỏ còn nhẹ nhàng nắm chặt lại một chút.

“Đi thôi, em muốn chơi trò chơi mạo hiểm không? Tàu lượn hay thuyền hải tặc? Không phải là chị không muốn chơi, mà là em còn nhỏ như này, chơi không nổi mấy trò đó. Nên là chúng ta đừng chơi mấy trò mạo hiểm đó thì hơn, không chơi được còn phải gọi hồn về...”

Chung Mạn cứ nói liên miên, Diệp Minh Hy chẳng nghe lọt lấy nửa câu mà chỉ ngẩng đầu ngắm trời.

Ngày tàn, màu trời đã trở nên xám xịt, nhưng trên bầu trời mây đen phủ kín này vẫn có vài tia sáng dai dẳng đâm xuyên qua mây, vạch một đường thật đẹp trên bầu trời.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Shota* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Chương 12: Hợp đồng

Dịch: Apy618

Người xác nhận chi tiết bản hợp đồng với Benton là cô sao?

9 rưỡi sáng, công ty quần áo của Mỹ chi nhánh Trung Quốc đang mở cuộc họp nghiệp vụ.

“Chuyện này là thế nào?” Mạc Lâm xem xong tài liệu liền hỏi Lâm Thành ngồi cạnh. Lâm Thành sững sờ thấy rõ, quay đầu hỏi cấp dưới với ánh mắt dò hỏi, sau khi đùn đẩy nhau, cuối cùng thì Trương Minh Nghi đứng lên, run rẩy hỏi: “Sếp Mạc, có, có vấn đề gì sao?”

“Tôi nhớ tài liệu Benton chuyển tới hình như là đơn hàng sản xuất mẫu mới nhất” Ngón trỏ của Mạc Lâm gõ gõ lên bàn hội nghị, chèn ép tinh thần Trương Minh Nghi từng chút một. Trong lòng cô ta lo ngay ngáy, thậm chí mình không nên gửi tập tài liệu lên khi chưa xem qua, tám chín phần là bị hãm hại rồi!

“Đúng, đúng vậy.”

“Benton là do cô phụ trách liên hệ sao?” Trên mặt Mạc Lâm không hề có ý cười.

“Đúng vậy...”

“Chỉ một mình cô?”

Trương Minh Nghi thấy vẻ mặt nghiêm khắc của Mạc Lâm, đang đắn đo xem có nên khai Chung Mạn ra để chết chung không, chiếc điện thoại trước mặt Mạc Lâm đột nhiên vang lên.

“Chuyện gì vậy?”

“Sếp Mạc, giám đốc hành chính của tổng công ty bên Mỹ tìm anh.”

Mạc Lâm khẽ chau mày, ra lệnh: “Chuyển đến máy nội bộ trong phòng tôi.” Sau đó anh đứng dậy, “Xin lỗi, tôi đi một lát.”

Cô vừa rời đi, mọi người trong phòng đều loạn cả lên.

“Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?”

“Tôi có biết đâu, có gì không đúng sao?”

“Bộ dạng kia của anh ấy ghê thật.”

Trương Minh Nghi không nói gì mà chạy thẳng đến chỗ chủ tịch cầm tài liệu lên xem một lượt, càng xem càng kinh ngạc, người khác thấy thế liền nhao nhao hỏi: “Sao thế?”

“Cả bộ sưu tập mùa đông của Ben, Benton...” Cô ngẩng đầu lên từ tài liệu, mắt trở tới độ tròn xoe. “Đều được kí cho chúng ta.”

“Gi cơ?”

Mọi người lao đến bên cạnh Trương Minh Nghi, “Chuyện này sao có thể? Hợp đồng này chỉ đợi chúng ta kí tên làm chứng thôi sao?” Có vài người còn đùa: “Minh Nghi, cô không phải Benton đó chứ?”

“Bớt giùm cái, tôi mà lại làm chuyện như vậy sao?” Trương Minh Nghi cười mắng, mối lo nặng ngàn cân hoàn toàn được buông xuống, thậm chí còn bắt đầu tính toán xem tiền thưởng cuối năm sẽ thêm được bao nhiêu.

Ở phía khác, Mạc Lâm nhắc điện thoại trong phòng làm việc, “Willim?”

“A lô, tên tiểu tử nhà cậu dùng thủ đoạn gì mà thu được hết bộ sưu tập mùa đông của Benton vào tay vậy?”

“Bộ sưu tập mùa đông của Benton?” Theo trình tự thì Benton chỉ thử làm hai mẫu thôi, còn chưa kí một hợp đồng nào, quy định chi tiết càng chưa từng nhắc đến, về lý thuyết thì không thể nào có cách nói “thu được hết vào tay”. Nhưng anh nhớ lại bản hợp đồng nhìn thấy ở phòng họp, lại thêm việc Willim nói chắc nịch như vậy, cho dù tràn đầy nghi ngờ cũng đành vờ như không có gì, thậm chí còn hỏi ngược lại: “Anh nghe được thông tin gì rồi?”

“Anh còn định giấu? Chắc là cả công ty đều biết rồi, hôm qua một cuộc điện thoại của các anh đã giải quyết được lão Benton, thậm chí còn đồng ý giao hết trang phục nam nữ trong bộ sưu tập mùa đông cho các anh! Rốt cuộc là anh đã làm gì, khiến kẻ nổi tiếng là có sức đề kháng mạnh với rượu và phụ nữ như Benton mê muội tới lú cả đầu thế?”

Mạc Lâm cau mày, lão Benton khó nhằn như nào thì anh đã sớm nghe danh, nếu có người tài việc lạ kiểu này thật, không chỉ cả công ty đều biết, cả làng thời trang cũng sẽ xôn xao một phen. Nhưng đến cả bản thân anh cũng không biết tại sao kì tích này lại xảy ra, chỉ đành nói đùa với Willim để lấp liếm: “Muốn biết tại sao, tự anh bay tới thành phố mà xem nhé.”

“Shit, con người anh đúng là...” Willim lại hỏi thêm vài lần, thấy Mạc Lâm thật sự không chịu nói bèn cúp máy.

Mạc Lâm đặt máy xuống, nghĩ một hồi vẫn không nghĩ ra được, bèn đứng dậy quay lại phòng họp. Vừa mở cửa ra, bên trong rõ ràng đã quét sạch không khí căng thẳng ban nãy, ai nấy đều vui mừng hơn hờ, trên mặt Lâm Thành là nụ cười sung sướng, Trương Minh Nghi còn cười tới mức không khép được miệng.

“Xem ra chuyện này đúng là thật rồi!” Mạc Lâm cầm hợp đồng lên, mỉm cười hỏi.

“Hợp đồng của Benton đã được gửi tới rồi, chuyện này không thể giả được, không thể giả được!” Rõ ràng Lâm Thành cũng biết tầm quan trọng của bản hợp đồng của Benton, kích động tức mức mặt đỏ bừng. “Đúng là không uống công nhóm chúng tôi cố gắng như vậy.”

“Đúng vậy.” Mạc Lâm gật đầu tán thành. “Có điều, ông Benton này trước giờ vẫn sáng nắng chiều mưa, lần này sao lại dễ tính vậy? Người liên lạc với Benton là cô Trương đúng không? Có thể kể cả quá trình ra để chúng tôi học tập theo không?”

“Ồ?” Nụ cười của Trương Minh Nghi cứng đờ, “Tất, tất nhiên là không vấn

đề gì rồi. Thật ra tôi cũng thảo luận với họ như bình thường thôi, có lẽ là do nhóm tôi luôn làm việc nghiêm túc, chất lượng sản phẩm của công ty cũng trội hơn so với các xưởng khác, cho nên họ mới không nghĩ ngợi nhiều mà trực tiếp giao đơn hàng cho chúng ta.”

“Như vậy sao?” Mạc Lâm lại nhìn bản hợp đồng, bỗng hỏi: “Người xác nhận chi tiết bản hợp đồng với Benton là cô sao?”

“Đúng, đúng vậy.” Cô ta gật đầu, có chút bất an.

“Không có ai khác xem qua bản hợp đồng này?”

“Sếp Lâm, hợp đồng là tài liệu bí mật, anh Thành cũng nhiều lần nhắc chúng tôi là không được để lộ, dù có là người của công ty mình cũng không được.” Cô ta cười nhẹ nhàng hỏi lại: “Sao tôi có thể biết mà vẫn phạm lỗi chứ?”

“Tốt lắm.” Mạc Lâm chốt lại một câu, mọi người thờ phào một hơi. “Hợp đồng cũng đã tới tay, cuộc họp hôm nay cũng không cần phải tiếp tục nữa, mọi người vất vả rồi!”

“Đầu có đầu có, sếp Mạc cũng vất vả rồi.” Sau một hồi khách sáo, mọi người ra khỏi phòng, chỉ có Mạc Lâm ở lại phòng họp, ánh mắt ghim vào một vị trí nào đó trên hộp đồng, lúc lâu sau mới “bụp” một cái gấp tập tài liệu vào, quay về phòng làm việc của mình.

***

Giờ cơm trưa, vì giành được bản họp đồng của Benton, Lâm Thành rủ nhóm Trương Minh Nghi đi chúc mừng. Lục công tử bê hộp cơm đi ra khỏi phòng trà nước, tất nhiên là thấy được vẻ vui sướng hân hoan của đám người đó, có vài người còn cố ý hừ vài tiếng khi đi ngang qua trước mặt anh, làm như kiêu sọ anh không biết nhóm họ lập được công lớn không bằng.

“Nhìn cái gì, nhanh ăn cơm đi.”

“Tiểu Mạn, cô nói xem có phải Trương Minh Nghi quyến rũ lão Benton không, nếu không thì sao lại giao cho cô ta bản họp đồng đó?” Lục công tử đặt hộp cơm lên bàn rồi ngồi xuống.

“Đến người khôn khéo như Lục công tử còn không hiểu, làm sao tôi mà biết được chứ?”

“Lần trước họ kí được hợp đồng hơn 10 vạn, chưa tới 5 phút mà cả công ty đều biết rồi, lần này kí được cả bộ sưu tập mùa đông, không ngờ chút tin tức cũng chẳng lộ ra, cô nói xem có lạ không? Đúng là lạ hơn cả người ngoài hành tinh vào công ty!”

“Thì đúng mà! Anh xem lúc này bọn họ đi đường cũng có phải là đi đâu, toàn bay đấy chứ! Cái vẻ đắc ý đấy đúng là...” Vài đồng nghiệp đưa nhau thảo luận, Chung Mạn lại cắm đầu vào ăn cơm.

“Trong ví cô có để một ngàn tệ tiền thù lao và một ngàn tệ tiền bịt miệng hồi nãy mới đưa thêm của Trương Minh Nghi, vì đạo đức nghề nghiệp, cô sẽ không lãng phí với cái chủ đề này đâu.”

Không lâu sau hộp cơm đã thấy đáy, sau khi cất xong hộp cô liền quay về chỗ ngồi làm việc, Lục công tử thấy thế thì nhủ chặt mày, chạy qua hỏi: “Tiểu Mạn, cô không sao chứ? Bây giờ còn chưa tới 1 giờ, cô làm việc sớm thế làm gì?”

“Có nhiều việc, làm xong sớm thì được về sớm hơn.” Cô chẳng thèm ngẩng đầu, tự mình đối chiếu tài liệu về đơn hàng.

“Về sớm hơn?” Ngành này của họ hôm nào cũng tăng ca, chẳng phải cô đã rất quen rồi sao? Anh điều chỉnh lại sắc mặt, nhẹ nhàng hỏi: “Rốt cuộc là có phải cô nhận việc làm thêm rồi không?”

“Đã bảo là không rồi mà.” Trong lúc bận rộn cô tranh thủ lườm anh một cái. “Chỉ muốn về sớm thôi cũng không được sao?”

“Tiểu Mạn, tôi không cười nhạo cô đâu, cô có khó khăn thì cứ nói ra đi.” Lục công tử chân thành nói, Chung Mạn nghe thấy thì nổi cáu, cô đã bảo là mình không thiếu tiền rồi, tại sao lại không chịu tin cô?

“Dạ dạ dạ, tôi rất thiếu tiền, cực kì thiếu tiền, vô cùng thiếu tiền, thế thì sao nào? Có phải anh chuẩn bị quyên góp cứu tế trẻ là Chung Tiểu Mạn tôi không?” Cô gào lên, chợt thấy kẻ đáng lẽ ra vẫn đang ăn mừng là Mạc Lâm bất thành linh quay lại phòng làm việc, tầm mắt dường như còn đặt lên người cô. Cô liền bực bội, ngậm miệng không thêm đề ý Lục công tử nữa, vùi đầu dốc sức làm việc của mình.

Phòng làm việc khôi phục sự yên tĩnh, tất nhiên Mạc Lâm không bị không khí giả tạo này lừa, từng lời lúc này của Chung Mạn anh đều nghe thấy hết, trong lòng có chút nghi ngờ: Bây giờ kẻ thiếu tiền đều oang oang kêu nghèo thế sao? Còn nữa, rõ ràng lương của cô ta không hề thấp, nếu nghèo như thế thật, vậy tiền đi đâu hết rồi?

7 giờ tối, tất cả mọi người đều đang tăng ca, Chung Mạn đột nhiên đứng dậy dọn đồ đạc, Lâm Thành thấy thế thì sắc mặt trầm xuống, hỏi: “Làm xong hết việc rồi sao?”

“Việc cần làm đều làm ổn thỏa rồi.” Chung Mạn đáp, tiếp tục thu đồ vào trong túi xách.

“Việc cần làm?” Lâm Thành đứng dậy đi tới trước mặt Chung Mạn. “Vậy có nghĩa là chưa làm xong tất cả?”

Chung Mạn nhếch miệng không trả lời, con tức của Lâm Thành bốc lên từ trong lòng, đang tính bắt đầu mắng, Lục công tử cố gắng chen vào giữa hai người, cười nói: “Anh Thành, công việc của chúng ta có ngày nào mà làm xong hết chứ? Giờ nghỉ trưa Tiểu Mạn đều tranh thủ đẩy nhanh tiến độ, giờ anh rộng lòng bỏ qua để cô ấy đi đi.”

Lâm Thành vô cùng bất mãn với chuyện Lục Hữu Lương bảo vệ Chung Mạn, tuy trên danh nghĩa Lục công tử là cấp dưới của hắn, nhưng chức vụ thật ra lại là giám đốc một nhóm nhỏ như hắn, chỉ là chức danh còn chưa chính thức thôi, hắn không thể không nể mặt. Hừ một tiếng nặng nề, đôi mắt lại lườm Chung Mạn vài bận, Lâm Thành quở trách chán rồi mới chau mày bỏ lại một câu: “Đi đi.”

Chung Mạn ngậm bồ hòn làm ngọt, cúi đầu rồi đi, trước lúc đi còn lặng lẽ làm động tác tay cảm ơn Lục Hữu Lương. Lục công tử không vui xua xua tay bảo cô mau đi.

Mạc Lâm ở trong phòng làm việc, qua lớp kính thấy Chung Mạn rời đi với vẻ vội vàng, anh nghĩ tới một chuyện, mở nhật kí làm việc mà hôm nay xem tới mức gần như có thể thuộc lòng ra lần nữa, thấy dạo này thời gian tan làm của Chung Mạn càng ngày càng sớm. Điều này không hề kì lạ, lạ nhất là không ngờ tới qua cô lại là người về muộn nhất.

Vì sao tôi qua cô lại chờ đến muộn như vậy?

Ánh mắt của anh lại đặt trên bản hợp đồng của Benton, bản hợp đồng lưu loát rõ ràng mười mấy trang giấy không níu kéo được anh, ngược lại, vài chữ nho nhỏ ở góc khuất nhất lại thu hút tất cả sự chú ý của anh.

“In lúc 10:36.m”

Tối qua, vào thời gian này Trương Minh Nghi và Lâm Thành vẫn đang ăn cơm cùng anh, thật sự không thể nào in hợp đồng của Benton ra được, hơn nữa trông biểu hiện sáng nay của họ, rõ ràng không biết có sự tồn tại của bản hợp đồng này.

Đối chiếu nhật kí làm việc, người 10 rưỡi tối qua vẫn còn ở công ty, chỉ có Chung Mạn “vừa khéo” về muộn.

Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Vì sao cô giúp Trương Minh Nghi không phải là điều khiến người ta thấy khó hiểu nhất, điều anh muốn biết nhất là, rốt cuộc cô đã xử lý Benton như nào? Lão Benton ai mà chẳng từng gặp qua, rất nhiều ông trùm trên thương trường, lão làng trong giới ra về với thất bại, tại sao lại chỉ nể mặt mình cô?

Chung Mạn này có vẻ không hề đơn giản như vẻ bề ngoài đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Shota* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chương 13: Về nhà

Dịch: Apy618

Không ngờ lại làm trò này với mình!

“Con gái rượu ơi, khi nào chuyến tàu của con vào ga thế?” Chung Mạn đang bận đóng gói đồ đạc, cô vợ lấy di động, vừa nghe máy thì câu hỏi han của mẹ cô vang lên.

“Mẹ à, con đã nói rất nhiều lần rồi, 4 giờ 10 phút chiều là vào ga.”

“Thì mẹ quên mất, con nói thêm một lần thì đã sao?” Cần nhắc con gái mình xong, bà Chung lại bắt đầu dằn dò. “Ồ ga thì nhớ trông hành lý cho cẩn thận, ra khỏi ga mà không tìm thấy ba con thì nhớ gọi điện thoại, đừng có mà tự về nhà...”

“Có phải là lần đầu tiên con về đâu, mẹ còn lo con không biết sao?” Chung Mạn hơi chán nản day day huyết thái dương. Cô học ở thành phố X, có tết nào mà không về nhà? Nên chú ý điều gì, nên đi theo đường nào, chỉ sợ cô còn rõ hơn ấy chứ? “Con tự về nhà thì hơn, mẹ bảo ba đừng tới đón nữa, trong ga nhiều người.”

“Sao vậy được, trước kia con đem theo hành lý, có lần nào mà ba mẹ không đi đón đâu, mà huống chi giờ còn dẫn thêm một người.”

“Đúng rồi, lần trước có nói là đưa Minh Hy đi thăm họ hàng, mẹ đã báo với họ hàng của nó chưa?” Tết - dịp quan trọng nhất của một năm, dù có lười như thế nào thì cũng phải lịch sự mà đi thăm hỏi một chút chứ, và lại tháng này 2000 tệ hàng tháng tiền chăm sóc Diệp Minh Hy đã thống nhất trước vẫn chưa nhận được đồng nào, Chung Mạn cảm thấy việc đến nhà thăm hỏi là hoàn toàn cần thiết.

“Mấy ngày này mẹ có gọi cho mấy người họ hàng của nó mà không ai nghe máy, chắc là đi nơi khác du lịch rồi.” Bà Chung sợ con gái nghĩ mình làm không đến nơi đến chốn bèn nói linh ta linh tinh một hồi, Chung Mạn để kệ bà nói rồi mới đáp lại: “Dù sao vẫn còn thời gian, chuyện này tới nhà rồi bàn sau cũng được.”

“Con cũng đừng so đo quá, cái nhà họ hàng kia cũng không tính là thân lắm, hai ba bữa không nghĩ tới thì cũng có thể lắm, nói không chừng ngày mai sẽ chuyển khoản cho con luôn đấy.”

“Mong là vậy.”

Thực tế là, tới lúc Chung Mạn dắt theo Diệp Minh Hy đi tìm xe của ba mình ở bên ngoài ga tàu, khoản tiền chăm sóc chưa từng đầy đủ ấy vẫn chẳng xuất hiện.

“Ba, con về rồi.” Chung Mạn nhứ mảy nhìn ba mình đứng dựa vào chiếc xe vô cùng cũ kĩ, “Chẳng phải lần trước đã nói là đổi chiếc xe này đi rồi sao? 5 ngàn tệ kia ba mẹ chưa nhận được à?”

“Nhận được rồi, nhưng em trai con nôn nóng mua laptop gì gì đấy nên ba cho nó mua trước.” Ông Chung cho hành lý vào cốp xe hộ con gái rồi mới quay lại ghế lái.

“Lại mua laptop? Trong nhà có máy tính, bản thân nó cũng có một cái laptop rồi, sao còn phải mua cái mới?” Chung Mạn dẫn Diệp Minh Hy ngồi vào khoang xe cũ kĩ, còn chưa ngồi yên vị thì một mùi mốc đã xộc vào mũi, cô vội vàng quơ tay mở cửa sổ, lông mày nhíu lại chặt hơn.

“Cái của nó cũ quá, không dùng được.” Chung Mạn xoay người vài cái, cuối cùng thì chiếc xe cũng bắt đầu rung lên ầm ầm.

“Không dùng được? Cái đây của nó mới mua chưa được một năm thì phải?” Đây đã không phải lần đầu tiên Chung Minh tiêu mất tiền cô gửi về nhà rồi, mỗi lần Chung Mạn mắng, ông Chung bà Chung lại quay qua khuyên cô, tới mức cứ như kẻ sai là cô vậy. “Chẳng phải lần trước con đã nói là đừng cho nó tiền nữa rồi sao? Ba mẹ cũng đồng ý rồi còn gì?”

“Xe này không cần thay vội.” Ông Chung thấy con gái nổi giận, không dám trêu vào cô nữa, liền chuyển chủ đề luôn. “Trên tàu có nhiều người không?”

Chung Mạn cũng không muốn vừa gặp nhau đã cãi cọ tới độ mất vui, cô hít thở sâu một hơi, bình tĩnh nói: “Cũng bình thường.”

Thấy con gái vẫn làm mặt lạnh, ông Chung không dám mở miệng nói linh tinh, cẩn thận lái xe về nhà. Chung Mạn hơi xuôi xuôi, quay qua nhìn Diệp Minh Hy. Rõ ràng là thằng bé không có tâm trạng nhớ nhà, chỉ ngồi ngay ngắn, chẳng thích thú gì với cảnh vật bên ngoài.

Trong nhà vẫn chẳng có gì thay đổi, vẫn là nhà cửa ấy vẫn là đồ đạc ấy, chắc vì đón tết nên được dọn dẹp ngăn nắp. Ngay cả kiểu tóc và cách ăn mặc của bà Chung rõ ràng cũng được chú ý thay đổi. Chung Mạn thấy trên bàn ăn được bày biện rất thịnh soạn, hơn nữa còn là những món lâu lắm rồi không được ăn, ngón trỏ không khỏi động đậy, tiện tay nhón một miếng sườn bỏ vào miệng, cúi đầu nhìn Diệp Minh Hy, lại thuận tay đút cho cậu một tiếng, còn nháy nháy mắt với cậu, sau đó giả vờ như thiên hạ thái bình.

“Con lại ăn vụng rồi đúng không?” Bà Chung bung thức ăn đi ra từ nhà bếp, vừa khéo thấy được vẻ mặt của Chung Mạn, “Chỉ có lo ăn thôi, còn không mau đi cất hành lý?!”

“Dạ dạ dạ.” Chung Mạn làm ra vẻ thề thốt khúm núm, quay đầu lại tìm hành lý bị cô quăng trên sàn, nhưng lại thấy ông Chung đi ra từ phòng cô. Hành lý của cô không còn ở trên sàn từ lâu rồi.

Chung Mạn không có thói quen lấy hết đồ trong vali hành lý ra sắp xếp, sắp xếp phải tốn thời gian, bỏ lại vào phải tốn thời gian, ra ra vào vào còn hay bị dễ sót vài thứ nữa, tại sao phải lãng phí thời gian để cất gọn gàng?

Thế nên mỗi sáng thức dậy cô không gấp chăn cũng là vì thế.

Không có việc gì làm, Chung Mạn bèn kéo Diệp Minh Hy đi tham quan nhà mình, sau khi lượn một vòng mới nhớ tới một vấn đề: “Mẹ ơi, hôm nay Minh Hy ngủ đâu?”

Tay cầm xẻng nấu ăn của bà Chung không dừng lại, “Năm chung với Chung Minh là được.”

“Sao thế được? Ai mà biết khi nào nó mới ngủ?” Chung Minh mê game online không phải là chuyện ngày một ngày hai, thường xuyên thức thâu đêm để tải bản sao gì đấy. Diệp Minh Hy lại là đứa bé ngoan ngủ nghỉ đúng giờ, muộn nhất thì 11 giờ là đã nằm trên giường rồi, nếu đang ngủ dở mà bị thức vì ầm ĩ thì tội quá!

“Thế thì ngủ trên sofa đi, dù sao người nó cũng thấp, không sợ không duỗi được chân.”

Chung Mạn đánh giá sofa ở phòng khách vài cái, “Không được, ai mà muốn đi vệ sinh hay rót cốc nước thì Minh Hy cũng khỏi ngủ luôn.” Cô biết Diệp Minh Hy ngủ nông, hồi trước cô mở cửa thôi cậu cũng giật mình tỉnh giấc, nếu ngủ trên sofa thì chắc chắn cả đêm cậu sẽ không ngủ được.

“Thế con tự quyết đi.” Bà Chung cho thức ăn vào đĩa, đem lên bàn ăn.

“Hay là trải đệm dưới sàn trong phòng chị, được không?” Diệp Minh Hy gật gật đầu, Chung Mạn nghe thấy trong nhà bếp lại vang lên tiếng xèo xèo khi dầu sôi gặp nước, liếc mắt nhìn thức ăn được chất đến nỗi sắp không để được nữa trên bàn, quay đầu hồ vể phía nhà bếp: “Mẹ ơi, mẹ còn xào thức ăn tiếp sao? Giờ chỗ này chắc đủ cho chúng ta ăn ba ngày đấy.”

Bà Chung ậm ậm ừ ừ đáp lại một tiếng, Chung Mạn cũng chỉ tiện miệng nhắc một câu thôi cũng chẳng nói nữa. Cô kéo Diệp Minh Hy ngồi lên sofa xem ti vi.

Kính coong.

“Là ai vậy nhỉ?” Người trong nhà đều ở đây rồi, ngày tết mà ai còn đến vậy?

Bà Chung bỏ xẻng nấu ăn xuống, tắt bếp rồi đi mở cửa, trước khi mở cửa còn sửa sang lại đầu tóc, rõ ràng biết người tới là ai. Chung Mạn càng nghi ngờ, bình thường toàn là bốn người nhà họ ăn cơm tất niên, năm nay mời ai vậy?

Cửa được mở ra, cô thò đầu ra từ sau sofa để xem, phát hiện ra là bà Châu nhà kế bên. Tuy nhà cô và bà Châu cũng coi như thân quen, chạm mặt nhau trong ngõ thì cũng chào hỏi, nhưng ngày tết mà mời bà này đến ăn cơm thì không có khả năng lắm. Chung Mạn đang nghĩ ngợi, dáng người đầy đặn của bà Châu vừa chéch sang, Chung Mạn liền biết ngay là có chuyện gì, con thịnh nộ cũng trào lên, thiêu đốt tới mức lòng cô giận dữ bùng bùng.

Không ngờ lại làm trò này với mình!

Chương 14: Chương 14: Khách

Dịch: Apy618

Con sói mất trắng nào mà gửi tiền về hàng tháng, con nhận vài con về nuôi luôn!*

*Sói mất trắng/bạch nhân lang là từ dùng để chỉ những kẻ vô ơn.

“Chào bác gái, cháu là Đặng Hiền, có món quà nhỏ coi như chút lòng thành.” Người đàn ông có dáng người hơi mập tặng quà, ngày đông này mà trên mặt anh ta vẫn bóng dầu, tóc thì có đầy nhưng trên chỗ đỉnh đầu rõ ràng là phai ra, bộ đồ được mặc rất tiêu chuẩn, hơn nữa còn cài cả cúc, nhưng không giấu được cái bụng lòi ra.

“Thế này thì ngại quá.” Bà Chung cố ý tỏ vẻ bất ngờ, cười tươi rồi nhận lấy. “Tiểu Mạn, ra chào Tiểu Đặng đi này.”

Rõ ràng là bà Chung biết Chung Mạn có không cam lòng thế nào đi chăng nữa thì cũng sẽ không làm khó bà trước mặt người khác, thế nên đã tiền trạm hậu tầu, để đối tượng xem mắt đến tận nhà, khiến Chung Mạn có muốn trốn cũng không trốn được.

Nghe thấy tên mình từ kiểu thét mắng “Chung Mạn” trở thành kiểu nhẹ nhàng “Tiểu Mạn”, cái tên Đặng Hiền hoàn toàn chưa từng nghe nói đến trở thành “Tiểu Đặng”, trán Chung Mạn nhăn lại một cái, trong lòng càng thêm chán ghét.

Mẹ ơi, mẹ có thể buồn nôn hơn nữa không?!

Cô gượng gạo nở nụ cười đi qua, không phải Chung Mạn đoán, mà thấy ánh mắt của tên đàn ông kia đánh giá cô từ trên xuống dưới chẳng hề kiêng dè, chỗ trọng điểm dừng lại là trước ngực và mông cô, trong lòng cô hừ lạnh, loại vật thể này mặc âu phục cũng không biến nổi thành người đâu.

“Chào cô Châu, chào anh Đặng, mời vào nhà.” Chung Mạn dẫn hai người tới sô pha, bà Chung ở trong phòng bếp bỗng vẫy tay với cô. Chung Mạn vừa quay đi liền đen mặt, vào trong bếp, bà Chung nhét ba ly trà vào tay cô rồi vội vàng đẩy cô ra ngoài. Trong phút chốc, Chung Mạn cảm thấy mình là thứ đồ sắp hết hạn sử dụng, phải bán vội ra ngoài, mà còn là hàng giảm giá tổng đi mặc kệ xấu đẹp nữa.

“Đừng có xì mặt, cười cái nào.” Bà Chung thấy Chung Mạn không hợp tác bèn mở miệng giục, Chung Mạn tức đến nổi suýt nữa thì quăng đồ trong tay đi.

“Mẹ có để lời con nói vào tai không đấy?!” Cô đề nén con tức xuống, trầm giọng hỏi: “Con đã bảo là không xem mắt rồi!”

Bà Chung cũng sa sầm mặt, ném ra một câu dạy dỗ đứa con không nghe lời: “Cô là trẻ con thì biết cái gì, mẹ vì tốt cho cô đấy.”

Vì tốt cho con vì tốt cho con, con không thích mà cứ nhét cho con ăn, mẹ không sợ con nghẹn chết sao?!

Khi Chung Mạn đặt trà trước mặt hai vị khách, anh Đặng kia đang bắt chuyện với Diệp Minh Hy, mong thể hiện được lòng quan tâm của mình. “Em trai, em tên là gì?”

Im lặng...

Đôi mắt to trắng đen rõ ràng của Diệp Minh Hy nhìn vào anh ta, nhưng lại chẳng có chút phản ứng, không biết là nghe chưa hiểu, hay là không thèm để ý.

Thế là Đặng Hiền tiếp tục cố gắng: “Em bao nhiêu tuổi rồi?”

Im lặng...

Nụ cười trên mặt sắp không giữ nổi, Đặng Hiền lúng túng nhìn Chung Mạn một cái, Chung Mạn lại vờ như không nhận được ánh mắt cầu cứu của anh ta, lại còn cảm ly trà lên ung dung “thường thức” màn diễn xuất của anh ta.

Nhận được ánh mắt mong đợi của Chung Mạn, Đặng Hiền đành bấm bụng thử tiếp...

“Em trai, em thích xem phim hoạt hình gì?”

“Thích ăn táo hay là dưa hấu?”

“Có muốn ăn socola không?”

Mỗi lần Đặng Hiền hỏi một câu, Chung Mạn đều muốn phụt cười ra tiếng. Ý cười miễn cưỡng trên môi cô trở nên vui vẻ, con tức trong lòng cũng tan thành mây khói, lần đầu tiên thấy cái tính này của Diệp Minh Hy có ưu điểm của nó: Giúp hả giận vô cùng, cực kì cho cô thể diện!

Thấy Đặng Hiền bắt đầu toát mồ hôi, bà Châu cũng ra hiệu với cô, Chung Mạn mới áy náy xin lỗi: “Thật xin lỗi, thằng bé này hơi sợ người lạ.”

“Không cần vội không cần vội.” Đặng Hiền xua xua tay, rõ ràng là thờ phào một hơi. “Cô Chung, cuối tuần cô thường làm gì?”

“Tôi ư? Cũng chẳng có gì đặc biệt lắm.” Chung Mạn cười cười, hơi rất lịch sự: “Còn anh Đặng thì sao?”

Nghe thấy Chung Mạn tuy không trả lời nhưng lại có hứng thú muốn tìm hiểu chuyện của anh ta, Đặng Hiền lại nở nụ cười, vươn thẳng người trả lời: “Tôi thích xem phim, cũng thích leo núi, đánh tennis.”

Leo núi? Đánh tennis? Chung Mạn cố gắng không liếc về phía bụng anh ta, nói:

“Người nào thích vận động thì cơ thể cũng khỏe mạnh hơn.” Nhưng rất rõ ràng, anh không phải.

Đáng tiếc là anh Đặng Hiền này chưa hiểu lời mỉa mai của Chung Mạn, lại còn hào hứng nói: “Không sai, nếu cô Chung có hứng thú thì lần sau chúng ta có thể đi cùng nhau.”

“Ồi, dạo này tôi toàn phải tăng ca, giờ giữ chén com cũng chẳng dễ dàng.”

“Khó khăn vậy sao? Cô Chung là việc ở đâu?” Anh Đặng thuận gió nước đẩy thuyền.

“Công ty chúng tôi có xưởng dệt, cũng coi như một xưởng lớn, đãi ngộ không tệ, chỉ tiếc là quản đốc chuyên may không nể tình người lắm, dăm ba bữa lại làm khó chúng tôi, trong phân xưởng chẳng có ai thích lão ta cả.” Lời Chung Mạn là thật đấy nhé, dưới trướng công ty cô đúng là có một xưởng lớn, xưởng lớn đúng là có một quản đốc không được yêu mến, thỉnh thoảng lại tới phòng làm việc lái nhai chuyện thời hạn hàng.

“Cô, cô Chung đang làm ở dây chuyền may của xưởng dệt may?” Sao lại không khớp với những gì anh ta được nghe vậy? Anh ta đổi sắc mặt nhìn về phía bà Châu, bà Châu hoảng hốt lắc đầu tỏ ý không hiểu, trong lòng chửi bà Chung sẽ diện quả đắng, công nhân mà chém thành trí thức.

“Sao vậy, anh Đặng coi thường người làm may sao?” Chung Mạn cười tươi như hoa hỏi.

“Không đâu không đâu.” Anh ta im lặng một chút, hỏi: “Cô Chung có cân nhắc việc tìm công việc văn phòng không? À, cô biết đấy, làm ở công xưởng rất vất vả...”

“Tôi cũng biết chứ, nhưng mấy công ty bây giờ đều chỉ nhận sinh viên thôi.”

“Sao lại... Chẳng phải cô Chung học đại học H sao?”

“Không phải ai học đại học cũng tốt nghiệp được.” Chung Mạn giả bộ hồ hững nói thật, vào tai Đặng Hiền tự nhiên lại biến thành một ý khác,

Sắc mặt Đặng Hiền thoát cái đen đi, đột ngột đứng dậy nói với Chung Mạn: “Xin lỗi, tôi chợt nhớ ra còn chút việc phải làm gấp, tôi đi trước đây.”

“Sao anh Đặng không ngồi thêm một lát, ít nhất cũng phải ăn xong hẵng đi chứ?” Chung Mạn rất thành khẩn giữ khách lại.

“Thôi khỏi.” Lúc này anh ta cũng chẳng thèm giả vờ nữa, đi thẳng về phía cửa chính, Chung Mạn liền bám theo, đáng tiếc là bước chân của anh Đặng thật sự quá nhanh, cô có muốn ngăn cũng không ngăn nổi.

“Sao vậy, sao đang nói chuyện bình thường thì lại đi mất?” Bà Chung ở trong bếp nghe thấy sự khác thường, tay còn đang nhỏ nước đã lao ra ngoài hỏi han, nhưng chỉ thấy bà Châu trừng mắt lườm bà trước khi ra khỏi cửa.

Bà Chung thấy quái lạ, muốn ngăn cũng không được nữa, quay đầu lại thấy con gái đầy vẻ đắc ý, lập tức chất vấn: “Con nói vì với Tiểu Đặng vậy? Người ta là tổng giám đốc của công ty cổ phần hữu hạn, ở thành phố có tận mấy căn hộ, con...”

“Có nhà thì đã sao, chẳng phải con gái mẹ cũng có sao? Con đã bảo không xem mắt rồi, tét nhất mà mẹ còn làm con bức, con mới về nhà đã được 2 tiếng chưa? Sô pha con còn chưa ngồi ấm nồng mẹ đã kêu người mua tới xem hàng?”

Nghe thấy một tràng chỉ trích, bà Chung giận tới đỏ mặt, “Giờ con đang tỏ thái độ gì vậy?! Con gái đều phải lấy chồng, con muốn ở lại thành phố cần quấy mẹ cũng kệ con rồi, lần này nghe mẹ một lần cũng không được sao?! Mẹ vất vả nuôi con lớn tới từng này, hóa ra là nuôi một con sói mất trắng!”

“Sói mất trắng? Không xem mắt thì thành sói mất trắng?” Chung Mạn cực kì tức giận, cô ở công ty vất vả làm việc như vậy, mẹ dựa vào đâu mà nói đó là cần quấy?! “Con không làm việc thì gửi tiền về hàng tháng được sao? Mẹ nói cho con biết con sói mất trắng nào mà gửi tiền về hàng tháng, con nhận vài con về nuôi luôn!”

“Tiền đấy sao so thực tế bằng việc lấy chồng? Người như Tiểu Đặng, một tháng lương hơn 3 vạn, lấy được cậu ấy chẳng phải tốt hơn là con tự đi làm sao?”

“Lấy chồng lấy chồng lấy chồng, tại sao con lại phải lấy chồng? Con nuôi sống được bản thân, còn có tiền dư gửi về nhà, rốt cuộc là mẹ không vừa ý chỗ nào?!”

“Con, con lại không muốn lấy chồng?!” Bà Chung kinh hãi, “Chuyện này sao được?! Con đã 26 tuổi rồi, còn không lấy chồng nữa thì nửa đời sau phải làm sao? Trong nhà sao có thể thiếu người đàn ông?”

“Mẹ tính cái kiểu gì vậy, con mới 24!”

“24 thì không lấy chồng được à?! Tiểu Lệ nhà bên 24 tuổi đã sinh em bé rồi, con thì một thằng đàn ông cũng chẳng tìm được!”

Đúng là không thể khai thông được! Chung Mạn biết nói tiếp nữa thì chắc chắn mình sẽ nói lời cay nghiệt, cô mặc kệ vợ lấy túi xách của mình, “Con ra ngoài dạo một lát, không cần đợi cơm con đâu.”

Nói xong cũng chẳng đợi phản ứng của bà Chung, cô đã nghênh ngang đi.

Đi được 15 phút Chung Mạn vẫn chưa nguôi cơn giận, vấn đề này tồn tại đã không phải chỉ ngày một ngày hai rồi, từ sau khi cô tốt nghiệp không về nhà mà ở lại thành phố, mẹ liên tục dùng đủ loại lý do để ép cô về nhà lấy chồng sinh con. Hồi trước mượn chuyện nói với cô là bạn học nào đó đã sinh được hai đứa con, cuộc sống vô cùng đầm ấm vui vẻ vân vân, cô đều đều có thể vờ như không nghe thấy, nhưng bây giờ chuyện ngày càng tệ, còn trực tiếp sắp xếp gặp mặt thay cô, cô thật sự không thể nào giả câm giả điếc nữa.

Chung Mạn đang lặng lẽ bước đi, bên cạnh bỗng vang lên một câu nói:

“Chung, Chung... Chung Mạn? Em là Chung Mạn?”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Shota* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 15: Vui vẻ

Dịch: Apny618

Kẻ không đối diện với hiện thực cuối cùng đều rất đau khổ

Người phụ nữ vừa lướt qua bỗng quay đầu gọi Chung Mạn lại. Thấy cô có phản ứng, người này quay lại vài bước, ngạc nhiên hỏi: “Em đúng là Chung Mạn? Chị là Giang Tuyết Lâm, đàn chị của em hồi cấp 3 đây!”

Giang Tuyết Lâm? Đàn chị thi đỗ trường đại học trong thành phố với thành tích vào xếp hàng thủ khoa của tỉnh, năm đó ngày nào thầy cô cũng kể lại thành công của chị ấy như một huyền thoại, cô không nhớ cũng khó. Chung Mạn từng sờ giấy lát, bắt đầu đánh giá đàn chị huyền thoại này, cách ăn mặc của chị ấy thì không có vấn đề gì, nhưng chiếc giỏ đựng thức ăn trong tay thì dim cái gọi là hình tượng xuống tận đáy.

“Lâu rồi không gặp, em về ăn tết phải không? Khó có dịp gặp được một người quen!” Giang Tuyết Lâm nhìn đồng hồ một cái, “Thời gian còn sớm, hay là đi uống ly cà phê đi?”

Tuy hồi ấy cũng không tính là thân với Giang Tuyết Lâm lắm, nhưng từng hợp tác chung ở vài hoạt động, nhưng đột nhiên gặp được bạn cũ, Chung Mạn cũng rất vui. Và lại bây giờ cô đang không có chỗ nào để đi, bèn vui vẻ gật đầu đồng ý.

Rõ ràng là Giang Tuyết Lâm không cho rằng giỏ thức ăn xuất hiện ở quán cà phê là không ăn nhập chừng nào, chị dẫn Chung Mạn tới ngồi ở một quán cà phê lịch sự, giới thiệu cho cô biết về cà phê giá đặc biệt trong ngày:

“Hôm nào quán này cũng có một loại cà phê giá đặc biệt, rẻ bằng một nửa so với bình thường!”

Thấy Giang Tuyết Lâm tha thiết tìm kiếm sự tán đồng, tuy Chung Mạn không thích uống cà phê lắm, nhưng cũng gật gù đầu với chị. Giang Tuyết Lâm bèn gọi tay gọi phục vụ tới chọn đồ uống.

“Em nói em lên thành phố học đại học, thế sau khi tốt nghiệp thì ở lại thành phố à?”

“Vâng, làm nhân viên kinh doanh ở công ty vốn nước ngoài.”

“Nghe có vẻ được đấy, giỏi hơn phần lớn bọn chị rồi.”

“Không phải chứ, em nghe nói chị chưa tốt nghiệp đã có được lời mời của mấy công ty.” Bạn bè của Chung Mạn không nhiều, nhưng tin vìa hè thì không thiếu.

“Cả em cũng nghe nói à?” Giang Tuyết Lâm cười mang chút cay đắng, “Đúng vậy, chị kén cả chọn canh rồi đồng ý một trong số đó, hăm hở đi vào, suýt nữa thì nằm mà ra ngoài.”

Chung Mạn thấy thế thì biết Giang Tuyết Lâm gặp phải chuyện không mấy vui vẻ, không dám hỏi nữa, đang nghĩ xem nên chuyển chủ đề như nào, Giang Tuyết Lâm lại tự nói tiếp:

“Nhưng nếu không phải như vậy, có khi giờ chị vẫn ôm những mơ tưởng ấu trĩ ấy mà ở thành phố vật lộn. Hồi trước chị thường nói trong vòng 2 năm lương chị phải được một vạn, trong vòng 5 năm phải lên được chức tổng giám đốc, ai ngờ 5 năm sau, chị lại từ chức về nhà xem mắt rồi kết hôn, đúng là mìa mai kinh khủng.”

“Trong nhà chị cũng ép chị xem mắt kết hôn?”

“Chị nghĩ mọi gia đình đều thế, dù sao phụ nữ cũng đều phải lấy chồng.”

Ngay cả một nhân tài như Giang Tuyết Lâm cũng nghĩ như vậy? Chung Mạn không khỏi hỏi một vấn đề cẩu giấu đã lâu: “Học vấn và năng lực của chị tốt hơn phần lớn đàn ông, tại sao chị phải từ bỏ tất cả để kết hôn?”

Giang Tuyết Lâm không trả lời ngay, nghiêng đầu đánh giá Chung Mạn một hồi lâu, mới nhẹ nhàng nói: “Chung Mạn, chị hâm mộ em vì vẫn còn khát khao với cuộc sống.”

Chung Mạn ngẩn người, “Vì sao?”

“Công việc của em phải tăng ca đúng không?”

“Vâng.” Ngành dệt may luôn phải tăng ca mà còn rất kinh khủng, huống chi bây giờ nghề nào cũng phải tăng ca, chỉ là vấn đề nhiều hay ít thôi.

“Người nhà em muốn em xem mắt kết hôn, nhưng em thấy như vậy rất ngớ ngẩn?”

“Không sai, em không hiểu tại sao lại kết hôn vì phải kết hôn.”

“Vậy chị hỏi em, hàng ngày em tăng ca, về nhà mệt như một con chó, nằm xuống ngủ dậy lại phải đi làm, em có được cái gì?”

Chung Mạn nghẹn họng, “Lương của em không tệ, với cả làm việc cũng có cảm giác thành công.”

“Nhưng cùng lúc em có được cảm giác thành công, chẳng phải em phải chịu uất ức sao? Cáu vì cấp trên, cáu vì đồng nghiệp, cáu vì khách hàng, thậm chí cáu vì cấp dưới, như thế chẳng phải nó và cảm giác thành công triệt tiêu lẫn nhau sao?” Giang Tuyết Lâm vô cùng lý trí phân tích từng chút một, lại hỏi: “Bây giờ em và người nhà cãi nhau rất căng thẳng đúng không?”

Chung Mạn chần chờ một lát, gật đầu. “Vâng.”

“Nếu em không thỏa hiệp, họ cũng sẽ không thỏa hiệp đâu, cuối cùng cứ cãi nhau mãi rồi quan hệ trở nên xa cách, em nói xem một mình em ở bên ngoài cố gắng có ý nghĩa gì? Được thăng chức được tăng lương thì ai mừng thay cho em?”

“Vậy phải thỏa hiệp với họ sao? Thỏa hiệp rồi thì được cái gì?”

“Ít nhất thì người ra ngoài bị khinh thường không phải em, ít nhất thì người nhà cảm thấy em rất tôn trọng họ, ít nhất thì em không cần làm việc mà vẫn có thể không lo chuyện cơm áo.”

“Vậy thì có khác gì được bao nuôi?” Chung Mạn xì mũi coi thường.

“Được bao nuôi thì người nhà sẽ coi em là nỗi hổ thẹn, kết hôn rồi thì người nhà sẽ hãnh diện vì em, nhất là khi em lấy được người có điều kiện tốt. Không ngại nói với em, hồi trước ngày nào đi làm chị cũng chỉ mong kéo một tên ở cổng tòa nhà lại kêu hấn bao nuôi chị, như vậy thì 8 tiếng sau chị sẽ không phải có mặt ở phòng làm việc nữa.” Giang Tuyết Lâm lại thờ dãi một hồi, “Sau khi đi làm một năm, chị đã hiểu là thật ra mình chẳng hề quan tâm đến cái gì mà tổng giám đốc cái gì mà lương hàng năm, thứ chị muốn chỉ là có không lo ba bữa, có một căn nhà.”

Lòng Chung Mạn buồn rầu, đôi khi tan làm lúc đêm khuya quả thật cô cũng có ý nghĩ “cố gắng như vậy để làm gì, tìm một người đàn ông lấy quách cho xong”, nhưng lại không cho bản thân thực hiện nó.

“Dù sao trong xã hội này, phụ nữ chưa kết hôn còn mang tội ác tày trời hơn cả kẻ giết người, em nghĩ xem giờ mình còn trẻ như vậy đã phải chịu áp lực lớn như thế, 5 năm sau, 10 năm sau, không chỉ ba mẹ em nói, tất cả họ hàng của em đều sẽ nói, thậm chí bạn bè của em đều sẽ nghĩ ngờ em có vấn đề.”

Ly cà phê khuyến mãi được đưa tới bàn, Chung Mạn cúi đầu nhìn bọt trên cà phê, chẳng muốn uống chút nào, Giang Tuyết Lâm ngồi đối diện vẫn kể về sự thật tàn nhẫn:

“Em muốn tìm người đi xem kịch, dạo phố chung, phụ nữ đã kết hôn còn bận lo việc nhà không có thời gian để ý đến em, đàn ông đã kết hôn không dám đứng chung với một cô nàng độc thân như em, nhưng trừ em thì tất cả mọi người đều kết hôn rồi, kết quả là em chẳng còn người thân, chẳng còn bạn bè, sự nghiệp cũng chưa chắc đã có. Được rồi, cho dù sự nghiệp của em thành công, vậy thì đã sao? Đó thật sự là điều em muốn sao?”

Giang Tuyết Lâm tao nhã uống vài ngụm cà phê, hài lòng để mùi thơm bay trong không khí một lát, mới nói tiếp: “Chị không muốn đã kích em, chỉ là không muốn em đi vào vết xe đổ của chị.”

“Lẽ nào em phải làm một đứa con gái ngoan, vâng theo yêu cầu của cha mẹ, nghe lời bà mai?”

“Chị tin không phải ba mẹ nhất quyết bắt em đi xem mắt, mục đích của họ cũng là mong em kết hôn thôi, sao em không tự mình tìm một người có điều kiện phù hợp mà lấy? Như thế vừa là lựa chọn của em, mà cũng hoàn thành mong muốn của ba mẹ.”

“Vậy tình yêu thì sao? Lẽ nào chúng ta không lấy người mình yêu, mà là điều kiện?”

“Tình yêu ư? Nếu tên đàn ông đó không có tiền, cuối cùng không phải em không chịu nổi thì là hấn phát điên.” Giang Tuyết Lâm như nhớ ra chuyện gì đó, chống má nhìn ra bên ngoài cửa sổ, hồi lâu sau mới quay đầu lại cười với Chung Mạn, “Tuy là chọn theo điều kiện, nhưng ít nhất cũng là người em tự chọn, em cũng phải thích chứ? Và lại, em đã từng nghe tình yêu cuối cùng sẽ chuyển thành tình thân chưa?” Giang Tuyết Lâm cúi đầu xoay xoay chiếc nhẫn cưới trên ngón áp út. “Xem mắt kết hôn chỉ là nhảy qua một bước, trực tiếp đạt được kết quả mà thôi.”

Lời của Giang Tuyết Lâm nghe qua có vẻ rất cực đoan, nhưng cho dù là học vấn hay sự nghiệp đều từng cao hơn Chung Mạn. Chung Mạn phấn đấu trong nghề lâu như vậy, lại chưa từng đạt tới vinh quang mà Giang Tuyết Lâm từng có. Lời của Giang Tuyết Lâm, liệu có phải là cảm nhận của bản thân sau khi đạt được mục tiêu ở vài năm sau?

Nếu ở cuối con đường xảy ra tình huống như vậy, sự kiên trì của bản thân bây giờ có mục cười quá không?

Chung Mạn bỗng mất phương hướng. Cô vẫn luôn kiên trì rồi cuộc là vì cái gì?

Vì tiền? Cô coi trọng đồng tiền, nhưng không đòi hỏi phải thành đại gia.

Vì được tự do yêu đương? Bây giờ đến một người bạn trai cô cũng chẳng có, có thể thấy sau này cũng không thể có. Ngày nào cũng đi làm tăng ca tan ca, phạm vi cuộc sống bó hẹp sắp chết, chẳng hề có cơ hội làm quen với bạn khác giới.

Lẽ nào cô nên tìm một người đàn ông có điều kiện tốt rồi lấy thật sao?

Lòng Chung Mạn rối bời, Giang Tuyết Lâm cũng không thúc giục cô gì cả, tự mình uống hết cà phê, nhìn đồng hồ rồi gọi phục vụ lại tính tiền: “Chồng chị sắp tan làm rồi, chị phải về nhà nấu cơm.”

“Vâng.” Chung Mạn thấy Giang Tuyết Lâm chỉ lấy ra một phần tiền, bèn lấy phần của mình ra, trước khi đi thì vội vàng cảm ơn cà phê còn chưa động đến ở trước mặt lên uống hai ngụm lớn, rồi mới cùng Giang Tuyết Lâm đứng lên ra khỏi cửa.

“Em đừng tiễn chị nữa, tự mình nghĩ cho thấu đáo đi.” Giang Tuyết Lâm nhắc giỏ mím cười, “Hiện thực chính là hiện thực, kẻ không đối diện với hiện thực cuối cùng đều rất đau khổ.”

“Cảm ơn tiền bối.” Chung Mạn nhìn bóng lưng Giang Tuyết Lâm từ từ rời xa, bỗng kích động hỏi: “Tiền bối, chị có vui vẻ không?”

Bước chân của Giang Tuyết Lâm dừng lại, quay đầu cười rạng rỡ:

“Ít nhất thì, chị không hề không vui.”

***

Lang thang ở bên ngoài mất một ngày, sắc trời đã tối, giờ này ở thành phố có lẽ là bắt đầu của sự náo nhiệt, nhưng trị trấn nhỏ đã lặng như tờ. Chung Mạn biết dù sao mình cũng phải về nhà, thở dài một hơi, nhân chuông cửa nhà mình.

Người mở cửa là ông Chung, ông quét mắt về phía phòng khách, bảo Chung Mạn phải cẩn thận.

Chung Mạn gật gật đầu, đi vào bên trong.

“Vẫn chịu về nhà đấy à?” Lời chất vấn của bà Chung vang lên chẳng nhạt cũng chẳng nặng.

Chung Mạn biết mình có hai con đường, một là nhận sai, hai là tiếp tục cãi nhau với mẹ. Nhớ tới lời của Giang Tuyết Lâm, cô hít một hơi, ngồi xuống trước mặt mẹ.

“Mẹ, con mà tìm được bạn trai thì sẽ tự dẫn về nhà.”

“Tìm tìm tìm? Đợi con tự tìm thì phải đợi đến lúc nào? Chẳng phải mẹ lo con lỡ dở sao? Con thích mẫu đàn ông nào thì nói với mẹ, mẹ sẽ để ý giúp con.

“Con vẫn muốn tự mình tìm trước đã, nếu thật sự không tìm được thì mới nhờ mẹ.” Bà Chung còn định nói gì đó, Chung Mạn mở miệng trước. “Mẹ à, con biết là phụ nữ đều phải lấy chồng, trước kia tại con chưa nghĩ thông, bây giờ con suy xét rõ ràng rồi.”

“Thật sao?” Thấy con gái trước giờ nói chuyện chẳng thông suốt cuối cùng cũng đồng ý với mình, bà Chung rất vui vẻ. “Cuối cùng con cũng hiểu rồi.”

“Vâng, vậy nên con sẽ cố gắng, mẹ cứ đợi tin tốt của con đi.”

Bà Chung thấy con gái nghe lời mình, trong lòng đang tính phải tiếp tục kiên trì, số gắng tìm đối tượng xem mắt cho con gái, có điều sợ là bây giờ nói ra thì sự thông suốt mới ban nãy của con gái lại bề tắc mắt, bèn dòi chủ đề, đứng dậy ân cần hỏi: “Con vẫn ăn cơm đúng không, mẹ đi làm nóng thức ăn cho con nhé?”

Lúc này dù có ăn rồi cũng phải bảo là chưa ăn, Chung Mạn gật gật đầu, bà Chung bèn vào bếp bận bịu.

Yên tĩnh lại, giờ Chung Mạn mới thấy Diệp Minh Hy, cậu đang ngồi trên sofa xem tivi, nhưng thật ra ánh mắt chưa từng dừng trên màn hình.

“Nhóc con, qua đây.” Chung Mạn vẫy vẫy tay với cậu, Diệp Minh Hy bèn nhảy khỏi sofa đi đến trước mặt cô. Chung Mạn lấy ra một thanh socola vị mới ra từ túi xách với vẻ thần bí. “Cho em này.”

Lúc này khi dạo phố quả thật rất nhàm chán, cô thấy cửa hàng đồ ăn vặt liền nhớ tới Diệp Minh Hy, tiện tay mua về luôn.

Diệp Minh Hy nhận lấy nhưng không vội ăn, chỉ nắm thật chặt trong tay, Chung Mạn cười cười tách ngón tay của cậu ra. “Em nắm như vậy thì socola chảy ra mất, sao mà ăn được nữa? Phải nhẹ nhàng bóc vỏ như này...” Chung Mạn làm mẫu một lần, đặt socola lại vào tay cậu, ai ngờ cậu vẫn nắm chặt trong lòng bàn tay, chẳng ăn lấy chút nào.

“Thôi, chị kệ em đấy.” Chung Mạn cho cậu một cái lườm trắng mắt. Lúc này bà Chung đã bung thức ăn ra, Chung Mạn lập tức ngoan ngoãn tới ngồi ở bàn ăn.

Đang ăn, cô nhớ tới một chuyện. “Mẹ ơi, con định đưa Minh Hy tới chỗ họ hàng, lát nữa mẹ đưa địa chỉ cho con nhé.” Cô muốn biết mấy người họ hàng kia của cậu là loại người gì, nếu có thể cứu vãn quan hệ thì cứu vãn xem, để sau này Minh Hy không đến mức hối hận.

Cô đang nói chuyện với bà Chung, không để ý thấy trong mắt Diệp Minh Hy lộ ra nét hoảng hốt, nắm ngón tay cầm socola bóp lại chặt hơn.

“Mẹ phải hỏi đã, mai nói cho con.”

“Vâng.” Cô nói xong thì thấy cơ thể nhỏ bé của Diệp Minh Hy hơi run rẩy, vội vàng kéo cậu lại hỏi. “Sao vậy, em không muốn đi à?”

Cậu không trả lời, chỉ cắn răng thật chặt, trong tay vẫn nắm chặt lấy thanh socola, lạ là thanh socola mảnh dẻ lại không bị gãy.

“Ôi, không sao đâu, có chị đi cùng em mà, sợ gì chứ?” Chung Mạn đặt đĩa xuống, nhẹ nhàng vỗ lưng cậu. “Nếu chịu uất ức gì thì chúng ta về luôn, nửa lời cũng không nói thêm với họ, được không nào?”

Đợi một lúc lâu, Diệp Minh Hy mới ngẩng đầu lên, đôi mắt long lanh nhìn cô tìm kiếm sự bảo đảm: “Có thể về thật sao?”

Sẽ không có chuyện tìm thấy họ hàng của cậu rồi liền vứt bỏ cậu, để cậu một mình lẻ loi cầu xin sự chăm sóc từ kẻ khác?

“Chị là kẻ nói không giữ lời sao?” Cô cười vò xù tóc của cậu. “Đừng nghĩ linh tinh, tối nay ngủ ngoan cho chị, mai chúng ta cùng đi.”

Diệp Minh Hy cố sức gật đầu đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Shota* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Chương 16: Họ hàng

Dịch: Apry618

Nhóc con, chúng ta đi làm trình sát một lần đi

Ngày hôm sau, ăn xong bữa sáng, Chung Mạn liền cầm theo địa chỉ bà Chung đưa, cùng đi ra ngoài với Diệp Minh Hy.

Ngồi xe mất một tiếng, nơi đến là một khu biệt thự có điều kiện không tồi. Tuy ở đây không phải thành phố lớn gì cả, nhưng một căn như vậy ít nhất cũng phải hơn trăm vạn tệ. Chung Mạn có chút khó hiểu, kẻ có tiền thế này sao lại cay nghiệt như thế, tiền chăm sóc hai ngàn tệ mỗi tháng mà cũng ăn bớt ăn xén không chịu trả hết.

“Số 24... Là chỗ này.” Tới trước một căn biệt thự trong số đó, Chung Mạn liếc nhìn vườn hoa được cắt tỉa gọn gàng trong hàng rào sắt hai cái, nhấn chuông cửa, không lâu sau hệ thống đàm thoại trên chuông cửa vang lên giọng nói: “Ai vậy?”

Diệp Minh Hy vừa nghe thấy giọng nói này, cả người liền run rẩy, sắc mặt tái nhợt, Chung Mạn cảm nhận được sự bất an của cậu, cô nắm chặt lấy bàn

tay nhỏ của cậu để an ủi, rồi mới nói vào máy đàm thoại:

“Xin chào, tôi là Chung Mạn, Diệp Minh Hy...”

Cạch, đèn trên hệ thống đàm thoại phụt tắt, Chung Mạn nhấn chuông thêm hai lần mà vẫn không thấy tăm hơi, biết là người bên trong cố ý đóng cửa không trả lời.

Cô nhủ mày, biết là không xông vào được, nhưng bỏ cuộc dễ dàng như vậy thì cô không cam lòng. “Nhóc con, chúng ta đi làm trinh sát một lần đi.”

Chung Mạn đưa Diệp Minh Hy đi dạo trong tiểu khu. Mặt mũi Chung Mạn trước giờ vẫn được khen là thật thà, mười người lạc đường thì mười người đều tìm cô hỏi đường, lại thêm Diệp Minh Hy đẹp trai già trẻ lớn bé đều thích nữa, nói là đi thăm họ hàng nhưng không ai ở nhà thì hoàn toàn đáng tin, muốn moi ra thông tin từ miệng người khác thì càng dễ như trở bàn tay, thậm chí mấy lần còn được người dân nhiệt tình mời hai người họ tới nhà uống trà, không cần phải đội nắng cho vất vả, vân vân mây mây.

“Được rồi, giờ chúng ta đã biết nửa năm trước họ chuyển tới tiểu khu này, bà vợ thường xuyên khoe với hàng xóm là con cái học ở trường quốc tế, còn ông chồng giờ thì buồn cở phiếu, chỉ mua cở phiếu, không có công việc khác. Gần đây họ không có kế hoạch du lịch ở ngoài, chiếc xe RV* hàng hãng vẫn ở trong gara.”

*RV là chữ viết tắt của Recreational Vehicle, hay còn gọi là “xe camping”, “nhà xe“. Không gian trên xe được thiết kế như một ngôi nhà tiện nghi có thể di chuyển mọi nơi.

Chung Mạn lại tới nhấn chiếc chuông cửa chẳng ai để ý thêm hai lần, quay đầu lại tuyên bố kết luận với Diệp Minh Hy: “Rõ ràng là họ rất giàu có, bây giờ phớt lờ chúng ta có kế hoạch.”

Diệp Minh Hy ngẩng đầu nhìn cô, ngoan ngoãn đợi lệnh.

“Sao nào, tất nhiên là giờ chúng ta về nhà thôi, còn có thể trèo vào sao?”

Thế là hai người họ về nhà mà chẳng có chiến tích.

Tất nhiên Chung Mạn không phải người dễ bỏ cuộc như vậy, mấy hôm sau ngoài việc chạy đến tận nhà lần nữa, cô còn tìm thêm số điện thoại của vài họ hàng nhà Diệp Minh Hy.

“Xin chào, là ông Diệp sao?”

“Đúng, xin hỏi cô tìm ai?” Giọng người đàn ông trả lời rất lịch sự.

“Tôi họ Chung, giờ đang chăm sóc Diệp Minh Hy...”

“Cô lấy số điện thoại của tôi từ đâu vậy?” Người đàn ông lạnh lùng chất vấn. “Thằng bé đấy không do tôi phụ trách.”

“Vâng, tôi chỉ muốn tết này nó được gặp người thân thôi...”

“Tôi không rảnh.” Người đàn ông thô lỗ cắt ngang lời của cô. “Còn nữa, mong cô sau này đừng có gọi điện đến nữa.”

Cạch.

Người đàn ông cúp máy rồi.

Chung Mạn day day trán, lòng thầm nghĩ may mà không để Diệp Minh Hy cùng nghe, nếu không thì đúng là quá tàn nhẫn. Tại sao họ hàng của cậu đều là loại người này?

Trước kia Diệp Minh Hy ở trong nhà loại người đó, được đối xử như nào thì đoán cũng biết.

Thật mong có thể vượt thời gian cướp cậu lại.

“Không thấy thì thôi, đằng nào chúng tôi cũng chẳng thèm” Chung Mạn tự mình lắm bả, quyết định bỏ kế hoạch đưa Diệp Minh Hy đi thăm họ hàng. Không gọi điện thoại nữa, cô liền tiện tay để điện thoại không dây trong phòng lên trên bàn, chưa tới hai giây sau bà Chung đã cầu nhàu: “Điện thoại phải để lại vào giá đỡ sạc điện, nếu không lúc gọi điện dễ hết pin lắm.”

“Vâng.” Đâu có dễ hết pin như vậy chứ? Nhưng Chung Mạn cũng không dám phản bác, chậm chậm nhấc điện thoại lên đặt vào giá đỡ.

“Đèn bên đây không dùng thì tắt đi.”

Chung Mạn thích để độ sáng của cả căn phòng được đồng đều, lúc ở căn hộ của mình cô sẽ bật đèn phòng khách và phòng ăn cùng một lúc, kể cả khi cô chỉ ngồi một chỗ, chỗ khác cũng phải sáng. Nhưng bây giờ ở nhà, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, cô cũng không tranh cãi nữa, chậm rãi đi qua tắt đèn.

“Phòng khách tối đi, trong phòng tối om om, Chung Mạn cũng không muốn ở lại nữa, định đi về phòng, nhưng cô đi được hai bước, bà Chung lại mở miệng:

“Đúng là không phải mình bỏ tiền ra nên chẳng quan tâm, giờ tiền điện đắt lắm đấy.”

Chung Mạn vốn định nhường nhịn cho qua, thấy mẹ mình không chịu để yên như vậy, Chung Mạn hơi bực, nhưng cô vẫn không chế bản thân phải đè nén con tức, giải thích: “Mẹ à, tối quá không tốt cho mắt đâu.”

“Giờ mà tối quá, con đâu có ngồi bên đấy, bật lên chẳng phải lãng phí sao?!”

“Cũng đâu tốn mấy tiền, sao bật có cái đèn mà mẹ cũng so đo với con!” Chung Mạn không nhịn nổi con tức, mẹ biết thói quen thích sáng của cô, nhưng lần nào cũng nói, lần nào cũng cần năn! Đây mới có mấy hào? Lẽ nào con gái mình được thoải mái không phải quan trọng nhất sao?

“Con có biết cuộc sống khó khăn không? Ôi, đời con chưa từng chịu khổ, nhớ lại hồi xưa mẹ...” Bà Chung bắt đầu lôi chuyện cũ đầu khổ ra, nhưng từ nhỏ đến lớn Chung Mạn nghe đến thuộc lòng rồi, bây giờ nghe nữa thì càng mất kiên nhẫn. “Mẹ nói xem bật đèn này phải nộp thêm bao nhiêu tiền điện, 10 đồng đã đủ chưa?” Chung Mạn lấy ra tờ 10 đồng từ trong túi, đặt cái búp lên bàn. “Như vậy là được rồi chứ gì?”

“Con tưởng mẹ thêm vào 10 đồng đấy của con à?” Bà Chung cảm thấy mình bị con gái coi thường, lập tức trách móc. “Giờ biết kiếm tiền rồi thì không cần nghe lời mẹ nữa sao? Mẹ nói hướng đông là con cứ phải đi hướng tây đúng không?”

“Con không muốn cãi nhau với mẹ.” Vì mấy cái đèn nát, có đáng không? Còn không phải là tìm cớ gây sự.

“Có phải bây giờ con nghĩ mẹ nói chuyện không bằng nổi con, người mẹ chọn con cũng không để vào mắt chứ gì?”

“Mẹ à, con đã nói là bạn trai thì để con tự tìm rồi!” Sau khi sáng nay cô từ chối xem mắt lần nữa, bây giờ liền bị mướn có lời ra.

“Gặp mặt, ăn bữa cơm thì con thiết thòi vậy sao?! Nếu con không phải con gái mẹ, mẹ có cần phải thu xếp cho con rồi còn phải chịu bực không?”

“Nếu con không phải con gái mẹ, còn đứng ở đây cho mẹ mất sao?!”

“Con có ý gì vậy!” Bà Chung đứng phắt dậy, Chung Mạn lại chẳng thèm để ý bà nữa mà lao vào trong phòng, còn đóng cửa thật mạnh.

Diệp Minh Hy đang ngồi trên giường đọc sách ngẩng đầu lên, đối mặt với Chung Mạn đang nổi giận đùng đùng. Chung Mạn thấy vẻ thiên sứ trong sáng vô tội của cậu, con tức liền giảm đi một nửa, ngồi lên mép giường xoa xoa đầu cậu, hỏi: “Đang đọc sách gì vậy?”

“Bạch dạ hành.”

“Ừ, cuốn này không tệ, của Higashino Keigo.” Hồi đi học Chung Mạn rất thích đọc tiểu thuyết, thường xuyên mua về, nhiều năm như vậy cũng có được một tủ, cuốn trên tay Diệp Minh Hy cũng là cuốn cô rất thích.

Trong phòng yên tĩnh lại, Chung Mạn nằm bò trên giường đợi con tức trong lòng qua đi, Diệp Minh Hy ngồi ở đầu giường im lặng đọc sách. Hồi lâu sau, mới nghe thấy giọng nói mơ hồ của Chung Mạn vang lên: “Em nói xem, tại sao con người ta cứ phải kết hôn chứ?”

Cô không mong mọi gì việc Diệp Minh Hy trả lời, mà quả thật Diệp Minh Hy cũng không có đáp lại.

“Ôi, bực quá... Thôi kệ! Không nghĩ nữa, đằng nào ngày mai chúng ta cũng về.” Chung Mạn vừa nghĩ đến ngày mai có thể về cái tổ nhỏ của mình, nặng nề thở phào một hơi. Thường nói “ở nhà ngàn ngày tốt”, nhưng chỉ cần ở quê hơn 3 hôm là ngày tháng chắc chắn không tốt đẹp gì.

Cô nằm sấp trên giường không muốn động dậy, nghiêng đầu nhìn Diệp Minh Hy, có lẽ là nhận thấy ánh mắt của cô, cậu dịch cuốn sách trước mặt ra cười với cô. Cô cũng cười lại luôn, hỏi: “Em cũng muốn về, đúng không?”

Diệp Minh Hy gật gù đầu, thấy trán Chung Mạn vẫn chưa giãn ra, cậu bỗng đặt cuốn sách trong tay xuống, giơ tay xoa xoa đầu cô.

Chung Mạn cười khúc khích, ngẩng đầu vờ như định cắn cậu, bàn tay nhỏ của cậu vẫn không rút lại, kiên nhẫn xoa đủ rồi mới thôi.

Biết Diệp Minh Hy đang an ủi cô, lúc này Chung Mạn tự dừng nghĩ, nếu có thể nuôi đứa con trai hiểu chuyện như Diệp Minh Hy, kết hôn cũng chẳng có gì là không tốt.

Nhưng bây giờ cô chưa kết hôn mà vẫn nuôi con được, càng tốt hơn.

“Nhớ thu dọn đồ gọn gàng, sáng mai chúng ta lên tàu.”

***

Giống như lúc đến, Chung Mạn vẫn mang theo Diệp Minh Hy và hành lý, ông Chung lái xe tiễn họ đến ga tàu, chỉ có điều lần này trên xe có thêm bà Chung đi cùng. Còn về em trai Chung Minh, cậu ta có trăm ngàn cái lý do để từ chối rời xa game online, còn ông bà Chung thì có trăm ngàn cái lý do để mềm lòng.

Ông Chung là người khá trầm tĩnh, hướng chỉ bà vợ nhà mình cũng đang trên xe, ông càng im lặng hơn, suốt dọc đường chỉ lặng lẽ làm tốt nhiệm vụ lái xe của mình. Còn bà Chung ngồi ở ghế phụ đang dỗi nhau với con gái, cả nửa ngày cũng không chịu nói chuyện, Chung Mạn thản nhiên tự mình ngắm cảnh ngoài cửa sổ, nhưng thỉnh thoảng quay đầu cũng chỉ để gọi Diệp Minh Hy ngắm cảnh lạ.

Trong bầu không khí kì dị này, khó khăn lắm mới tới được nhà ga, Chung Mạn vội vàng nhảy xuống xe lấy hành lý, ông Chung và Diệp Minh Hy cùng giúp xách hành lý vào ga, bà Chung lại nhẩn mặt đứng một bên không nói năng gì.

Nhấc theo hành lý vào ga, cách thời gian tàu vào ga rồi lại đi không đến nửa tiếng, bốn người im lặng nhìn nhau, thỉnh thoảng ông Chung lại mở miệng dặn dò Chung Mạn vài chuyện nhỏ, tất nhiên Chung Mạn đều đồng ý hết.

Mãi cho tới khi tàu vào ga, bà Chung vẫn không mở lời. Chung Mạn biết mình không thể thỏa hiệp, cũng nhin không nói chuyện. Lúc tàu gần tới, cuối cùng bà Chung mới héch miệng nói một câu: “Về rồi nhớ gọi điện báo bình an.”

“Vâng, con biết rồi.” Thấy con gái gật đầu đáp lại, dường như bà Chung thở phào một hơi, sắc mặt hòa hoãn lại, nói tiếp: “Nhớ đừng có chỉ lo làm việc mà bỏ bữa, phải chú ý sức khỏe.” Một khi Chung Mạn dốc sức làm việc, rất dễ quên ăn quên ngủ, bởi vậy mà bà Chung càng phải dặn dò.

“Vâng ạ.”

Vất vả mãi mới lên được tàu, xếp xong hành lý rồi ngồi xuống, Chung Mạn thở một hơi thật dài, đôi vai vẫn co chặt cũng được thả lỏng, “Trời ạ, nếu mà sống ở nhà thật, không bùng nổ thì cũng diệt vong.”

Diệp Minh Hy ngồi cạnh cũng lặng lẽ thở phào một hơi.

Ánh mắt Chung Mạn nhìn về phía ngoài cửa sổ, ba mẹ vẫn chưa đi, đang đứng ở sân ga ngóng nhìn cô. Thấy cô nhìn về phía mình, họ liền vẫy vẫy tay với cô, lúc này cho dù là bà Chung hay ông Chung thì đều hiện lên nụ cười, dường như con tức giận và tính cách trầm lặng đều tạm thời biến mất không dấu vết.

Thấy ba mẹ quan tâm mình như vậy, Chung Mạn bỗng cảm thấy lời nói của mình ban nãy vô cùng bất hiểu, trong lòng hơi thấy áy náy, thế là cũng vẫy tay mỉm cười đáp lại.

Tàu chậm chậm rời ga, ánh mắt ba mẹ có chút khấn trương, tim Chung Mạn cũng thót lên, biên độ vẫy tay càng lớn hơn. nhưng đoàn tàu chẳng có cảm giác gì với điều này, vẫn cứ vô tình rời xa sân ga.

“Ôi.” Chung Mạn than vãn một tiếng, hơi mệt mỏi ngồi phịch xuống chỗ của mình. Nếu có thể làm con có hiếu hay con bất hiếu, vấn đề nào cũng đều không có, nhưng mình lại kẹt ở giữa, kết quả là dây mơ rễ má quán thân, không gãy ra được. “Thôi kệ, không nghĩ nữa. Nhóc con, bây giờ lại chỉ còn hai chúng ta sống dựa vào nhau thôi.”

Chung Mạn tỏ vẻ rất đau lòng, bỏ nhào vào Diệp Minh Hy ngồi cạnh, Diệp Minh Hy ngậm bồ hòn làm ngọt, chẳng có chút phản ứng nào.

“Em chẳng có phản ứng gì cả, đúng là không thú vị, ít nhất cũng phải phối hợp với chị một chút chứ?”

Thấy Diệp Minh Hy vẫn im như thóc, Chung Mạn bèn cố tình ho hai cái, ân cần dạy bảo cậu rất nghiêm túc. “Em phải biết là đóng kịch vô cùng quan trọng với cuộc sống, người càng thành công thì càng giỏi đóng kịch, giờ chị để em phối hợp là tốt cho tương lai của em, biết chưa nào?”

Cuối cùng Diệp Minh Hy cũng có phản ứng! Cậu nhìn Chung Mạn hai giây, nhẹ nhàng gật đầu.

“Phụt!” Chung Mạn thấy cậu khuất phục trước “cường quyền” với biểu cảm nghi ngờ, thật sự không nhịn được, vừa xoa tóc cậu, vừa mặt dày khen ngợi, “Ngoan lắm, em ngoan nhất luôn ý!” Chung Mạn cười đủ rồi lại im lặng, thở dài một hơi. “Ôi, đúng là không muốn đi làm, khách hàng đều không nghĩ xuân, về rồi chắc chắn phải điên cuồng tăng ca. Em phải chăm chỉ học hành đấy, chúng sống hòa thuận với bạn bè, biết chưa nào?”

Thấy lần này Diệp Minh Hy gật đầu rất nhanh, Chung Mạn liền yên tâm lấy đồ ăn vặt từ trong túi ra giết thời gian, hoàn toàn không biết được thật ra ở trường Diệp Minh Hy phải chịu mọi ức hiếp.

Xinh xịch... Xinh xịch...

Tàu lửa ổn định tiến về phía trước, tương lai của Diệp Minh Hy liệu có thể suôn sẻ như vậy không?

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Shota* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Chương 17: Bữa tối

Nói đi, bữa tối em ăn gì rồi?!

Dịch: Apny618

Ở trong nước kì nghỉ tết kéo dài 2 tuần, nhưng khách nước ngoài thì vẫn làm việc như thường, kết quả là hàng năm sau kì nghỉ tết, tất cả nhân viên của công ty dệt may đều bận tới mức chân không chạm đất.

Hôm đầu tiên đi làm, Chung Mạn bước được chân vào nhà thì đã là 11 rưỡi tối rồi, đèn vẫn còn sáng, chắc Minh Hy vẫn chưa ngủ nhỉ? Cô đi tới phòng khách, quả nhiên thấy Diệp Minh Hy đang xem ti vi.

“Muộn như này mà vẫn chưa ngủ sao?” Cô đi qua, ngồi xuống bên cạnh Diệp Minh Hy, tay còn quăng túi xách một phát vào sát mép sofa.

Diệp Minh Hy ba phải gạt đầu, tự dưng cô cảm thấy có chút bất thường, xoa xoa thái dương cậu, hỏi: “Sao vậy, không thoải mái à?”

Cậu lắc đầu, cười một cái với cô. Cô thấy không sao, bèn vỗ vỗ vai cậu rồi đứng dậy: “Mau ngủ đi, ngày mai còn phải đi học đấy.”

Đang định về phòng lấy quần áo đi tắm, bỗng nghe thấy tiếng ùng ục, cô thò đầu ra hỏi: “Tiếng gì lạ vậy?”

Diệp Minh Hy chỉ vào ti vi, Chung Mạn nghi ngờ cào cào đầu, đi tới nhà tắm. Đang định đóng cửa, tiếng ùng ục ùng ục đó lại vang lên.

“Không phải ti vi.” Cô đặt quần áo bên cạnh bồn rửa mặt, đi về phòng khách, ngồi xổm trước mặt Diệp Minh Hy, hỏi: “Đó là tiếng gì vậy?”

Cậu lại chỉ vào chiếc ti vi phía sau Chung Mạn, nhưng cô không hề quay đầu, chỉ nhìn chăm chăm vào cậu. Diệp Minh Hy nghiêng đầu, nhìn cô khó hiểu.

“Em không nói đúng không?” Cô nhảy lên, chạy vào phòng bếp lục tung tủ kệ, tìm kiếm một hồi, cười ha ha hai tiếng đi ra, lại ngồi xổm xuống. “Nói đi, bữa tối em ăn gì rồi?”

Cậu không trả lời, chỉ vô tội nhìn lại cô.

“Đừng giả vờ nữa, em chưa ăn gì cả!” Cô cau mày quát mắng đứng dậy, nhìn xuống cậu bé đáng thương. “Rõ ràng là trong tủ lạnh không thiếu thứ gì, sao em lại không ăn, đói chết mất thì phải làm sao?”

Cậu lặng lẽ cúi đầu chịu dạy dỗ.

“Còn nữa, không ăn cơm sẽ ảnh hưởng tới quá trình dậy thì, em không muốn cả đời đều lùn như này chứ?” Cô liếc xéo chiều cao của cậu từ trên xuống dưới, cậu thấp thóm động đậy người, vẫn không nói chuyện.

“Em ấy à, đừng có lười như thế.” Cô nhíu mày nghĩ ngợi, thấy sắc mặt Diệp Minh Hy càng ngày càng lạ, bỗng dưng ngộ ra, nhếch khóe miệng, hạ thấp giọng hỏi: “Không phải em không biết nấu gì đấy chứ?”

Khuôn mặt nhỏ của Diệp Minh Hy thoát cái đỏ lên, Chung Mạn lại không bỏ đá xuống giếng nữa, trái lại cô vỗ vỗ đầu mình. “Là chị không đúng, không nghĩ tới chuyện em không biết nấu cơm.” Thấy cô bước vào phòng bếp, Diệp Minh Hy đứng trong phòng khách cúi đầu càng thấp hơn. Chung Mạn ở trong bếp lại thò đầu ra từ sau cửa, nhướn mày hỏi: “Còn không vào đây?”

Diệp Minh Hy trừng mắt.

“Đúng vậy, không vào đây chẳng lẽ trên trời có bánh rơi xuống sao?”

Cậu nhảy phắt khỏi sofa, chạy vào trong phòng bếp, còn suýt nữa thì ngã lăn ra vì đi quá vội, may mà Chung Mạn nhanh tay đón được cậu, nếu không thì cái mặt đẹp trai kia sẽ thành ngọc trắng có vết.

“Cẩn thận chút.” Cô đỡ cậu đứng vững rồi buông ra, đứng bên cạnh tủ lạnh, nói với Diệp Minh Hy đang chân tay luống cuống trong phòng bếp: “Em mở tủ lạnh ra, đem những thứ có thể ăn ở trong ra hết đi.”

Diệp Minh Hy nghe lời làm theo, lấy ra một bát tô cơm nguội, một đĩa đồ xào đã ăn hết một nửa, 3 quả trứng, 2 chiếc xúc xích, còn có 3 lát gừng bông.

“Tốt lắm, giờ em nhớ này, chỉ cần có cơm nguội, sau này không phải lo đói nữa.” Chung Mạn lấy ra một bát tô, đập một quả trứng rồi lại đặt một quả khác vào tay Diệp Minh Hy. “Đập quả trứng này đi.”

Diệp Minh Hy trừng mắt nhìn quả trứng kia 3 giây, nửa tin nửa ngờ bắt chước cách làm của Chung Mạn, đập trứng lần vài miếng vỏ vào trong bát.

“Không sao đâu.” Chung Mạn cẩn thận vớt mấy mảnh vỏ ra, cho muối vào giúp cậu rồi lại đưa cho cậu đôi đũa. “Đánh đều trứng đi.”

Cạch cạch cạch đánh xong trứng, cậu dè dặt nhìn về phía Chung Mạn, cô đáp lại bằng nụ cười khích lệ. “Làm không tệ, bây giờ em làm nóng chảo rồi cho dầu vào, sau khi đồ trứng vào thì cho cơm nguội vào đảo, rang cùng mấy nguyên liệu khác thành một đĩa.”

Diệp Minh Hy làm y theo lời, không lâu sau một đĩa cơm rang trứng thập cẩm thơm nức mũi đã được hoàn thành!

“Chị ăn một ít, em không để bụng chứ?” Chung Mạn cầm thìa cười hỏi.

Cậu lắc đầu, thậm chí còn phớt lờ giờ đã cao lên trước mặt cô, cô ăn một miếng, mặt mày hớn hờ: “Ngon lắm đấy, em mau ăn đi, đừng để bụng đói.”

Diệp Minh Hy không ăn ngay, lại đi lấy một chiếc bát không, san ra một bát, đưa cho cô.

“Em ăn ít như thế sao được?” Đĩa của cậu còn lại không nhiều. “Chị biết là em ngoan, em tự ăn đi nhé.”

Cô định đi, cậu lại không chịu, chiếc bát ấy vẫn được giờ cao lên. Thấy cậu như vậy, Chung Mạn than thở, cười mắng: “Em không chịu bỏ cuộc sao?”

Cậu không trả lời, vẫn giờ cao bát cơm.

“Được rồi được rồi, chị ăn là được chứ gì.” Cô nhận lấy bát cơm, không đến bàn ăn ngồi ăn cho đàng hoàng mà lại kéo Diệp Minh Hy đến ngồi song song trên sofa, vừa xem ti vi vừa xúc cơm ăn.

“Cơm này làm được đấy, hoàn toàn có thể bù đắp thiếu hụt lúc chị gặm bánh mì ở công ty!” Chung Mạn đặt bát không xuống, vỗ vỗ bụng, tự dưng nghĩ đến chuyện gì đó, nghi ngờ hỏi: “Đúng rồi, em không biết nấu cơm thì vẫn có thể ăn lương khô mà, trong tủ có bánh quy, sao em không mang ra ăn?”

Cậu không trả lời, tiếp tục xem ti vi.

Chung Mạn lại hỏi một tiếng, cậu vẫn phớt lờ, cô nổi cáu, nhảy lên 'bụp' một cái tắt ti vi đi, ép cậu nhìn vào mình, hỏi lần nữa: “Tại sao em không ăn?”

Cậu có nhìn vào cô, nhưng không trả lời.

“Em có tình nhện đôi phải không? Em có biết là trẻ con vào tuổi dậy thì không được để bụng đói không? Chị đâu có cấm em ăn đồ trong nhà, nếu chị không hỏi, có phải cả tối em cũng không định ăn gì không?”

Cậu cúi đầu nghe cô mắng, cô thấy thế thì càng giận hơn: “Không phải chị muốn mắng em, rõ ràng em đói tới mức bụng réo liên tục, tại sao không đi kiếm đồ ăn? Em không biết là chị sẽ lo lắng sao?”

“Tôi...” Cậu ấp úng mở miệng nói ra vài từ, nhưng giọng nói quá nhỏ, Chung Mạn nghe không rõ.

“Em nói gì cơ?” Khó có dịp cậu chịu mở miệng, cô kiên nhẫn cúi người lại gần.

“Tôi muốn...” Giọng nói của cậu càng nhỏ thêm, tai cô lại gần thêm chút nữa, khó khăn lắm mới nghe được cả câu. “Đợi chị cùng ăn cơm.”

Àm!

Áy náy, xót xa, tình ngộ, đau lòng, vui mừng... Mọi cảm xúc cứ như con sóng dữ mạnh mẽ nhấn chìm Chung Mạn, cô ôm mạnh cậu vào lòng, ôm thật chặt.

“Xin lỗi, xin lỗi, sao em lại ngốc vậy chứ...” Cô thom lên má cậu, nước nở bên tai cậu. “Chị không nên mắng em, kẻ đáng mắng là chị, sao chị lại không gọi điện nói với em, hại em phải đói bụng chờ chị, em đợi chị mà chị còn mắng em...”

Diệp Minh Hy không lên tiếng, cánh tay nhỏ ôm lại cô, hương thụ sự ấm áp tới bất ngờ mà lại khiến người ta lưu luyến.

“Sau này nếu chị về muộn, nhất định sẽ gọi điện báo cho em trước, nếu chị không gọi điện về, em có thể gọi cho chị, đừng tự mình ngốc nghếch chờ đợi, biết chưa nào?”

Cậu gật đầu ngoan ngoãn mà lại vô tội, thấy bàn tay nhỏ của cậu vẫn túm chặt lấy tay áo cô, cô lại càng xót xa, cảm thấy mình làm tăng thêm sự bất an cho cậu, bên không nở phẩy ra để kịp cậu kéo. Lúc sau cậu dựa vào người cô xem ti vi, cái đầu nhỏ cọ cọ vào cánh tay cô qua tay áo như chú mèo con, cô càng thêm áy náy vì hành động thiếu trách nhiệm của mình.

Ăn xong cơm trong bát, cô quay đầu nhìn Diệp Minh Hy im không ngọ nguậy bên cạnh mình, lúc này mới phát hiện cậu đã ngủ mất rồi, đáng vẻ ngây thơ giống như thiên sứ đang ngủ say trong trang sơn dầu phương Tây vậy. Ngủ ở phòng khách, thời tiết lúc nóng lúc rét này rất dễ nhiễm lạnh. Cô vươn tay định lay cậu tỉnh, tay dừng ở giữa chừng do dự mất một hồi lại không nở, thế là cô nhẹ nhàng đặt bát xuống, sau khi so sánh cánh tay của mình và cơ thể nhỏ gầy của cậu, cô gật đầu hít sâu một hơi, tay trái nhẹ nhàng đỡ cổ cậu, tay phải đỡ sau đầu gối cậu, hơi vát và ôm cậu vào trong phòng nhỏ.

Tuy đã cố gắng giữ ổn định, cô ít khi vận động nên vẫn phải hơi nghiêng ngả mới thuận lợi đặt được cậu lên giường. Sau khi làm xong còn không quên nhìn cậu vài giây, xác định hô hấp vẫn đều, không có chút dấu hiệu bị đánh thức mới thở phào một hơi, kéo tấm chăn lông mềm nhẹ lên đắp giúp cậu.

“Ngủ ngoan nhé, mơ một giấc mơ đẹp.”

Tiếng đóng cửa phòng không đánh thức người trên giường, chỉ là khóe miệng vốn bình thường nhẹ nhàng nhếch lên, cơ thể nhỏ bé khẽ động đậy, tìm được vị trí thoải mái nhất, nghe lời chìm vào giấc mộng.

Đã sửa bởi Apny618 lúc 09.03.2017, 17:29.

Tìm kiếm với từ khoá:

Được thanks

Xem thông tin cá nhân

1 thành viên đã gửi lời cảm ơn Apry618 về bài viết trên: Tatinoye

Có bài mới Hôm qua, 17:28

Hình đại diện của thành viên

Apry618

Tổ phó

Tổ phó

Ngày tham gia: 21.11.2016, 12:16

Tuổi: 19 Nữ

Bài viết: 26

Được thanks: 27 lần

Điểm: 10.04

Có bài mới Re: [Hiện đại] Nhà có shota - Song Tam - Điểm: 11

Chương 18: Thay đồ

Sắp hè tới nơi rồi, mặc sơ mi cộc tay lại thêm cả áo khoác, còn là áo khoác dài tay dày màu đen nữa?

Dịch: Apry618

Một ngày vất vả, rồi công ty đã là 9 rưỡi, công việc tồn đọng của kì nghỉ tết cuối cũng được xử lý gần hết, muộn nhất chắc là tuần sau tất cả sẽ trở về quỹ đạo. Trên đường Chung Mạn kéo lê cơ thể mệt mỏi tới bến xe buýt, cô chợt thấy ma nơ canh trẻ em trong tủ kính mặc một chiếc áo sơ mi cộc tay rất đẹp. Với con mắt chuyên nghiệp của cô, nhóc con ở nhà mà mặc chiếc này vào, đảm bảo ăn đứt ma nơ canh kia.

Cô cân nhắc một hồi, sờ túi xách của mình, hai ngàn tệ Trương Minh Nghi đưa trước kì nghỉ vẫn còn dư hai trăm, cô hạ quyết tâm đẩy cửa, chẳng tốn mấy thời gian đã xách được chiến lợi phẩm ra.

Sau một phen lắc lư, vừa dừng trước cửa nhà, chìa khóa vẫn còn chưa lấy ra, Diệp Minh Hy ở trong nhà đã mở cửa ra rồi, cô không nhịn nổi trêu chọc: “Động tác nhanh vậy, chẳng lẽ cả ngày em đều canh ở cửa sao?”

Về đến tổ nhỏ của mình, một nhóc gần như biến mất một nửa. Chung Mạn vào trong đặt đồ xuống, vội vàng lấy áo mới ra, dúi vào tay cậu: “Nào, mau thay cho chị ngắm đi.”

Lần này Diệp Minh Hy trước giờ ngoan ngoãn nghe lời lại không động đậy gì, Chung Mạn tưởng cậu vui đến ngẩn người vì có áo mới, cũng chẳng để ý, mãi đến khi thúc giục vài lần cậu vẫn cứ không đi, cô mới thấy không ổn, hỏi: “Sao vậy, em không thích áo này à?”

Cậu lắc đầu.

“Vậy...” Cô không nghĩ ra lý do nào khác. “Sao em lại không đi thay nó?”

Cậu chỉ cầm chiếc áo, không nói gì.

“Nhóc con, em còn như thế nữa là chị sẽ giận đấy.” Cô khoanh hai tay trước ngực liếc xéo cậu, cậu vẫn không động đậy, miệng cô nói “Không thích thì thôi” rồi định lấy chiếc áo lại, cậu lại ôm nó chặt cứng không chịu thả. Cô không vui hỏi cậu: “Em muốn thế nào vậy, nếu không thích thì chị mang đi cho người khác là xong, cứ giữ lấy nhưng lại không mặc thì có ích gì?”

Cô nói xong lại định lấy lấy áo về, cậu lại ôm chặt hơn, thế là Chung Mạn dừng lại, đợi cậu nghĩ cho kĩ xem rốt cuộc muốn làm gì.

Diệp Minh Hy cúi đầu nghĩ một lúc, chậm rãi ôm áo đi về phía phòng mình, đóng cửa vào. Chung Mạn bình thần đợi tầm 10 phút, Diệp Minh Hy mới chậm rì rì đẩy cửa, thò đầu ra rồi lại rút về, rút qua rút lại mất 3 lần mới chịu đi ra.

Chung Mạn vừa thấy vẻ kì quặc của cậu liền cười mắng: “Em làm trò gì vậy, giờ sắp hè tới nơi rồi, em mặc sơ mi cộc tay lại thêm cả áo khoác, còn là áo khoác dài tay dày màu đen nữa?”

Thấy cậu mang bộ dạng như ra ngoài ngày đông, cô giơ tay định cởi áo khoác giúp cậu, cậu lại cố sống cố chết giữ cổ áo không thả, cứ như đang ngăn cản nanh vuốt ma quỷ của ông chủ biến thái vậy. Chung Mạn hết cách với cậu, con tức nổi lên, dứt khoát không động vào cậu nữa, chỉ nhìn cậu đăm đăm không chớp mắt.

1 giây, 2 giây, 1 phút, 2 phút... Cứ đợi mãi tới 5 phút, mắt to lườm mắt nhỏ, mắt nhỏ bị lườm tới mức không thể chịu nổi, Diệp Minh Hy mới không cam lòng đưa tay lên đoạn đầu cổ áo, chậm chạp cởi áo khoác xuống.

Vừa cởi ra, nụ cười trên mặt Chung Mạn chớp mắt biến mất, vẻ mặt đông cứng, thậm chí còn mang chút nghiêm khắc.

Còn Diệp Minh Hy chỉ cúi đầu, không nói gì.

Cậu sớm biết Chung Mạn sẽ có phản ứng như vậy.

“Đã như này rồi mà vẫn không chịu nói?” Cô quát hỏi, thấy cậu vẫn không đáp lời, cô tức giận quay người về phòng, đóng cửa cái rầm.

Cậu giật nảy mình, cuống quýt đuổi theo tới trước cửa, giơ tay ra định gõ cửa, nhưng lại dừng giữa chừng không dám hạ xuống.

Một khi gõ xuống, thế giới yên bình mà cậu luôn gìn giữ sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Chỉ có không nói chuyện, không lên tiếng, cậu mới có thể sống trong thế giới nhỏ an toàn.

Nhưng bởi cậu không làm ra hành động gì, cô tức giận rồi. Sự hoảng hốt đã lâu không xuất hiện khiến lồng ngực đau âm ỉ, cậu rất sợ, muốn ổn định cảm xúc khiến cậu không thoải mái, nhưng lại không làm được.

Phải làm sao? Phải làm sao?

Cậu quỳ trước cửa phòng Chung Mạn, ngoác nhìn tấm cửa, không biết phải làm gì.

Chung Mạn lao vào phòng thật ra không phải vì giận Diệp Minh Hy, mà là chính mình. Tại sao mình lại sợ ý như vậy, chẳng hề nhận ra cậu bé bị bắt nạt ở trường? Tại sao mình không thể khiến cậu bé tin tưởng, để khi gặp phiền muộn thì tìm mình cùng giải quyết?

Cô nằm úp trên giường một lúc lâu, mãi tới khi tâm trạng bình tĩnh lại mới lấy ra một tuýt thuốc mỡ làm tan vết bầm. Cô đứng trước cửa, đảm bảo tâm trạng của mình được kiểm chế ổn thỏa, hít một hơi thật sâu.

Kẹt, cửa mở rồi.

Diệp Minh Hy ngẩng đầu, thấy Chung Mạn mặt không biểu cảm bước ra liền chống người đứng dậy, co quắp đi theo sau cô. Cô ngồi lên sofa, liếc cậu một cái, cậu lập tức ngoan ngoãn ngồi bên cạnh.

Cô không nói gì, lặng lẽ nắm lấy cổ tay cậu đưa đến trên đầu gối mình, bóp thuốc mỡ ra, trước khi ngón tay chạm đến vết bầm, cô lạnh lùng lướt nhìn cậu. Đôi vai cậu run rẩy, không rút lại cánh tay trải đầy những vết bầm tím lớn nhỏ mà ép mình nhắm chặt mắt, chuẩn bị đón nhận cơn đau mãnh liệt.

Thuốc mỡ mát lạnh được thoa lên vết thương của cậu, lực thoa lại nhẹ nhàng ngoài sức tưởng tượng, mắt cậu lặng lẽ hé ra một khe hở nhỏ, thấy đầu ngón tay cô thoa tròn ở chỗ tím vô cùng nhẹ nhàng, dịu dàng mà kiên nhẫn.

Thoa xong cho tay chân, cô để cậu nằm úp trên đầu gối cô, kéo áo cậu lên, cảm giác mát lạnh dần lan ra khắp lưng. Cô cứ nghĩ cậu nằm sấp nên không thấy được, nhưng qua hình phản chiếu trên màn hình tivi, cậu rõ ràng nhìn thấy trên mặt cô cuối cùng cũng có biểu cảm. Cô đang nghĩ rằng, cô sống cố chết nhìn chằm chằm vết thương trên lưng cậu, biểu cảm vô cùng tức giận, nhưng động tác trên tay lại không nóng nảy chút nào.

Cậu còn đang ngẩn ngơ, cô đã cắt thuốc mỡ đi, đỡ cậu ngồi dậy, tất cả biểu cảm lại được thu về. Cậu đợi cô nói chuyện, cô lại giơ tay dùng điều khiển mở tivi, bắt đầu tự mình xem, không thèm để ý cậu nữa.

Lòng Diệp Minh Hy càng thấp thỏm. Hiếm có dịp cậu cố ý ngồi gần, suýt chút nữa thì dán lên người cô, cô lại kiên quyết không ngo ngoàng tới, coi cậu như không khí.

Phải làm sao? Phải làm sao?

Bị coi như không khí đúng như mong muốn, cậu lại rất muốn khóc.

“Khó chịu chứ?”

Phòng khách yên tĩnh không tiếng động bỗng vang lên ba từ này, cậu lập tức gạt đầu thật mạnh, đôi mắt long lanh nhìn cô, chờ đợi trong vui mừng và bất an.

“Giờ em đã biết không nói gì cả, người khác sẽ lo lắng biết bao chưa?”

Cậu lại gạt đầu thật mạnh, cô nhún nhún mày, cậu liền ngoan ngoãn lên tiếng: “Biết rồi.”

“Ừ.” Cô xoa xoa đầu cậu. “Được rồi, bây giờ nói cho chị nghe, những vết thương này là thế nào?”

“Thì, thì ở trường...” Cậu không biết nên nói như nào, dùng ánh mắt cầu cứu cô, cô lại chỉ dùng nụ cười để cổ vũ cậu tiếp tục. “Các bạn...”

Cô chậm rãi dẫn lời cho cậu: “Mấy vết thương này là do các bạn gây ra?”

Cậu gật gật đầu.

“Tại sao bọn chúng lại muốn làm tổn thương em?”

Cậu lắc đầu.

“Khi bọn chúng làm tổn thương em, em có chống cự không?”

Lại lắc đầu.

“Vì sao vậy?”

Cậu cúi đầu, nhẹ nhàng đáp: “Chống cự cũng vô ích...”

“Em có từng thử chống cự không?”

Cậu gật đầu, rồi lại lắc đầu.

“Vậy là có hay không đây?”

“...Lần này thì không.”

“Lần này? Trước kia từng chống cự sao? Tại sao lại vô ích?”

Cậu do dự một hồi, mím môi, thấy cô vẫn kiên nhẫn đợi đáp án của cậu, mới hé môi nói: “Không chống cự, một lúc thôi sẽ không sao nữa...”

Giọng nói của cậu nhỏ đi.

Nghe được câu trả lời, Chung Mạn đau lòng ôm lấy cậu, biết đây không phải là lần đầu cậu bị người khác bắt nạt. Hồi trước ở quê không có trường nào nhận, nói không chừng cũng là bởi lý do này.

Dù biết cảnh ngộ của cậu đáng thương, nhưng cô vẫn hiểu rằng chuyển nhiều trường như vậy rồi vẫn chẳng có tác dụng gì, bản thân Diệp Minh Hy cũng có vấn đề, thế là cô nói với cậu: “Có những kẻ không biết việc làm của bản thân sẽ mang đến đau khổ cho người khác, lúc như vậy em phải nói với họ, để họ biết việc làm của mình là không đúng.”

Cậu lặng im lắng nghe, lặng im cảm nhận sự ấm áp cô truyền cho mình.

“Tất nhiên thế giới này có một số ít người lấy sự đau khổ của người khác làm niềm vui, gặp phải loại người này, chúng ta không thể im lặng chịu đựng, nhất định phải tìm người giúp đỡ, biết chưa nào?”

Cậu nằm trong lòng cô gật đầu.

“Em gật đầu, coi như đồng ý với chị sẽ cố gắng thử rồi nhé.”

Cậu lại gật gật đầu.

“Vậy thì tốt.” Cả người cậu đầy vết thương, cô không nỡ trách móc cậu nữa, ngẩng đầu lên thấy trời đã tối, bèn xoa xoa đầu cậu, nói: “Em cũng mệt rồi, đi ngủ đi.”

Cậu dựa vào lòng cô không muốn đi ngủ, cô hết cách, đành ôm cậu vào trong phòng, nhẹ nhàng đặt cậu lên giường.

“Ngủ ngon, mơ một giấc mơ đẹp nhé.” Cô đắp chăn lên cho cậu, tắt đèn ra khỏi phòng.

Diệp Minh Hy nằm trên giường im lặng ngẩn người hồi lâu, tới khi bình tĩnh lại, đồng hồ bên cạnh đã hiển thị 3 giờ sáng, còn có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng gõ phím lạch cạch lạch cạch vang lên từ phòng khách, cậu chăm chú lắng nghe âm thanh này một lúc lâu mới nhắm mắt lại, nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Shota* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Chương 18: Thay đồ

Sắp hè tới nơi rồi, mặc sơ mi cộc tay lại thêm cả áo khoác, còn là áo khoác dài tay dày màu đen nữa?

Dịch: Apny618

Một ngày vất vả, rồi công ty đã là 9 rưỡi, công việc tồn đọng của kì nghỉ tết cuối cũng được xử lý gần hết, muộn nhất chắc là tuần sau tất cả sẽ trở về quỹ đạo. Trên đường Chung Mạn kéo lê cơ thể mệt mỏi tới bến xe buýt, cô chợt thấy ma nơ canh trẻ em trong tủ kính mặc một chiếc áo sơ mi cộc tay rất đẹp. Với con mắt chuyên nghiệp của cô, nhóc con ở nhà mà mặc chiếc này vào, đảm bảo ăn đứt ma nơ canh kia.

Cô cân nhắc một hồi, sờ túi xách của mình, hai ngàn tệ Trương Minh Nghi đưa trước kì nghỉ vẫn còn dư hai trăm, cô hạ quyết tâm đẩy cửa, chẳng tốn mấy thời gian đã xách được chiến lợi phẩm ra.

Sau một phen lắc lư, vừa dừng trước cửa nhà, chìa khóa vẫn còn chưa lấy ra, Diệp Minh Hy ở trong nhà đã mở cửa ra rồi, cô không nhịn nổi trêu chọc: “Động tác nhanh vậy, chẳng lẽ cả ngày em đều canh ở cửa sao?”

Về đến tổ nhỏ của mình, một nhóc gần như biến mất một nửa. Chung Mạn vào trong đặt đồ xuống, vội vàng lấy áo mới ra, dúi vào tay cậu: “Nào, mau thay cho chị ngắm đi.”

Lần này Diệp Minh Hy trước giờ ngoan ngoãn nghe lời lại không động đậy gì, Chung Mạn tưởng cậu vui đến ngẩn người vì có áo mới, cũng chẳng để ý, mãi đến khi thúc giục vài lần cậu vẫn cứ không đi, cô mới thấy không ổn, hỏi: “Sao vậy, em không thích áo này à?”

Cậu lắc đầu.

“Vậy...” Cô không nghĩ ra lý do nào khác. “Sao em lại không đi thay nó?”

Cậu chỉ cầm chiếc áo, không nói gì.

“Nhóc con, em còn như thế nữa là chị sẽ giận đấy.” Cô khoanh hai tay trước ngực liếc xéo cậu, cậu vẫn không động đậy, miệng cô nói “Không thích thì thôi” rồi định lấy chiếc áo lại, cậu lại ôm nó chặt cứng không chịu thả. Cô không vui hỏi cậu: “Em muốn thế nào vậy, nếu không thích thì chị mang đi cho người khác là xong, cứ giữ lấy nhưng lại không mặc thì có ích gì?”

Cô nói xong lại định lấy lấy áo về, cậu lại ôm chặt hơn, thế là Chung Mạn dừng lại, đợi cậu nghĩ cho kĩ xem rốt cuộc muốn làm gì.

Diệp Minh Hy cúi đầu nghĩ một lúc, chậm rãi ôm áo đi về phía phòng mình, đóng cửa vào. Chung Mạn bình thần đợi tầm 10 phút, Diệp Minh Hy mới chậm rì rì đẩy cửa, thò đầu ra rồi lại rút về, rút qua rút lại mất 3 lần mới chịu đi ra.

Chung Mạn vừa thấy vẻ kì quặc của cậu liền cười mắng: “Em làm trò gì vậy, giờ sắp hè tới nơi rồi, em mặc sơ mi cộc tay lại thêm cả áo khoác, còn là áo khoác dài tay dày màu đen nữa?”

Thấy cậu mang bộ dạng như ra ngoài ngày đông, cô giơ tay định cởi áo khoác giúp cậu, cậu lại cố sống cố chết giữ cổ áo không thả, cứ như đang ngăn cản nanh vuốt ma quỷ của ông chú biến thái vậy. Chung Mạn hết cách với cậu, con tức nổi lên, dứt khoát không động vào cậu nữa, chỉ nhìn cậu đăm đăm không chớp mắt.

1 giây, 2 giây, 1 phút, 2 phút... Cứ đợi mãi tới 5 phút, mắt to lườm mắt nhỏ, mắt nhỏ bị lườm tới mức không thể chూn đi, Diệp Minh Hy mới không cam lòng đưa tay lên đoạn đầu cổ áo, chậm chạp cởi áo khoác xuống.

Vừa cởi ra, nụ cười trên mặt Chung Mạn chớp mắt biến mất, vẻ mặt đông cứng, thậm chí còn mang chút nghiêm khắc.

Còn Diệp Minh Hy chỉ cúi đầu, không nói gì.

Cậu sớm biết Chung Mạn sẽ có phản ứng như vậy.

“Đã như này rồi mà vẫn không chịu nói?” Cô quát hỏi, thấy cậu vẫn không đáp lời, cô tức giận quay người về phòng, đóng cửa cái rầm.

Cậu giật nảy mình, cuống quýt đuổi theo tới trước cửa, giơ tay ra định gõ cửa, nhưng lại dừng giữa chừng không dám hạ xuống.

Một khi gõ xuống, thế giới yên bình mà cậu luôn gìn giữ sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Chỉ có không nói chuyện, không lên tiếng, cậu mới có thể sống trong thế giới nhỏ an toàn.

Nhưng bởi cậu không làm ra hành động gì, cô tức giận rồi. Sự hoảng hốt đã lâu không xuất hiện khiến lồng ngực đau âm ỉ, cậu rất sợ, muốn ổn định cảm xúc khiến cậu không thoải mái, nhưng lại không làm được.

Phải làm sao? Phải làm sao?

Cậu quỳ trước cửa phòng Chung Mạn, ngo ngác nhìn tấm cửa, không biết phải làm gì.

Chung Mạn lao vào phòng thật ra không phải vì giận Diệp Minh Hy, mà là chính mình. Tại sao mình lại sợ ý như vậy, chẳng hề nhận ra cậu bé bị bắt nạt ở trường? Tại sao mình không thể khiến cậu bé tin tưởng, để khi gặp phiền muộn thì tìm mình cùng giải quyết?

Cô nằm úp trên giường một lúc lâu, mãi tới khi tâm trạng bình tĩnh lại mới lấy ra một tuýt thuốc mỡ làm tan vết bầm. Cô đứng trước cửa, đảm bảo tâm trạng của mình được kiềm chế ổn thỏa, hít một hơi thật sâu.

Kẹt, cửa mở rồi.

Diệp Minh Hy ngẩng đầu, thấy Chung Mạn mặt không biểu cảm bước ra liền chống người đứng dậy, co quắp đi theo sau cô. Cô ngồi lên sô pha, liếc cậu một cái, cậu lập tức ngoan ngoãn ngồi bên cạnh.

Cô không nói gì, lặng lẽ nắm lấy cổ tay cậu đưa đến trên đầu gối mình, bóp thuốc mỡ ra, trước khi ngón tay chạm đến vết bầm, cô lạnh lùng lướt nhìn cậu. Đôi vai cậu run rẩy, không rút lại cánh tay trải đầy những vết bầm tím lớn nhỏ mà ép mình nhắm chặt mắt, chuẩn bị đón nhận cơn đau mãnh liệt.

Thuốc mỡ mát lạnh được thoa lên vết thương của cậu, lực thoa lại nhẹ nhàng ngoài sức tưởng tượng, mắt cậu lặng lẽ hé ra một khe hở nhỏ, thấy đầu ngón tay cô thoa tròn ở chỗ tím vô cùng nhẹ nhàng, dịu dàng mà kiên nhẫn.

Thoa xong cho tay chân, cô để cậu nằm úp trên đầu gối cô, kéo áo cậu lên, cảm giác mát lạnh dần lan ra khắp lưng. Cô cứ nghĩ cậu nằm sấp nên không thấy được, nhưng qua hình phản chiếu trên màn hình tivi, cậu rõ ràng nhìn thấy trên mặt cô cuối cùng cũng có biểu cảm. Cô đang nghĩ rằng, cố sống cố chết nhìn chăm chăm vết thương trên lưng cậu, biểu cảm vô cùng tức giận, nhưng động tác trên tay lại không nóng nảy chút nào.

Cậu còn đang ngẩn ngơ, cô đã cất thuốc mỡ đi, đỡ cậu ngồi dậy, tất cả biểu cảm lại được thu về. Cậu đợi cô nói chuyện, cô lại gờ tay dùng điều khiển mở tivi, bắt đầu tự mình xem, không thèm để ý cậu nữa.

Lòng Diệp Minh Hy càng thấp thòm. Hiếm có dịp cậu cố ý ngồi gần, suýt chút nữa thì dán lên người cô, cô lại kiên quyết không ngo ngàng tới, coi cậu như không khí.

Phải làm sao? Phải làm sao?

Bị coi như không khí đúng như mong muốn, cậu lại rất muốn khóc.

“Khó chịu chứ?”

Phòng khách yên tĩnh không tiếng động bỗng vang lên ba từ này, cậu lập tức gật đầu thật mạnh, đôi mắt long lanh nhìn cô, chờ đợi trong vui mừng và bất an.

“Giờ em đã biết không nói gì cả, người khác sẽ lo lắng biết bao chưa?”

Cậu lại gật đầu thật mạnh, cô nhướn nhướn mày, cậu liền ngoan ngoãn lên tiếng: “Biết rồi.”

“Ừ.” Cô xoa xoa đầu cậu. “Được rồi, bây giờ nói cho chị nghe, những vết thương này là thế nào?”

“Thì, thì ở trường...” Cậu không biết nên nói như nào, dùng ánh mắt cầu cứu cô, cô lại chỉ dùng nụ cười để cổ vũ cậu tiếp tục. “Các bạn...”

Cô chậm rãi dẫn lời cho cậu: “Mấy vết thương này là do các bạn gây ra?”

Cậu gật gật đầu.

“Tại sao bọn chúng lại muốn làm tổn thương em?”

Cậu lắc đầu.

“Khi bọn chúng làm tổn thương em, em có chống cự không?”

Lại lắc đầu.

“Vì sao vậy?”

Cậu cúi đầu, nhẹ nhàng đáp: “Chống cự cũng vô ích...”

“Em có từng thử chống cự không?”

Cậu gật đầu, rồi lại lắc đầu.

“Vậy là có hay không đây?”

“...Lần này thì không.”

“Lần này? Trước kia từng chống cự sao? Tại sao lại vô ích?”

Cậu do dự một hồi, mím môi, thấy cô vẫn kiên nhẫn đợi đáp án của cậu, mới hé môi nói: “Không chống cự, một lúc thôi sẽ không sao nữa...”

Giọng nói của cậu nhỏ đi.

Nghe được câu trả lời, Chung Mạn đau lòng ôm lấy cậu, biết đây không phải là lần đầu cậu bị người khác bắt nạt. Hồi trước ở quê không có trường nào nhận, nói không chừng cũng là bởi lý do này.

Dù biết cảnh ngộ của cậu đáng thương, nhưng cô vẫn hiểu rằng chuyển nhiều trường như vậy rồi vẫn chẳng có tác dụng gì, bản thân Diệp Minh Hy cũng có vấn đề, thế là cô nói với cậu: “Có những kẻ không biết việc làm của bản thân sẽ mang đến đau khổ cho người khác, lúc như vậy em phải nói với họ, để họ biết việc làm của mình là không đúng.”

Cậu lặng im lắng nghe, lặng im cảm nhận sự ấm áp cô truyền cho mình.

“Tất nhiên thế giới này có một số ít người lấy sự đau khổ của người khác làm niềm vui, gặp phải loại người này, chúng ta không thể im lặng chịu đựng, nhất định phải tìm người giúp đỡ, biết chưa nào?”

Cậu nằm trong lòng cô gật đầu.

“Em gật đầu, coi như đồng ý với chị sẽ cố gắng thử rồi nhé.”

Cậu lại gật đầu.

“Vậy thì tốt.” Cả người cậu đầy vết thương, cô không nỡ trách móc cậu nữa, ngẩng đầu lên thấy trời đã tối, bèn xoa xoa đầu cậu, nói: “Em cũng mệt rồi, đi ngủ đi.”

Cậu dựa vào lòng cô không muốn đi ngủ, cô hết cách, đành ôm cậu vào trong phòng, nhẹ nhàng đặt cậu lên giường.

“Ngủ ngon, mơ một giấc mơ đẹp nhé.” Cô đắp chăn lên cho cậu, tắt đèn ra khỏi phòng.

Diệp Minh Hy nằm trên giường im lặng ngẩn người hồi lâu, tới khi bình tĩnh lại, đồng hồ bên cạnh đã hiển thị 3 giờ sáng, còn có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng gõ phím lạch cạch lạch cạch vang lên từ phòng khách, cậu chăm chú lắng nghe âm thanh này một lúc lâu mới nhắm mắt lại, nặng nề chìm vào giấc ngủ.

[Apyr] Ngồi buồn buồn lại dịch ==

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Shota* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chương 19: Che khuyết điểm

Tại sao cách luôn hiệu quả lại mất tác dụng rồi?

Dịch: Apyr618

Một tuần sau đó, Diệp Minh Hy cố gắng tránh tất cả những nơi có khả năng sẽ bị chặn đường, cẩn thận không xảy ra xích mích với bất cứ người nào, nhưng đôi khi muốn tránh cũng không tránh được.

Giống như bây giờ, Diệp Minh Hy bị vài người vây xung quanh, muốn trốn nhưng quả thật không có đường nào mà thoát.

“Thằng nhãi này giỏi giả vờ tội nghiệp để lừa người ta thương xót, nhìn thấy mày là ngứa mắt!” Lúc nói chuyện, nắm đấm cũng không dừng lại, cơ thể trái đầy vết thương cũ lại thêm chi chít vết mới.

Có quắp trong không gian nhỏ bé, cậu nhớ tới lời nói của Chung Mạn, nhiều lần định mở miệng, nhưng thấy vẻ mặt của đám người đó, cuối cùng cậu vẫn nhắm mắt lại, lạnh nhạt thờ ơ.

Thời khắc này, dường như linh hồn tách ra khỏi cơ thể, đứng ở một nơi cao tách biệt nhìn xuống trò hề này. Từng khuôn mặt hung ác vui vẻ vì mang đến đau khổ cho người khác, loại hạ hê này khiến cậu thấy vừa quen thuộc vừa ghê tởm.

Trước linh cữu ba mẹ cậu, cũng vói về mặt đó, chẳng phải đám người được gọi là người thân kia đã tranh cãi không ngừng vì tài sản mà ba mẹ để lại sao? Trong mắt kẻ trước mặt ánh lên vẻ căm ghét và hung phấn loạn thần kinh, chẳng phải cũng giống như ánh mắt cậu nhìn thấy khi sống nhờ ở nhà họ hàng, người đầy vết thương ngã giữa phòng khách sao? Không không không, những kẻ trước mặt chưa mở miệng nói chuyện mà, chưa nói là “Sao ở nhà mẹ đẻ thím hai thì không sao, thế này chẳng phải là kiếm chuyện với chúng ta à?” “Mau gọi 120 đi, đừng để bọn họ nói ra nói vào”, “Còn phải lo họ nói sao? Ai dám nói một từ nào thì đi mà xách thứ phiền phức này về...”

“Xách thứ phiền phức này về...”

*120 là số điện thoại gọi cấp cứu y tế ở Trung Quốc, như 115 ở Việt Nam.

Thời khắc ấy, sàn nhà lạnh lẽo khiến cậu hiểu ra rằng, cậu càng nhìn, càng nghe thì sẽ càng đau đớn.

Chỉ khi không nhìn không nghe, thế giới nhor nhóp đó mới không liên quan gì tới cậu.

Cậu vẫn sẽ là đứa con ngoan của ba mẹ, vẫn được tới khu vui chơi với họ vào mỗi cuối tuần, chơi mệt rồi thì sẽ tìm một tiệm cà phê thật đẹp ngồi lại, trước mặt cậu sẽ được đặt một ly kem rực rỡ sắc màu, ăn được một nửa thì mẹ trách ba chọn loại kem to quá, còn ba thì chỉ cười gật đầu, lần sau vẫn như mắt trí nhớ, tiếp tục mua ly kem lớn nhất đẹp nhất cho cậu...

Đúng vậy, cậu không thuộc về thế giới tối đen nhor nhóp đó, chỉ cần không nhìn không nghe, niềm hạnh phúc nhỏ nhoi của cậu sẽ có thể tồn tại mãi mãi.

“Mấy người đang làm gì vậy?!” Giọng nữ vang lên từ phía xa, đám nam sinh liếc nhìn nhau một cái, hung hăng nện thêm vài cú nữa. “Thằng ranh, coi như may mắn, chúng ta đi thôi!”

Người đi tới là Lý Linh, trong lớp Diệp Minh Hy cô bạn này có mối quan hệ khá tốt với mọi người. Cô đỡ Diệp Minh Hy dậy, quan tâm hỏi han: “Minh Hy, cậu không sao chứ?”

Cậu bạn xem xét vết thương trên người mình, không nghe thấy lời Lý Linh nói, tới khi thấy trên người có thêm không ít vết xanh tím sưng đỏ, mặt cậu liền xám như tro tàn.

“Cậu sao vậy?” Lý Linh thấy nét mặt cậu là lạ, vội vàng hỏi. “Đau lắm à?”

Cậu vốn không định trả lời, nhưng về mặt chân thành của Lý Linh khiến cậu nhớ tới Chung Mạn, con tim tĩnh lặng dần lung lay, mở miệng nói: “Có vết thương...”

“Không được có vết thương sao?” Cậu không hề tức giận, bình tĩnh như thể người bị đánh không phải cậu, sau khi bị đánh lại không hề nghĩ tới báo thù, mà lại là không được có vết thương? Bị đánh thì sao mà không có vết thương chứ? Không muốn có vết thương thì sao không chống cự? “Tại sao lại không được có vết thương?”

“... không thích.”

“Ai không thích?” Lý Linh chưa nghe rõ.

“... không thích.”

“Bạn gái của cậu à?” Lý Linh thấy cậu không phủ nhận, bèn coi như cậu thừa nhận rồi. “Cũng phải, con trai nên bảo vệ con gái, nếu để bạn gái thấy cái bộ dạng này, thật sự rất...” Cô không nói tiếp nữa, đánh giá vết thương của cậu, bỗng đứng nổi lên một ý: “Tớ có cách rồi!”

Diệp Minh Hy còn đang băn khoăn, nghe thấy cô nói như vậy bèn nhìn cô đầy hi vọng, cô phấn khởi đưa cậu về phòng học.

“Lý Linh, các cậu đang làm gì vậy?” Cô bạn gần đó thấy hai người bàn bạc gì đó bèn đi tới hỏi.

“Minh Hy lại bị đám con trai kia bắt nạt rồi!” Lý Linh tức giận nói, lấy ra một thứ từ trong cặp sách.

“Thật à? Không sao chứ?” Có tới vài nữ sinh đi tới hỏi han, một cô nàng mắt sắc trong số đó thấy được thứ trong tay Lý Linh, thắc mắc hỏi: “Cậu cầm kem che khuyết điểm làm gì thế?”

“Bạn gái của Minh Hy không thích trên người cậu ấy có vết thương, các cậu mau tới giúp đi!” Cô lấy kem che khuyết điểm ra bôi lên vết thương của cậu, Diệp Minh Hy lẽ ra phải kêu đau, nhưng cậu chẳng những không kêu la, thậm chí khi thấy vết thương quả nhiên dần biến mất, trong mắt còn hiện lên vẻ vui mừng.

Đám nữ sinh đều tới giúp, Diệp Minh Hy cũng tự lấy ra một chút, ra sức bôi lên trên người, cứ như thể càng dùng lực thì càng hiệu quả vậy. Lý Linh nhìn thôi cũng thấy đau, vội vàng nói: “Cái này phải bôi nhẹ thôi mới được, như này này.” Cô làm mẫu một lần, quả nhiên hiệu quả hơn một chút, thế là cậu mới chịu giảm lực.

Không lâu sau vết xanh tím trên người đã được che hết, Lý Linh lại lôi ra một hộp tròn, nói: “Phải dặm thêm phần phủ thì mới không dễ mất màu.”

Diệp Minh Hy làm y theo lời, sau khi hoàn tất mọi trình tự, vết bầm quả nhiên biến mất hoàn toàn, cậu không khỏi cười lên, lí nhí nói cảm ơn họ: “Cảm,

cảm ơn.”

“Chuyện còn con thôi mà, không cần khách khí đâu.” Lý Linh sáng khoái trả lời, lại lo lắng nói. “Nhưng cách này trị được gốc nhưng không trị được ngọn, chúng ta thật sự phải nghĩ xem làm sao mới ngăn chặn được lũ khốn kia mới được.”

“Bọn họ đúng là không phải người, Minh Hy đáng yêu như vậy, sao lại hạ tay đánh chứ?”

“Đúng vậy đúng vậy, so với mấy tên ma quỷ như họ, Minh Hy đúng là thiên sứ!”

Với những lời như vậy, Diệp Minh Hy sớm đã nghe quen, cậu cũng chẳng bận tâm nhiều. Sau khi tan học, cậu được Lý Linh hộ tống lên xe buýt, về tới nhà thì xem ti vi mãi, khó khăn lắm mới đợi được tới khi Chung Mạn trở về, cậu lập tức ra đón.

“Đã ăn chưa?”

Cậu lắc đầu.

“Đồ lười biếng, toàn để chị phải nấu thôi.” Cô đặt túi xách xuống, ngồi lên sofa. “Qua đây để chị kiểm tra trước nào.”

Lần này cậu không chần chừ chút nào, thậm chí còn hơi chạy qua, chủ động xắn tay áo, ống quần lên để cô xem cho đã.

Mắt cô vừa kiểm tra cẩn thận, miệng vừa hỏi: “Trong trường còn ai bắt nạt em nữa không?”

“Không, không còn nữa.”

“Có nói chuyện rõ ràng với các bạn không?”

“Có.”

“Vậy thì ngoan.” Thấy vết thương trên người cậu giảm đi không ít, cũng không có thêm vết thương mới, cô mới hài lòng nói: “Chị đã nói rồi mà, chỉ cần nói rõ ràng, mọi chuyện đều có thể giải quyết.” Cô đứng dậy đi nấu cơm, Diệp Minh Hy bèn thả ống tay áo xuống, Chung Mạn đột nhiên híp híp mắt, đưa tay kéo tay cậu lại.

Cậu hoảng sợ, không dám ngẩng đầu nhìn cô, chỉ dừng lại động tác.

Cô gần như nhìn một lượt từng lỗ chân lông, giống như nhà giám định soi mói nhất đang quan sát tác phẩm nghệ thuật tinh xảo nhất, phải xác định là không có bất cứ một tí vết nào. “Ừm... Em đợi một chút.”

Cô lại đứng dậy, không đi về phía phòng bếp mà đi về phía nhà tắm, không lâu sau đã quay lại. Diệp Minh Hy cảm thấy cánh tay mình man mát, tiếp theo là hoàn toàn yên lặng.

Rất lâu rất lâu sau, cô mới nhẹ nhàng nói: “Lần sau có dùng phấn phủ, thì đừng dùng loại ánh nhũ nữa.”

Cậu run người, ôm lấy cô theo phản xạ. Cô kiên quyết giẫy ra. Lòng cậu trống rỗng, định ôm tiếp, cô lại lùi ra hai bước, lạnh nhạt hỏi: “Em định lừa chị?”

Phải làm sao? Phải làm sao?

Cậu hoảng loạn, đầu óc trống rỗng không nghĩ ra bất cứ thứ gì, nhấc bước đi về phía cô, cô lại nhếch môi lùi ra sau, còn dùng ánh mắt chặn đứng bất cứ hành động làm nũng xin tha thứ nào của cậu.

“Em có giải thích không đây?”

Diệp Minh Hy động đậy, định nói gì đó, nhưng lại chẳng nói ra gì cả. Đúng là cậu có ý đồ mưu lợi, muốn vừa có thể bảo vệ thế giới nhỏ của mình, vừa có thể dựa vào người trong bóng đêm vẫn đục là cô. Cậu phải làm sao mới có thể giữ cho sự cân bằng này không bị phá vỡ?

Cậu dùng ánh mắt thành khẩn nhất vô tội nhất để nhìn cô. Chung Mạn ăn cứng không ăn mềm, trước kia cậu làm nũng là thế nào Chung Mạn cũng mềm lòng.

Nhưng giờ không ngờ hành động luôn thuận lợi này lại mất tác dụng.

Chung Mạn đợi cậu một lúc lâu, thấy cậu chỉ cúi đầu không nói, trong lòng dâng lên cảm giác không rõ là tức giận hay khổ sở, cuối cùng tất cả cảm xúc chỉ biến thành một câu: “Diệp Minh Hy, chị rất thất vọng về em.”

Khi tiếng “rầm” đóng cửa vang lên, sự yên tĩnh được khôi phục, cả căn phòng chỉ còn lại chiếc đồng hồ trên tường vẫn kêu tích tắc tích tắc. Tới khi Diệp Minh Hy phản ứng lại, chân tay nhỏ bé lập tức lao tới trước cửa chính rồi mở nó ra.

Thang máy trống không, cậu hoàn toàn không biết nên đi về đâu để tìm cô, chỉ biết là mình bị bỏ lại rồi.

Cảm giác trống rỗng quen thuộc lại ập tới, cậu ngồi sụp xuống ôm lấy đầu gối, muốn vùi đầu mình vào trong đó, thử thu nhỏ sự trống rỗng ấy, thử không

hỏi không nhìn không nghe giải quyết tổn thương trong cậu như trước kia, nhưng sự đau khổ trong lòng lại càng ngày càng đậm đặc, càng ngày càng đậm đặc, đậm đặc tới mức dùng nước mắt cũng không thể làm loãng nó, chỉ có thể mở to mắt lặng lẽ chịu đựng.

Tại sao cách luôn hiệu quả lại mất tác dụng rồi?

Tại sao con tìm lại đau đớn như thế?

Có phải cậu quá tham lam nên bị trừng phạt?

Nếu cậu sẵn sàng thay đổi, không khiến cô tức giận nữa, cô có thể quay về không?

Có thể dắt lấy tay cậu, nhắc cậu quán nào chật chội khác, quán nào rộng lại đẹp nữa không?

Có thể cầm tay dạy cậu làm món ngon đủ màu mùi vị nữa không?

Có thể để kể cho cậu ôm, sau đó dịu dàng ôm lại cậu, nhẹ nhàng nói những chuyện lan man bên tai cậu nữa không?

Cậu hối hận rồi, biết rồi, hiểu rồi.

Xin chị quay về, có được không?

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Shota* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chương 20: Không muốn

Chị từng nói chúng ta sống dựa vào nhau mà.

Dịch: Apy618

“Tĩnh”, thang máy im lặng cuối cùng cũng lên tiếng rồi. Diệp Minh Hy ngẩng phắt đầu lên, nhìn chăm chăm cánh cửa thang máy đang từ từ mở ra.

Có phải ông trời nghe thấy lời cầu khẩn của cậu, cuối cùng cũng đồng ý bố thí cho cậu chút từ bi?

Trong sự mong đợi của cậu, một đôi chân mảnh khảnh đi ra từ thang máy, ngập ngừng một chút, bước vội rồi dừng trước mặt cậu.

“Sao em lại chạy ra ngoài hứng gió, thật sự muốn chị tức chết mới cam lòng sao?” Cô đi trên đường chưa bao xa đã bình tĩnh lại, sợ cậu một mình ở nhà sẽ xảy ra chuyện, bèn chịu nhượng bộ quay về.

Cậu thấy cô, lập tức bỏ nhào lên phía trước ôm lấy chân cô không buông.

“Ôi, sao em lại...”

“Đừng không cần tôi mà...” Nước mắt kìm nén tận đáy lòng suốt nhiều năm cuối cùng cũng tuôn ra, nóng nổi thiêu đốt làn da cô, khiến cô áy náy không dứt. Rõ ràng biết cậu thiếu cảm giác an toàn, sao mình có thể bỏ lại cậu chứ? Chung Mạn trách mình sơ ý, đôi tay giang ra ôm lấy cậu, cậu lập tức ôm chặt lấy cô như vớ được vàng, chỉ sợ cô hối hận rồi lại giẫy ra tránh khỏi mình. Cô vất vả đóng cửa quay lại phòng khách, định đặt cậu lên sofa, cậu lại cố sống cố chết không buông tay, miệng chỉ lẩm bẩm những lời như “đừng không cần tôi mà”.

“Đừng khóc, ngoan, đừng khóc.” Cô ngồi lên sofa, tay phải xoa nhẹ lưng cậu, từng chút từng chút một, dịu dàng an ủi cậu. Cho tới khi tiếng khóc của cậu nhỏ dần, nước mắt cũng biến mất, cuối cùng chỉ còn lại vài tiếng thút thít, cô mới định thả cậu ra lần nữa, cậu vội vàng túm chặt lấy cô theo phản xạ.

“Ng ngoan, buông tay ra nào.”

Cậu chần chừ không chịu buông, cô nói thêm hai lần nữa cậu mới chịu buông ra. Trên mặt cô không có nụ cười, nhưng không còn vẻ nghiêm nghị, lòng cậu thấp thỏm không yên, đợi cô mở miệng, cho dù là chửi mắng hay trách móc, chỉ cần cô không bỏ lại cậu, cậu đều sẵn sàng chấp nhận.

“Đã bình tĩnh lại chưa?”

“Bình, bình tĩnh rồi.” Cậu thút thít trả lời.

Chung Mạn thấy cậu thật sự bình tĩnh lại, suy nghĩ một hồi rồi từ tốn nói:

“Không phải chị giận vì trên người em có vết thương, không phải vì em bị bắt nạt, mà giận vì em không những không tìm người khác giúp đỡ, đã thế còn

định giấu giếm lừa dối. Em nói xem mình đã đi tìm thầy cô thử chưa? Nếu em nói với chị, lẽ nào chị lại không tới trường ra mặt giúp em sao?” Nhưng nếu để nhà trường áp chế học sinh, trong lòng học sinh rất dễ nảy sinh bất bình, sẽ càng bắt nạt kẻ yếu thậm tệ hơn. Với cái tính lặng thinh không nói như Diệp Minh Hy bây giờ, tới lúc đó sợ còn chịu nhiều đau khổ hơn. Đó cũng là lý do Chung Mạn không muốn can thiệp vào.

“Chị từng nói là cho em thời gian để thử cải thiện tình hình này.” Cô ngừng một lúc, tiếp tục nói. “Em nói em đã cố gắng, nhưng nếu hình hình vẫn không có cải thiện, chị nghĩ có thể đó là vấn đề của em, cũng có thể là vấn đề của nhà trường. Chị không phải chuyên gia về giáo dục nên không rõ mấy chuyện ấy, bây giờ chỉ có một cách này thôi.”

Cô lấy ra một chồng tài liệu từ bên cạnh máy tính, ngồi trước mặt cậu rồi đưa qua, cậu nhìn vào, thấy đó là thông tin về một số trường học.

“Chị lên mạng tra rồi, ở thành phố khác có trường xây dựng riêng cho những trẻ em có hoàn cảnh đặc biệt...”

Trái tim mới bình ổn lại bóp chặt, giờ phút này tất cả hi vọng lại vỡ vụn, mười ngón tay nhỏ bé của cậu siết chặt thành nắm đấm, cả người run rẩy như lá rụng trong gió.

“Tôi, tôi có thể sửa...” Giọng nói của cậu trở nên căng thẳng, đôi mắt long lanh ngược nhìn cô, cầu xin cô thu lại quyết định.

Tấn công bằng ánh mắt thất bại trong giờ khắc quan trọng nhất.

Câu trả lời của cô dim cậu xuống vừa thăm.

“Giáo viên của những trường đó đều trải qua đào tạo chuyên nghiệp, họ rất biết quan tâm người khác, những bạn học kia cũng sẽ không bắt nạt em, chị cũng sẽ nhờ bạn bè thân quen chăm sóc em, em đừng lo.”

Vì cậu khiến cô tức giận, cô không cần cậu nữa rồi.

Cô không cần cậu nữa rồi.

Tại sao, tại sao tất cả đều không cần cậu?

Cậu rất ngoan, ba mẹ vẫn rời xa cậu; từ sau khi ba mẹ qua đời, cô là người duy nhất thật lòng đối xử tốt với cậu, chỉ vì cậu không muốn chạm vào thế giới cô mà tồn tại, nên cô muốn vứt bỏ cậu?

Cậu rất thích nụ cười của cô, rất thích com hộp cô làm, rất thích chiếc giường cô mua cho cậu, rất thích rất thích... Cậu rất thích cô. Ba mẹ đã không còn trên đời nữa rồi, cậu chỉ còn lại cô, cô đừng bỏ rơi cậu có được không?

Cậu đột nhiên giang hai tay ra ôm lấy cô, sức lực lớn tới nỗi cô thấy hơi khó thở.

“Minh Hy?”

Hoảng hốt nhận thấy cô không vui, cậu thả lỏng tay, nhưng vẫn kiên trì không buông cô ra.

“Chị từng nói chúng ta sống dựa vào nhau mà.” Biết cô ăn mềm không ăn cứng, cậu nhe răng van xin, mong có thể khiến cô mềm lòng. “Đừng không cần tôi mà... Đừng không cần tôi mà...”

“Không phải chị không cần em, ôi...” Tưởng cậu lo mình lại bị bạn học bắt nạt, cô vỗ nhẹ lưng cậu an ủi. “Nhưng chị thật sự rất đau lòng khi thấy cơ thể đầy vết thương này của em, huống chi em ở cái trường đó cũng chẳng vui vẻ gì... Chuyện này thế nào cũng phải giải quyết, mà chị lại không hiểu về mấy vụ này...”

“Tôi không muốn đi.”

“Như thế là tốt cho em, bây giờ em vẫn còn nhỏ, không biết trường học quan trọng với một con người tới mức nào đâu.”

“Tôi biết như thế nào là tốt với mình, tôi không muốn đi.” Cậu vui đầu thật sâu vào trong lòng cô, cố chấp nhắc lại. “Đi rồi sẽ càng tệ hơn.”

Cô cúi đầu nhìn cậu trong lòng mình, thấy hơi khó xử, đang nghĩ xem có nên cố gỡ ra không, bên tai lại nghe thấy cậu thấp giọng rầu rĩ hỏi: “Có phải chỉ cần trên người tôi không có vết thương, chị sẽ không bỏ rơi tôi không?”

“Thằng bé ngốc, chị đâu có bỏ rơi em, chỉ là ở lại đây quá thật...”

Cậu không quan tâm câu trả lời của cô, kiên trì hỏi tiếp: “Có phải chỉ cần tôi làm được theo yêu cầu của chị, chị sẽ không bỏ mặc tôi không?”

“Nếu em làm được, tất nhiên không cần phải chuyển trường rồi, nhưng mà...”

“Cho tôi thêm chút thời gian nữa, tôi nhất định sẽ làm được.” Cậu kiên định nhìn Chung Mạn, như một tín đồ ngoan đạo nhất đang tuyên thệ.

Chỉ cần cô yêu cầu, cậu sẽ làm theo.

“Chuyện này...” Cô hơi phiền não, nói thật thì mình cũng không yên tâm khi để cậu tới thành phố khác, và lại nếu bản thân cậu không thích, đi rồi sợ thật sự còn tệ hơn.

“Chỉ cần chị không ép tôi đi, chuyện gì tôi cũng sẽ làm được.”

Cậu cam đoan hết câu này tới câu khác khiến cô nghe mà xót xa, sau nhiều phen do dự, cuối cùng cô vẫn mềm lòng.

“Được rồi, nhưng nếu còn để chị phát hiện ra trên người em còn vết thương nữa, em nhất định phải chuyển trường, biết chưa nào?”

“Biết rồi.”

Nếu im lặng mà phải rời xa cô, cậu sẵn sàng nói ra.

Nếu hèn nhát mà mất đi cô, cậu sẵn sàng kiên cường.

Nếu cô không muốn nhìn thấy những vết thương này nữa, cậu sẽ làm được.

Dù như vậy sẽ phá vỡ thế cân bằng trong trường, dù cậu sẽ trở thành cái gai trong mắt Tần Tâm Lan, dù cái giá phải trả là cậu phải đối mặt với thế giới nhơ nhớp u ám, thậm chí biến thành loại người từng khiến bản thân cảm thấy ghê tởm...

Tất cả đều không quan trọng, bởi vì cậu có cô.

Chỉ cần cô bằng lòng ở lại bên cậu, điều cô muốn, cậu đều sẽ làm được.

Chỉ cần cô đừng rời xa.

[Apry] Mọi người đừng thắc mắc về xưng hô, mình cũng đau đầu lúc dịch lắm. Nhưng để sau này bước chuyển tiếp được dễ dàng và mượt mà hơn nên đành để như thế vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Shota* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Chương 21: Người đứng đầu

Tất cả mọi người ở trường trung học Hoàng Văn đều phát hiện bầu không khí thay đổi rồi.

Dịch: Apry618

Tất cả mọi người ở trường trung học Hoàng Văn đều phát hiện bầu không khí trong trường thay đổi rồi.

Trong nụ cười của hội con gái hiện ra vài phần nũng nịu, mặt mày đám con trai thì hiện ra vài phần hân hoan, có thể nói là cả trường đều thoang thoảng bầu không khí vui mừng.

Đến cả tên đầu óc chậm chạp như Trương Dũng cũng phát hiện đám đàn em như đi vào cõi tiên, trên mặt mang theo nụ cười khó hiểu.

“Chúng mày sao thế, thằng nào cũng cười ngu, có phải cần thuốc rồi không?” Ánh mắt hung ác của hấn lướt qua đám đàn em. “Chẳng phải đã bảo là không được đụng vào mấy thứ đấy rồi sao?”

“Anh Dũng, bọn em đâu có.” Đám đàn em xua tay lia lịa, biết rõ Trương Dũng là con trai của sĩ quan cảnh sát, bọn họ đâu dám vuốt râu hùm chứ.

“Thế chúng mày sao thế? Trần Tam, mày nói đi.”

“Em, chuyện này... Không sao đâu anh.” Trên mặt Trần Tam hiện lên màu đỏ đáng ngờ, Trương Dũng đang thấy quái lạ, Lý Tử đứng bên cạnh đã mở miệng: “Gi mà không sao đâu chứ, còn không phải con bé Trương Lộ nó thích cuối cùng cũng dịu dàng hòa nhã nói chuyện với nó rồi sao, tất nhiên là nó vui như mở cờ trong bụng rồi.”

“Chẳng phải mày cũng thế sao, mày dám nói hồi trưa mày không đi ăn cơm với Hà Kiều không?” Trần Tam phản đòn, mặt Lý Tử cũng đỏ lên ngay lập tức, bắt đầu cùng Trần Tam cười nhạo lẫn nhau.

“Stop!” Trương Dũng thật sự không chịu nổi cảnh hai tên này tự dung cãi nhau. “Chẳng phải chúng mày bảo từ sau khi thằng câm kia tới, đám con gái kia đều không để ý chúng mày nữa sao? Sao bây giờ lại hòa hảo rồi?”

“Bọn em cũng có biết đâu, hôm đấy bọn em đang định đi ăn cơm, Lý Linh chạy tới kiểm bọn em hỏi là có muốn đi ăn cơm chung không, bọn em hồi thù,

có tận mấy đứa con gái đều đi...”

“Sau đây chúng mày liền chày nước miếng đồng ý đúng không?”

Trần Tam và Lý Tử sờ đầu cười ngu, coi như thừa nhận.

“Sao tự dưng hội đây lại muốn kiếm chúng mày ăn com chung?”

“Việc này...” Trần Tam vốn không muốn nói, bị Trương Dũng lờm cho một cái, lúng túng trả lời: “Tại vì Diệp Minh Hy nói một mình nó là con trai ăn com cùng với một đám con gái thì cứ kì kì, nên hội đây mới kiếm bọn em ăn com chung.”

Trương Dũng nghe xong liền cảm thấy mấy tên này thật thiếu khí phách, nhưng mà thấy chúng vui tới mức... Thôi kệ, chỉ cần không đụng chạm tới hân, hân cũng sẽ không đi chia rẽ uyên ương.

Bên Tàn Tâm Lan nghe được chuyện này, phản ứng lại khác hẳn Trương Dũng. Cô rơi vào suy nghĩ, lần đầu tiên cảm thấy tên Diệp Minh Hy này không đơn giản.

Đám con trai thích hội con gái, hội con gái thích Diệp Minh Hy, thế nên đám con trai kia mới nhắm vào Diệp Minh Hy. Bây giờ Diệp Minh Hy không những không là trở ngại, ngược lại còn là cầu nối để làm quen và tiếp cận đứa con gái bọn họ thích, đám con trai kia sao có thể bắt nạt cậu ta nữa, bọn họ bảo vệ cậu ta còn không kịp nữa là!

Chỉ vài động tác đã xoay chuyển tình thế bất lợi suốt mấy tháng, kẻ kiêu ngạo như cô cũng không khỏi bội phục.

Nhưng nếu cậu ta có thể xoay chuyển tình hình từ sớm, tại sao phải chịu đựng mấy tháng mới hành động? Có cao nhân chỉ dẫn, hay là cậu ta mưu toan gì đó?

Nghĩ không bằng làm, cô sửa nếp nhăn trên váy đồng phục, đứng dậy đi tới lớp của Diệp Minh Hy.

Còn chưa vào phòng học đã nghe thấy tiếng cười vui vẻ hòa thuận ở bên trong, dừng lại trước cửa, thấy học sinh cả lớp quây lộn xộn thành một vòng tròn, anh một câu tôi một câu nói chuyện. Cô quan sát một lúc, nhận ra Diệp Minh Hy không phải trung tâm của đám người này, thậm chí cậu ta còn không nói nhiều, có lẽ cả đám cùng ồn ào thì cậu ta cũng không hòa theo, chỉ cười vui vẻ hơn.

Thấy cậu hiền nhiên không có năng lực đứng đầu đám đông, Tàn Tâm Lan dần yên tâm. Lúc này đám người vừa chuyển chủ đề, ánh mắt của Lý Linh cuối cùng cũng rảnh để mà thấy Tàn Tâm Lan, giờ tay chào hỏi cô: “Tâm Lan, sao chị lại có thời gian tới đây?”

“Em toàn không nghe máy, chị không tới mà được sao?” Nhà họ Lý và nhà họ Tàn có quan hệ thân thiết, hai người quen nhau từ nhỏ, về tự cao của Tàn Tâm Lan không thể hiện được trước mặt Lý Linh.

“Vậy sao?” Lý Linh lười điện thoại ra nhìn, quả nhiên có vài cuộc gọi nhỡ, chỉ đành cười nói: “Xin lỗi nha, tìm em có chuyện gì sao?”

“Chẳng phải vì buổi tụ tập hôm chủ nhật sao, lần này bọn họ nói muốn đi biển, du thuyền thì dùng cái của nhà chị, em sẽ tới chứ?” Mấy buổi tụ tập bạn bè cùng trang lứa này trước giờ Lý Linh đều không từ chối, cô không cần phải lo lắng, chỉ là kiếm cái cớ để tới quan sát thôi, ai ngờ câu trả lời của Lý Linh lại khiến cô vô cùng ngạc nhiên.

“Chủ nhật tuần này không được đâu, hội bọn em vừa bàn nhau đi nướng thịt xong.” Lý Linh áy náy nói.

“Nướng thịt? Tới nhà em sao?”

“Không phải đâu, họ bảo là đi chơi ở ngoại ô, chỗ đấy em còn chưa từng tới.” Lý Linh hào hứng nói, lúc này mấy người ở sau cô cũng đang nói tới chuyện thú vị gì đó, cười ha ha cả lên, cô nghe được liền muốn quay lại nghe xem xảy ra chuyện gì, Tàn Tâm Lan thấy thế cũng biết là nên đi rồi, lòng dạ lại rồi bởi hơn cả trước lúc tới.

Lúc này trong đám người kia, có một nửa là phe phái của Trương Dũng, một nửa thì ngày thường thân thiết với mình như Lý Linh vậy, bây giờ Lý Linh sẵn sàng bỏ buổi tụ tập với cô vì cái vụ nướng thịt gì đó, có phải đồng nghĩa với việc người của hai phe phái đang có xu hướng hòa thuận, thậm chí hòa hợp thành một nhóm mới không? Điều này có phải đã thể hiện rằng sự kiện liên quan tới Diệp Minh Hy không hề giúp đỡ cô như suy đoán, mà còn làm suy yếu sức ảnh hưởng của cô ở trường Hoàng Văn không?

Thật sự không thể chấp nhận được.

Nhất định phải nghĩ cách khiến hai bên đối đầu lần nữa.

Cô quan sát mất vài ngày, phát hiện tên đàn em Trần Tam của Trương Dũng có quan hệ tốt Trương Lộ, bèn cố tình khiến tên này và đứa con gái khác lời lời kéo kéo, lại “vừa khéo” bị Trương Lộ phát hiện, kết quả?

Nhìn vành mắt Trương Lộ ửng đỏ, rung rung lệ bỏ đi, đám con gái đứng cạnh tức giận lờm Trần Tam, cô hài lòng nở nụ cười.

Chờ đợi trường học biến đổi, không ngờ chỉ cách một hôm sau, Trần Tam và Trương Lộ lại công khai mối quan hệ người yêu, còn thăm thiết lượn ra lượn vào trong trường.

Cô không hề tức giận, tới chỗ Lý Linh hỏi bóng hỏi gió.

“Chẳng phải vì họ trong cái rủi có cái may sao, hôm đấy Trương Lộ vô cùng tức giận, về tới lớp còn khóc cơ, bọn em hận không thể làm thịt tên Trần Tam, đến cả Lý Tứ cũng bảo muốn gia nhập hàng ngũ thảo phạt.”

“Thế sao lại không sao nữa rồi?”

“Mọi người vốn định chặn tên đó lại, nhưng Minh Hy nói đó có thể là hiểu lầm rồi chạy đi nói với Trần Tam mất cả buổi, chị biết hắn có phản ứng như nào không?” Lý Linh nhớ tới cảnh tượng hôm đó, không khỏi cười ha ha. “Tên đó vô cùng hoảng hốt, mặt mày nhăn nhó liên hồi, lúc giải thích với Trương Lộ giọng nói còn run run. Em đoán là nếu Trương Lộ không tha thứ cho hắn, chắc hắn sẽ quý xuống khóc lóc luôn đấy.”

“Buồn cười vậy sao?” Tần Tâm Lan hưởng ứng cười vài tiếng.

“Không phải thế sao? Tên đó còn tranh thủ tỏ tình luôn, chị không được thấy phản ứng của Trương Lộ đâu, vốn đang cực kì tức giận, vừa nghe thấy Trần Tam tỏ tình liền nín khóc cười, còn càng cười càng to, mở cở trong bụng luôn.” Lý Linh cười xong lại thở dài một hơi, “Kết quả là hại bọn em hôm nào cũng nhìn đôi này thâm thiết tới đui mắt.”

Lúc này thì Tần Tâm Lan không cười nổi, cô gần như có thể khẳng định được là Diệp Minh Hy cố tình, không chỉ giải trừ mối nguy, còn khiến mọi người đoàn kết gắn bó hơn.

Cậu ta muốn trở thành người đứng đầu mới của trường trung học Hoàng Văn?

Đừng có mơ!

Một hôm nọ sau khi tan học, Tần Tâm Lan chặn Diệp Minh Hy đang định về nhà lại, nói toạc móng heo ra, còn hơn là đoán này nghĩ nọ.

“Diệp Minh Hy, cậu đang có ý đồ gì?”

Cậu ngẩng đầu nhìn cô, mặt mày ngơ ngác.

“Đừng vờ vịt nữa, giờ giờ thủ đoạn như vậy mà không hiểu tôi nói gì sao?”

“Tần tiên bối, em thật sự không hiểu.” Diệp Minh Hy lắc lắc đầu, phản ứng bình thường tới mức không thể bình thường hơn, nhưng xảy ra trên người một kẻ trước giờ luôn lắm lì ít nói như Diệp Minh Hy, càng bình thường thì càng bất bình thường!

“Tôi cảnh cáo cậu, đừng tưởng dùng chút mách khéo là có thể thành công, phải biết hiện thực vốn tàn khốc, loại nhân vật nhỏ bé như cậu căn bản không làm nổi chuyện lớn.” Cô buông lời độc ác xong, giọng điệu dịu xuống, mỉm cười nói. “Nhưng nếu cậu bằng lòng, tôi có thể giúp cậu đánh tan những kẻ như Trương Dũng.”

Diệp Minh Hy nghiêng đầu, nhìn cô khó hiểu.

“Tuy nói thế lực trong trường chia làm hai, nhưng bàn đến trí tuệ và thủ đoạn, chỉ cậy vào tên Trương Dũng hữu dũng vô mưu thì căn bản không thể đấu được tôi. Cậu là một đứa trẻ thông minh, hiển nhiên biết nên chọn vị trí nào.”

Diệp Minh Hy chớp chớp mắt, nhìn Tần Tâm Lan một hồi lâu, ngại thơ cười một cái: “Tiền bối, em thật sự không hiểu ý chị.”

Cô đang định khuyên tiếp, vài nữ sinh ở gần đó đi tới, nghi ngờ nhìn hai con người đang trong bầu không khí kì quặc:

“Minh Hy, không phải đã nói là cùng đi sao? Cậu còn có việc à?”

“Không.” Cậu lắc lắc đầu, lễ phép nói với Tần Tâm Lan. “Tiền bối, nếu không còn chuyện gì thì em đi trước đây.”

Tần Tâm Lan có thể nói gì đây? Chỉ có thể hận tới ngứa cả răng, đưa mắt nhìn theo bóng lưng của Diệp Minh Hy.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Shota* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Chương 22: Tai họa

Cô gái Chung Mạn này, đúng là thú vị.

Dịch: Apry618

Nhận cả bộ sưu tập mùa đông của Benton, bầu không khí của cả phòng làm việc liền chia rõ thành hai trận tuyến: Lâm Thành, Trương Minh Nghi và mấy người khác ngày nào cũng tăng ca, đến cả bước tới máy photo lấy tài liệu cũng vội vàng vàng, chỉ sợ lãng phí 1 phút 1 giây. Còn bên Lục Hữu Lương tuy chưa tới mức ăn không chờ chết, nhưng không thể nói là bận rộn được.

Chung Mạn thấy tình hình này, từng lo lắng kéo Lục Hữu Lương qua hỏi: “Tình thế của nhóm chúng ta rất không khả quan, anh... sẽ không sao chứ?”

“Cô lo cái danh giám đốc chưa tới tay của tôi chạy mất sao? Lục Hữu Lương cười hỏi, anh chẳng hề căng thẳng, thậm chí còn nhún vai nói. “Giờ không tốt sao, bận thì cứ để họ bận đi, chúng ta ngồi đợi phát lương là được.”

“Anh ấy à, chẳng nghiêm túc gì cả.” Chung Mạn thấy hai năm nay Lục Hữu Lương đều rất cố gắng, bình thường lại rất quan tâm cô, cô không muốn anh bị chỉ trích vì mức kinh doanh không bằng nhóm Lâm Thành. “Sẽ không sao thật chứ?”

“Cô không thấy dạo này bọn họ không những không vênh vào nghênh ngang đi khắp nơi khoe mẽ nữa, mà lòng mày còn ngày càng nhũn chặt sao?” Anh cười một tiếng, thấp giọng nói tiếp. “Nghe nói hàng mẫu họ làm đã bị Benton trả lại 4 lần, vài vốc với phụ kiện đã đủ cả rồi, mẫu không được phê chuẩn thì không thể làm được. Cô nói xem bọn họ có cả một tai họa to đùng chuẩn bị ụp lên đầu, bên chúng ta thì có thể xảy ra vấn đề gì chứ?”

“Vậy hà...” Chẳng trách đám đây ai cũng xì hệt cả mặt ra. Hai người đang nói chuyện, Mạc Lâm gọi hết người của nhóm Lâm Thành tới phòng họp. “Chuẩn bị cho lên thớt à?”

“Tất nhiên rồi, chuyện này mà làm không tốt, mặt mũi Mạc Lâm cũng chẳng tốt được, nói không chừng còn bị điều về Mỹ luôn.”

“Tới lúc ấy có khi thông báo thăng chức của anh cũng được truyền xuống đây, còn là tổng giám đốc cơ.” Lâm Thành ngả lộn nhào, Mạc Lâm bị điều đi, người còn lại chẳng phải mỗi anh sao?

“Cái cô này, nói năng đúng là thẳng đuột.” Anh cho cô một cái cốc đầu. “Mau làm việc đi, đừng chỉ biết có tám chuyện.”

“Gi vậy chứ, rõ ràng là anh nói trước.” Cô đáng thương xoa xoa đầu, đi làm chính sự.

So với không khí thoải mái bên ngoài, phòng hội nghị chuẩn bị đón một cơn bão táp.

“Bộ sưu tập này có 20 màu, mỗi màu là 50 000 chiếc, giờ thời hạn giao hàng chỉ còn một tháng, hàng mẫu mới còn chưa làm ra, mấy người nói xem một triệu bộ trang phục làm thế nào mới kịp giao.” Mạc Lâm chất vấn nhưng không hề nổi cơn tam bành, anh nghiêm túc và bình tĩnh đưa ra vấn đề. Ngược lại, đối tượng bị hỏi là Lâm Thành thì cả người run rẩy, mồ hôi lạnh mồ hôi nóng túa ra, ngẩng đầu thấy Mạc Lâm nhìn mình với vẻ không có ý thiên vị, hần hắng giọng, cười gượng nói:

“Là tại Benton quá kén chọn, lần này nói là xúc cảm quá cứng, tới khi xả mềm rồi thì lại nói đồ bị xù lông, mấy chuyện nhỏ này người khác đều đồng ý cho sản xuất luôn, mà cái lão Benton bụng dạ hẹp hòi này lại không chịu...”

“Benton kén chọn đâu phải chuyện ngày một ngày hai, khách hàng không cho làm ầu, chúng ta có thể trách ông ta sao?” Thấy Lâm Thành định phui sạch trách nhiệm, Mạc Lâm thấy hơi phản cảm. “Hơn nữa bị thể cả thầy bốn lần, hai lần đầu không được ưng thuận thì nên tôi nói với tôi, để tất cả mọi người cùng xem xét, chứ không phải bung bít trong nhóm mình. Và lại, làm một mẫu hàng tốn một tuần, như thế có hợp lý không?”

Lâm Thành không tìm ra cớ, vội vàng chìa mũi nhọn về phía Trương Minh Nghi: “Minh Nghi, cô nói xem kiểu dáng đơn giản như vậy tại sao lại phải mất một tuần?”

“Đơn hàng đều giao tới bên xưởng rồi, họ không hoàn thành sớm thì em cũng không còn cách nào...”

“Cô không biết đi thúc giục sao? Hàng trong xưởng nhiều như vậy, cô không nhắc riêng, bọn họ đâu biết thứ nào gấp thứ nào không gấp.” Thấy vẻ lo sợ của Trương Minh Nghi, Mạc Lâm cũng không nói nặng lời nữa, chỉ bảo: “Tôi thấy ý kiến mấy lần này Benton gửi tới, đều nói là chúng ta không làm được theo yêu cầu đã đáp ứng, khiến bọn họ thất vọng tràn trề, thậm chí còn mất đi lòng tin vào công ty, tôi muốn biết ban đầu chúng ta đã đáp ứng những gì.”

Tất cả ánh mắt trong phòng hội nghị đều đặt lên người Trương Minh Nghi, ai chẳng biết hợp đồng này là do cô ta đàm phán được.

“Tôi, tôi...” Cô ta ấp úng không nói ra được một câu hoàn chỉnh. Rốt cuộc có nên khai Chung Mạn ra không? Nếu khai ra, cô sẽ thành kẻ tiểu nhân cướp không lao của người khác, nhưng ban đầu Chung Mạn rút cuộc đã đồng ý những gì? Có phải cô ta nói linh tinh, thậm chí có ý đào cái hố đợi mình chết trong đó không? “Tôi xem lại trước đã...”

“Cô định thế nào vậy?” Thấy sắc mặt của Mạc Lâm càng ngày càng kém, Lâm Thành sốt ruột, quở trách Trương Minh Nghi một tràng. “Hợp đồng đều do cô đàm phán, sao có thể không nhớ ra chứ? Yêu cầu Benton đưa ra có thể tùy tiện đồng ý sao? Sao trước đó cô không xin ý kiến của tôi trước mà tự làm theo ý mình?”

Thấy Lâm Thành phui sạch trách nhiệm, rõ ràng là muốn mình gánh cái tai họa lớn này, Trương Minh Nghi quýnh đến độ mặt kệt tất cả, buột miệng nói: “Hợp đồng là do Chung Mạn đàm phán, chẳng liên quan gì tới tôi hết!”

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên, Mạc Lâm lại bình tĩnh ngoài dự đoán của mọi người: “Nói chuyện này cho rõ ràng chút đi.”

“Cái tôi và Benton đàm phán chỉ là đơn hàng sản xuất mẫu mới nhất, Benton còn chưa có ý chốt đơn hàng, chứ đừng nói là giao cả bộ sưu tập mùa đông cho chúng ta làm.”

“Thế rốt cuộc là như nào?” Mạc Lâm chỉ chỉ vào bản hợp đồng trên bàn có đóng dấu của công ty mình và Benton.

“Hôm đó chẳng phải chúng ta cùng ra ngoài ăn cơm sao? Đơn hàng sản xuất hàng mẫu vốn đã được xử lý xong chỉ đợi xác nhận, thế nên, thế nên tôi mới để Chung Mạn xác nhận với Benton bên Mỹ thay mình, hôm sau quay lại tôi cũng mới biết là đã đàm phán xong với Benton về bộ sưu tập này.”

“Lúc đó vẫn chưa làm thật đúng không, lúc giám đốc Lâm kí tên đóng dấu, có tìm hiểu qua về yêu cầu của Benton với bản hợp tác này và nội dung của bản hợp đồng không?”

“Chuyện này...” Lúc đó vui mừng quá, chẳng thèm nghĩ ngợi gì đã kí rồi, đâu nghĩ tới nội tình lại phức tạp như vậy? “Sếp Mạc, tôi nghĩ chuyện này Chung Mạn không thoát khỏi liên quan, nói không chừng do cô ta nôn nóng tranh công, hoặc là định hãm hại chúng tôi nên mới tùy tiện đáp ứng yêu cầu của Benton, gây ra tình trạng tồi tệ như bây giờ.”

Nếu như Chung Mạn muốn tranh công, cô ấy sẽ không giữ kín chuyện kí hợp đồng, nếu nói là muốn hãm hại Lâm Thành... Chỉ cần Lâm Thành xem sơ qua hợp đồng là bóc trần được, là người thì đều không khờ khạo như vậy đâu.

“Gọi Chung Mạn vào đây đi.”

Tiểu Triệu nhóm Lâm Thành nghe lệnh ra ngoài, dẫn Chung Mạn vào. Sắc mặt của mọi người trong phòng họp đều không tốt lắm, ánh mắt nhìn cô cũng không mấy thiện cảm, Chung Mạn cảm nhận rõ được áp lực, dè dặt hỏi: “Tìm tôi có việc sao?”

“Nghe nói hợp đồng của Benton là do cô đàm phán?”

Chung Mạn ngẩn người mất nửa giây, chẳng cần nhìn Trương Minh Nghi cũng biết là do cô ta nói ra, lúc này cũng không giấu giếm, tự nhiên gạt đầu. Trước vẻ ung dung thoải mái của cô, ngay cả kẻ quan sát người nhiều như Mạc Lâm cũng không khỏi khâm phục.

“Tôi muốn biết khi Benton kí hợp đồng đã đưa ra yêu cầu gì.”

“Yêu cầu?” Chung Mạn nghĩ ngợi, trả lời. “Cũng chẳng có yêu cầu gì đặc biệt, chỉ là về giá cả và thời hạn giao hàng thôi, tôi thấy đạt được tiêu chuẩn của công ty nên đồng ý.”

Thấy Chung Mạn nói chuyện nhẹ nhàng, người bên nhóm Lâm Thành bắt đầu sốt ruột, cảm thấy Chung Mạn cố tình làm dịu chuyện, sự tình vốn không đơn giản như vậy, trong đó chắc chắn có âm mưu.

Mạc Lâm mở tài liệu ra, phát hiện giá cả và hạn giao hàng không những đạt được tiêu chuẩn của công ty, thậm chí còn có thể nói là khá dư dả, thế nên anh gạt đầu với Chung Mạn. “Đúng vậy, những điều này không hề có vấn đề, tôi cũng đã xem qua hợp đồng, điều khoản rất bình thường.” Về lý thuyết thì chúng đều không có vấn đề, Chung Mạn đã có thể lui xuống, để đám người Lâm Thành từ từ hưởng thụ cái tai họa lớn này.

Đang lúc cả cô cũng tưởng mình có thể ra ngoài, Mạc Lâm mở miệng: “Cô có thể nói xem Benton có yêu cầu gì với trang phục không?”

“Được.” Tuy thấy hơi lạ, cô vẫn nói: “Dưới trướng Benton có rất nhiều nhãn hiệu, lần này trang phục nữ theo phong cách giản lược, sản xuất phải tỉ mỉ, xúc cảm phải xốp mềm, cần có sự thoải mái của chất len, nhưng không được quá mềm mại. Những điều này đều là nghe ông Benton nói, tôi...”

“Gi cơ? Benton nói với cô?” Trương Minh Nghi hỏi với vẻ không tin nổi.

“Đúng vậy, thì chính tôi đó đấy.” Chung Mạn tỏ vẻ nghi ngờ, không nghĩ chuyện này có gì đáng để ngạc nhiên. Cô không hề biết rằng Trương Minh Nghi và khách hàng tiếp xúc lâu như vậy, chỉ nói với một phó giám đốc được hai câu, ngay cả nhân vật hàng giám đốc còn chưa từng gặp, đừng nói tới tổng giám đốc hay thậm chí là người đứng đầu như ông Benton.

“Ông Benton còn nói gì với cô?”

“Chủ yếu nói về và yêu cầu với bộ sưu tập mùa đông lần này, ngoài đó ra thì không có gì đặc biệt.” Mọi người còn định hỏi kĩ thêm, thư kí của Mạc Lâm đột nhiên gõ cửa đi vào, có chút sốt ruột nói: “Sếp Mạc, bên Benton có người gọi điện tới.”

“Chuyển cuộc gọi đi.” Anh mở loa ngoài, để tất cả mọi người nghe được đối thoại giữa mình và giám đốc bên Benton. Khi đối phương khiếu nại công ty mình thái độ qua quýt, nhân viên không thể giải quyết vấn đề, Lâm Thành và những người liên quan run như cây sậy.

“Ông Mạc, không phải bên tôi muốn nhắc tới, vụ này vốn không nghĩ sẽ giao cho bên ông, tại vì ấn tượng của ông Benton dành cho quý công ty vô cùng tốt, cảm thấy có thể tin tưởng nên mới đưa ra quyết định mạo hiểm như vậy, bây giờ...”

“Chúng tôi sẽ không phụ ý tốt của ông Benton, chuyện này tôi sẽ đích thân xử lý, bảo đảm hàng mẫu mới nhất chắc chắn sẽ phù hợp với yêu cầu của Benton, hàng cũng có thể giao tới kho ở Mỹ theo thời hạn.”

“Vậy sao?” Đối phương che ông nói, rầm rì nói chuyện với người ngồi cạnh một lúc, bỗng dưng quăng ra một câu: “Ông Benton muốn nói chuyện với ông.”

Ông nghe lập tức vang lên giọng nói dày dạn trầm thấp: “Ông Mạc sao? Tôi là Benton?”

Mạc Lâm ngồi thẳng lưng, “Chào ông, xin lỗi vì chuyện này đã làm phiền tới ông.”

“Ông Mạc, thứ lỗi cho tôi nói thẳng, tôi rất thất vọng về chất lượng sản phẩm và nhân viên của quý công ty. Hàng mẫu 4 lần đều không đạt yêu cầu, chẳng hề nghĩ xem phải cải thiện như nào mà còn đe dọa chúng tôi nhất định phải phê chuẩn cho sản xuất, nếu không sẽ kéo dài thời hạn giao hàng... Tôi hợp tác với nhiều nhà máy như vậy còn chưa gặp phải loại chuyện như này.”

“Có lẽ do cách dùng từ không ổn khiến ông hiểu lầm rồi, công ty chúng tôi vẫn luôn chú trọng chất lượng, sẽ không ép khách hàng phải chấp nhận hàng kém chất lượng.” Ánh mắt của anh quét qua đám người Lâm Thành một cái, nói tiếp: “Tôi bảo đảm chuyện như vậy sẽ không xảy ra nữa.”

“Tôi có thể tin ông, nhưng rất tiếc, tôi không tin tưởng nhân viên phụ trách xử lý.” Benton nói xong, cương quyết nói: “Ông chỉ có hai lựa chọn, một là lập tức thay người có liên quan, hai là sau này không hợp tác với Benton nữa.”

Vì tình hình khách quan, cũng vì cảm nhận của cấp dưới, Mạc Lâm định thay đổi quyết định của Benton. “Ông Benton, vụ này đang được nửa đường, hình như không phải lúc để đổi người. Hay là đợi xong vụ này, chúng ta quan sát thêm tình hình rồi hẵng quyết định?”

“Tôi cũng rất muốn thế, nhưng sợ tới lúc đó gửi máy bay cũng không kịp được, phải biết là nếu sản phẩm không đến đúng giờ, bị tổn thất không chỉ riêng bên các ông. Chúng tôi đã mua lịch quảng cáo trên truyền hình và báo chí rồi, tới lúc đó ra quảng cáo mà trang phục lại chưa tới cửa hàng, hoặc là lãng phí tiền quảng cáo, đó đều không phải điều chúng tôi muốn thấy.” Nói cho cùng, Benton cảm thấy nhóm Lâm Thành không có khả năng cải thiện. “Đúng rồi, tôi muốn biết cô gái lần trước đàm phán hợp đồng với tôi qua điện thoại có phụ trách công việc của Benton không?”

Ánh mắt của Mạc Lâm đặt lên người Chung Mạn, “Không.”

“Chẳng trách.” Câu nói vừa thốt ra, trên người Chung Mạn có thêm hơn mười ánh mắt thiếu thiện. “Ông Mạc, tôi trình trọng yêu cầu ông, sau này việc bên Benton phải do cô gái đó tiến hành cùng, nếu không thì cứ theo những gì tôi nói, sau này không cần hợp tác nữa.”

Lần này Mạc Lâm không còn cách nào khác, chỉ đành đồng ý.

Cúp máy xong, sắc mặt của đám người trong phòng họp vô cùng khó coi, đến cả Chung Mạn cũng chau mày lại.

Không phải cô nghĩ xem phải đối mặt với đồng nghiệp khác như nào, mà là lần này lượng công việc tăng lên nhiều, tan làm đúng giờ đúng là chuyện hão huyền, chẳng phải là bắt Minh Hy ngày ngày đối diện gần người với bốn bức tường sao? Như vậy không những có thể bị rết bị đói, càng có nguy cơ kéo sự trầm tĩnh mới phá vỡ được lại, mất công cố gắng mấy tháng nay.

Ôi, sớm biết đã không tham hai ngàn tệ đó rồi.

“Đều nghe thấy rồi chứ?” Họa do đám người Lâm Thành gây ra, bản thân không dám nói thêm gì, hơn nữa tuy khách bị Chung Mạn cướp đi, nhưng giờ là công hay họa thì cũng chưa nói chắc được, nếu đến cuối cùng phải bồi thường thật, có cô ta chôn cùng cũng là chuyện tốt.

“Từ hôm nay trở đi, thành lập riêng một nhóm nhỏ về vụ Benton, do Chung Mạn và Tiểu Triệu phụ trách, Minh Nghi hỗ trợ, có bất kì chuyện gì thì trực tiếp báo cáo với tôi.” Mạc Lâm đảo mắt nhìn mọi người. “Có ý kiến gì không?”

Ai dám có? Thế là cứ quyết định như vậy.

Mọi người nói đuôi nhau ra khỏi phòng họp, Chung Mạn ở lại bên trong chưa đi.

“Có việc sao?”

“Sếp Mạc, bây giờ khách hàng trong tay tôi cũng không ít, lại thêm cả Benton nữa, tôi đóng quân luôn ở công ty cũng không xử lý được. Anh cũng biết, nhà tôi còn có cậu em họ cần chăm sóc nữa...” Dù sẽ rước tới sự phản cảm, nhưng Chung Mạn vẫn chọn thương lượng với Mạc Lâm, tranh thủ quyền lợi lớn nhất cho bản thân.

“Cô yên tâm, khách hàng trong tay cô tôi sẽ để Hữu Lương tiếp nhận trước.”

“Nhưng bên Benton nhiều việc như vậy, chỉ có tôi và Tiểu Triệu căn bản không đủ...” Kể cả lúc trời yên biển lặng cũng cần bốn năm người, huống chi bây giờ là mối lo sống còn cấp thiết.

“Còn có tôi mà.” Mạc Lâm thấy cô nom nớp lo sợ, không nhịn được cười nói: “Cô đừng nghĩ tôi nói lời khách sáo, các cô thật sự không làm hết việc, hoặc có gì cần giúp đỡ, cứ tới nói với tôi.”

Anh là cấp trên, lẽ nào lại đi giúp chúng tôi làm việc vất vả thật sao? Trong lòng Chung Mạn nửa tin nửa ngờ, nhưng Mạc Lâm đã nói mức này rồi, cô mà lằng nhằng nữa hình như không ổn lắm, chỉ đành nói:

“Thật sao? Vậy thì tốt quá. Không có chuyện gì thì tôi ra ngoài trước đây.”

“Ừ.” Nhìn bóng lưng của Chung Mạn, Mạc Lâm lại lâm vào trầm tư.

Cô ngại phiền phức như thế, cái lúc nên sợ thì lại không hề sợ sệt. Bình thường chẳng hề nổi trội, mà Benton lại nói rõ là cần có cô phụ trách. Rốt cuộc đâu mới là hiểu lầm, đâu mới là sự thật?

Cô gái Chung Mạn này, đúng là thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Shota* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Chương 23: Chuyên nghiệp

Tôi bắt đầu thích quyết định cử tôi đến Trung Quốc của anh rồi.

Dịch: Apy618

Vì việc bàn giao, khi Chung Mạn về tới nhà thì đã là hơn 10 giờ rồi. Diệp Minh Hy vừa thấy cô trở về liền bỏ điều khiển xuống, chạy đi rót một cốc nước cho cô.

“Lại xem tí vi à?” Cô nhũn mảy, nhưng cậu thường xuyên ở nhà một mình, không xem tí vi thì còn có thể làm gì đây?

Ôi.

Thở dài một hơi rồi đi tắm, lúc ra ngoài thì Diệp Minh Hy đã tắt ti vi rồi. Cậu thấy cô đang rảnh rang, bèn vào phòng lấy ra một tờ thông báo từ nhà trường, đưa cho Chung Mạn đang cuộn mình trên sofa.

“Đó là gì vậy?” Một mắt cả ngày, cô sắp không mở nổi mắt rồi, đầu vùi trong gối ôm không muốn dậy.

“Ngày, ngày hội phụ huynh.”

“Chị không muốn xem, em đọc cho chị nghe đi.” Cô nhắm mắt, ôm lấy gối ôm với vẻ thỏa mãn.

Diệp Minh Hy không từ chối, đọc từng chữ từng chữ trên thông báo ra. Nghe đến đoạn ngày hội phụ huynh diễn ra mỗi học kì một lần được sắp xếp vào chủ nhật, Chung Mạn thở phào một hơi. May mà không cần xin nghỉ, không thì chắc cả ngày thứ hai phải làm việc tới 11 giờ tối mới bù kịp tiến độ.

“Đọc tốt lắm. Nhưng mà nhóc à, tới lúc ấy thầy cô của em sẽ không kéo chị qua khóc lóc kể lể chứ?” Cô nói đùa, Diệp Minh Hy lập tức lắc đầu lia lịa. “Không thể thi tốt, nếu mà em lãng phí một ngàn sáu trăm tám mươi hai tệ năm hào bốn xu của chị thật, chị sẽ không bỏ qua cho em đâu.” Nói xong, cô đưa tay định nheo khuôn mặt đáng yêu tròn nhẵn của cậu lấy ít lải, cậu vô cùng phối hợp, cúi đầu để cô nheo cho đã.

“Đúng rồi, chị từng nói là phải thông báo trước với em.” Cô ngồi dậy, vỗ vỗ chỗ trống để Diệp Minh Hy ngồi xuống. “Công việc của chị dạo này rất bận, sớm nhất cũng phải như hôm nay, muộn nhất... Chị cũng không biết sẽ tới khi nào nữa.”

Diệp Minh Hy vừa nghe xong, vẻ vui mừng nhạt đi hẳn, tay nhỏ ôm eo Chung Mạn không buông.

“Haiz, chị biết em không muốn thế, chị cũng có muốn đâu. Nhưng hiện thực là như vậy.” Cô xoa xoa đầu cậu, “Em đừng để chị biết em chịu đói đấy, cũng phải nhớ bảo vệ sức khỏe đừng để bị ốm, nếu không chị sẽ không để ý đến em nữa, biết chưa nào?”

Cảm nhận được sự quan tâm của cô dành cho mình, tay cậu ôm cô càng chặt hơn, khuôn mặt nhỏ lru luyến vùi vào eo cô.

“Em ấy à, cái khác thì chẳng học được, học được mỗi làm nũng thôi.” Cô nằm luôn xuống, kéo cậu vào trong lòng mình, hai người nằm chen chung một chỗ, thêm mấy chiếc gối ôm mềm mại, thoải mái tới mức không muốn dậy.

“Trong trường vẫn ổn chứ? Có người bắt nạt em nữa không?” Cô kéo tay cậu, kiểm tra từng tác da thịt.

Nằm xuống không gật đầu lắc đầu được, cậu mở miệng nói: “Không có.”

“Vậy thì tốt.” Trên người cậu đúng là không có vết thương. Cô hài lòng, tinh thần cũng thả lỏng, cả người mệt mỏi tới mức không muốn động dậy. Chẳng lâu sau, Diệp Minh Hy nghe thấy hô hấp của cô kéo dài theo tiết tấu, nhẹ nhàng ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Chung Mạn đã ngủ rồi.

Cô ngủ rất say, sắc mặt không được tốt lắm. Chắc là do mệt quá rồi, da mặt hơi khô, dưới mắt cũng bắt đầu xuất hiện quầng thâm.

Làm thế nào mới có thể giảm bớt gánh nặng cho cô, không khiến cô mệt mỏi như vậy? Cậu cố gắng nghĩ, nhưng ừ rừ phát hiện ra, thứ bản thân có thể mang tới chỉ là phiền toái.

Bị người ta bắt nạt khiến cô phải ra mặt, không biết làm cơm khiến cô phải dạy, không biết kiếm tiền khiến cô phải nuôi..

Cậu nên làm gì mới có thể khiến sự tồn tại của bản thân không là phiền toái?

Đang lúc cậu vắt óc suy nghĩ, Chung Mạn vốn đang ngủ say bỗng giật mình, mày nhíu lại, vẻ mặt đau đớn. Cậu hốt hoảng, cánh tay nhỏ vội vàng cố sức lay cô tỉnh. Cô tỉnh rồi, nhưng lại cuộn tròn người lại không động đậy.

“Chị, chị không sao chứ?” Cậu không dám chạm vào cô, chỉ có thể ngồi cạnh khẩn trương hỏi.

“Không sao.” Cô rầu rĩ trả lời. “Chỉ là đau dạ dày thôi, không sao đâu, một lát là ổn.”

Với cái vốn hiểu biết bé nhỏ của mình, cậu hỏi: “Chị vẫn chưa ăn cơm sao?”

Cô ậm ừ một tiếng, dùng gối ôm che mặt. Tưởng cô thấy đau hơn, cậu đứng dậy định đi gọi điện kêu xe tới, cô lại kéo cậu, nhỏ giọng nói: “Được rồi, chị biết mình là tấm gương xấu, bảo em phải ăn cơm còn mình thì không ăn, chị sai rồi, chị sai rồi.”

Ngoài việc cô chưa ăn cơm, những thứ khác đều không quan trọng. Thấy có vẻ không nghiêm trọng lắm, cậu nghĩ ngợi một lúc, chạy tới bếp làm nóng cơm rang mình ăn còn thừa lại. Cô chậm rãi ăn từng miếng một, lúc sắp ăn hết, cậu lấy ra một viên thuốc dạ dày từ trong tủ thuốc ra, đưa cho cô kèm một cốc nước ấm.

Cô uống thuốc xong liền tính nằm xuống, cậu lại kéo cô dậy đưa về phòng, không cho cô cuộn tròn ngủ trên sofa.

“Nhóc con, em tốt thật đấy.” Cô hôn một cái lên trán cậu rồi mới nằm xuống. “Nếu không có em, chắc chị đau tới chết mất.”

Lời của cô khiến cậu nhíu mày, kể cả khi cô nhắm mắt lại định ngủ, giữa đôi mày cậu vẫn chưa giãn ra, trong lòng cũng chưa ổn định lại, dường như có gì đó vẫn chưa hoàn thành. Chung Mạn nằm trên giường nhận thấy cậu chưa rời đi, đôi mắt găng gượng hí thành một khe hở nhỏ, hỏi: “Sao vậy?”

Cậu nhìn cô không dời mắt, đột nhiên to gan bắt chước hôn một cái lên trán cô, rồi mới điềm tĩnh tắt đèn đóng cửa đi ra khỏi phòng.

Lúc đóng cửa, nghe thấy cô hoàn hồn lại, cười khanh khách: “Thời thế thay đổi, không ngờ lại dám trêu ghẹo bà đây, đập chết nhóc giờ!”

Cậu mỉm cười trở về phòng mình, thậm chí lúc ngủ bên môi vẫn mang theo nụ cười.

Là đêm, mộng đẹp.

***

“Tôi đã xem lại bản thiết kế của Benton rồi, phát hiện họ từng yêu cầu đan chiết ở cổ tay áo, nhưng 4 hàng mẫu chúng ta đều không làm được. Ngoài ra, tôi cũng tới cửa hàng bán lẻ của Benton xem trang phục của họ, phát hiện họ đúng là thích cảm giác mềm mượt, nhưng lại không được tẩy quá đà, sẽ khiến trang phục không được thẳng.”

Tiểu Triệu và Trương Minh Nghi nghe Chung Mạn nói ra phân tích của bản thân từng điều từng điều một, còn có sự hỗ trợ từ bằng chứng như email, thông tin cắt từ báo, sách chuyên ngành, tài liệu trên mạng, càng nghe càng thấy kinh ngạc. Rốt cuộc kẻ nào nói Chung Mạn dựa hoàn toàn vào Lục Hữu Lương mới có thể lấy được thành tích cao? Hẳn phải là ngược lại, Chung Mạn làm trụ chống cho Lục Hữu Lương ở trong tôi, mới giúp anh ta có được địa vị như ngày hôm nay chứ?

So với hai người họ, trong lòng Mạc Lâm đã sớm biết được năng lực của Chung Mạn, nhưng tới lúc này mới thật sự hiểu được vì sao Benton dám giao cả bản hợp đồng cho cô mà chỉ dựa vào một lần đối thoại, vì sao chỉ định cả bộ sưu tập này phải do cô tham gia.

Chuyên nghiệp, tỉ mỉ, logic chuẩn xác, chuẩn bị đầy đủ, ăn nói rõ ràng... Dù có mấy chục năm kinh nghiệm cũng chưa chắc đã làm được.

Có điều, cô có thực lực như vậy, tại sao lại chỉ là một nhân viên kinh doanh nho nhỏ? Là Lục Hữu Lương ngầm giờ thủ đoạn? Hay là có nguyên nhân không thể để người khác biết nữa?

“Tôi chỉ biết được bằng đó thôi, mọi người có gì muốn bổ sung không?” Chung Mạn mỉm cười hỏi, không hề nhận thấy con chấn động mà mình mang tới cho ba người kia.

Trương Minh Nghi và Tiểu Triệu vắt và nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn lắc đầu. Rõ ràng là hạng mục họ vẫn luôn phụ trách, nhưng trước mặt người tiếp nhận mới là Chung Mạn lại không có lời nào để nói, ánh mắt của hai người không khỏi liếc Mạc Lâm, sợ thấy được vẻ không hài lòng và trách móc trên khuôn mặt anh.

Mạc Lâm lại chỉ nhìn Chung Mạn, hỏi: “Vậy tiếp theo cô có kế hoạch gì? Chúng ta chỉ còn lại thời gian một tháng thôi.”

Chung Mạn lấy ra một bản kê từ trong cặp tài liệu, nói với họ: “Thật ra là mẫu này có số lượng lớn thôi, trên thực tế thì sản xuất không hề khó khăn, tôi có tính toán để xưởng bóc toàn lực làm, tổng thời gian sản xuất mất khoảng 30 ngày.”

“Nhưng hàng mẫu mới ít nhất phải 1 tuần mới làm xong được, kế hoạch này của cô không khả thi.” Trương Minh Nghi nói chen vào.

“Nếu chỉ chênh lệch 1 tuần, tôi đã tìm hiểu bên công ty vận chuyển rồi, không cần gửi đường hàng không hết cũng được, có thể vận chuyển bằng đường

biên tới một cảng nào đó ở Mỹ trước, rồi lại gửi bằng máy bay tới địa điểm đích, như vậy chúng ta chỉ tốn thất tiền vận chuyển đường hàng không một chặng rất ngắn thôi.”

Cách này Trương Minh Nghi và Tiểu Triệu đều thấy khả thi, nhưng Mạc Lâm lại không hài lòng: “Đây chỉ có thể là biện pháp cuối cùng, cái tôi muốn là biện pháp không cần phải bồi thường tiền.”

Hai người cạnh Chung Mạn vừa nghe thấy thế liền ảo não, nhưng nhân vật chính lại chẳng hề chùn bước, trái lại, cô mỉm cười nói: “Tôi tin mọi người đều biết, sản xuất len lông cừu tốn thời gian nhất ở khâu tẩy, hơn nữa phải điều chỉnh thích hợp mới có thể mềm mại lại không bị xù, nếu không thứ được tẩy ra chỉ là phế phẩm”

Ba người khác cùng gật đầu, đây là điều người trong ngành đều biết, nhưng không biết tại sao Chung Mạn lại mang ra nói.

“Gần đây công ty của Đài Loan có sản xuất ra loại thuốc tẩy mới, chỉ cần 2 phút là có thể tẩy được sản phẩm có xúc cảm như mong muốn. Tuy giá khá đắt, nhưng ít có phế phẩm, chưa nói tới tiết kiệm thời gian, hao tổn giảm thiểu được vừa khéo bù đắp vào khoản dùng để mua thuốc tẩy mới.” Cô trình bày, giao số liệu chính lý xong và tài liệu về loại thuốc tẩy mới cho Mạc Lâm, anh càng xem càng phấn chấn. Khi đặt tài liệu xuống, ánh mắt nhìn Chung Mạn rõ ràng có thay đổi, mang theo vẻ tán thưởng và đôi chút khó tin.

“Vài len đặt thừa do hao tổn thì phải làm sao?” Anh không nhìn về phía Trương Minh Nghi và Tiểu Triệu, chỉ nhìn chăm chăm vào Chung Mạn, mong đợi câu trả lời của cô.

“Tất nhiên là thuyết phục Benton chấp nhận may thêm” Câu trả lời không chút do dự. “Cho dù đối phương không đồng ý, gần đây giá nguyên liệu len lông cừu đang tăng, chúng ta không lo không bán ra được.”

“Được!” Đặt cây bút trong tay xuống, Mạc Lâm nói với Chung Mạn. “Chuyện này cô cứ mạnh tay làm đi, tôi sẽ thông báo cho bên xưởng phối hợp toàn lực, nhất định phải xuất hàng theo thời hạn!”

“Được.” Cô thu gọn tất cả tài liệu, cùng Trương Minh Nghi và Tiểu Triệu ra ngoài, bắt đầu bận rộn làm việc. Lúc này điện thoại của Mạc Lâm vang lên, là giám đốc hành chính của tổng công ty bên Mỹ nghe tin gọi tới.

“Nghe nói anh có phiền toái không nhỏ?”

“Vốn là thế, nhưng giờ đã giải quyết được rồi.”

“Nhanh vậy sao? Lúc nãy tôi còn nghe tin một triệu bộ trang phục chuẩn bị gửi bằng đường hàng không, chẳng lẽ hôm nay là cá tháng tư?”

“10 phút trước tôi cũng cho là vậy, nhưng bây giờ gần như có thể chắc chắn là sẽ không có chuyện như vậy xảy ra.” Mạc Lâm nhìn xuống làn xe cộ đông nghịt bên ngoài lớp kính cửa sổ, thành thời trả lời.

“Ồ? Hình như bên anh có chuyện gì đó thú vị xảy ra?”

“Thú vị? Tôi nghĩ anh nói đúng rồi đấy.” Anh xoay ghế, quan sát Chung Mạn làm việc qua cửa kính khác. Có người nói người phụ nữ tự tin là người phụ nữ xinh đẹp nhất, trước giờ anh không tin, mãi cho tới lúc này Chung Mạn ung dung xử lý toàn bộ vấn đề từng bước một, loại bỏ tất cả những rắc rối nhẹ nhàng như không, anh liền cảm thấy cả con người cô đang thay da đổi thịt, tỏa ra tia sáng tự tin, giống như nữ thần chiến tranh Athena xuống trần gian, tao nhã khoan thai tiêu diệt sạch kẻ địch.

Người có thể theo kịp suy nghĩ của anh không nhiều, người có thể nghĩ tới những điều anh không nghĩ được thì càng hiếm thấy, phải chăng cô gái Chung Mạn này là một trong số đó?

Xem ra một năm công tác này sẽ vô cùng thú vị đây.

“Willim, tôi bắt đầu thích quyết định cử tôi đến Trung Quốc của anh rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Shota* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Chương 24: Mộng đẹp

Trông không giống, nhưng nó 15 tuổi thật mà.

Dịch: Apny618

Càng gần tới ngày hội phụ huynh, trường trung học Hoàng Văn càng yên bình, yên bình tới mức tất cả giáo viên đều thầm mong mỗi tháng tổ chức một ngày hội phụ huynh.

Trời nắng đẹp, trong khoảng thời gian then chốt như này mà Trương Dũng lại không sợ chết cúp học, làm tổ trên cây lớn ở một góc trường ngủ lười. Lúc này gió vẫn man mát, đưa theo tia nắng lớt nhẹ trên cơ thể, đúng là thoải mái hết cả người.

Đang lúc hần nhà nhả hưởng thụ khoảng thời gian sau trưa, dưới gốc cây bỗng xuất hiện tiếng bước chân!

Ồ loại thời điểm căng thẳng này làm gì có học sinh nào lại chạy tới đây, vậy kẻ xuất hiện chẳng lẽ là... Mao sư thái?!

Hần lật người lại nằm bò trên thân cây, mắt chăm chú quan sát hành động của người dưới tán cây, chuẩn bị thấy Mao sư thái một cái thì chuồn thẳng.

Kẻ quấy nhiễu tiếp cận từng bước!

Soạt, soạt, soạt... Lá cây bị dẫm vang lên từng tiếng, hần hí hóp mắt nhìn xuyên qua kẽ lá, phát hiện Mao sư thái tự dưng lại lùn tịt, trè hần đi, còn chuyển giới nữa!

... không phải không phải, ai bảo là Mao sư thái chứ, rõ ràng là cái thằng nít ranh Diệp Minh Hy kia.

Thằng nít ranh ngồi xuống dưới gốc cây hần chiếm giữ, đặt mấy cuốn sách cầm trên tay vào bên cạnh, sau đó rút ra một cuốn chậm rãi đọc. Vội về cúi đầu rõ lâu không ngẩng lên của thằng nhóc đó, có vẻ là đọc rất chăm chú.

Trương Dũng ngồi trên cây cảm thấy vô cùng tò mò, hần từng thấy có người cúp học đi đánh nhau, đi tán gái, đi đua xe, đi ăn chơi nhảy múa, chứ chưa từng thấy có người cúp học đi đọc sách! Muốn đọc như vậy, còn cúp học làm gì?

Chẳng lẽ nó đang đọc loại sách không phù hợp với thiếu nhi?

Lòng hiếu kì giống như một con sâu, chui qua chui lại trong lòng Trương Dũng. Cuối cùng hần không kiềm lòng nổi, rón ra rón rén trèo tới thân chính của cây, hai tay tóm lấy cành chắc chắn, thò đầu vượt qua đầu Diệp Minh Hy, nhìn xuống sách của cậu...

Rầm!

Diệp Minh Hy giật bắn mình, sau khi lùi ba bước mới nhú mày nhìn Trương Dũng từ trên trời rơi xuống.

“Tao còn tưởng mày đang xem gì, loại sách này đúng là phải trốn một chỗ mà đọc rồi, nếu không còn không bị cười cho thối mũi sao?” Trương Dũng nhặt lên cuốn sách rực rỡ sắc màu mà Diệp Minh Hy quăng xuống, tiện tay lật vài trang, hình ảnh bên trong không phải đầy đặn nở nang, mà khiến người nhìn thấy thèm thuồng khó nhìn...

“Cái đầu mày bé tí mà ranh phết nhỉ, ở đây đọc trộm...” Hần bị thu hút bởi hình ảnh đầy sắc màu, không để ý tới Diệp Minh Hy nữa, tự mình lật trang sách, xem tất cả những trang hình cho đã, còn luôn miệng ề a, hồi lâu mới xem xong, lưu luyến gấp sách lại. Một lúc sau mới hải lòng cảm thán:

“Cuốn sách dạy nấu ăn này đúng là không tệ.”

Diệp Minh Hy nghe thấy lời này thì chẳng hề phản ứng lại, Trương Dũng cũng chẳng thèm để ý cậu, ngồi xỏm xuống lật sách. “Một trăm chiêu đường sinh, Phương pháp ăn uống bảo vệ sức khỏe, Ăn như nào để khỏe mạnh hơn... Thằng ranh, mày còn nhỏ như này mà đã muốn kéo dài tuổi thọ sao?”

Thấy Trương Dũng cầm từng quyển sách lên, có xu hướng chiếm làm của riêng, Diệp Minh Hy đi qua ngăn hần lại, còn nhìn chăm chăm vào mấy quyển sách hần đang ôm lấy.

“Sao nào, sợ tao lấy mất sao?” Trương Dũng buồn cười nhìn hành động của cậu, cầm một cuốn lên giơ giơ trước mặt cậu. “Tao cứ thích lấy đi đấy, mày làm gì được nào?”

Diệp Minh Hy ngẩng lên nhìn vào mắt hần, hồi lâu, vẻ mặt từ căng thẳng chuyển thành bình tĩnh, lạnh nhạt mở miệng: “Hôm nay Lý tiền bối cũng tan học cùng tôi.”

Trương Dũng lờm cậu một cái: “Thế thì đã sao?”

“Có một hôm chúng tôi đến cửa hàng tiện lợi ăn vặt, nhân viên đưa tôi thiếu một viên cá viên, Lý tiền bối liền mắng anh ta một trận.”

“Thế, thế thì đã sao?”

“Còn quyết định sau này không đến cửa hàng đó nữa.”

“Mày dọa tao à?”

“Chị ấy còn nói với tôi, sau này ai mà bắt nạt tôi, chị ấy đều sẽ ra mặt thay tôi.” Diệp Minh Hy lạnh nhạt nói xong, bỗng dưng mỉm cười, hồn nhiên hỏi Trương Dũng. “Anh cũng biết, Lý tiền bối rất trọng chính nghĩa, ghét nhất là kẻ bắt nạt người yếu thế đúng không?”

Trương Dũng lờm cậu.

“Hon nữa, một khi chị ấy ghét ai thì sẽ là ghét cả đời, điều này anh cũng biết chứ?”

Đôi mắt như chuông đồng tiếp tục lờm cậu, Diệp Minh Hy chỉ mỉm cười, chờ đợi.

“Thằng ranh con!” Cánh tay cầm sách của Trương Dũng giơ lên cao, nhắm vào góc có thể đánh bay Diệp Minh Hy nhất, bất thành linh hạ xuống!

Diệp Minh Hy chỉ mỉm cười.

Vào đúng lúc cánh tay mạnh mẽ còn thiếu một li nữa thì đánh bay Diệp Minh Hy, đôi mắt Trương Dũng tròn trĩnh, tay lại không thay đổi hướng một cách cứng nhắc, nhẹ nhàng đặt sách vào tay cậu.

“Hừ!” Trương Dũng vò đầu rồi rời đi, không nhìn Diệp Minh Hy thêm cái nào nữa.

Diệp Minh Hy cũng không nói thêm gì, cẩn thận ôm sách ngồi lại vào dưới tán cây, đọc từng chữ từng chữ, không bỏ qua bất cứ chi tiết nhỏ nhặt nào.

Làn gió sau trưa nhẹ phất qua, tất cả, vẫn yên bình như vậy.

***

“Đi ăn com thôi!” Trương Minh Nghi thò đầu nhắc nhở ba con người đang bàn bạc gì đó.

“Tới ngay đây.” Tiểu Triệu đứng dậy, hỏi hai người còn lại. “Sếp Mạc thì sao?”

Mạc Lâm nhìn mấy người đang chuẩn bị ra ngoài, đang tính đứng lên, thấy Lục Hữu Lương bê hộp com đã được làm nóng bằng lò vi ba đặt trước mặt Chung Mạn, còn ngồi song song bắt đầu động đũa, anh bỗng cảm thấy mình cần tìm hiểu thêm về hai cấp dưới này, bèn nói với Tiểu Triệu: “Tôi còn có việc, hôm nay không ra ngoài nữa.”

“Ồ, được.” Đám người kia rầm rộ rời đi, Trương Minh Nghi chốc chốc lại ngoái đầu nhìn, thật sự không hiểu nổi tại sao Mạc Lâm lại vô duyên vô cớ ở lại công ty ăn com.

Kẻ cũng không hiểu, còn còn Chung Mạn và Lục Hữu Lương.

Ở lại công ty ăn com vốn chỉ có hai người họ, bây giờ Mạc Lâm tự dưng xuất hiện, mà chức vụ còn cao hơn họ nữa, khiến họ không thể không để ý tới, nhưng cũng không biết phải nói gì với anh.

Chung Mạn và Lục Hữu Lương nhìn nhau một cái nhanh như chớp mắt, cùng quyết định vùi đầu vào ăn com.

Mạc Lâm nhắc điện thoại gọi đặt com, trong lúc chờ đợi quá rảnh rồi, bắt đầu gạ chuyện với hai người: “Com hộp của hai người đều là tự mình chuẩn bị sao?”

Trầm mặc mất một giây, Lục Hữu Lương trả lời trước: “Tôi hôm qua nhà tôi ăn gì thì hôm nay tôi ăn nấy.”

Trả lời xong, không khí lại tiếp tục im lặng.

Chung Mạn vùi đầu vào ăn com, không để ý thấy Mạc Lâm nhìn mình, mãi tới khi Lục Hữu Lương lặng lẽ dẫm chân cô một cái, cô mới như bừng tỉnh trả lời: “À, không phải.”

Hộp com này sáng nay Diệp Minh Hy đưa tận tay cô, trong lúc cô vẫn đang dây dưa không rõ với Chu Công*.

*Trung Quốc có cách nói “đi gặp Chu Công”, ý chỉ việc đi ngủ.

Mạc Lâm vẫn chưa đáp lời, Lục Hữu Lương ngồi cạnh đã ngạc nhiên kêu lên: “Cô sống một mình, không phải cô làm thì ai làm chứ?! Chẳng lẽ trong nhà cô có nàng tiên ốc xuất hiện?”

Chung Mạn bực bội liếc anh một cái, “Là em họ tôi đấy, gần đây nó tới thành phố học, tạm thời sống ở nhà tôi.”

“Sao tôi chưa từng gặp?” Lục Hữu Lương cảm rầm một câu, lại hỏi. “Em họ cô bao nhiêu tuổi rồi?”

“Sao anh lại phải gặp qua chứ, tôi và anh thân quen lắm sao?” Cô tròn mắt lờm Lục Hữu Lương một cái, lại gấp một miếng thịt vịt vị mật ong lên ăn, rồi mới thông thả nói: “Nó 15 tuổi.”

“Nhỏ vậy sao?” Lục Hữu Lương không tin nổi, ngạc nhiên thốt lên. Để chứng thực độ chính xác của câu nói này, anh gấp một miếng thịt vịt bỏ vào miệng nhanh như chớp, nhai hai miếng rồi lắc lắc đầu. “Không thể nào, đừng nói 15 tuổi, đến tôi cũng không nấu được ngon như thế, cô mau nói hộp com này mua ở đâu về vậy?”

Cô dịch hộp com về bên cạnh, tính kéo xa khoảng cách với Lục Hữu Lương. “Đừng nói 15, trình nấu nướng kém cỏi của anh đến 80 tuổi cũng không nấu nổi đâu.”

Lúc này Mạc Lâm nói xen vào: “Em họ cô chính là đứa bé lần trước tôi gặp sao?”

“Đúng vậy.”

“Vậy thì tôi cũng không tin như Hữu Lương rồi, đứa bé đó cùng lắm là được 10 tuổi, bảo 15 tuổi thì quá rồi đấy, càng không nói tới chuyện nấu được món ăn đủ sắc hương vị.”

“Trông không giống, nhưng nó 15 tuổi thật mà.” Cô ăn hai miếng cơm, nói tiếp: “Tôi cũng thấy lạ là vì sao nó không lớn được, nếu tôi cũng không già đi như nó thì tốt quá.” Lời vừa nói xong, hai người đàn ông liếc nhìn nhau một cái, cùng lắc đầu cười khổ, Chung Mạn lập tức kháng nghị: “Tôi cũng chỉ nói thế thôi, hai người có cần như vậy không?” Cô nói xong còn hung hăng đẩy Lục Hữu Lương một cái, Lục công tử liền phối hợp làm ra vẻ mong manh yếu đuối ngã về phía sau. Ba người cùng cười, bầu không khí thoải mái lên, cả vai cứng đờ của Chung Mạn cũng được thả lỏng.

Lục Hữu Lương lại diễn trò một hồi mới ngồi thẳng lưng, nói:

“Tiểu Mạn, có thời gian thì dẫn em họ tới cho tôi xem mặt đi chứ?”

“Anh nghĩ tôi là tú bà à?” Chung Mạn nói xong thì lườm anh một cái. “Huống chi đại mỹ nhân như tôi ngày nào cũng lượn qua lượn lại trước mặt anh, cũng đâu thấy anh ngắm thêm một cái, bây giờ tới góp vui gì chứ?”

“Sếp Mạc anh nghe xem, đây là ghen tị rành rành ra đấy.” Anh nói xong thì buông thõng tay, ba người lại cười một trận.

Lúc này đồ ăn của Mạc Lâm cũng đã tới, anh tới cửa phòng làm việc nhận, hai kẻ đóng vai hề trong phòng liền thu lại vẻ vui cười. Lục Hữu Lương đề thấp giọng hỏi Chung Mạn: “Đã nói cô có khó khăn thì cứ báo với tôi, sao hỏi cô mấy lần mà chẳng hó hê lời nào?”

“Tôi đâu có khó khăn gì đâu.” Cô trả lời điềm nhiên như không.

“Còn nói không, hồi trước hơn nửa tiền lương đều mang đi cống cho căn hộ cô đã nghèo sắp chết rồi, giờ còn nuôi thêm một người, tí tiền đấy sao mà đủ sống?”

“Họ hàng của em họ tôi có trả tiền chăm sóc mà, tôi không nuôi không con trai cho người ta đâu nhé.” Tuy hai ngàn tệ đã được thỏa thuận rõ cứ bị cắt xén suốt, thậm chí dạo này còn mất tăm, nhưng ngoài học phí ra thì Diệp Minh Hy gần như không có khoản chi nào khác, cô tiết kiệm một chút thì vẫn ứng phó được.

“Thật sao?” Lục Hữu Lương cũng đâu phải mới quen Chung Mạn ngày đầu, “Cô đừng có chịu thiệt mà không nói đấy, thói đời này chịu thiệt chính là lợi dụng, là để kẻ khác lợi dụng!”

“Biết rồi.” Cô thấy Mạc Lâm cầm theo hộp cơm bước trở về, liền liếc Lục Hữu Lương một cái, Lục công tử cũng biết điều ngậm miệng lại, thay đổi nhò nhò này đều rơi vào trong mắt Mạc Lâm, anh lại chỉ cười hỏi: “Nhà hàng này tốt thật đấy, bảo là trong thời gian khai trương có tặng đồ uống, ở đây có thừa hai ly, hai người muốn không?”

Trên thế giới này đâu có chuyện mua một hộp cơm lại còn tặng thừa thêm hai ly đồ uống, lại còn vừa khéo là hai ly? Hai người không vạch trần, đều nói: “Có chứ, là đồ uống gì vậy?”

“Cà phê socola và cà phê Lam Sơn, hai người thích ly nào?”

“Cứ đưa tôi là được.” Lục Hữu Lương nhận lấy hai ly đồ uống, cũng chẳng hỏi Chung Mạn, đưa thẳng một ly trong số đó cho cô, còn mình thì uống ly còn lại, Mạc Lâm thấy thế thì tò mò hỏi: “Không cần chia rõ mùi vị sao?”

“Đâu cần chia, tóm lại có socola thì cứ quăng cho cô ấy là được, đúng không nào?” Lục Hữu Lương tự tin hỏi, ai ngờ Chung Mạn đập lại anh: “Anh có biết hôm nay tự dung tôi muốn uống Lam Sơn hay không đâu.” Lục công tử nghe xong định đổi với cô, cô lại ôm ly cà phê tránh đi, khiến hai người đàn ông cười ha ha.

“Chỉ biết bắt nạt tôi thôi.” Cô đã Lục công tử một cái, hai người đánh qua đá lại, người ngoài nhìn thấy có vẻ vô cùng thân thiết, nhưng Mạc Lâm lại để ý thấy tuy hai người tiếp xúc tứ chi nhiều, nhưng lại chỉ giới hạn ở những vị trí bình thường như đỉnh đầu, tay, vai, không giống kiểu sờ eo chạm má giữa người yêu với nhau, ba phần vui đùa bảy phần mờ ám.

Chẳng phải họ là người yêu sao? Tại anh ở đây nên thấy ngại, tại mọi người lại hiểu lầm điều gì đó, hay tại vì... Ánh mắt của Mạc Lâm rơi trên người Lục Hữu Lương.

“Cô nàng bạo lực, sếp Mạc anh nhìn xem, vẫn chưa dùng tay này!” Lục Hữu Lương vừa chống lại sự tấn công của Chung Mạn, vừa kêu to.

“Hừ, tạm thời bỏ qua cho anh.” Chung Mạn hậm hực thu tay lại, cầm đũa lên tiếp tục ăn cơm, tai nghe thấy Mạc Lâm nói:

“Tình cảm của hai người tốt thật đấy.”

Chung Mạn ngẩng đầu cười cười coi như trả lời, Lục Hữu Lương cũng chỉ cười, rõ ràng hai người đều không muốn nói nhiều, thái độ này càng khiến Mạc Lâm nghi ngờ. Chung Mạn có thực lực người khác không biết, Lục Hữu Lương thẳng tiến không chịu không khai tình cảm, nhưng ai cũng biết có mập mờ... Lẽ nào Lục Hữu Lương tạo ra ảo giác tình yêu cho Chung Mạn, khiến cô tình nguyện bán mạng thay anh ta?

Đàn ông lợi dụng khát khao dành cho tình yêu của phụ nữ để thăng tiến... Chuyện này không phải là không có khả năng.

Nếu anh thắng thần một chút, có lẽ sẽ tìm một cơ hội để nhắc nhở Chung Mạn, nhưng thật ra tình huống như này người ngoài không có quyền xen vào, dù sao cũng là một người muốn đánh một muốn chịu, chỉ là không được hợp đạo đức cho lắm thôi. Huống chi giờ chưa xảy ra rắc rối, Chung Mạn lại tách ra từ nhóm của Lục Hữu Lương, anh không tìm được lý do để nhúng tay vào.

Mạc Lâm gần như chẳng cân nhắc đã đưa ra quyết định: Để Chung Mạn tự tình từ giấc mơ màu hoa hồng đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Shota* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Chương 25: Bạn học

Tâm Lan, em cũng đừng giấu chị nữa, rốt cuộc mấy bạn đó là ai?

Dịch: Apny618

Tít tít tít... Tít tít tít...

Tiếng chuông báo thức quen thuộc mà đáng ghét lại vang lên rồi dừng lại mấy lần, cuối cùng Chung Mạn cũng thấy cần rút lưng tâm, nhắm mắt sờ soạng chiếc bàn nhỏ bên cạnh một hồi lâu, kéo đồng hồ báo thức tới trước mặt, đôi mắt ngái ngủ vừa nhìn vào liền sợ tới tỉnh ngủ!

“Giờ cơ? Chín rưỡi?!” Cô vội vàng ngồi dậy, quăng đồng hồ lên giường, lao tới trước tủ quần áo túm lấy bộ đồ mình định mặc rồi xông ra khỏi phòng, chạy vào nhà tắm. Đang định đóng cửa, dư ảnh trong đầu cho cô biết mình nhìn thấy người lạ ra không nên xuất hiện.

“Nhóc con, sao em vẫn ở nhà?” Cô thò đầu ra quát hỏi Diệp Minh Hy đang ung dung uống nước ngọt trong phòng.

Diệp Minh Hy đáp: “Chủ nhật.”

“Thế sao đồng hồ của chị lại kêu?” Cô cầu nhàu, cầm quần áo đi ra khỏi nhà tắm, đột nhiên lại dừng bước. “Đội đã, chị nhớ ra rồi, hôm nay là ngày hội phụ huynh của em!”

Diệp Minh Hy gật đầu phối hợp, Chung Mạn nghi ngờ hỏi: “Chị nhớ là hình như 10 giờ bắt đầu.”

Đưa bé ngoan lại gật đầu.

“Chết toi rồi! Sao em không gọi chị dậy? Quả này kiểu gì cũng tới muộn!” Chung Mạn đóng cửa cái rầm, vội vàng rửa mặt chải đầu, Diệp Minh Hy ở phòng khách vẫn cứ ung dung uống nước ngọt.

Chưa tới 5 phút, Chung Mạn lột xác tung cửa ra ngoài, lao qua kéo Diệp Minh Hy chuẩn bị xuất phát, lại phát hiện cậu không chịu đi.

“Sao vậy? Còn không đi nữa là muộn thật đấy.” Cô nhíu mày nói với cậu.

“Bữa sáng.” Cậu nói xong thì ngồi lại vào ghế, trước mặt là hai phần bữa sáng đã được làm xong.

“Hôm nay không còn thời gian, về rồi hẵng ăn được không?” Cô ngọt nhạt dỗ dành, đáng tiếc Diệp Minh Hy vẫn chẳng thèm ngó ngang, Chung Mạn đành thay đổi chiến lược thành trách móc, “Diệp, Minh, Hy!”

Thằng bé chết tiệt dùng hành động tỏ ý ngoài bữa sáng ra thì mềm rắn gì mình cũng không ăn.

“Em còn bú bình nữa là chị giận thật đấy.” Chung Mạn hí mắt cảnh cáo. Diệp Minh Hy nhìn cô, cúi đầu một lúc lâu, nhẹ nhàng nói: “Bữa sáng này tôi làm lâu lắm đấy...”

Chung Mạn nghe xong, lửa giận tan mất ba phần, đang chần chừ xem có nên đi không, Diệp Minh Hy lại xuất chiêu: “Tôi không muốn chị bị đau dạ dày nữa...”

Lửa giận vù một tiếng biến mất hoàn toàn, một giây trước Chung Mạn còn bùng bùng lửa giận, giờ ôm cậu lên thom, dịu dàng nói: “Chị biết em tốt với chị, nhưng ngày hội phụ huynh rất quan trọng đối với em... Hay là chúng ta dừng lại ăn trên xe nhé?”

Diệp Minh Hy nghĩ ngợi, sau khi miễn cưỡng gật đầu liền chạy đi chuẩn bị hộp đựng thức ăn, cho bữa sáng vào cốp xe, xong rồi mới trở lại trước mặt Chung Mạn.

“Ngoan quá, chị nghĩ chắc thầy cô cũng khen đứa bé ngoan như em không ngớt lời đấy.” Cô cười nói, dặt bàn tay để không của cậu, cùng đi đến bến xe buýt.

Nhưng sau khi gặp giáo viên, Chung Mạn không những hất tay cậu ra, mặt còn đen hơn cả nồi gang. “Trốn tiết, không làm bài tập, bài thi viết thì ăn trộm, không trả lời câu hỏi của giáo viên... Diệp Minh Hy, chị muốn nghe lời giải thích của em”

Rõ ràng là Diệp Minh Hy không ngờ Chung Mạn sẽ tức giận như vậy, cậu im như thóc, hoàn toàn không biết nên trả lời như nào.

“Chị tốn mất một ngàn sáu trăm tám mươi hai tệ năm hào bốn xu cho em đi học hay là để lãng phí thời gian?” Chung Mạn thật sự rất tức giận. Trẻ con không cần đi làm không cần làm việc, bốn phận duy nhất chính là học tập tốt. Nếu bảo là khả năng không đủ, thật sự không học nổi thì thôi, nhưng bây giờ là trốn tiết với không làm bài tập đấy! Mất công cô tưởng hành động quan tâm đạo này của Diệp Minh Hy là hiểu chuyện rồi, thông suốt rồi. Bây giờ nghĩ lại, rõ ràng là sợ cô nổi khùng vào ngày hội phụ huynh nên dùng chiêu với cô trước, tính làm cô lung lạc!

Không học hành cho đàng hoàng, thế mà lại vất óc vì mấy chuyện này!

Chung Mạn cô có lười biếng, có không tập trung đấy, nhưng việc nên làm thì trước giờ chưa từng làm thiếu. Như chuyện học hành này, cô không thi được hạng nhất, nhưng trước giờ thành tích luôn ở top trên, đồ được vào trường đại học không tệ, tìm được một công việc không tồi. Với tố chất như cô mà cũng làm được, đứa bé xinh xắn như Diệp Minh Hy càng không thể không làm nổi!

“Em nói đi, em ở trường làm những cái gì?!”

Con tức của cô khó nén, nhưng trên mặt Diệp Minh Hy lại không hề có ý ăm năn, lại còn đầy ngơ ngác. Cô chợt nghĩ, lẽ nào là vấn đề ở cô? Hàng ngày cô tan làm về nhà liền lên mạng với ngủ luôn, trước giờ chưa từng quan tâm bài vở của Minh Hy, đến cả cơm cũng chưa nấu cho cậu được mấy bữa... Lẽ nào do sơ xuất của bản thân nên cậu bé lâm đường lạc lối?

Chung Mạn càng nghĩ càng chột dạ, không dám trách hỏi Diệp Minh Hy nữa, chỉ sợ cậu mắng ngược lại mình. Diệp Minh Hy thấy con giận của Chung Mạn bỗng dịu xuống, bèn ngẩng đầu nghi hoặc, giật mình thấy vẻ mặt cô là lạ. Đường như cậu đã từng thấy vẻ phiền não và đau khổ nơi trán cô, giống như ngày hôm đó, khi cô cầm mớ tài liệu dày cộp, nói sẽ lưu cậu tới một nơi xa xôi. Lúc này cậu mặc kệ tất cả, nhào qua ôm chặt lấy eo cô, đôi vai run nhẹ, nói: “Tôi sẽ ngoan, tôi sẽ ngoan mà...”

“Không sao, em đừng quỳnh thế.” Chung Mạn biết mình làm cậu sợ rồi, trong lòng lại răn đe bản thân sau này phải cẩn thận, nhẹ nhàng dỗ dành cậu: “Chị biết em ngoan mà, thả tay trước đã, nha?”

Diệp Minh Hy không thả tay ra ngay, nhìn cô để xác định an toàn trước rồi mới không cam lòng buông ra. Chung Mạn điều chỉnh lại sắc mặt, đang định mở miệng thì đằng sau Diệp Minh Hy xuất hiện một người, nói với Diệp Minh Hy: “Minh Hy, tiết mục biểu diễn của ngày hội phụ huynh sắp diễn tập lần cuối rồi, sao cậu vẫn ở đây?”

Chung Mạn thấy đó là một cô bé trông giống như búp bê, làn da trắng sáng giống như khê cào thôi là xước, cô liền có hảo cảm, nói với Diệp Minh Hy: “Cảm ơn bạn này nhé, Minh Hy sắp biểu diễn sao?”

Diệp Minh Hy gật gật đầu, nhưng không có ý rời đi. Chung Mạn xoa xoa đầu cậu, nói: “Em đừng lo lắng linh tinh nữa, đi mau đi.”

Cậu nghe lời đi mất, cô bé chạy tới nhắc nhở chưa rời đi mà ở lại nói với Chung Mạn: “Em chào chị, em là Tần Tâm Lan lớp 11, là tiền bối của Diệp Minh Hy.”

“Chào Tâm Lan, ngày thường Minh Hy được em quan tâm rồi...”

“Phải rồi, bạn ấy đúng là thường xuyên ‘quan tâm’ Minh Hy.” Người đứng chạm tới Tần Tâm Lan như này, ngoài Trương Dững ra thì không còn người thứ hai.

“Trương Dững, bác trai đâu? Lâu rồi chưa gặp bác ấy, tôi có nhiều chuyện muốn nói với bác ấy lắm.” Tần Tâm Lan ngấm uy hiếp Trương Dững, nhưng hần lười biếng vờn vai một cái, cả lờ phất phơ nói: “Đi đi, ba tôi vừa đi, nói là phải theo dõi một vụ phanh thây, có cần giữ cho cậu vị trí khách quý không?”

Trương Dững vừa nói xong, đàn em bên cạnh cười to, vẻ mặt của Tần Tâm Lan hơi cứng lại, nhưng thấy Chung Mạn có vẻ không biết sự thô tục của Trương Dững, liền nhớ tới mục đích của mình, khéo léo nói với Chung Mạn: “Chị ơi, chị chưa được thấy lớp học của Minh Hy đúng không? Thư viện và sân vận động của trường cũng đặc biệt lắm đấy, dù sao phần biểu diễn của học sinh vẫn chưa bắt đầu, hay là em dẫn chị đi tham quan nhé?”

“Không làm phiền em chứ?” Chung Mạn thấy hơi bất ngờ.

“Không đâu chị, em là hội trưởng hội học sinh của trường, có thể giúp phụ huynh tăng thêm hiểu biết về nhà trường là vinh hạnh của em” Tần Tâm Lan khoe chức của mình ra, nhưng ở đây trừ Chung Mạn ra thì ai cũng biết, phần đa học sinh đều có lai lịch không vừa, cần bản không thêm cái tổ chức nhỏ nhỏ không có thực quyền như hội học sinh, hội trưởng thì chỉ là cái danh hão thôi, lúc Tần Tâm Lan tự tiến cử muốn làm hội trưởng, đến Trương Dững cũng chẳng thêm phản đối.

“Đây là lối đi nối liền giảng đường và hội trường, thứ hai hàng tuần học sinh toàn trường đều phải tới hội trường họp hàng tuần*.” Tần Tâm Lan đưa Chung Mạn đi dạo ở vườn trường, giới thiệu xong vài địa điểm, lúc này mới giả vờ vô ý hỏi Chung Mạn: “Hiếm thấy có chị gái tới ngày hội phụ huynh lắm, bác trai bác gái bận công việc không có thời gian sao chị?”

*Khá giống với chào cờ vào thứ hai ở Việt Nam. Học sinh đến nghe tổng kết tình hình của tuần trước và phổ biến kế hoạch tuần tiếp theo.

“Ừ, giờ chỉ có chị với nó ở thành phố thôi.”

“Bác trai bác gái cũng được yên tâm nhì.”

“Chắc vậy đây, thấy chị chưa đánh mất chính mình, bên giao thêm một nhiệm vụ khó nhằn cho chị.” Chung Mạn không có ý định tiết lộ quá nhiều với một người lạ, cô nói đùa để lấp liếm.

“Chị nói chuyện thú vị thật đấy, đúng là không giống với tính cách hướng nội của Minh Hy.” Tần Tâm Lan hồn nhiên nói.

Chung Mạn nghe thấy lời này của Tần Tâm Lan thì có chút không vui, nhưng thấy vẻ mặt ngây thơ trong sáng của cô bé, lòng thầm mừng mình quá nhạy cảm, bèn nói: “Đúng là không giống, nó ưa nhìn như thế còn chị xấu như này, chị ghen tị tới mức muốn một đao kết liễu nó từ lâu rồi.” Nói xong hai người đều cười rộ.

Im lặng một hồi, Tần Tâm Lan dần đo mở miệng: “Chắc chị có nghe cô giáo kể tình hình gần đây của Minh Hy... Đừng trách em nhiều chuyện, thật ra tố chất của Minh Hy rất tốt, chỉ là dạo này hay chơi chung với người khác, thế nên mới trốn tiết, không làm bài tập. Em từng khuyên cậu ấy rồi, đáng tiếc là không có hiệu quả.”

“Ý em là nó chơi với bạn xấu?” Chung Mạn nhún mày, chuyện này cô chưa hề nghĩ tới. “Mấy đứa đó là loại người gì vậy?”

“Thật ra mấy bạn ấy cũng không có ý dạy hư cậu ấy đâu, nhưng đang học sinh mà, ai mà không ham chơi chứ, cứ chơi suốt quên làm bài tập cũng là bình thường.” Tần Tâm Lan có ý thanh minh cho những người khác, vào đến tai Chung Mạn lại càng thêm chối tai.

“Tâm Lan, em cũng đừng giấu chị nữa, rốt cuộc mấy bạn đó là ai?”

“Chuyện này...” Không chống đỡ được sự chất vấn của Chung Mạn, Tần Tâm Lan 'cuối cùng' cũng khai ra. “Một trong số đó chính là Trương Dũng chị vừa mới gặp đây.”

“Cậu con trai đó sao?” Chung Mạn hồi tưởng lại, Trương Dũng nói năng đầy vẻ lưu manh, bên cạnh còn có hai tên đàn em, thích chơi bời thích sinh sự cũng là hiển nhiên, nếu Diệp Minh Hy cũng chơi cùng tên đó, gần như có thể khẳng định rằng sẽ học hư.

“Chị không cần lo quá đâu, cũng không cần nói với Diệp Minh Hy, em nghĩ một thời gian nữa cậu ấy sẽ nghĩ thông, rồi lại chăm chỉ học hành thôi mà.”

“Ừ.” Chung Mạn đáp lại một tiếng, tự mình nghĩ xem nên xử lý như nào.

Thứ Tần Tâm Lan muốn chính là hiệu quả này. Dạo này trong trường yên bình quá, không biết tại sao Trương Dũng lại không bắt nạt Diệp Minh Hy nữa, chuyện này vô cùng bất lợi với kế hoạch của cô, đó là nhờ vào hoàn cảnh của Diệp Minh Hy để lôi kéo sự ủng hộ của toàn trường.

Cô từng cho người sang bên Trương Dũng châm ngòi thổi gió, nhưng chẳng hiểu sao kiểu gì Trương Dũng cũng không chịu hành động, kiểu gì cũng nhịn xuống được. Còn về Diệp Minh Hy, đúng là một con cáo, cứng đầu nói mãi không lọt vào tai.

Tuy không gây xích mích cho hai người này được, nhưng cô để ý thấy Diệp Minh Hy đối xử với Chung Mạn không giống với người khác, vâng lời răm rắp, nếu Chung Mạn gây áp lực, có lẽ sẽ phá vỡ được bầu không khí yên bình này, kế hoạch của mình sẽ thực hiện được.

Thấy Chung Mạn có vẻ đã rơi vào tròng, Tần Tâm Lan không theo cô từng bước một nữa, sau khi lượn hai vòng quanh vườn hoa thì dẫn cô tới hội trường xem biểu diễn.

Sau đó, im lặng chờ đợi giông tố xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Shota* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Chương 26: Bài tập

Tại sao cậu lại không hề chú ý đến tình hình của cô?

Dịch: Apry618

Màn biểu diễn của học sinh hôm nay được thực hiện nhằm thỏa mãn sự kì vọng của phụ huynh với con cái, để tất cả các phụ huynh có thể thấy con mình tỏa sáng trên sân khấu. Nếu ghi hình lại phần biểu diễn, về nhà càng có cái đề mà khoe khoang trước mặt họ hàng và bạn bè, còn tiện dịp quảng bá hình ảnh trường trung học Hoàng Văn, có lợi cho việc tuyển sinh của nhà trường sau này, coi như một mũi tên trúng hai đích.

Chung Mạn ngồi ở vị trí dành cho phụ huynh. Màn biểu diễn vẫn chưa bắt đầu, bệnh nghề nghiệp khiến cô đánh giá trang phục của những phụ huynh ngồi xung quanh. Người ngồi đằng trước mặc nhãn hiệu bán lẻ nổi tiếng động tí là lên đến tiền vạn, bên phải là trang phục nằm trong bộ sưu tập mới của nhãn hiệu đồ da nổi tiếng, bên trái cũng không kém cạnh, là sản phẩm của nhãn hiệu Golf chất lượng cao nào đó... Cô bắt gặp sờ hàng mẫu của công ty đang mặc trên người, ừm, đẳng nào cũng chỉ được như này thôi.

Không phải đợi lâu, người dẫn chương trình bước ra từ sau cánh gà, nói: “Kính các vị phụ huynh phải chờ lâu rồi, bây giờ ban A của khối cấp 2 sẽ ra sân khấu, tiết mục được biểu diễn chính là Romeo và Juliet...”

Bức màn được vén lên, một lớp học sinh ăn mặc theo phong cách châu Âu bắt đầu diễn kịch, Chung Mạn xem thấy chẳng thú vị gì cả, mấy phụ huynh lại cầm máy quay hết lia trái lại lia phải, phải ghi lại mọi góc độ của con mình. Kinh khủng nhất là tận mấy chiếc máy quay chuyên nghiệp hoạt động cùng một lúc, có vài phụ huynh ở cạnh chỉ chỉ trỏ trỏ, rõ ràng là mỗi riêng đoàn quay phim tới quay, hành động thật khiến người khác lú lút!

Cô nhìn lại thiết bị bản thân mang bên mình chỉ có điện thoại di động, chức năng chụp ảnh thì có, nhưng quay video thì không ổn... Quả thật hơi có lỗi với Minh Hy. Nhưng cũng hết cách rồi. Cô chỉnh lại cài đặt của điện thoại, đợi phần biểu diễn của Diệp Minh Hy.

Cuối cùng, bức màn được vén lên trong sự mong đợi. Đó cũng là kịch nói, câu chuyện cổ tích kinh điển “Nàng tiên cá”! Chung Mạn vươn dài cổ tìm kiếm bóng dáng Diệp Minh Hy khắp tứ phía, tất nhiên cậu sẽ không mặc trang phục tiên cá đầy vảy, cũng không phải chàng hoàng tử đẹp trai cao lớn, cũng không phải mụ phù thủy độc ác, càng không phải nàng công chúa ông ẹo của nước láng giềng... Thậm chí còn không phải là quân lính bảo vệ thành hay binh tôm tướng tép dưới nước. Không phải đến cả màn biểu diễn của lớp mình mà cậu cũng không tham gia đấy chứ? Nhưng rõ ràng là cậu được gọi đi diễn tập mà.

Chẳng lẽ cô nhìn không đủ kĩ? Chung Mạn mở to mắt rà quét thêm một lượt, thật sự không có.

Đợi mãi đợi mãi, tới khi chào khán giả vẫn không thấy dáng người nhỏ bé kia, rốt cuộc là ở đâu vậy? Lẽ nào xảy ra chuyện ngoài ý muốn? Hay là bị những bạn bài xích cậu kéo tới chỗ tối đánh đập nên không xuất hiện?

Tầm màn che từ từ thả xuống, Chung Mạn đứng dậy bắt đầu kiểm người, lúc này trên sân khấu có một cô bé vén tấm màn bước ra, cầm mic nói. Cái tên được nhắc tới trong đó khiến Chung Mạn dừng bước lại: “Chào mọi người, cháu là Lý Linh, giám chế của vở kịch này. Rất cảm ơn sự ủng hộ của mọi người, cháu cũng hi vọng nhân cơ hội này cảm ơn sự đóng góp của mỗi thành viên trong lớp, đặc biệt là đạo diễn của chúng cháu: Diệp Minh Hy.”

Chung Mạn lập tức nhìn vào một góc của sân khấu theo sự chỉ dẫn của ánh đèn, quả nhiên dáng người nhỏ bé quen thuộc đang ở đó.

“Việc phải phụ trách cho một vở kịch đúng là rất nhiều, nếu không có cậu ấy xử lý gọn gàng tất cả những việc vụn vặt, cháu nghĩ hôm nay các bác sẽ không được xem vở kịch này đâu ạ.” Lúc Lý Linh nói chuyện, Diệp Minh Hy được rất nhiều bạn vây quanh đi tới trước sân khấu, tuy động tác có vẻ cứng nhắc, nhưng vẫn giữ nụ cười gắt đầu với mọi người.

Chung Mạn thấy cảnh này, hốc mắt bỗng nóng lên. Đứa trẻ không lâu trước còn như con chim non sợ cảnh cong ấy, dáng người bé nhỏ từng trải đầy vết thương ấy, bỗng trưởng thành sau một đêm. Cô có thể tưởng tượng ra, cậu đã cố gắng nhiều như thế nào mới có thể khắc phục chứng ngại tâm lý, rồi phải bỏ ra bao nhiêu thời gian mới có thể hòa nhập với tập thể này, thậm chí còn nhận được sự yêu mến.

Kệ vụ trên lớp với bài tập của cậu đi, kệ đám bạn xấu đi! Có lấy trăm nghìn cái đứng đầu cả nước ra đòi, cô thà để Diệp Minh Hy nhận một triệu điểm 0, rồi sử dụng tất cả thời gian vào những cái đáng làm, cuối cùng có thể thẳng lưng, tràn đầy tự tin đứng trước mặt tất cả mọi người.

Cô lập tức lấy điện thoại ra, tách, ghi lại thời khắc xúc động lòng người này.

Diệp Minh Hy đứng trên khấu đã nhìn thấy Chung Mạn, trong lòng hơi lo chuyện cô vẫn đang tức giận vì thành tích và hạnh kiểm của cậu. Tới khi xuống sân khấu, bước tới gần Chung Mạn, lại thấy cô tươi cười vui vẻ, không hề thấy chút tức giận và buồn bã nào. Cậu không nắm chắc tâm trạng cô, về tự tin trên sân khấu biến mất sạch sẽ. Cậu rụt rè lặng lẽ kéo góc áo cô, cô lại quay lại nắm tay cậu, ôn hòa nói:

“Vở kịch này rất hay, đáng tiếc là hôm nay không mang máy chụp ảnh. Sao em không nói với chị là mình làm đạo diễn vậy?”

“Chưa nghĩ ra.” Thật ra là vì cô đi làm về muộn quá, chưa có cơ hội nói.

“Lần sau nhất định phải nói với chị, có phải cướp chị cũng sẽ cướp về một chiếc máy quay.” Cô cười, thấy bạn cùng lớp cậu tụ tập lại một chỗ, bản thân Diệp Minh Hy lại ở đây, bèn thả tay cậu ra, nói: “Em vẫn nên đi làm hết việc còn lại trước đi, chị ở đây đợi em.”

Thấy tâm trạng của Chung Mạn có vẻ đã tốt lên thật, Diệp Minh Hy gật đầu chạy về chỗ lớp mình, nhưng thỉnh thoảng vẫn quay đầu lại xác định Chung Mạn vẫn còn ở đó không. Lần nào Chung Mạn cũng dùng nụ cười để đáp lại cậu.

“Minh Hy, cậu với chị tình cảm không tệ nhì.” Lý Linh thấy hành động giữa cậu và Chung Mạn, bèn nói.

Diệp Minh Hy gật mạnh đầu, tay nhanh chóng xử lý nhiều việc khác nhau, tranh thủ hoàn thành nhanh nhất có thể để về nhà cùng Chung Mạn.

Lý Linh cũng không phải người kém tinh ý, sau khi để cậu làm xong việc quan trọng nhất bèn ôm lấy mấy thứ khác, xua xua tay với cậu: “Chị cậu đang ở đằng kia đợi kìa, không thể để chị ấy đợi lâu được, đi đi, chỗ này tớ làm cho.” Diệp Minh Hy thấy không ổn, Lý Linh lại nói: “Đi mau, đừng có ở đây chốc chốc lại quay đầu làm cản trở.”

Lúc này Diệp Minh Hy cũng không nói gì thêm, cười cảm ơn với Lý Linh rồi đi tới bên Chung Mạn, nắm tay cô trở về nhà. Trên đường nghe cô hỏi câu được câu chăng, bên môi cậu là nụ cười đáp lại đủ loại câu hỏi của cô, để từng thứ thuộc về bản thân hòa vào trong suy nghĩ của cô.

***

Về đến nhà, Chung Mạn thả tay cậu ra, vùi đầu vào dọn đồ đạc trong một ngăn tủ, hình như muốn dọn ra một chỗ trống. Diệp Minh Hy định giúp đỡ, nhưng bị cô xua đi ngồi trên sô pha. Cậu thấp thỏm không yên chờ đợi. Lúc lâu sau, Chung Mạn cuối cùng cũng dọn ra được một chỗ trống. Cô vào phòng bếp uống một cốc nước, sau đó chuyển một chiếc ghế tới trước mặt Diệp Minh Hy, ngồi đối mặt với cậu.

Bình thường Chung Mạn đều ngồi cạnh cậu, hoặc là cuộn tròn trên sô pha tám chuyện cùng cậu. Chỉ có lần trước, khi đưa thông tin về trường khác ở thành phố cho cậu, cô mới ngồi mặt đối mặt với cậu. Giờ cảnh tượng quen thuộc này khiến nỗi sợ hãi dâng lên từ tận đáy lòng, cậu ngồi thẳng người đợi phán quyết.

“Đừng lo, chị không tính làm gì em đâu.” Cậu đã biết tình hình nghiêm trọng rồi, cô cũng không tạo thêm áp lực cho cậu nữa. “Thành tích của em đúng là khiến chị rất lo lắng, nhưng chị biết mình có nửa phần trách nhiệm, chị nên quan tâm nhiều đến việc học của em, chứ không phải ngày nào về nhà cũng nằm xuổng ngủ.”

“Không, chị không sai.” Trước kia chẳng hề có ai quan tâm đến thành tích cậu, cho dù cậu có đi học hay không, có làm bài tập hay không, thậm chí thi kém như nào, cũng không có ai nói lấy một câu. Nếu không phải hôm nay Chung Mạn có phản ứng như thế, cậu không hề biết thành tích quan trọng như vậy.

“Chị biết em ngoan mà.” Cô không kiềm được giờ tay xoa xoa đầu cậu, “Thấy chỗ trống chị vừa dọn ra chứ? Sau này bài tập của em cứ đặt vào đó, chị sẽ xem giúp em, hiểu chưa nào?” Thấy cậu gật đầu, cô lại nói: “Thường thì bài tập của em phải nộp khi nào?”

“Thứ sáu.”

“Vậy trước ngày thứ sáu chị sẽ xem hết. À đúng rồi, sau này em không cần nấu cơm nữa đâu, tránh lỡ dở bài tập của em.”

Vốn tưởng cậu cũng sẽ gật đầu, ai ngờ cậu lại lắc đầu, hơn nữa còn rất kiên quyết.

“Sao vậy? Em thích nấu nướng vậy sao?” Lẽ nào thằng bé quyết chí trở thành người đàn ông tốt kiểu mới?

Cậu lập tức gật đầu như bấm hành.

“Vậy cũng được.” Chung Mạn nhún nhún vai, “Nhưng đừng dậy sớm làm bữa sáng nữa. Tối hôm trước em làm xong cho vào tủ lạnh, sáng ra chị cho vào lò quay lại là được, nếu không em ngủ không đủ giấc sẽ ảnh hưởng đến học tập.”

Lại gật đầu.

“Nói trước nhé, nếu thành tích của em vẫn không tốt, chị sẽ không cho em nấu cơm nữa đâu.”

Tiếp tục gật đầu.

“Bây giờ đi lấy hết bài tập ra đi, chị xem luôn bài ngày mai em phải nộp.”

Diệp Minh Hy nghe lời lấy bài tập, sau đó ngoan ngoãn ngồi lại trên sô pha, tiếp tục chờ đợi phán quyết. Chung Mạn thấy vẻ ủ rũ này của cậu, không khỏi bật cười: “Sao vậy, tưởng chị sẽ mắng em tiếp sao?”

Đôi mắt long lanh của cậu giương lên, không nói gì.

“Đừng nhìn chị như vậy.” Cô giờ hai tay lên làm động tác đầu hàng. “Bây giờ chị chỉ muốn nói một câu thôi.”

Về đáng thương tội nghiệp càng đáng thương hơn.

“Đó chính là...” Chung Mạn hắng giọng. “Chị đói rồi.”

Diệp Minh Hy vừa nghe xong, chân liền chạm đất, lúc vào phòng bếp còn không yên tâm quay lại nhìn Chung Mạn một cái, nhưng thấy cô đã cầm vở bài tập của mình cuộn người trên sô pha, trên mặt không có chút tức giận nào, lúc này mới yên tâm bắt đầu lo liệu bữa tối.

Ở phòng kia Diệp Minh Hy đang bận rộn, phòng bên này Chung Mạn cũng không rảnh rang. Với người học ban xã hội như cô, vừa động vào toán lý hóa là hết thuốc chữa. Cô nhìn chỗ đáp án môn toán như đúng mà lại sai kia, đúng là phiền phức chết đi được. Chung Mạn ngồi bật dậy ngồi trước máy tính, gạt hết mấy đồ linh tinh ra, tập trung tinh thần làm nhà toán học.

“Ăn cơm thôi.”

Chung Mạn ngẩng đầu lên từ biển số mệnh mông, một lúc lâu mới định thần lại, cùng Diệp Minh Hy ăn cơm tối xong lại tiếp tục vùi đầu vào nghiên cứu. Tình huống này vô cùng giống với việc Chung Mạn chìm đắm vào internet, Diệp Minh Hy đã sớm quen nên không làm phiền cô, rửa bát xong thì đi tắm rồi về phòng ngủ.

Mấy ngày liên tiếp sau đó, hai người cũng chẳng nói chuyện được mấy. Mỗi tối đều 11 giờ hơn Chung Mạn mới về đến nhà, về tới nơi thấy Diệp Minh Hy chưa ngủ, cô đều nhủu mày hỏi “Em vẫn đang trong tuổi dậy thì, sao vẫn chưa ngủ?” rồi xua cậu đi ngủ. Mặc dù cậu muốn ở bên cạnh cô nhiều thêm, nhưng không muốn khiến cô tức giận, chỉ đành chán nản về phòng.

Sáng thứ sáu, cậu đang làm bữa sáng, Chung Mạn xoa xoa đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, nói với cậu: “Chị xem xong hết bài tập của em rồi, lát nữa em tự xem lại đi, sửa lại những chỗ sai, có gì không hiểu thì về nhà hỏi chị.”

“Vâng.” Cậu gật đầu, tiếp tục làm bữa sáng. Ăn xong thì Chung Mạn đi làm, cậu đi học.

Tối trường, Diệp Minh Hy lấy bài tập toán ra, nhưng vừa rút sách từ trong cặp, bên trong loạt xoạt rơi ra vài tờ giấy, cậu nhặt lên đọc được liền ngăn người.

“Chào buổi sáng, Minh Hy. Cậu đang làm gì vậy?” Lý Linh thấy Diệp Minh Hy không đáp, tò mò liếc tờ giấy trên tay cậu vài cái, “Ồ đâu ra bài giải tường tận vậy? Cậu đi học thêm à?”

Diệp Minh Hy không trả lời, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào nét chữ xinh xắn trên giấy. Trên giấy không chỉ có các bước giải, còn gần như liệt kê hết nguồn gốc của công thức, cách vận dụng, biến đổi. Những chỗ không thể dùng con số để biểu đạt thì đã có các con chữ giúp đỡ. Mấy tờ giấy được viết rành mạch trên tay cậu đều như vậy, rốt cuộc Chung Mạn đã tốn bao nhiêu thời gian để viết chúng?

Tuần này hôm nào cô cũng phải tăng ca đến tối muộn, cậu còn nghĩ cô tắm xong liền đi ngủ, nhưng thấy bài giải kĩ càng như này, cậu thật sự hoài nghi cô rốt cuộc có ngủ hay không! Nghĩ tới quãng thâm dưới mắt cô đúng là ngày càng rõ hơn, sáng nay lúc vào phòng tắm đánh răng còn tông vào khung cửa, rõ ràng là ngủ không đủ giấc. Ngay cả những việc này cậu cũng chưa từng để ý đến!

Cậu bỗng xoay người lại lấy tất cả bài tập từ trong cặp ra, hóa học, lịch sử, sinh học, ngữ văn, địa lý, tiếng Trung, tiếng Anh... Cậu giờ mỗi quyển vở ra đều thấy giấy kẹp bên trong, và mặt cứng thêm một phần. Tối khi lật hết tất cả các cuốn bài tập, phần chú thích Chung Mạn viết tay đã chồng được một xấp dày như sách giáo khoa, cậu bỗng cảm ghét bản thân vô cùng.

Tại sao cậu không cố gắng làm bài tập, phải để cô thức mỗi đêm kiểm tra và chú thích giúp mình?

Tại sao hậu quả của việc hàng ngày cậu không làm việc chính đáng lại bắt cô phải nhận lấy?

Tại sao cậu lại không hề chú ý đến tình hình của cô?

“Minh Hy, cậu không sao chứ?” Lý Linh thấy sắc mặt cậu nghiêm trọng thì sợ hết hồn, vội vàng hỏi.

Cậu lắc đầu, vuốt phẳng tờ ghi chép của Chung Mạn, bắt đầu đọc cẩn thận từng từ từng từ một, còn sửa lại lỗi sai trong bài tập của mình. Lý Linh thấy thế cũng không quấy rầy cậu nữa, lặng lẽ rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Shota* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Chương 27: Môn toán

Chương 27: Môn toán

A lô, chị Lâm à? Bên chị còn thiếu người không?

Dịch: Apy618

Khi Diệp Minh Hy suy nghĩ chuyện đã qua, Chung Mạn cũng đang làm một học sinh ngoan.

“Rốt cuộc anh có biết làm không đấy?” Cô chống má, nghi ngờ hỏi Lục Hữu Lương đang ở trước mặt.

“Đã bảo là lâu lắm không động vào, cần thời gian ôn lại, cô sốt ruột thế làm gì?” Trước mặt bảy cuốn sách giáo khoa toán, Lục Hữu Lương lờm Chung Mạn một cái. “Chẳng phải đã làm xong bài tập rồi sao, cô còn muốn biết cái này làm gì?”

“Thì chuẩn bị trước! Anh biết tôi không quen với mấy cái này mà, không chuẩn bị trước thì sao mà ứng phó được với bài tập tuần này.” Cô nói xong, thấy Lục công tử có vẻ chưa hiểu, lại không yên tâm hỏi: “Rốt cuộc anh có biết hay không?”

“Ê, Chung Mạn, hôm nào tôi cũng tới sớm một tiếng để làm bài tập với cô, cô không khen tôi thì thôi, lại còn giờ cái giọng này?” Lục Hữu Lương làm ra vẻ tức giận chất vấn, Chung Mạn liền phối hợp khom lưng, nói: “Là tiểu nhân không đúng, đại gia muốn nghiên cứu tới khi nào thì cứ việc, tiểu nhân sẽ đến xin chỉ giáo khi có thể.”

“Hừ, như thế còn được.” Lục Hữu Lương hừ vài cái qua mũi. Lúc này Mạc Lâm vừa trở về, thấy mới sớm như này hai người họ đã ở công ty, anh mỉm cười hỏi:

“Sao dạo này toàn đến sớm vậy?”

“Sếp Mạc, tôi bị ép làm lính đấy.” Lục Hữu Lương quăng bút, lại lờm Chung Mạn. “Chẳng hiểu sao lại phải dậy sớm như vậy để nhồi nhét toán vì cái cô nàng không biết có ơn phải báo là gì này.”

“Ồ? Nhồi nhét toán sao?” Mạc Lâm thấy hứng thú, cầm đề toán có các hình vẽ trên bàn lên xem vài giây, lấy bút ra thêm hướng giải quan trọng nhất lên trên hình, chẳng chút khó khăn.

“Ồi!” Đôi mắt Chung Mạn sáng lên, “Sếp Mạc, hóa ra anh là dân học toán?”

“Sao nào, trông tôi không giống sao?” Anh nhướn mày hỏi.

“Tôi còn nghĩ anh học về kinh doanh.” Chung Mạn đáp lại một câu, vơ lấy mấy quyển vở bài tập, cung kính nâng lên trước mặt Mạc Lâm. “Sếp Mạc, nhân tiện anh xem luôn chỗ này được không?”

Mạc Lâm nhận lấy giờ qua, “Chỗ này là bài tập của em họ cô?”

“Đúng vậy, nó không hiểu tôi cũng không hiểu, tôi đành phải tới tìm viện binh.”

“Mấy đề này cũng không khó mấy, có điều...” Anh lật cổ tay nhìn đồng hồ. “Giờ là thời gian làm việc rồi, hay là giờ nghỉ trưa cô qua tìm tôi đi.”

“Không quấy rầy anh ăn cơm chứ?” Chung Mạn nói khách sáo cho có lệ.

“Không sao, coi như rèn luyện đầu óc là được.” Cũng chỉ dễ như trở bàn tay, lại có thể ban ơn lấy lòng Chung Mạn, tội gì mà không làm?

“Tốt quá rồi!”

Thời gian nghỉ trưa, Chung Mạn quả nhiên mang theo bài tập mò vào phòng Mạc Lâm. Ban đầu chỉ có Mạc Lâm giảng Chung Mạn nghe, về sau Chung Mạn dần hiểu, vài câu hỏi mà cô đưa ra còn khiến Mạc Lâm thấy thích thú vì trẻ nhỏ dễ dạy, càng có kiên nhẫn chỉ bảo cho cô hơn.

Cứ qua lại như vậy, thời gian trôi nhanh, bài chỉ giải quyết được có vài đề, hai người đều chưa thấy hết hứng thú. Mạc Lâm liền nói với Chung Mạn: “Mấy đề còn lại có cần gấp không? Nếu không thì mai chúng ta tiếp tục, nếu gấp thì... Tan làm xong nói tiếp?”

“Không cần gấp đâu.” Chung Mạn đã chiếm dụng thời gian nghỉ trưa của anh rồi, da mặt có dày như tường thành thì cũng không dám được nước lấn tới. “Vay mai tôi lại tới làm phiền sếp Mạc nhé.”

“Không sao.”

Vì màn khởi đầu này, về sau mỗi tuần có ít nhất một ngày là 'ngày giao lưu học thuật' của Chung Mạn và Mạc Lâm.

“Tại sao đề này lại phải giải như vậy? Chẳng phải cách lúc này của tôi cũng có thể giải ra sao?”

“Cách đó của cô chậm quá, mà còn dễ sai nữa.” Mạc Lâm mỉm cười trả lời, khi Chung Mạn ngẩng đầu lên từ biểu thức thì nhìn thấy nụ cười tự tin của anh, cô liền thả bút xuống, ngoài người lên bàn, chán nản nói: “Rõ ràng đều là người, tại sao 2 giây là anh đã có thể nghĩ ra đáp án, tôi thì tốn 20 phút vẫn chỉ hiểu lơ mơ?”

Dạo gần đây Mạc Lâm cũng đã quen với việc thỉnh thoảng Chung Mạn lại diễn màn này, anh cũng không ép cô tiếp tục giải đề nữa, còn phối hợp với vẻ oái oăm của cô, rẽ sang chủ đề khác: “Đúng rồi, tôi ăn món điểm tâm hôm qua cô tặng rồi.”

“Thế nào, có ngon không?” Hôm chủ nhật Chung Mạn và Diệp Minh Hy tổ chức 'hoạt động gia đình', nguyên nhân là bởi Chung Mạn rất muốn ăn bánh dây dừa sợi kiểu Hongkong, nhưng không biết mua ở đâu. Cô bèn lên mạng tìm công thức, cố tình đặt ở chỗ dễ thấy. Quả nhiên hôm sau Diệp Minh Hy ngoan ngoãn mua gạo và nguyên liệu về bắt tay vào làm, còn cô thì phụ trách công việc giám sát 'quan trọng nhất'.

Nhưng đừng kêu là cô không giúp nha, trong đó có hai chiếc bánh dây cô làm đấy, chẳng qua bề ngoài cực kì thảm hại, không dám mang ra làm mất thể diện thôi. Bánh cho Mạc Lâm là sản phẩm của Minh Hy.

“Không tồi, không ngờ cô không biết làm toán nhưng lại biết nấu cơm.” Co cười trêu cô.

“Giờ đây, anh còn nói như thế nữa thì lần sau tôi không cho anh ăn nữa đâu.” Cô giả bộ tức giận, sau đó lại thành thật nói. “Thật ra không phải tôi làm, đều là do em họ tôi làm đó. Nói chung là anh dạy tôi, tôi dạy nó, người được lợi là nó, để nó làm đồ ăn cho anh là rất cần thiết, đúng không nào?”

“Cô lý sự thật đấy, nói với tôi là nhà làm bị lật tẩy rồi, lại còn nói năng hùng hồn được.”

“Đúng là nhà làm mà, làm ở nhà tôi sao lại không phải nhà làm chứ?” Con mắt linh hoạt của Chung Mạn đặc ý lướt qua Mạc Lâm, nhịp tim của anh bỗng

chứng lại. Nhưng Mạc Lâm là người thế nào chứ? Giấy sau anh đã nói thần nhiên như không. “Hóa ra là tự tôi hiểu sai, vậy tôi đành phải xin lỗi sao?”

“Thấy anh thành tâm như vậy, thôi thì tha thứ cho anh.” Nói xong, bản thân Chung Mạn cũng không khỏi cười ha ha, Mạc Lâm thấy cô cười vui vẻ, khóe mắt cũng bị lây nhiễm, lặng lẽ cong lên.

“Mà cô ở công ty cũng được 2 năm rồi đúng không?”

“Đúng vậy, thời gian như chiếc xe buýt, chẳng chờ đợi người ta chút nào.” Chung Mạn làm ra vẻ thờ dãi một hồi.

“Lúc cô vào là làm trợ lý nhân viên kinh doanh hay nhân viên kinh doanh?”

“Hồi đó coi như may mắn, công ty thấy tôi là sinh viên đại học bèn cho tôi làm chính thức, nếu không tới lúc ngóc đầu lên được thì sợ là tóc đã bạc rồi.” Chung Mạn nói xong thì tươi cười hỏi Mạc Lâm “Sếp Mạc, có phải anh thấy tôi làm việc chăm chỉ, có chí tiến thủ, quyết định cho tôi thăng chức tăng lương không?”

“Tôi thấy toán cơ bản cô cũng không hiểu, cân nhắc cho cô bị giáng chức trừ lương tự kiểm điểm!” Mạc Lâm lườm cô một cái, Chung Mạn lập tức nín nọt lấy lòng. “Tiểu nhân học hành không chăm chỉ, đại nhân người giờ cao đánh khẽ nhé!” Nói xong cô thêm một câu: “Nhưng mà việc điều động nhân lực của công ty chúng ta đúng là hơi chậm, như thông báo thăng chức của Hữu Lương đã đưa ra lâu như vậy rồi, rốt cuộc khi nào mới được đưa xuống chứ?”

“Anh ta để cô tới hỏi sao?” Mạc Lâm ngoài mặt cười, trong lòng lại ngậm nhủ mày.

“Tại tôi tự nhiều chuyện thôi, muốn bắt chẹt anh ta một trận lâu rồi, ai ngờ chờ mãi chờ mãi vẫn không thấy.”

“Chuyện này tôi cũng không rõ, lát nữa có thời gian tôi sẽ tổng công ty.”

Cô còn định nói thêm gì đó, điện thoại bỗng kêu lên. Cô lấy ra xem, thấy là từ nhà mẹ đẻ mình. “Sếp Mạc, tôi ra ngoài trước đây, hôm nay cảm ơn anh nhé.”

“Không có gì.” Anh xua xua tay, Chung Mạn bèn ôm sách ra ngoài, đóng cửa xong mới nhấn nút nghe. “Mẹ à, mẹ hỏi được như nào rồi?”

Ban đầu đã nói rõ tiền chăm sóc Diệp Minh Hy là mỗi tháng hai ngàn, nhưng thực tế cô chỉ nhận được một ngàn, hơn nữa lần sau đều vào tài khoản chậm hơn lần trước, nói với mẹ mình mấy lần đều không có tác dụng, cô cũng cần răng nhịn rồi. Nhưng lần này đợi nguyên một tháng vẫn chưa nhận được tiền, đợt tết về tìm cũng không tìm thấy người, cô bắt đắ dĩ mới dấy dưng với cái vấn đề này.

“Chuyện này ấy à, hôm đó mấy người họ hàng kia cãi nhau một trận, một nhà nói nhà còn lại không giao tiền, nhà còn lại thì lại nói là họ chưa từng đồng ý bỏ tiền ra, cãi đi cãi lại, mẹ không có kiên nhẫn nghe tiếp nữa.”

“Vậy kết quả của cuộc cãi vã là gì?”

“À, họ nói là phải bàn bạc tiếp, dù sao chuyện này cũng không gấp lắm phải không? Đạo này con thiếu tiền lắm à?”

Trải qua kinh nghiệm đau khổ nhiều năm, Chung Mạn khẳng định 10 000% rằng đây là quả địa lôi to bự. Chỉ cần cô vừa nói thiếu tiền, chủ đề chính của mẹ cô sẽ hiện ngang văng lên, giục cô mau về nhà lấy chồng, thế là dù kinh tế có eo hẹp như nào thì cũng chỉ có thể trả lời: “Không ạ, chẳng qua chưa thấy có người chuyển khoản, con hỏi thế thôi.”

“Con chú ý đến cũng là tốt, con gái cần phải biết quản lý tiền bạc. Như tiền nhà mình chẳng phải do mẹ quản lý sao, sau này con kết hôn, chi cần trong tay giữ được tiền thì cũng coi như giữ được người, có bay như nào cũng không bay đi nổi...” Nghe mẹ nói thao thao bất tuyệt, đầu Chung Mạn lại đau, tại sao cô trả lời kiểu gì thì cuối cùng đều như vậy?

Cô kiên nhẫn thức tới 2 giờ đúng, trước giờ chưa từng vui mừng vì giờ nghỉ trưa kết thúc như này. “Mẹ ơi, con phải làm việc rồi, lát nữa nói tiếp nhé.”

Bà Chung vừa nghe đến chuyện nghiêm túc thì thoải mái cúp máy, Chung Mạn cầm điện thoại nghĩ ngợi một lúc, gọi một cuộc: “A lô, chị Lâm à? Bên chị còn thiếu người không?”

“Em cũng biết bên chị thiếu người trường kì mà, nhưng không phải em nói là công ty không cho em làm thêm sao?” Giọng nữ bên kia đáp lại.

“Vụ đó em sẽ giải quyết, nhanh nhất là khi nào có thể lên lớp?” Thật ra chẳng hề có cách giải quyết, nhưng vì tiền, đành bậm bực mà làm thôi.

“Nếu được thì tối nay cũng được, lớp của chị cho em dạy đấy.”

“Như vậy không ổn đâu.” Chung Mạn có chút do dự.

“Gi mà không ổn chứ, coi như em cho chị xả một hơi đi, mấy lớp đó chị vốn không muốn mở, nhưng có tiền đưa tới tận cửa thì không thể không kiếm, kết quả là mấy tháng nay đến cơm cũng chẳng ăn được một miếng cho đành hoàng.”

“Tệ vậy sao?” Chung Mạn cười lên, chỉ suy nghĩ vài giây liền đồng ý. “Thế 7 giờ tối nay em qua nhé?”

“Được chứ, em nhớ phải tới đây.”

Chung Mạn cắt điện thoại lại, vừa bước về chỗ ngồi vừa nghĩ xem làm sao để giải quyết hết công việc đang trong tay.

Quan trọng nhất là, làm thế nào mới có thể tan làm đúng giờ và không bị phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Shota* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chương 28: Thiếu tiền

Con người ta ở đời, sao có thể không thiếu tiền?

Dịch: Apny618

Lâm Tịnh là chủ của trung tâm dạy thêm, bề ngoài có vẻ là người dễ nói chuyện, thật ra là người có kinh nghiệm lăn lộn trong xã hội, vô cùng tháo vát, nếu không thì một người phụ nữ chạy đôn chạy đáo cũng chẳng thể chống đỡ được một trung tâm dạy thêm như này.

Bây giờ kém năm, Chung Mạn đứng hện đây cửa vào, Lâm Tịnh ngẩng đầu thấy là cô, bèn nhướn mày cười, hỏi:

“Lại thiếu tiền à?”

“Con người ta ở đời, sao có thể không thiếu tiền?” Chung Mạn cười chán nản, “Chỗ chị có bao nhiêu lớp cho em dạy vậy?”

“Chị xem đã.” Lâm Tịnh rút ra một cuốn lịch làm việc dày cộp từ trong ngăn kéo ra. “Nói thật thì chỉ có hai ba lớp... Đủ không?”

“Không đủ cũng hết cách thôi.” Chung Mạn trầm tính toán, 3 lớp mới có 3 tiếng, tính theo giá 40 tệ một tiếng thì một tháng chưa được 500 tệ. Trong nhà còn khoản chi nào có thể tiết kiệm nhỉ? Có lẽ tối đi ngủ chỉ mờ điều hòa một tiếng sẽ tiết kiệm được ít tiền điện, hạn chế khát khe thời gian tắm của mình nữa...

Lâm Tịnh thấy Chung Mạn mặt đầy khổ sở, cô nảy ra một ý, nói: “Thật ra chị muốn tống cổ một giáo viên ra từ lâu rồi, nhưng không tìm được người nhận lớp của anh ta, nếu em đồng ý nhận thì chị cho đi phăng luôn.”

Chung Mạn nhận lịch làm việc qua đọc, tối từ thứ hai tới thứ sáu giáo viên đó đều có tiết, hơn nữa còn là 3 tiếng mỗi ngày, tính ra một tháng được hơn hai ngàn tệ, không chỉ đủ chi trả cho phí sinh hoạt, còn có dư tiền để mua ít quần áo hay thứ gì đó cho Minh Hy nữa. Chung Mạn đắn đo một lúc bèn gật đầu.

“Em chắc chứ?” Lâm Tịnh thấy Chung Mạn do dự lâu như vậy, biết là chuyện không đơn giản đến thế, hơn nữa lần trước Chung Mạn bỏ việc là vì công ty phản đối. “Bây giờ công ty cho em làm thêm à?”

Chung Mạn trầm mặc, tuy quan hệ giữa cô là Mạc Lâm không tệ, nhưng không có nghĩa là anh sẽ đồng ý cho cô kiếm thu nhập thêm.

Nhưng nếu không làm thêm... Từ sau khi Diệp Minh Hy tới, cô đã liên tục dùng tiền tiết kiệm bù vào mới có thể đối phó với các khoản chi tiêu. Bây giờ số dư chẳng còn là bao, lại thêm việc không có một ngàn tệ tiền phụ cấp nữa, không làm thêm thì quả là khó sống tiếp.

Lâm Tịnh thấy Chung Mạn như vậy, biết là kinh tế của cô chắc chắn rất khó khăn, bèn chống má nhìn lịch làm việc, nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Hay là như này, chị xếp lớp thứ bảy chủ nhật thay em nhé?”

“Bây giờ có bao nhiêu lớp thứ bảy chủ nhật?”

“Tạm thời thì không có, nhưng chị có thể tuyển sinh.”

Chung Mạn lập tức lắc đầu: “Em không đợi được.”

“VẬY... Hay là em nhận lớp ngày thường trước đi, nếu thật sự không tới kịp thì gọi điện cho chị, chị dạy thay em tiết đó, nhưng chủ nhật em phải trực tổng đài thay chị.” Ngày nào Lâm Tịnh cũng phải trực tổng đài, muốn hẹn hò cùng anh bạn trai chỉ nghĩ ngày chủ nhật cũng không được. Cô đã bị bạn trai trách rất nhiều lần rồi.

“Không thành vấn đề!” Nếu cứ như vậy, thỉnh thoảng cô cũng có thể tan làm muộn một chút, giấu giếm chuyện đi làm thêm.

Chuyện cứ thế được quyết định.

***

Lúc trước mỗi tuần Diệp Minh Hy còn có ba ngày được thấy Chung Mạn về nhà trước khi ngủ, bắt đầu từ hôm đó thì không còn nhìn thấy cô nữa. Ngoài việc thức ăn trong tủ lạnh tự động biến mất, cậu gần như nghĩ rằng căn nhà này chỉ có mỗi mình.

Không có Chung Mạn, khuôn mặt luôn không có biểu cảm của cậu càng không có biểu cảm hơn. Lý Linh thấy cậu rầu rầu không vui, có hỏi cậu mấy lần, cậu chỉ lắc đầu không đáp, vẻ mặt có chút cô đơn.

Lúc duy nhất nở nụ cười chính là khi thấy trong bồn có thêm bát đĩa chưa rửa, biết cô có ăn hết đồ mình nấu, biết mình vẫn quan trọng đối với cô.

Ngày thứ bảy vốn không cần làm việc và làm thêm thì Chung Mạn cũng phải chạy tới công ty tăng ca, xử lý sạch công việc ngày thường tích lũy lại, tới 9 giờ tối cuối cùng cũng về tới nhà. Mở cửa thấy Diệp Minh Hy ngồi trước bàn ngoạn ngoạn ôn tập, trong nhà yên tĩnh hài hòa, cô bỗng cảm thấy tất cả đều xứng đáng.

Đặt chìa khóa xuống, giày còn chưa tháo ra, Diệp Minh Hy đã quăng bút chạy tới, giang tay ôm lấy eo cô.

“Sao vậy?” Cô để kệ cho cậu ôm, bây giờ gần như không có ý định buông ra, thấy thằng bé này đúng là làm nũng đến độ lão luyện rồi, hoàn toàn nắm chắc được cái tính dễ mềm lòng của cô. Chung Mạn hết cách, đành giả bộ chán nản nói: “Chị mệt lắm rồi, để chị qua ngồi sofa đã nha?”

Cậu nghe xong liền ôm cô tới trước sofa, thấy cậu vẫn không chịu thả ra, cô vừa bực vừa buồn cười: “Có phải em làm sai chuyện gì không, nếu không bây giờ sao chẳng dám nhìn chị thế?”

Nói xong, đôi mắt long lanh xinh đẹp lập tức ngược nhìn cô, ánh mắt đáng thương lại tha thiết khiến lòng cô mềm cả đi. Cô vuốt đầu cậu, than: “Phải rồi, chị biết chị không tốt, hôm nay chị không lên mạng nữa, chỉ chơi với em thôi được không?”

Cô nằm xuống sofa, cảm giác mềm mại khiến cô hài lòng thở phào một hơi, Diệp Minh Hy đã tự chui vào trong lòng cô từ lâu rồi.

Chung Mạn mệt tới mức không muốn nói chuyện, tay phải thì thoải mái vỗ nhẹ lên lưng Diệp Minh Hy, khẽ mắt nói: “Bảo cáo tình hình gần đây với chị đi nào.”

“Tôi và các bạn rất hòa thuận, hàng ngày đều ăn trưa cùng với họ.”

Chung Mạn ngáp một cái. “Vụ này không tệ.”

“Kết quả kiểm tra ngữ văn, tiếng Anh, toán đều là 100 điểm.”

“Làm tốt lắm, không uống công chị cố gắng xem bài tập như vậy.” Dù đi làm thêm, Chung Mạn vẫn xem bài tập giúp Diệp Minh Hy. Cậu bé tiến bộ rất nhanh, bây giờ gần như không còn lỗi sai nữa.

“Học được cách làm làm sườn hấp chao tôi bằm, cá khúc chua ngọt, đậu hũ nhồi*...” Sau khi cậu kể ra tên mấy món ăn, Chung Mạn nhắm mắt dụi dụi vào gối ôm, lẩm bầm một câu: “Ngon.”

*Yong Tau Foo, món ăn lâu đời của người Hakka được chế biến chủ yếu bằng đậu hũ nhồi nhân cá hoặc thịt lợn.

Diệp Minh Hy lại nói một hồi, Chung Mạn đáp lại ngày càng ít, tới khi cậu im lặng, cô bỗng nhớ tới một chuyện, cố mở mắt ra nói với cậu: “Chị mua cho em vài bộ đồ mới đấy, mau mặc cho chị xem đi.”

Làm việc bất kể ngày đêm khiến Chung Mạn nảy sinh ham thích mua đồ khó thể kiểm chế, cô rất muốn tiêu tiền để chứng minh sự cố gắng của bản thân là có giá trị. Đáng tiếc là mỗi lần tan làm về thì tất cả cửa hàng đều đã đóng cửa. Hôm nay có dịp về sớm, cô chẳng mua lấy một bộ cho mình, nhưng lại mua nhiều đồ cho Minh Hy.

Minh Hy xuống sofa tìm quần áo, tới phòng thay xong rồi ra đứng trước mặt cô, nhưng cô lại không chịu nổi nữa, nặng nề đi vào giấc ngủ.

Cậu mặc bộ đồ mới, nhìn cô ngủ say vì mệt mỏi một hồi lâu, không tính gọi cô dậy. Cậu nhẹ nhàng mò về phòng lấy chăn rồi tắt đèn, chui về lại sofa ngủ cùng với Chung Mạn.

Cậu không hỏi cô vì sao đột nhiên đêm nào cũng về muộn, không hỏi cô vì sao lại mệt mỏi như vậy. Tuy cậu không hiểu chắc lắm, nhưng biết là chuyện đã như vậy. Tạm thời cậu vẫn không thể thay đổi được gì, điều duy nhất có thể làm chính là ngoạn ngoạn để cô yên tâm, không làm tăng thêm gánh nặng trên đôi vai cô.

Hai người đang mệt mỏi dựa vào nhau ở phòng khách không biết được, con giông bão mạnh mẽ đang nhen nhóm nơi góc tối, chờ đợi thời cơ bùng nổ.

***

“Anh nói là thái độ làm việc của Chung Mạn có vấn đề?” Mạc Lâm nhìn Lâm Thành đang ở trước mặt, hồ hững hỏi.

“Không sai, đây là ghi chép thời gian đi làm gần đây của cô ta.” Lâm Thành lấy ra một phần tài liệu, đưa tới trước mặt Mạc Lâm. “Mỗi ngày đều đến công ty trong vòng 3 phút trước giờ làm việc, có mấy lần còn đến vừa kịp giờ, rõ ràng là không hề quan tâm đến chuyện công việc. Nghiêm trọng nhất là

mấy tuần nay gần như mỗi ngày đều tan làm vào đúng 6 giờ, muộn nhất cũng không quá 7 giờ, ngược lại với người khác cùng lúc làm việc tới 11 giờ, như vậy không hề công bằng.”

Mạc Lâm nhận lấy ghi chép đi làm của Chung Mạn, “Vậy anh thấy thế nào?”

“Trước kia Chung Mạn từng có tiền tệ xấu là đi làm thêm sau khi tan ca, tôi đoán lần này cũng gần như vậy.” Lâm Thành ngừng lại một lát, thấy Mạc Lâm không có phản ứng gì, bèn nói với giọng điệu nặng nề: “Loại người này nếu còn tiếp tục tồn tại, sợ là sẽ rước tới không ít rắc rối, người trong nhóm tôi đã bắt đầu than vãn với tôi là tại sao người khác có thể tan làm đúng giờ, cá biệt còn có người nhen nhóm ý định ra ngoài làm thêm.” Tuy không trực tiếp nói ra, nhưng ý chính là, tổng giám đốc như anh phải nghĩ cho công ty, hãy tổng cổ Chung Mạn ra khỏi công ty ngay lập tức.

Ngược lại với sự nóng nảy của Lâm Thành, Mạc Lâm cứ thông thả xem hết cả phần tài liệu, lại khép mắt suy nghĩ một hồi rồi mới khoan thai hỏi: “Nếu không có Chung Mạn, phía Benton phải làm thế nào?” Benton chỉ rõ là đề Chung Mạn phụ trách cả bộ sưu tập, nếu Chung Mạn đi rồi, khách hàng Benton này chưa chắc đã giữ được.

“Giờ bộ sưu tập mùa đông đã bước vào giai đoạn sản xuất cuối cùng, hướng chỉ Minh Nghi và Tiểu Triệu đã quen với yêu cầu và hệ thống của Benton, cho dù thiếu Chung Mạn cũng sẽ không có ảnh hưởng. Tất cả cứ như cũ, đây là chuyện làm ăn, Benton không thể vì một nhân viên quen mà đầu tư thêm lượng lớn tiền bạc để hợp tác với công ty khác.

Lý do của Lâm Thành rõ ràng, đầy đủ như vậy, hiển nhiên là đã ủ sẵn âm mưu, chọn đúng thời cơ để ra tay. Đứng ở lập trường của Mạc Lâm mà nói, lần này Chung Mạn đã cứu vãn cả kế hoạch hợp tác, nhưng ở góc độ của Lâm Thành thì cô lại là kẻ làm xấu mặt mũi của hắn, còn cướp người của hắn nữa, trở thành phe phái thứ 3 ngoài hắn và Lục Hữu Lương.

Cả công ty đều biết Chung Mạn và Lục Hữu Lương thân nhau, nếu cô thật sự đạt được thành tựu, sợ là phe của hắn sẽ khó trở mình. Bất kể là vì trả thù hay vì tiền đồ, Chung Mạn đều phải bị đuổi đi!

“Anh nói cũng không phải không có lý.” Mạc Lâm gật đầu, thu lại tài liệu trên tay. “Tôi sẽ xử lý việc này.”

Tuy không có câu trả lời chắc chắn, nhưng Lâm Thành không hề lo lắng. Quyết định này không phải một chốc một lát là thực hiện được, nhưng vì tính thần của cấp dưới, sa thải kẻ tái phạm như Chung Mạn chắc chắn là cách đơn giản nhất, cũng là lựa chọn duy nhất.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Shota* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chương 29: Qua đường

Cô giữ được thường xuyên cần của tháng này, nhưng đây cũng là lần chuyên cần cuối cùng của cô rồi.

Dịch: Apny618

“Hình như cô rất mệt nhỉ? Sắc mặt không được tốt lắm.” Lại là thời gian phụ đạo bài tập vào giờ nghỉ trưa, vẻ mặt Chung Mạn uể oải, cũng thiếu đi sức sống thường ngày.

“Thật sao? Chắc là tại tôi quan ngủ không được ngon.” Chung Mạn đâu dám tự mình tiết lộ việc đi làm thêm.

“Thế à, hay là hôm nay không học nữa, cô nghỉ ngơi một lát đi.”

“Không được không được.” Chung Mạn nghe thấy lời này thì ngồi thẳng dậy, làm ra vẻ rất có tinh thần. “Dạo này thành tích của em họ tôi mới có khởi sắc, nếu tôi buông lỏng thì khó tránh lại đầu vào đây.”

“Ồ, thành tích của cậu nhóc tiến bộ rồi sao?”

“Đúng vậy, kiểm tra ba môn chính đều được 100 điểm đấy.” Chung Mạn cười tí mắt trả lời, hiển nhiên rất tự hào về Diệp Minh Hy.

“Tình cảm của cô và em họ có vẻ rất tốt, cô vui đến vậy cơ mà.”

“Chỉ có hai chúng tôi ở thành phố X sống dựa vào nhau thôi, tình cảm không tốt được sao?” Thấy mình nói cứ như thể không còn cách nào khác vậy, cô lại bổ sung thêm “Nó ngoan lắm, chưa từng gây rắc rối, còn thay tôi lo ba bữa và làm việc nhà nữa, đúng là trưởng thành hơn rất nhiều đứa trẻ khác.”

“Tôi nhớ là nó còn rất nhỏ mà, sao ba mẹ lại nỡ để nó tới thành phố X?”

“Ba mẹ nó qua đời vì tan nạn rồi, trong nhà không có ai chăm sóc nên mới tới nương nhờ tôi.” Thật ra nói không ai chăm sóc khá thì là súc tích, Chung Mạn luôn cảm thấy Diệp Minh Hy ở chỗ họ hàng chắc hẳn đã phải chịu ngược đãi, cái khác không nói, nhìn mấy bộ quần áo cũ nát mà thằng bé mang theo là biết.

“Nương nhờ cô? Đúng là nghĩ không ra tại sao lại là nương nhờ cô.” Mạc Lâm thân với Chung Mạn rồi, đôi lúc cũng trêu chọc cô, quả nhiên cô lập tức trừng mắt, nói: “Giữ thể, tôi tệ đến vậy sao?” Nói xong, cô lại tự bóc trần vết thương theo thói quen. “Cũng phải, tôi sống một mình tùy tiện quen rồi, không giỏi chăm sóc trẻ con, may mà giờ nó vẫn chưa bị tôi hại chết.”

Cô nói ra câu này, cả hai người đều cười.

“Nó đã không chết, chúng ta vẫn nên tiếp tục cách không đá ngư* thôi.” Đây là cách ví von mà Chung Mạn nghĩ ra, hình dung cái kiêu Mạc Lâm dạy cô, cô dạy Minh Hy như này.

*Cách không đá ngư/cách không đá vật: Môn khí công phát lực gián tiếp làm vỡ đồ vật (có xuất hiện trong tiểu thuyết của Kim Dung).

“Đúng rồi, tôi phải cố gắng!” Chung Mạn vỗ vỗ má để mình tỉnh táo một chút.

Đưa vài đề cho Chung Mạn tự nghĩ, Mạc Lâm ở một bên lặng lẽ sắp xếp thông tin tìm hiểu được. Cậu em họ đó rõ ràng là bị người ta coi như quả bóng đá từ quê lên thành phố X, phí sinh hoạt gì gì đó tất nhiên một hào cũng không có. Lương tháng Chung Mạn là 4 ngàn tệ, nhà là mua hay thuê thì cũng phải mất 3 ngàn, 1 ngàn còn lại cho hai người tiêu thì tất nhiên rất có vấn đề, chẳng trách cô làm thêm bất chấp nguy hiểm nếu bị phát hiện.

Mấy tháng làm việc chung này, cho dù là cách xử lý công việc gọn gàng đâu ra đấy, hay là tính cách thẳng thắn cởi mở của cô đều khiến anh tán thưởng, thậm chí có thể nói là rất có hảo cảm. Nếu hi sinh cô trong lúc cô cần tiền nhất, đến người luôn lý trí như anh cũng cảm thấy có chút tàn nhẫn. Nhưng nếu không xử lý cô, phía Lâm Thành phải đối phó như nào? Thế lực của Lâm Thành rắc rối phức tạp, cấp trên được cử tới như anh nếu không cho hấn nếm ít ngon ngọt, chỉ sợ là ngày tháng sau này sẽ không yên ổn.

Nhìn Chung Mạn đang cúi đầu vắt óc suy nghĩ cách giải đề, Mạc Lâm hỏi bản thân, Chung Mạn có quan trọng tới mức để anh cam tâm甘愿 thêm rắc rối?

Rất nhiều khi, đáp án đều đơn giản mà tàn nhẫn.

Khi Chung Mạn tan ca, Mạc Lâm lái xe của mình lặng lẽ bám theo. Sau khi vội vàng mua một chiếc bánh kẹp ở cửa hàng tiện lợi thì cô đi xe buýt, tới một trung tâm dạy thêm. Cô chào hỏi với nhân viên ở đó, vợ lấy mấy cuốn sách rồi đi vào trong phòng.

Anh đặt chiếc điện thoại đã chụp vài tấm ảnh xuống, lặng lẽ rời đi.

***

Trước giờ Mạc Lâm luôn có thói quen tới phòng làm việc từ sớm, lúc này anh đang viết một bức email gửi tới trụ sở chính ở Mỹ, báo cáo về việc rời công tác và những sắp xếp có liên quan của Chung Mạn.

Viết được một nửa, bắt đầu có người lục tục đi làm, anh đứng dậy pha ly cà phê, đang định ngồi lại để tiếp tục, ánh mắt lại bị hấp dẫn bởi một dáng người ở bên ngoài, anh bất giác tới đứng trước cửa sổ.

Theo ánh mắt của anh nhìn về phía xa, cô gái trẻ trung đang vội vàng chạy về phía công ty, Mạc Lâm giơ tay lên nhìn đồng hồ, 8 giờ 56 phút rồi, nếu Chung Mạn chạy nhanh một chút thì trên lý thuyết hẳn là kịp được.

Chung Mạn ở ngoài cửa sổ rõ ràng không biết được điều này, cô thận trọng luôn lách giữa đám người, sau đó chạy như bay trên đường lớn.

“Sao hôm nay nhiều người vậy nhỉ?” Chung Mạn than thở trong lòng, Mạc Lâm ở trên cao nhìn xuống lại vô cùng rõ. Trên đường đi bộ vốn có thể cho 3 làn người đi cùng một lúc, đang có một bà lão chống gậy đứng đó. Dường như bà muốn qua đường, nhưng lại chậm chậm không dời bước, khiến người khác phải vòng qua bà khi đi. Thời gian đi làm khiến đoạn đường vốn hẹp càng trở nên chật chội hơn, khiến Chung Mạn phải tốn tận 2 phút mới len ra được, nhanh chân nhanh tay đi qua đường.

Nhìn dáng vẻ cố gắng này của cô, lòng Mạc Lâm không khỏi cảm khái. Cô giữ được thương chuyên cần của tháng này, nhưng đây cũng là lần chuyên cần cuối cùng của cô rồi.

Đặt ly cà phê trong tay xuống với tâm trạng tiếc nuối, khi anh về lại trước bàn tiếp tục viết email, vô tình làm một động tác. Động tác vô cùng bình thường này lại gây nên ảnh hưởng không giống nhau đối với tương lai của anh, của Chung Mạn và rất nhiều rất nhiều người khác.

Đáng tiếc là lúc này anh không hề biết, vậy nên anh quay đầu lại nhìn cửa sổ thêm một lần.

Chung Mạn vốn đã bước vào tòa nhà của công ty, đột nhiên cô quay lại đường. Cô nhìn bà lão không được giúp đỡ bên phía đường đối diện, rồi lại nhìn đồng hồ, cuối cùng thì nhấc chân chạy lại, qua đường tới bên cạnh bà lão.

Lúc này kim giờ trên đồng hồ đeo tay của Mạc Lâm nhẹ nhàng di chuyển, chỉ đúng vào 9 giờ.

Chung Mạn ở dưới lầu không hề hay biết, cô cúi xuống nói gì đó với bà lão, bà gật đầu với cô, cô bèn để bà lão nắm lấy tay mình, sau đó cô cũng nắm lấy tay bà, đi từng bước từng bước một qua đoàn người và làn xe cộ đông đúc tấp nập.

Chung Mạn thiếu tiền, còn là cực kì thiếu tiền. Từ động tác nhìn đồng hồ của cô đã biết cô từng do dự, từng định phớt lờ trách nhiệm không thuộc về cô

để nghênh ngang rời đi.

Nhưng cuối cùng cô vẫn quay lại, trên mặt không hề có vẻ không cam lòng, không có nửa phần nôn nóng. Cô kiên nhẫn giải thích với bà lão, còn cảm nhận được sự bất an của bà, để bà cầm lấy tay mình trước rồi mới lật lại cầm tay bà.

Phải biết đây là hành động quan tâm nhất đối với người có thị lực không tốt. Nếu bị người khác dắt qua đường, trong lòng khó tránh có cảm giác bất lực khi phải phụ thuộc vào người ta; nếu kéo tay người khác thì lại không có lòng tin để bước đi.

Động tác không đáng để mắt này lại thu hút ánh mắt của Mạc Lâm. Ánh mắt sắc bén của anh dịu xuống, khi nhìn hai người họ vai sánh vai bước từng bước về phía mình, anh khẽ nín thở, sợ quấy rầy tới bước chân của họ.

Trước giờ Chung Mạn đều không phải người đẹp, nhưng cảnh này khiến tim anh “cạch” một tiếng, giống như ổ khóa cũ kỹ bị niêm phong nhiều năm, được một chiếc chìa khóa bình thường mà nhỏ bé nhẹ nhàng mở ra.

Điều này khiến anh cảm động, bỗng cảm thấy người tốt bụng chăm chỉ như cô xứng đáng được đối xử tốt hơn.

Dáng người duyên dáng bên ngoài cửa sổ mỉm cười chào tạm biệt bà lão, sau đó vội vàng về công ty. Anh nhìn qua cửa kính của phòng làm việc, thấy cô bước vào cửa lớn, lúc quẹt thẻ miệng có nhếch lên một chút. Chung Mạn về chỗ ngồi, trước khi mở máy tính, cô lặng lẽ thờ dài.

Mạc Lâm không biết mình đã nhìn bao lâu, chỉ biết sau khi anh hoàn hồn, email trên màn hình đã đóng lại, trong đầu anh bắt đầu nghĩ tới những điều mà trước ngày hôm nay chưa từng nghĩ đến.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Shota* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chương 30: Từ chức

Sếp Mạc, anh cứ nói thẳng ra đi, rốt cuộc anh muốn thế nào?

Dịch: Apny618

Chung Mạn kéo lê cơ thể mệt mỏi ra từ trung tâm dạy thêm, vừa ngẩng đầu lên còn tưởng mình nhìn lầm, nhìn kỹ thêm lần nữa xác định là không nhầm, tâm trạng nhanh chóng chùng xuống, trên mặt không biết nên có ra vẻ mỉm cười hay là nên đau khổ xin tha nữa. Kết quả là mặt cứng đờ tới mức không thể đo thêm, không thể làm ra biểu cảm nào cả.

Mạc Lâm lại thành thoi đứng cạnh xe của mình, mỉm cười với cô.

Thấy tổng giám đốc đích thân tới chặn đầu, cô có ngu cũng biết sự việc bại lộ rồi. Làm việc xấu sớm muộn cũng phải trả giá, nhưng có phải chủ nợ này tới nhanh quá rồi không?

Tại sao không thể để cô âm thầm chống đỡ qua khoảng thời gian này, tìm được biện pháp khác rồi bỏ việc làm thêm, để tất cả trở lại như cũ?

Đúng là không nên ôm cái tâm lý gấp mảy mà.

Chung Mạn buồn bực, nhìn Mạc Lâm mặt mang theo nụ cười ở trước mắt, cô hít một hơi sâu rồi thở ra, bình tĩnh tới trước mặt anh, nói từng từ từng từ một: “Sáng mai đi làm tôi sẽ đặt đơn từ chức lên bàn anh.”

Mạc Lâm nghe vậy thì nhưn mày, “Đơn từ chức?”

“Tôi tự mình đi làm thêm lại còn phiền sếp Mạc tới chặn nữa, đúng là xấu hổ quá. Tôi sẽ không khiến anh phải khó xử, ngày mai tôi sẽ tự từ chức.” Chung Mạn thấy chán nản, lần này có việc làm thêm nhưng lại mất toi công việc chính rồi, đúng là trượt gà không được còn mất nắm gạo, mà không trượt gà thì lại không sống nổi.

Mạc Lâm cười nhìn chăm chăm vào cô, nhìn tới khi cô thật sự muốn mắng “Nhìn gì mà nhìn”, cuối cùng anh cũng mở miệng, vừa nói xong cô liền hoang mang.

“Khả năng giải thích của tôi tệ đến vậy sao, để cô tan làm rồi còn phải tới học thêm?”

Bảo Mạc Lâm đang che đậy cho mình thì có là kẻ ngốc nói mớ, cách giải thích duy nhất chính là từ chức vẫn không đủ.

“Tôi có thể từ chức ngay, cũng không nhận phụ cấp thôi việc, nhưng tôi sẽ không bồi thường đâu.” Chung Mạn biết có một số công ty sẽ lấy có bắt được thóp của nhân viên để ép họ tự từ chức, quá đáng hơn là thậm chí còn bắt họ 'bồi thường tổn thất của công ty'. Bảo cô đi thì còn dễ ăn nói, bắt cô đền tiền thì hai chục vạn cái không được nhé.

“Tôi chưa từng nghe là đi học thêm cũng phải đền tiền.” Mạc Lâm vẫn nói nhẹ nhàng bình tĩnh.

Chung Mạn thấy anh tâm trạng trên chộc mình, không khỏi thấy tức giận. Nhưng chuyện này mình đuối lý, anh ta vẫn luôn đối xử với mình không tệ, thời gian nghỉ trưa còn nói chuyện cười đùa nữa. Cô bèn nén giận, nói: “Sếp Mạc, anh đừng đùa tôi nữa, nếu muốn tôi lấy cái chết để tạ tội hay điều phố thị chúng, anh cứ thẳng thắn luôn với tôi đi.”

“Cô muốn đi đâu vậy? Tôi chỉ tình cờ đi qua thấy cô nên tới chào hỏi thôi.”

Thái độ của Mạc Lâm thật sự khiến Chung Mạn không đoán nổi, nhưng nếu anh đã viện chặt cái lý do này, cô đâu có ngu mà tiếp tục đòi từ chức nữa? Chung Mạn lập tức thuận nước đẩy thuyền: “Cảm ơn sếp Mạc, thời gian cũng không còn sớm, mai chúng ta gặp lại nhé.”

Chung Mạn kéo túi xách của mình định đi, Mạc Lâm lại nói: “Thời gian đúng là không sớm nữa, đường buổi tối không an toàn, để tôi đưa cô về.” Anh nói xong, mở cửa ghế trước của chiếc BMW đằng sau ra, làm ra động tác mời.

“Đâu dám làm phiền anh, tôi tự về là được.” Nói xong Chung Mạn lại đi thêm hai bước, khi sắp thoát được, giọng nói của Mạc Lâm thông thả vang lên từ phía sau.

“Không biết trung tâm dạy thêm này tốt không nhỉ? Nghe nói ở công ty có rất nhiều người đều đang tìm trung tâm dạy thêm cho con cái họ.”

Chung Mạn nghe xong cũng mặc kệ cấp bậc lễ nghĩa, chạy sầm sập tới đứng trước mặt Mạc Lâm, tức giận hỏi: “Rốt cuộc anh muốn thế nào?” Cô thật sự nổi giận rồi, nói muốn từ chức chỉ là kế hoãn binh thôi, muốn đi lại không cho, thế là như nào? Ăn no rồi tới đùa giỡn cô sao?

Chung Mạn liên tục hỏi vấn đề này, không phải anh không trả lời mà là thật sự không biết cách trả lời. Chẳng qua là anh cảm thấy cô xứng đáng được đối xử tốt hơn, vậy nên anh tới đây.

Vấn đề mà ngay cả anh cũng không biết đáp án, kêu anh trả lời thế nào đây?

Tất nhiên, anh sẽ không kể thứ cảm xúc không thành lời này cho Chung Mạn, nên anh chỉ nói:

“Trời tối gió lớn, lên xe trước đã.”

Chung Mạn biết cô không lên xe thì Mạc Lâm sẽ không đi, nhưng sao anh cứ nhất định phải bắt cô lên xe? Trong đầu xẹt qua vài tin tức xã hội, cô cảnh giác quan sát người đàn ông lịch sự nho nhã trước mắt. Anh có tiền có quyền, cái gì cũng có, có tiền đồ rộng mênh mông chờ đợi, nếu dám làm gì với mình thì chắc chắn là đầu bị vắn đề, khoảng thời gian làm việc chung này thấy anh vẫn được tính là người bình thường... Cô đắn đo một lúc rồi lên xe theo anh.

Mạc Lâm hỏi địa chỉ, Chung Mạn thật thà nói ra, sau đó thì không có chủ đề để nói nữa. Chung Mạn không định tự dưng đi kiểm chuyện để nói, Mạc Lâm không mở lời, cũng không bật radio hay phát nhạc, kết quả là trong xe chỉ có tiếng hít thở của hai người.

Cứ im lặng tới lúc đến dưới lầu nhà Chung Mạn, cuối cùng cô cũng tìm được lời để nói: “Là chỗ này.”

“Ừ.” Mạc Lâm dừng xe. Trước khi Chung Mạn xuống xe đóng cửa, cô lại nhìn Mạc Lâm một cái. Anh vẫn cứ mỉm cười như cũ, cô chỉ đành nói: “Cảm ơn anh đã đưa tôi về nhà.”

“Đừng khách sáo.”

Lại im lặng lần nữa. Chung Mạn đóng cửa xe rồi lên lầu, lòng không khỏi thấy khó hiểu trước hành động kì lạ của Mạc Lâm.

Nếu nói Mạc Lâm tự dưng lên con thì một lần còn chấp nhận được, nhưng ngày hôm sau khi Chung Mạn bước ra khỏi trung tâm dạy thêm lại thấy Mạc Lâm, quả thật là cô nghĩ thế nào cũng không ra.

“Sếp Mạc, rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Mạc Lâm chỉ mỉm cười mời cô lên xe. Kết quả là giống như tối hôm trước, Chung Mạn được đưa về nhà trong im lặng.

Ngày thứ ba, Chung Mạn đã không thấy lạ khi Mạc Lâm lại chờ trước cổng.

“Tôi nói này, anh thật sự rất rảnh sao?” Mỗi ngày cố định lúc 7 giờ tối tới đùa giỡn cô.

Mạc Lâm cười cười, vẫn mở cửa xe như cũ, Chung Mạn nhún nhún vai ngồi vào. Lần này anh không khởi động xe ngay mà lấy ra vài thứ ở bên cạnh đưa cho Chung Mạn.

“Chắc cô đói rồi đúng không?”

Chung Mạn nhận lấy, thấy là vài chiếc bánh bao và một ly trà sữa, bánh cầm trên tay còn đang nóng hổi. Lúc này cô bỗng nghĩ tới một khả năng mà cô chưa từng nghĩ đến...

Không phải Mạc Lâm bị đui mà nhìn trúng mình đấy chứ?

Cô liếc trộm về phía anh, lại thấy anh đang tập trung khởi động xe, lái về hướng nhà cô.

Anh không nói chuyện, bánh bao trong tay cô lại thành vấn đề nan giải. Nếu Mạc Lâm thật sự có suy nghĩ đó, cô ăn rồi chẳng phải là ngậm ửng thuận sao? Cô không thể bán mình đi vì một cái bánh bao được. Nếu không ăn, bây giờ không thể quấy rầy anh lái xe, lẽ nào cô cứ ngu ngốc cầm tới tận dưới lầu nhà mình, sau đó nói với anh là “Trà bánh bao cho anh” sao?

Mạc Lâm vờ ra về chuyên tâm lái xe nhưng không hề bỏ lơ màn Chung Mạn phát sầu với cái bánh. Lòng anh thấy buồn cười, trên mặt lại không hề có thay đổi, đợi phản ứng của cô.

Cô cầm bánh bao nghĩ ngợi mất tận 5 phút, cuối cùng đau lòng hạ quyết tâm, cắn miếng bánh thật lớn. Mạc Lâm thấy thế, ý cười bên môi càng sâu thêm, sức đập ga cũng nhẹ đi một chút, để Chung Mạn đủ thời gian ăn hết trước khi tới nhà.

Chung Mạn ăn xong bánh bao chưa được bao lâu, xe đã dừng dưới lầu nhà cô. Cô không xuống xe ngay mà quay sang nhìn Mạc Lâm, nói:

“Sếp Mạc, anh cứ nói thẳng ra đi, rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Mạc Lâm cũng quay qua nhìn cô chăm chú, nhưng anh không nói gì. Chung Mạn có kiên nhẫn tới mức nào thì ba ngày này cũng bị mài mòn rồi, cô không thêm vòng vo tam quốc nữa, nói thẳng với anh: “Sếp Mạc, tôi không biết anh muốn như nào, nhưng nếu anh nghĩ nắm được thóp của tôi là có thể đùa giỡn tôi, vậy thì rất xin lỗi, anh nhầm rồi. Nếu anh còn không nói rõ ý đồ của mình nữa, tôi cũng không hầu anh chơi tiếp đâu.”

Nói xong, Chung Mạn nhìn ngược lại Mạc Lâm với vẻ không nhượng bộ, để lại một câu nói quả quyết:

“Ngày mai tôi sẽ từ chức.”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Shota* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Chương 31: Có hi vọng

Cậu cúi đầu nhìn cánh tay nhỏ gầy của mình, chẳng hiểu sao lại thấy vô cùng chán ghét.

Dịch: Apny618

Chưa thấy ai bị nắm trúng thóp lại còn ra vẻ cây ngay không sợ chết đứng đi dọa anh như này, Mạc Lâm cười cười, hỏi ngược lại: “Cô biết công ty có quy định là nhân viên không được tự ý ra ngoài làm thêm chứ?”

Cuối cùng cũng vào chủ đề chính, Chung Mạn ngồi thẳng dậy trả lời: “Tôi biết.”

“Vậy mà cô còn làm thêm?”

Chung Mạn tự nhận là quan hệ giữa mình và Mạc Lâm coi như cũng tạm, bèn thật thà nói với anh: “Tôi thiếu tiền.”

“Tôi nghe nói tiền thưởng cuối năm của cô rất nhiều.” Với mức tiêu dùng trong nước, tiền thưởng của Chung Mạn quả thực là không thấp.

“Chắc là tôi sống hơi xa xỉ.” Cô hồ hững trả lời, không có ý định khóc lóc kể lể với anh rằng tiền nhà trả góp nhiều như nào, hay là học phí, tiền sách vở, tiền vặt của Diệp Minh Hy đắt như nào. Chuyện này cô làm ra được thì không sợ thừa nhận, không cần người khác phải đồng tình, nhưng cũng không thể để anh nắm thóp rồi đòi hỏi tùy tiện.

Nghe ra ý chống đối của cô, Mạc Lâm điềm đạm nói ra lý do mà anh đã nghĩ mất mấy hôm: “Đừng căng thẳng, thật ra tôi cũng không định làm gì cô. Quy định của công ty là không cho phép nhân viên 'tự ý' ra ngoài làm thêm, cũng có nghĩa là nếu công ty biết và cho phép thì cũng có thể làm thêm.”

Lời này vừa thốt ra, Chung Mạn liền thấy xúc động, hai mắt long lanh nhìn Mạc Lâm: “Sếp Mạc, anh nói như vậy, tức là đồng ý cho tôi ra ngoài làm thêm sao?”

“Mấy ngày nay tôi đang quan sát xem cô ra ngoài làm thêm có ảnh hưởng đến công việc bình thường hay không.” Mạc Lâm cười như không cười nhìn về phía cô, cô nhớ lại thái độ của mình mấy ngày này, khuôn mặt lập tức đỏ lên, ngượng ngùng nói: “Anh nên nói với tôi chứ.”

“Sau đó cô sẽ cố gắng thể hiện à? Đó là giờ trò bịp bợm.”

Cô nghĩ ngợi, thấy đúng là như vậy, bèn nói: “Tôi hiểu lầm anh rồi.”

“Không sao, thật ra tôi cũng đúng là có giờ trò thật, nhưng cô đừng nói với người khác.” Anh hài hước nháy nháy mắt. Cô tò mò hỏi: “Là sao vậy?”

“Trước khi cô phát hiện ra, tôi đã tới được vài ngày rồi, thấy cô ngày nào cũng mệt sắp chết còn phải chen lên xe buýt, ngủ gà ngủ gật trên xe. Để tránh việc cô lại mang hai quả đấm thâm đi làm, tôi mới xuất hiện để cô có xe mà đi, đáng tiếc là hình như hiệu quả không cao.”

Tuy đây đúng là sự thật, nhưng anh cố tình tăng nặng giọng điệu, nói như thể rất tiếc nuối, tận lực gọi lên cảm giác áy náy của Chung Mạn. Quả nhiên cô lập tức lổi lổ, cảm thấy mấy ngày này mình ngồi trên xe anh đều căng thẳng tới cứng đờ cả người, lo anh sẽ có hành động lạ thường nào đó, chưa hề thả lỏng mình, lãng phí cả ý tốt của anh.

Nếu nói lúc này Chung Mạn vẫn còn nửa tin nửa ngờ với Mạc Lâm, lúc này thì lo ngại hoàn toàn biến mất, bắt đầu thấy áy náy đúng như anh dự đoán.

“Xin lỗi nhé, là tại tôi lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.” Chung Mạn chân thành xin lỗi, ngừng lại một chút rồi mặt dày truy hỏi: “Vậy là tôi được cho phép rồi sao?”

Cái biểu cảm ngưng ngưng nhưng vẫn bám bụng hỏi của cô đúng là đáng yêu, nhưng sắc mặt Mạc Lâm lại không tốt:

“Điều này...”

“Khi đi làm tôi đều cố gắng làm việc, tuyệt đối không làm biếng!” Đây không chỉ là vấn đề có giữ được công việc hay không, mà còn liên quan đến thái độ làm việc và nguyên tắc làm người của cô nữa, với điểm này cô tự đánh giá là đã tận tâm tận lực, không chấp nhận bất cứ kẻ nào bôi nhọ mình.

“Tôi không nói là cô làm biếng, tôi vẫn luôn tán thưởng thái độ làm việc của cô.” Anh ngừng một lát, như là đang cân nhắc cách diễn đạt. “Thái độ của cô không có vấn đề, nhưng nếu sức khỏe của cô không chống đỡ nổi, năng suất làm việc giảm xuống là tất yếu, cũng dễ phạm sai lầm nữa. Cô dám nói là dưới tình huống ngủ không đủ giấc, khi đi làm cả ngày đều phơi phới tinh thần không?”

Rõ ràng là Mạc Lâm đang chọn điểm yếu của Chung Mạn để công kích, anh vừa nói xong cả người Chung Mạn liền ừ ừ. Cô sao có thể phản bác? Dù cô có cãi được, hai cái quả đấm thâm mắt trên mặt là bằng chứng rành rành đó.

“Tôi biết rồi...” Tức là việc làm thêm của cô vẫn ảnh hưởng tới công việc chính.

Lời đã nói đến vậy rồi, quyết định của Mạc Lâm không còn khó đoán nữa. Cô hơi hơi khó chịu, nhưng nếu nói là oán giận thì lại không hề. Chưa nói đến chuyện anh chở cô về mấy ngày liền, riêng việc anh đứng ở lập trường lợi ích của công ty để quyết định là cô đã không thể nói gì rồi, vì bỏ qua cho cô tức là không tròn chức trách.

Trong xe im lặng một hồi, Chung Mạn hít sâu một hơi, tháo dây an toàn định mở cửa, Mạc Lâm đột nhiên hỏi: “Cô thật sự rất thiếu tiền sao?”

Tay của Chung Mạn ngừng lại, câu này thật giống với lời mở đầu của mấy ông sếp lăm lăm đi kiểm bò nhí vậy. Cô thấy buồn cười vì suy nghĩ của mình, có phải là đang đóng phim truyền hình rẻ tiền đâu, huống chi anh muốn mua, cô cũng sẽ không bán.

“Rất thiếu tiền.” Cô gật đầu đáp.

Mạc Lâm do dự một lúc, dường như nghĩ điều gì đó, lúc lâu sau cuối cùng mới hạ quyết tâm, nói: “Nói thật thì đào tạo lại một nhân viên là rất phiền phức, huống hồ Benton rất coi trọng cô...”

Chung Mạn thấy tối nay đúng là thay đổi chóng mặt, kiểu này có hi vọng rồi chăng?

Cô nín thở chờ đợi.

“Thế này, tôi thiệt thòi một chút, hàng ngày sau khi tăng ca sẽ tiện thể chở cô về nhà luôn nhé?”

Chung Mạn lập tức hoang mang, không phải cô nghe nhầm chứ?

Cô mở miệng hỏi thật luôn. Mạc Lâm thấy trùng đôi mắt hạnh không thể tin nổi, bèn cười giải thích: “Không tin con người tôi tốt như vậy sao? Tôi cũng nghĩ cho bản thân thôi, bây giờ người tuyển được đều chẳng ra sao, so với việc hàng ngày tốn công gặm thét ở phòng việc, chi bằng hi sinh chút thời gian làm tài xế.”

Cách nói của Mạc Lâm nghe có vẻ có lý, lòng Chung Mạn lại luôn cảm thấy có gì đó không ổn. Mạc Lâm thấy cô do dự, giả bộ bất mãn, hỏi: “Này, tôi nhún nhường hạ mình chạy tới tự tiện cử làm tài xế như này, cô sẽ không làm tôi mất mặt chứ?”

“Không phải không phải, bây giờ tôi chỉ có một suy nghĩ...” Chung Mạn mê muội lắc lắc đầu, “Thì ra có bánh từ trên trời rơi xuống thật.”

Lúc này Mạc Lâm thật sự không kiềm được mà cười ha ha, Chung Mạn cũng cười theo vài tiếng.

Cho tới tận khi xuống xe, tắm rửa xong, xem bài tập giúp Minh Hy xong, cuối cùng là nằm trên giường, Chung Mạn vẫn nghĩ không ra, tại sao chuyện lại đột nhiên được quyết định vậy.

Nhưng mà bây giờ nghĩ lại, suy nghĩ màu hồng lóe lên trong đầu lúc này đúng là thừa thãi. Loại người tình anh trong giới kinh doanh, có thể leo lên địa vị cao như Mạc Lâm luôn dốc hết suy nghĩ để tăng tới đa lợi ích. Đối xử tốt với mình như vậy, chắc là để giữ lại nhân tài đúng như anh ta nói, tránh phải tìm thêm một người mới vào đúng thời điểm quan trọng. Huống chi Benton có chỉ đích danh là do mình theo sát, chắc là anh ta lo nếu mình chạy mất, sẽ

mang theo khách hàng lớn có tiếng trên thế giới là Benton đi luôn nhỉ? Một khách hàng lớn chạy mất, sẽ có ảnh hưởng tiêu cực vô cùng lớn tới danh tiếng của công ty.

Còn loại chuyện ăn cỏ gần hang* tổn hại danh dự cá nhân như này, là kẻ thông minh thì đều sẽ không làm.

*Lấy từ câu gốc là “thỏ không ăn cỏ gần hang”, hiện nay dùng để chỉ việc nam/nữ không theo đuổi người khác giới ở gần mình (như đồng nghiệp, bạn bè, hàng xóm, thanh mai trúc mã)

Huống chi cây cỏ gần hang này chẳng hấp dẫn chút nào.

Haizzz, không nghĩ nữa, vẫn nên ngủ thôi. 9 giờ sáng mai còn phải họp nữa đấy...

***

Đi nhờ xe được vài bữa, trừ chuyện Lâm Tịnh cứ nháy mắt ra hiệu, Chung Mạn cảm thấy đúng là tốt hơn tự mình chen lên xe buýt nhiều, hơn nữa Mạc Lâm không hề làm ra hành động mập mờ nào, đúng là như anh nói, chờ cô chỉ là vì việc công.

Việc này khiến cô suy nghĩ xấu hổ tự từ vì cái suy nghĩ lăng mạn ngu ngốc của mình, may mà cô chưa làm ra chuyện nào mất mặt hơn nữa, ví dụ như từ chối anh và tuyên bố là mình không có ý gì với anh...

Mạc Lâm sẵn sàng hi sinh thời gian cá nhân để làm tài xế cho cô, nhưng cô không thể coi cấp trên thành tài xế thật. Phần lớn thời gian trên xe, cô đều sẽ nói chuyện với Mạc Lâm. Ngày trước cô đã cảm thấy nhân phẩm của Mạc Lâm không tệ, bây giờ càng khiến cô cảm thấy Mạc Lâm đúng là rất dễ hòa hợp, không lấy vẻ kiêu căng của cấp trên để chèn ép người khác, hơn nữa còn có cách nhìn mới mẻ độc đáo, rất giỏi trong việc dẫn dắt cách nghĩ của cô.

“Đừng để chương trình này lừa nữa, kết thúc không phải như vậy đâu, người đàn ông kia chắc chắn là chàng trai nhà nghèo.” Người trong radio đang dùng chất giọng có từ tính, kể lại sự cảm động mà một phim điện ảnh cũ của phương Tây mang lại, Chung Mạn vừa ăn đồ ăn vặt Mạc Lâm để trên xe vừa phê bình MC.

“Thật sao? Phim này nói về cái gì?”

“Câu chuyện tình yêu của cô gái nhà giàu và chàng trai nhà nghèo. Quan trọng nhất là khi kết thúc, cô gái này quên đi chàng trai nhà nghèo, thậm chí là các con và cháu của họ nữa, nhưng chàng trai nhà nghèo vẫn không bỏ không rời, kể lại câu chuyện về họ cho cô gái nhà giàu hết lần này đến lần khác, mỗi lần nói đến kết thúc thì cô gái nhà giàu giống như được phá giải lời nguyền, nhớ lại tất cả.” Nói đến đây, Chung Mạn ngừng một chút, ánh mắt tối lại. “Đáng tiếc là mỗi lần chỉ có thể duy trì vài phút, tôi còn nhớ là khi hai người cùng khiêu vũ, cô gái nhà giàu đột nhiên lại mất trí nhớ, đẩy chàng trai nhà nghèo ra một cách thô bạo, nghiêm giọng hô lên hoặc thậm chí là kêu cứu mạng trước sự tiếp cận của anh, đúng là khó tưởng tượng ra chàng trai nhà nghèo đau lòng tới nhường nào.”

“Nghe như vậy, chàng trai nhà nghèo có vẻ rất hành hạ mình.” Mạc Lâm đưa ra lời bình, lại nói. “Tại sao anh ta không dùng máy ghi âm ghi lại câu chuyện, hàng ngày không ngừng phát cho cô ấy nghe, hoặc là thử chỉ kẻ phản kết thúc thôi? Như vậy tiết kiệm sức lực hơn nhiều.”

Chung Mạn lườm anh một cái: “Một hành động vô cùng lăng mạn đang êm đẹp lại bị anh nói thành như thế.”

“Chẳng phải tôi chỉ nói thật lòng thôi sao?” Mạc Lâm nhún vai.

“Nhưng nếu nghiêm túc lại, hành động này của chàng trai nhà nghèo thật ra đúng là hành hạ bản thân và người khác, mỗi lần cô gái nhà giàu hoảng hốt nhận ra mình quên đi người thương thì sẽ áy náy và tự trách mình biết bao.”

“Cho nên là anh ta không chịu được sự cô đơn, cứ muốn người khác phải đau lòng cùng anh ta.”

“Tiếp theo có phải anh chuẩn bị nói 'như vậy không phù hợp với lợi ích kinh tế' không?” Chung Mạn pha trò hỏi, vì cô phát hiện Mạc Lâm thường xuyên nhìn ra vấn đề từ góc độ lợi ích.

“Với chàng trai nhà nghèo thì tất nhiên không phải, có thể kéo thêm một người xuống nước thì tội gì không kéo?”

“Chẳng phải anh nên cảm thấy anh ta đang lãng phí thời gian sao? Vì 3 phút ngắn ngủi đó, anh ta phải kể lại một lượt cùng một câu chuyện.” Chung Mạn cười hỏi, Mạc Lâm mấp máy môi, nhưng chỉ cười cười không nói gì. Chung Mạn cũng không để ý, tiếp tục nghe MC chém gió.

Điều cô không biết chính là, Mạc Lâm không nói là vì nghĩ tới, mình chẳng phải cũng giống như chàng trai nhà nghèo đó sao, ở phòng làm việc đến hơn 9 giờ hết tối này tới tối khác một cách vô cùng không phù hợp với lợi ích kinh tế, chỉ vì để phối hợp với thời gian làm thêm của Chung Mạn. Tuy không hiểu nổi hành động của mình, nhưng kẻ cũng làm chuyện ngu ngốc là anh không có tư cách nói người khác.

Nhạc phim điện ảnh vang lên quanh quần trong xe, tay Chung Mạn gõ theo nhịp, đột nhiên nói: “Theo tôi nghĩ, nếu 3 phút đó là những gì mà cả đời này anh ta cần, anh ta nói hết lần này tới lần khác, thậm chí dùng cả đời chỉ để kể một câu chuyện, có lẽ nó vẫn đáng giá, ít ra anh ta biết mình muốn làm gì.”

Lời lảm bảm của cô vào tai của Mạc Lâm, anh nghiêng đầu sang nhìn cô, cô xấu hổ cười. “Sao vậy, tự dưng tôi vẫn về anh không quen sao? Đó là lời của người xưa, 'không phải cá sao biết cá vui*' mà.”

*Câu gốc là 子非鱼, 安知鱼之乐 (tử phi ngư, an tri ngư chi lạc). Trang Tử cùng Huệ Tử đứng chơi trên cầu, Trang Tử nói: “Cá xanh, bơi lội thung dung. Cá vui đó.” Huệ Tử nói: “Ông không phải là cá, sao biết cá vui hay buồn?”

“Câu này rất có lý.” Anh gật đầu nghĩ một lúc, chẳng bao lâu sau lại gật đầu. “Dù sao bản thân cá vui là được rồi, đúng không nào?”

“Dạy anh ngộ ra một đạo lý lớn đấy.” Chung Mạn cười.

Chẳng mấy chốc xe đã tới lầu nhà cô, cô vô tình liếc về phía nhà mình, dường như thấy được dáng người Diệp Minh Hy lướt qua.

Không phải thăng nhóc này chưa ngủ đấy chứ, đã là lúc nào rồi?

Tạm biệt Lâm Mạc về nhà, cô thò đầu nhìn vào phòng Diệp Minh Hy, lại thấy cậu đã ngủ say.

“Lạ thật.” Cô lắc lắc đầu quay về.

Nhưng Diệp Minh Hy lại chưa ngủ thật, dạo này cậu phát hiện trước khi Chung Mạn quay về, đoạn đường yên tĩnh luôn vang lên tiếng động cơ ô tô ồn ào, mỗi khi tiếng đóng cửa xe cất lên chưa bao lâu, âm thanh Chung Mạn lục tìm lấy ra chìa khóa sẽ truyền tới. Chẳng cần khả năng logic nào, cậu đã phát hiện mỗi tối Chung Mạn đều được người khác chở về, thế là tối nào cậu cũng đều đứng trước cửa sổ, nhìn chiếc xe hạng sang đó dừng dưới lầu, nhìn Chung Mạn xuống xe với vẻ khá mệt mỏi, có vài lần còn thấy người đàn ông cao lớn kia cũng xuống xe, giúp cô xách đồ về nhà.

Cậu đã từng gặp người đàn ông tên Mạc Lâm đó, là tổng giám đốc của công ty Chung Mạn. Dưới bóng của ngọn đèn đường màu cam, vai anh ta đột nhiên trở nên rộng rãi, cơ bắp trên cơ thể cũng cường tráng, cầm đồ của Chung Mạn không tốn chút sức nào, cứ như xách cọng lông vũ vậy.

Trước giờ Chung Mạn không hề nói tình hình tài chính trong nhà với cậu, nhưng từ vài lời vụn vụn cô cố gắng nói thầm với điện thoại khi ở trong phòng, từ việc cô đột nhiên bắt đầu khắt khe với chi phí sinh hoạt, từ vẻ mặt ngày càng mệt mỏi của cô, cậu biết cô đang một mình chống đỡ, muốn để cậu an toàn núp dưới chiếc ô mà cô căng lên, sống vô lo vô nghĩ.

Tại sao khi cô mang theo cơ thể đầy mệt mỏi về nhà, mình lại không thể giúp đỡ cô, chỉ có thể ở trong vòng giả vờ ngủ?

Nhớ tới bàn tay mạnh mẽ có lực của Mạc Lâm, cậu cúi đầu nhìn cánh tay nhỏ gầy của mình, chẳng hiểu sao lại thấy vô cùng chán ghét.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Shota* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chương 32: Bóng rổ

Thăng nhóc, mày cao thêm 30 phân đi rồi hẵng tới

Dịch: Apry618

Lượng ăn của Diệp Minh Hy bỗng lớn lên rất nhiều.

“Minh Hy, cậu không sao chứ? Ăn nhiều như vậy không bị chướng bụng à?” Lý Linh hơi lo lắng hỏi. Đúng là ngày trước họ thường xuyên trêu lượng ăn của Minh Hy nhỏ, nhưng cậu ấy tăng lượng ăn, cũng không nên tăng một phát ba bốn lần chứ!

Diệp Minh Hy lắc lắc đầu, vẫn không ngừng và com vào miệng.

“Cậu chịu kích thích gì vậy? Muốn béo lên cũng không phải ăn như này!” Lý Linh lại nhìn một hồi, cuối cùng không chịu nổi nữa mà cướp lấy đĩa của cậu. Cậu giơ tay giằng lại, Lý Linh không tranh được với cậu nên đành mặc kệ.

Sau khi tan học, Diệp Minh Hy chạy tới câu lạc bộ bóng rổ của trường để tự tiến cử mình.

Hội trưởng của câu lạc bộ bóng rổ chỉ liếc mắt nhìn cậu một cái rồi nói: “Thăng nhóc, mày cao thêm 30 phân đi rồi hẵng tới.”

“Tôi muốn chơi bóng rổ.”

“Chú mày thấp quá.” Cậu ta đứng dậy, cứ như một người khổng lồ đang nhìn xuống thăng nhóc con trước mặt.

“Tôi sẽ cao lên.” Diệp Minh Hy không hề sợ sệt, ngẩng đầu nhìn lại.

Lạc Văn vẫn chưa từng thấy ai có ánh mắt kiên định không lay động như vậy, cậu ta thu cánh tay định nhắc cổ áo Diệp Minh Hy quăng ra ngoài, khoanh lại trước ngực. “Đến cả yêu cầu cơ bản nhất là chiều cao còn không đạt được, ném rổ kiểu gì? Ném bóng 3 điểm kiểu gì?”

“Đúng vậy, đến cả hội này cũng chưa chắc mỗi lần đều trúng, thẳng nhóc như chú em lấy đầu ra sức?” Người ở bên cạnh nói chen vào. “Anh khuyên mày đợi thêm mấy năm nữa hẵng tới.”

“Nếu tôi ném được chuẩn hơn tất cả các anh thì sao?”

Lời này của cậu làm nên trận cười vang, có vài người còn cười tới mức đập bàn vỗ ghế. “Thế thì hội này đi nhảy lầu hết cho xong, còn chơi bóng rổ cái quái gì nữa?”

Lạc Văn lại không hề khinh thường cậu, nhưng mà chiều cao này... “Mày tự tin đến vậy sao?”

“Đúng vậy.” Diệp Minh Hy vô cùng nghiêm túc.

“Được thôi, không cần chuẩn hơn tất cả bọn họ, anh cho mày 3 cơ hội, tùy mày chọn. Chỉ cần mày ném bóng 3 điểm giỏi hơn một người nào bất kì trong bọn anh, anh sẽ cho mày vào đội.” Ngón tay của Lạc Văn chỉ vào đám người của cậu lạc bộ bóng rổ, lập tức gây nên sự bất mãn của một số người:

“Đại ca, anh làm vậy chẳng phải là khinh bọn em lập hội bắt nạt trẻ con sao?”

“Suy cho cùng chúng ta phải thi đấu, để thực lực lên tiếng đi, mấy cậu đừng có mà không đấu được cả đứa con nít.” Lạc Văn nói xong, quay về phía Diệp Minh Hy: “Thế nào, thẳng nhóc, mày dám không?”

Diệp Minh Hy gật đầu thật mạnh.

Mọi người lập tức lũ lượt đi về phía sân bóng rổ, cậu lạc bộ cũng không có ý định khiến cậu nhục nhã, cử Tiểu Sơn - người có biệt danh là 'quá tam ba bận' ném 10 lần chắc chỉ trúng được 3 lần ra ứng chiến.

“Thẳng nhóc, đừng bảo hội này bắt nạt chú mày, Tiểu Sơn là thẳng ném bóng 3 điểm tệ nhất đấy!”

Diệp Minh Hy nhìn Tiểu Sơn một lúc rồi hỏi: “Trong các anh ai là người giỏi nhất?”

“Cái này còn phải hỏi, tất nhiên là đại ca rồi, đại ca ném 10 lần có tới 9 lần trúng đấy.”

“Vậy... Tôi có thể đấu với anh ta không?”

Lời này vừa thốt ra, đám người của cậu lạc bộ vô cùng chấn động, ánh mắt vốn khinh thường đã trở nên không chắc chắn. Rốt cuộc thẳng nhóc này là tên ngốc vô tri hay là giả heo ăn cỏ*?

*扮猪吃老虎, tỏ vẻ ngoan ngoãn, kém cỏi, yếu đuối để người khác mất cảnh giác, một khi nắm được thời cơ thì sẽ ra tay, đánh úp khiến đối phương bất ngờ.

Lạc Văn nghe vậy thì cũng nhướn mày. Thẳng nhóc này đủ ngông! Nhưng vì ngông một phen mà tăng thêm độ khó cho mình, đúng là thiếu sáng suốt. Cậu ta lên tiếng bước ra khỏi hàng, cùng Diệp Minh Hy cầm bóng rổ đi tới vạch 3 điểm.

“Thẳng nhóc, tổng cộng có 10 quả, mày muốn mỗi người một quả hay là ném hết một lần?”

“Mỗi người một quả.” Cậu nói xong thì lùi lại vài bước để Lạc Văn bắt đầu. Lạc Văn cũng không bận tâm, đập bóng hai cái, tay phải chụp bóng, đầu gối bên gập lại bên thì khụy xuống, một đường parabol đẹp mắt quét trong không trung, không chạm vành mà xuyên thẳng vào lưới.

“Tuyệt vời!” Tiếng huýt sáo và cổ vũ từ bên cạnh vang lên ầm ầm.

Đến lượt Diệp Minh Hy, cũng lớ ngớ đập vài cái, tay tóm lấy bóng ném lên...

Không trúng! Hơn nữa còn thiếu chút nữa mới chạm được băng bóng rổ.

Mấy thành viên nghĩ rằng có thể thấy được kì tích lập tức 'xòè' vài tiếng, Lạc Văn dùng ánh mắt liếc qua bọn họ, sân bóng rổ liền khôi phục về yên tĩnh.

Suy ném thất bại, biểu cảm của Diệp Minh Hy lại không thay đổi nhiều, sắc mặt như thường lùi sang bên cạnh, để Lạc Văn ném quả thứ hai.

Lạc Văn ném trúng tiếp một quả, không chút lấn tẩn.

Khi tới lượt Diệp Minh Hy, tuy chạm được tới băng, nhưng vẫn còn một khoảng cách với vành rổ.

Lúc này có vài người đang quan sát đều xem thường tên nhóc này, người nào ngáp thì cứ ngáp, người nào tám chuyện thì bắt đầu tìm chủ đề, nhưng Lạc Văn không hề buồn lòng, vẫn tập trung tinh thần để ngắm kĩ, ném bóng...

Lại trúng!

Diệp Minh Hy thì vẫn như trước, trượt mất quả thứ ba, lần này suýt chút nữa chạm vành.

Lạc Văn nhận ra điểm gì đó, cậu ta nhìn Diệp Minh Hy một cái, ném ra quả bóng 3 điểm đẹp mắt thứ tư.

Còn Diệp Minh Hy ư? Suốt vành rồi bật ra ngoài.

“Học nhanh ra phết đấy.” Lạc Văn ngắm vành rồi ném, lại là một quả 3 điểm đẹp mắt. Cũng có nghĩa là, chỉ cần quả tiếp theo Diệp Minh Hy trượt, ván này căng nhất cũng chỉ có thể hoà, không thắng được.

Kết quả là Diệp Minh ném trượt thật, đụng vào vành rồi bật ra.

“Trận đấu này đúng là chẳng có chút giá trị nào.” Người của đội bóng rổ phì cười, tính để Diệp Minh Hy nhanh chóng chọn thêm một người để đấu cho xong, nhưng Lạc Văn lại giơ tay lên ngăn họ lại.

“Hiệp này vẫn chưa kết thúc mà.” Cậu ta dùng một tay đỡ bóng, quay lại nói với Diệp Minh Hy. “Nhìn cho kĩ này.”

Nói xong, cậu ta bước về vạch 3 điểm, từ từ bắt lấy bóng, khom người, bật lên, nâng tay... Cứ như đoạn phim chiếu chậm vậy. Lúc này vài thành viên của đội cũng hiểu được, thì ra thằng nhóc này chọn đại ca để đấu, không phải muốn thắng, mà là muốn học lỏm cơ!

Mọi người dùng hỏa nhãn kim tinh* nhìn chăm chăm Diệp Minh Hy ném bóng, kết quả đúng là cậu không phụ sự kì vọng của mọi người... Lại trượt mất.

*Đôi mắt có thể nhận ra được yêu ma của Tôn Ngộ Không, về sau dùng để ví với đôi mắt sắc bén, có thể phán đoán thật giả.

Kết quả cuối cùng của trận so tài, Lạc Văn ném vào 9 quả, Diệp Minh Hy về sau vất vả lắm cuối cùng mới vào được 1 quả.

“Còn đâu nữa không?” Lạc Văn dùng một tay giữ quả bóng rổ bên mạn sườn, cúi xuống hỏi Diệp Minh Hy.

Diệp Minh Hy lắc đầu, “Lần sau tôi lại tới.”

“Hãy quý trọng hai cơ hội còn lại của chú mày.” Lạc Văn nói xong thì dẫn đầu đoàn người rời đi.

Trên đường, thành viên đứng cạnh cuối cùng cũng không kìm được, hỏi: “Đại ca, em nghĩ thằng nhóc kia học lỏm trắng trợn thì đã đành, còn thua thảm như thế, sao anh lại tốt bụng chơi với nó?”

Lạc Văn nghĩ một lúc rồi nói: “Ánh mắt của nó rất kiên định.”

“Chỉ thế thôi sao?”

“Còn thế nào được nữa? Nhưng nếu ngày nào đó mấy cậu thua nó thật, đừng có mà chạy tới tìm tôi khóc lóc.”

“Vụ này khả thi không vậy?” Cả đám cười vang.

Hai tuần sau, Diệp Minh Hy lại tới, đối tượng thách đấu lần này vẫn không phải Tiểu Sơn kém cỏi nhất, mà là chọn bừa một người.

“Thằng nhóc, mày chắc chứ? Tiểu Ngũ ném 10 quả trúng tới 5 đấy.”

Lạc Văn nhìn Diệp Minh Hy gật đầu, trầm ngâm suy nghĩ. Tên Tiểu Ngũ được chọn uể oải đứng đây, vơ lấy bóng, ung dung đi tới sân bóng.

Có điều là sau khi ném 3 quả, vẻ ung dung của cậu ta bị thu lại hết, mặt đầy nghiêm túc.

Diệp Minh Hy ném vào rồi.

Tỉ số hiện tại là Tiểu Ngũ vào 2 quả, Diệp Minh Hy vào 1 quả. Tuy vẫn có lợi thế, nhưng là trước thằng nhóc này chẳng vào được quả nào bây giờ 3 phát đã vào 1 quả, 2 quả bị trượt còn chỉ lệch một chút xíu... Tiểu Ngũ càng nghĩ càng lo, gắng gượng tập trung tinh thần, tay nâng lên, loảng xoảng... Lại trượt một quả.

Diệp Minh Hy vẫn ngắm trúng với khuôn mặt không biểu cảm, ném..

Trúng!

Không ngờ!

Lần này Tiểu Ngũ đúng là không biết nên ngạc nhiên hay tức giận, đến cả tay cầm bóng cũng khẽ run. Những người quan sát cũng bắt đầu xôn xao, nhao nhao kêu to: “Tiểu Ngũ cố lên, đừng làm mất mặt cả hội!”

Tiểu Ngũ chịu áp lực vô cùng lớn, liên tục phạm sai lầm, sau 10 lần ném, không ngờ lại cùng điểm với Diệp Minh Hy, đều vào 3 quả.

Tuy đánh hòa có nghĩa là Diệp Minh Hy thua, nhưng đến một đứa con nít mà cũng không thắng được, Tiểu Ngũ thấy mình thua rồi, cả đội bóng rổ cũng như đưa đám.

“Đầu nữa không?” Lạc Văn hỏi Diệp Minh Hy ở bên cạnh đang im lặng nhìn các thành viên đội bóng.

Cậu ta đoán chắc lần sau Diệp Minh Hy sẽ đấu tiếp. Hai tuần mà cậu đã tiếp bộ nhanh như vậy, nếu tập thêm hai tuần nữa, muốn thắng Tiểu Sơn hay thậm chí là Tiểu Ngũ cũng không phải là chuyện khó.

Nhưng ngoài dự đoán là Diệp Minh Hy lại gật đầu.

“Đầu.” Ngón tay cậu hướng về một thành viên trong đội. Lạc Văn nhìn theo tay cậu, trong lòng nghe 'cách' một tiếng, khi quay lại nhìn Diệp Minh Hy lần nữa, ánh mắt mang theo ngạc nhiên và tán thưởng.

Diệp Minh Hy chỉ vào Man Ngu, là thành viên xem trọng thắng bại nhất trong cả câu lạc bộ bóng rổ, cũng là người có tố chất tâm lý khi thi đấu kém nhất.

Từ sau khi Lạc Văn phát hiện ra điểm này, mỗi lúc tới thời khắc quan trọng thì đều đưa cậu ta ra ngoài, tránh cho cậu ta liên tục phạm lỗi làm liên lụy cả đội. Bản thân cậu ta cũng biết khuyết điểm này, nhưng mãi chưa thể khắc phục được.

Nhiều người như vậy mà Diệp Minh Hy không chọn, vậy mà chọn mình cậu ta, thế nào cũng không phải trùng hợp. Thăng nhóc này không những có ý chí khổ luyện hai tuần lễ, mà còn có khả năng quan sát và suy nghĩ đáng kinh ngạc, đúng là có tài làm thủ lĩnh.

Khi trong đầu Lạc Văn đang lên kế hoạch xem nên bồi dưỡng người kế nhiệm như thế nào, Diệp Minh Hy cũng không phụ sự kì vọng của mọi người, thắng được đối thủ mất phong độ với chênh lệch là 3 điểm.

Người trong đội đều biết tật xấu của Man Ngu, khi cậu ta chưa lên đấu mọi người đã than khóc trong lòng rồi, tới khi có kết quả, trên mặt mọi người lại vô cùng bình tĩnh.

Diệp Minh Hy giành được thắng lợi nhưng không vênh vang đắc ý, vẫn trầm tĩnh đi tới trước mặt Lạc Văn.

“Chào mừng gia nhập câu lạc bộ bóng rổ!” Lạc Văn chuyển quả bóng trong tay cho cậu bé trước mặt.

“Cảm ơn.” Cậu nhận lấy bóng, còn chưa cảm chắc đã bị Man Ngu đứng bên cạnh đưa tay cướp đi. Diệp Minh Hy không mấy bận tâm, phản đối Man Ngu: “Đấu tiếp không?”

Man Ngu nghe xong không nói thêm gì mà đuổi theo quả bóng đã nảy tới chỗ xa, Diệp Minh Hy và mọi người cũng đuổi theo, anh đuổi tôi rượt trên sân bóng, nhỏ xuống những giọt mồ hôi của tuổi trẻ.

Lạc Văn nhìn theo dáng người trên sân bóng, khẽ mỉm cười rồi đứng dậy tham gia vào trận đấu.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Shota* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chương 33: Khuy cúc

Sếp Mạc, hôm nay tôi có việc phải ở lại công ty tăng ca, không cần phiền anh nữa.

Dịch: Apny618

Lại là thời gian nghỉ trưa, Chung Mạn bê hai hộp cơm bước ra từ phòng trà nước, nói với Lục Hữu Lương đang bận tới sát đầu mẻ trán: “Tôi mang hộp cơm của anh vào phòng họp nhỏ trước nhé?”

“Ừ ừ.” Lục Hữu Lương nghiêng đầu kẹp ống nghe, hai tay lướt nhẹ như múa trên bàn phím, thật sự không dành ra được thời gian để trả lời.

Chung Mạn nhún nhún vai, một mình ở phòng họp nhỏ, gần như ăn xong cơm rồi Lục Hữu Lương mới lững thững đi vào, kéo ghế ra ngồi xuống trước hộp cơm nhưng không hề mở ra.

“Sao vậy? Luyện cách không thủ vật* à?” Chung Mạn tò mò hỏi.

*Lấy được vật mà không tiếp xúc với vật đó, cách xa một khoảng không gian nhất định.

“Nếu mà cách không thủ vật được thật, tôi chắc chắn sẽ vận đầu mụ đó xuống!” Lục Hữu Lương tức giận bất bình nói, tay phải còn nắm chặt thành nắm đấm, nện cái 'rầm' lên bàn, khiến đồ đạc trên cả chiếc bàn đều nảy lên.

“Vẫn có khách hàng nữ mà anh không xử lý được sao?”

“Thì là Eliza đó, không biết trao đổi như nào nữa, mất mấy lần đều không nói rõ được, lẽ nào tiếng Anh chúng tôi nói không phải cùng một kiểu tiếng Anh sao?” Lục Hữu Lương vô cùng phiền não, Eliza đó là giám đốc của một cửa hàng Tây, đại lý của rất nhiều nhãn hàng, nhất định không được làm méch lòng. Thế mà anh và bà ta lại không bắt sóng nhau được, cứ như thể hỏi bà ta “Thời tiết hôm nay đẹp không?”, bà ta sẽ trả lời “Ăn rồi” vậy, hoàn toàn không biết làm sao.

“Eliza nghĩ rất nhanh, trái một câu phải một câu, nếu anh không cẩn thận thì sẽ bị làm cho mê man luôn.” Trước kia Chung Mạn cũng được lĩnh giáo suy nghĩ nhanh nhạy của Eliza không ít lần rồi.

“Bị mê man còn đỡ, đáng ghét nhất là mụ ta còn chê tôi, bảo tôi nói chuyện không có logic không có trọng tâm!” Lục Hữu Lương giận dữ mở hộp cơm ra, cầm đũa chọc miếng thịt kho tàu. “Bảo tôi không logic không trọng tâm?!”

“Này này, đừng lãng phí đồ ăn.” Chung Mạn cười ngăn hành động trẻ con của anh. “Anh để người khác nói là được mà, trước kia họ cũng từng trao đổi với bên Eliza.”

“Cô tưởng chuyện có thể không làm tôi sẽ tự nhụt về làm sao?” Lục Hữu Lương gấp một miếng thịt kho tàu cho vào miệng, liềm mạp nhai. “Là họ không xử lý được, tôi mới phải vua gặp vua* với mụ ta đấy.

*王见王: Ý chỉ hai người đứng đầu ra nói chuyện với nhau.

Cũng phải, xã hội rất thực tế, nhân viên quèn sẽ chỉ trao đổi với nhân viên quèn, chắc chắn không có chuyện vượt cấp. Lục Hữu Lương sẽ đấu với Eliza, chắc chắn chuyện này đã lãng phí lâu không thể giải quyết từ dưới 'dân gian' rồi, khi không thể kéo dài thêm nữa thì cuối cùng mới báo lên trên để người cấp 'thánh' trực tiếp solo.

“Vậy anh cứ kiên nhẫn thêm một chút là được mà, rồi sẽ có cách thôi.”

“Tôi đã kiên nhẫn đủ rồi, thật sự không hiểu nổi mụ ta nói đi nói lại rốt cuộc là không hài lòng cái gì!” Lục Hữu Lương bức bối cào đầu, thấy Chung Mạn đã ăn no xong, đang nhàn nhã uống trà đọc báo, chợt nảy ra một ý, nhào qua tóm lấy tay Chung Mạn, nói: “Tiểu Mạn, trước kia Eliza là khách hàng của cô, mụ ta và cô có thể nói chuyện được, tính khí mụ cô hiểu rõ nhất, cô chỉ điểm một chút cho tôi đi!”

“Như này không được ỏn, dù gì bây giờ chúng ta không cùng nhóm...” Khách hàng trong công ty được phân chia rất rõ ràng, việc của mỗi nhóm gần như là việc cơ mật, cô đã không còn phụ trách khách hàng này thì không nên dây vào nữa. Hướng chỉ việc nhiều người như vậy còn không xử lý được thì chắc chắn là phức tạp, cô không hề có nhiều thời gian như vậy để đi nghiên cứu tài liệu.

“Tôi cũng đã không bận tâm rồi, người khác có thể nói gì chứ?” Lục Hữu Lương càng nghĩ càng thấy khả thi. Trước kia phía Eliza đều do Chung Mạn phụ trách, trước giờ vẫn không xảy ra chuyện, cho nên anh chỉ từng gặp Eliza ở hội nghị mỗi năm hai lần, vốn chưa từng nói chuyện được mấy câu. “Cô cứ coi như chưa bàn giao hết công việc đi.”

“Vậy cũng được sao?” Đã là bao lâu rồi, có thể chưa bàn giao hết được sao?

“Chỉ cần cô bằng lòng tôi đồng ý, còn gì không được chứ? Nếu còn không xử lý được chuyện này, năm nay chúng ta khỏi mong nhận được đơn hàng từ tay Eliza nữa, cô nhẫn tâm nhìn tôi ở ngoài đường ăn gió Tây Bắc sao?” Lục Hữu Lương thấy Chung Mạn vẫn đang do dự, bèn nhào qua tóm lấy tay cô luôn, đôi mắt sáng long lanh nhìn về cô, khiến Chung Mạn dờ khóc dờ cười. “Cô không nhẫn tâm đúng không? Đúng không? Được nha? Được nha?”

“Ồi, đúng là không nói nổi anh.” Không chống đỡ được anh năn nỉ nhiều lần, Chung Mạn đánh liều đồng ý, trong lòng nhắc nhở mình lát nữa phải cẩn thận sắp xếp lại thời gian bên trung tâm dạy thêm, mà chủ nhật tuần này chắc cũng phải hi sinh oanh liệt rồi.

“Tốt quá rồi!” Lục Hữu Lương ôm chặt lấy Chung Mạn, khiến cô cười khanh khách, lúc buông cô ra còn tiện tay vò rối tóc cô, cô cũng không chống cự lại, rõ ràng là đã rất quen với kiểu thân mật này rồi.

Hai người đang ở trong phòng giỡn, hoàn toàn không biết Mạc Lâm không cùng đám người Lâm Thành ra ngoài ăn cơm vì đang họp trực tuyến ở trong phòng làm việc, hơn nữa còn thấy hết sự tương tác của hai người họ mà chẳng hề gặp khó khăn.

Lục Hữu Lương thân thiết kéo tay Chung Mạn, nói năng nhẹ nhàng trước mặt cô.

Chung Mạn có hơi giãy ra một chút, sau cùng thì khó xử gật đầu.

Hai người họ ôm nhau vô cùng thân thiết ở trong phòng họp nhỏ...

Mạc Lâm sớm đã biết Lục Hữu Lương lợi dụng Chung Mạn, nhưng không biết tại sao tận mắt nhìn thấy hành động trêu đùa tình cảm của Lục công tử, anh lại cảm thấy cực kì gai mắt.

“Lục Hữu Lương là nhân vật nòng cốt của công ty, vạch trần anh ta chẳng hề có ích lợi gì.” Mạc Lâm thầm nhắc nhở chính mình, quay đầu không nhìn cảnh tượng trong phòng họp nhỏ nữa, hi vọng có thể chuyển tâm làm việc.

Hiệu suất làm việc của buổi chiều này không hiểu sao lại vô cùng tệ, Mạc Lâm hơi bức bối, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn đồng hồ, định tới 5 giờ thì sẽ tóm lấy khoá xe đi luôn, ai ngờ kim đồng hồ vừa tới 4 giờ rưỡi, Chung Mạn liền gõ cửa đi vào.

***

“Sếp Mạc, hôm nay tôi có việc phải ở lại công ty tăng ca, không cần làm phiền anh nữa.”

“Ồ? Benton lại có bộ sưu tập mới sao?”

“Không phải, là tôi muốn cẩn thận sắp xếp lại tài liệu gần đây thôi.”

Trong lòng Mạc Lâm hiểu rõ, chắc chắn cô đã đồng ý việc gì đó với Lục Hữu Lương rồi, anh dần xuống ý định nhắc nhở cô của mình, trên mặt thì mỉm cười đáp lại một tiếng rồi để cô đi ra ngoài.

Sau khi ra khỏi phòng, Chung Mạn quay lại chỗ ngồi thờ phào một hồi, bắt đầu xem chồng tài liệu lớn mà Lục Hữu Lương cung cấp, bao gồm tất cả email qua lại, yêu cầu chất lượng, điều khoản hợp đồng... Tuy rất nhiều thứ Chung Mạn từng tiếp xúc qua, nhưng để sàng lọc thì xem ra cũng phải mất hai tiếng của cô. Sau khi vất vả xem xong, cô nhắc điện thoại tìm nhân viên mình quen biết ở cửa hàng Áo, sau khi kéo gần quan hệ xong bèn hỏi chuyện này:

“Sao bên các cô cứ không chịu duyệt vật liệu phụ mãi vậy, làm chúng tôi ngày nào cũng bị sếp mắng như tát nước.” Lý do của vụ này xuất phát từ việc khách hàng không chấp nhận chất liệu của khuy, khiến tất cả trang phục đã được làm xong bị tồn đọng ở trong xưởng, đợi mấy chiếc khuy nhỏ bé đó đưa ra quyết định.

Chuyện vốn không hề phiền toái, điều phiền toái nhất là khuy đã được đặt về hết rồi, khách hàng lại nói không phù hợp. Thiết hại trung gian này ai đền bù đây? Thêm nữa, họ không còn thời gian để đặt lại khuy, cho nên bắt buộc dĩ phải làm khách hàng chấp nhận loại khuy hiện tại.

“Còn dám nói sao, khi chúng tôi duyệt thì rõ ràng là khuy màu vàng kim, giờ cô gửi qua đều là màu xám, sao chúng tôi có thể gửi cho khách hàng duyệt? Đám người các cô còn khẳng khái rằng khuy luôn là màu vàng kim, sao có thể chứ? Nghĩ chúng tôi mù màu sao?”

Được rồi, đã vào trọng tâm, đây cũng là điểm hết lần này tới lần khác Lục công tử và Eliza không thể thương lượng thành công.

Mọi người đều không hiểu, tại sao cùng là chiếc khuy nhỏ bé, trong mắt những người khác nhau lại có sai lệch?

“Bình thường khi mua đồ ở cửa hàng, trên khuy đều bọc giấy lụa đúng không?”

“Tất nhiên, đó là để tránh xuất hiện vết nhăn.” Trang phục đều được vận chuyển bằng cách đóng gói trong thùng giấy lớn, tầng tầng lớp lớp đè lên rất lâu, trang phục sẽ xuất hiện vết nhăn rất rõ ràng.

“Nhưng bọc chỗ giấy lụa đó còn có một công dụng khác chứ?”

“Công dụng khác... Ý cô là để tránh mất màu?” Đối phương cũng không ngu ngốc, lập tức cầm chiếc khuy trong tay lật qua lật lại quan sát tỉ mỉ. “Ừm, giữa lỗ khuy hình như đúng là có màu vàng kim.”

“Đợt hàng này là chất liệu lông cừu, tiếp xúc lâu với khuy hợp kim đồng, xuất hiện tình trạng mất màu cũng là rất bình thường.”

“Các cô rõ ràng biết mất màu lại không thông báo trước sao?” Đối phương đưa ra tuyệt chiêu ghê gớm nhất, lời lẽ hùng hồn, sai nhiều sai ít cũng đều là nhà xưởng sai.

“Xưởng này là xưởng được chỉ định để cung cấp, mã màu GD17583 được Affin xác nhận qua email vào ngày 27/3.” Nói cách khác, nhà cung cấp là do bên cô chỉ định, bên tôi không đặt nhầm màu, trách nhiệm vụ mất màu tất nhiên không nằm ở bên tôi.

Lần này đối phương đã im lặng.

“Làm phiền xác nhận với khách hàng xem số khuy này có cần dùng giấy lụa bọc lại không.”

“Ừm.”

Cạch.

Cuộc gọi được ngắt, Chung Mạn thờ phào một hồi dài.

May mà phát hiện ra vấn đề mất màu, may mà ban đầu chọn nhà cung cấp được chỉ định chứ không phải tìm loại khuy thay thế có kiểu dáng tương tự, nếu đặt nhầm màu làm kéo dài hạn giao hàng, tai họa lớn này ai mà gánh nổi.

Sắp xếp lại tài liệu một lượt, cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ, 9 giờ rồi. Bên phía Lục Hữu Lương còn phải viết vài email, bức gửi cửa hàng Tây tổng kết về nội dung của cuộc điện thoại ban nãy, bức gửi bên xưởng chỉ thị là có thể bắt đầu đính khuy vào, bức gửi Lục Hữu Lương thì nói mình giải quyết việc này như thế nào, mà cô còn phải xử lý phần việc riêng bị mình gác lại...

Cô day day huyệt thái dương, cầm chiếc tách lớn trên bàn lên đi về phía phòng trà nước, cho dù không thích cà phê, lúc này cũng nhất định phải uống một tách cà phê nóng để chống đỡ một lúc.

Cô đổ đường và sữa vào trong tách khuấy như thể không cần tiền vậy, rồi cẩn thận nâng tách cà phê đã được pha xong đi về phía ngoài, vừa bước khỏi

phòng trà nước thì bên cạnh bỗng xuất hiện một bóng đen! Cô giật nảy mình, cafe nóng hổi tràn ra từ miệng cốc làm bỏng ngón tay cô.

“A...” Cô khẽ kêu một tiếng, cổ chịu đau đặt tách xuống, còn chưa ngẩng đầu, sau người đã vang lên âm thanh quen thuộc.

“Xin lỗi, cô không sao chứ?”

“Không sao.” Cô vẩy nước lạnh ra xả vào ngón tay bị thương, hỏi: “Muộn như vậy rồi, sếp Mạc vẫn chưa đi sao?”

“Ừm, việc hôm nay vẫn chưa làm xong, còn có?” Anh cầm lên cafe của cô rồi đứng bên cạnh.

“Vẫn còn vài email chưa xong.” Tắt nước xong, cô dùng khăn giấy lau khô hai tay, thấy cafe của mình bị Mạc Lâm cầm, bèn cười với anh rồi đi ra ngoài.

“Gửi sang Mỹ sao?”

Chung Mạn lắc đầu theo bản năng, vừa lắc xong thì hơi hối hận. Cũng chẳng sao, Mạc Lâm biết ngay là cô đang bận việc của Lục Hữu Lương. Anh không vạch trần, chỉ khuyên ngoài miệng rằng: “Vậy mai làm cũng không muộn, giờ đã 9 giờ rồi.”

“Giờ tôi gửi đi, sáng mai họ có thể đọc được.”

“Việc này rất gấp sao?” Mạc Lâm đặt cafe lên bàn cô, giả vờ như không nhìn thấy chồng tài liệu lớn về khách hàng cũ và liên quan đến kim loại đổi màu trên bàn.

“Việc hôm nay thì hôm nay hoàn thành, lẽ nào anh không đồng ý sao?” Cô cười hỏi lại.

“Có việc gì giúp đỡ được không? Hay là để tôi viết email cho?”

“Không cần đâu, khiến anh phải nán lại mỗi tối như vậy tôi đã rất ngại rồi, giờ sao có thể làm phiền anh thêm nữa.” Cô lắc đầu từ chối khéo, Mạc Lâm hỏi thêm vài lần cũng không được, lại lo mình ở công ty cô sẽ bị vướng tay vướng chân, càng không thể hoàn thành, đành xách cặp tài liệu rời đi.

Thật ra Chung Mạn không hề nghĩ sẽ lên lút giúp Lục Hữu Lương, chỉ nghĩ không để cấp trên biết được thì càng tốt, tránh cho Mạc Lâm có ấn tượng không tốt về Lục Hữu Lương, nếu Mạc Lâm có hỏi thì cô cũng sẽ không giấu. Nhưng mà cô không ngờ là Mạc Lâm đã có suy nghĩ từ trước, ý tốt này lại khiến Mạc Lâm càng ác cảm với Lục Hữu Lương hơn.

Mạc Lâm đi thang máy xuống bãi đỗ xe, sau khi ngồi vào xe thì không lái khi công ty ngay. Anh dựa vào ghế lái, ngẩng đầu nhìn trời, không nhìn vào ngọn đèn lấp lánh ở phía xa, trong đầu chỉ có nụ cười mệt mỏi nhưng vô cùng đậm đậm của Chung Mạn.

Tại sao cô mệt như vậy mà vẫn không chịu từ chối yêu cầu của Lục Hữu Lương?

Tại sao cô bằng lòng bị Lục Hữu Lương lợi dụng hết lần này tới lần khác?

Tại sao gánh nặng trên vai cô nặng nề như vậy, lại vẫn một mình vất vả chống đỡ, không chịu xin giúp đỡ?

Mạc Lâm, chú ý cảm xúc của mình nào.

Anh ngồi dậy, hơi bực bội dùng tay chải chải tóc, khởi động xe rồi đi. Tiếng động cơ xe khẽ rì rào trong yên tĩnh, đêm tối chật hẹp như tấm màn không tiếng động lặng lẽ bao vây lấy anh, khiết tất cả trở nên rõ nét như vậy, nhưng lại chẳng liên quan tới anh tới nhường ấy.

Ngón tay dường như muốn thoát khỏi vùng áp thấp, nó tự ý mở radio ra, giọng nói dịu dàng không xua tan được sự trống vắng, người dẫn chương trình nói chuyện chẳng có logic càng khiến người ta tức giận.

Trực giác của anh phản bác lại, nói ra vài từ rồi nhưng lại nhớ ra trong xe chỉ có mình, mà phản bác lại một chiếc radio không phải là chuyện người bình thường sẽ làm.

Đêm hôm nay, đúng là dài đằng đẵng.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Shota* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Chương 34: Đấu tranh

Anh nên giữ quyết định ban đầu là để Chung Mạn tự hiểu ra, hay là tàn nhẫn gỡ cho cô tỉnh?

Dịch: Apny618

Hoàn thành mọi công việc xong cũng đã 10 giờ rưỡi, khi dọn dẹp Chung Mạn còn không nén nổi than thở một tiếng. Tay chân mềm nhũn ra khỏi công ty đi về phía bến xe buýt, sau lưng chọt vang lên hai tiếng còi gấp rút.

“Trên đường đâu có xe, bấm còi gì chứ?” Cô nhú mày thăm mắng trong bụng. Thế giới chỉ yên lặng được một lúc, chưa đi được hai bước tiếng còi lại cất lên, cô miễn cưỡng quay lại nhìn, lại thấy một chiếc xe rất quen mắt.

“Mạc tổng?” Cô nghi ngờ quay lại, cúi đầu nhìn, người trong xe chẳng phải là Mạc Lâm sao? “Sao anh lại ở đây?”

Mạc Lâm vẫy tay với cô ý bảo lên xe, cô không nghĩ nhiều bèn mở cửa ngồi vào, thắt dây an toàn lên đường rồi mới thấy không ổn.

Đã hơn một tiếng đồng hồ rồi, sao anh ta vẫn ở dưới lầu của công ty? Bình thường đưa cô về nhà từ trung tâm dạy thêm đã đủ kì lạ rồi, lần này rõ ràng là cố tình đợi cô... Cô có nên hỏi không? Hỏi rồi chuyện gì cũng sẽ rõ ràng, nhưng nếu anh ta không hề có ý đó, há chẳng phải mình tự ném mặt mũi đi sao?

Cô lặng lẽ đánh giá Mạc Lâm ngồi bên cạnh. Anh thuần thục điều khiển tay lái, bên môi mang theo nụ cười muôn đời, nhưng không biết tại sao, Chung Mạn cứ cảm thấy tâm trạng anh không tốt.

Lẽ nào mình làm ra chuyện gì đó khiến anh ta bực tức sao? Nhưng mình chỉ tăng ca thôi mà, có cấp trên nào không thích cấp dưới tăng ca sao?

“Mạc tổng, anh... ăn cơm chưa?” Chung Mạn quả thật nghĩ không ra, đành kiểm bừa chuyện để nói.

Nói xong ba giây, Mạc Lâm mới chậm rì rì trả lời: “Ăn rồi.” Thật ra anh chưa ăn gì cả.

Trong xe yên lặng năm giây, anh hỏi: “Cô đã ăn chưa?”

“Ăn bánh quy rồi.”

Lại yên lặng.

“Lúc này cô bận việc gì?”

Chung Mạn nghe lời này tim bỗng nảy một cái, chân chừ một lúc mới nói thật: “Lúc tôi bàn giao khá vội vàng, bên cửa hàng Tây của Eliza có vài khâu chưa lo xong, tối nay tăng ca là vì việc này.

“Là vậy à?” Khoé môi Mạc Lâm nhếch lên không nói gì, ý cười trên mặt càng sâu, nhưng thật ra trong lòng thì mắng dữ dội.

“Đúng là ngốc, ngốc chết đi được!”

Khi bản thân anh mới vào xã hội bị lừa mấy lần đã sáng mắt ra rồi, sau này chỉ có anh lừa người ta, không có ai lừa anh cả, cô gái này làm việc thì thông minh như thế, sao làm người thì lại chẳng khiến người khác bớt lo vậy chứ?

Dường như cảm nhận được sự tức giận của anh, Chung Mạn vội vàng giải thích: “Việc này đổi thành người bình thường thì không cần nửa tiếng là có thể làm xong. Là bản thân tôi chậm tay chậm chạp nên mới làm tới muộn như vậy, thật ra không phải chuyện lớn gì.

Năng lực của Chung Mạn anh rất rõ, huống chi nếu nửa tiếng có thể làm xong, Lục Hữu Lương cần dùng mỹ nam kế sao?

Không ngờ cô lại vợ trách nhiệm lên người mình? Chỉ vì tên đàn ông không lo cô sống hay chết, cô bằng lòng mạo hiểm gánh tội sao?

Cô cần gì phải khổ như vậy chứ?

Thấy ý cười của Mạc Lâm càng sâu, Chung Mạn nhìn mà lại run rẩy. Hôm nay cô đắc tội ai vậy, tại sao Mạc Lâm lại cười quái đản như vậy chứ? Vì trách cô không nên giúp Lục Hữu Lương sao? Nếu là vì cô nói thật mà làm hại tới Lục công tử, cô có chết một vạn lần cũng không đủ!

Có lẽ là lo khiến cô áy sọ, Mạc Lâm bỗng chớp chớp mắt với cô, nói: “Đừng làm ra cái vẻ này, chẳng phải cô nói việc đã được làm xong sao? Nếu đã như vậy, tôi sẽ không làm gì cô đâu.”

Thấy Mạc Lâm nói lời hài hước, tim Chung Mạn cũng quay về chỗ cũ, cô âm thầm dùng sự thông minh, nói đùa theo lời anh: “Tôi đâu lo lắng, thử nhiều năm như vậy, đã chứng minh người có mắt đều sẽ không làm gì tôi cả.”

Mạc Lâm là người như nào chứ, sao có thể không hiểu sự ám chỉ nhẹ nhàng này của Chung Mạn? Trong lòng anh bỗng vui vẻ, cố tình chọc cô:

“Tôi là 'quả chuối'* chính gốc đấy nhé, là con quý đội lốt người, có thể thấy được thứ người thường không nhìn thấy, chuyên làm việc người thường không làm được.”

*Quả chuối bên ngoài bên trong trắng, được dùng để ám chỉ những người người gốc da vàng nhưng suy nghĩ, tư tưởng lại như người da trắng (chủ yếu là đề chỉ Hoa kiều).

“Ha ha, không ngờ anh lại biết từ này.” Chung Mạn giả ngu cười vài tiếng, “Anh quý ơi, em kiếm miếng com ăn cũng không dễ dàng, trong nhà có gà có trẻ, anh giờ cao đánh khề tha cho em đi.”

“Tha cho cô?” Mạc Lâm làm bộ làm tịch lướt nhìn cô một cái. “Tôi cân nhắc xem đã.”

“Anh quý ơi, đâu cần cân nhắc nữa? Đối phó với thôn phụ thô lỗ như em đúng là dùng dao trâu mổ gà rồi, anh đừng nên lãng phí sức lực vẫn tốt hơn.”

“Sức lực của tôi nhiều quá không có chỗ dùng.” Mạc Lâm nửa đùa nửa thật nói xong, để xe dừng lại ở bên đường.

“Sao vậy?” Vẫn chưa tới nhà cô mà.

“Chẳng phải cô vẫn chưa ăn com sao?” Anh xuống xe, dẫn theo cô đứng trước quán cháo hời: “Giờ muộn quá rồi, không được ăn quá no, ăn tạm bát cháo nhé?”

Cô gật gật đầu, cô vốn cũng thấy muộn quá không nên ăn thêm, tránh cho no quá ngủ không ngon, giờ chỉ ăn cháo thì cũng không tệ.

Cả hai mỗi người gọi một bát cháo, Mạc Lâm lại gọi thêm cái thảo nhỏ hầm, quay đầu lại hỏi: “Cô có muốn mang một ít đồ ăn về cho em họ cô không?”

Chung Mạn lắc đầu, “Chắc nó ngủ rồi.”

Trả lại thực đơn cho phục vụ xong, Mạc Lâm hỏi: “Sáng ra khi cô ra ngoài nó vẫn chưa dậy đúng không?”

“Hồi trước nó sẽ dậy làm bữa sáng cho tôi, nhưng như thế vất vả quá, tôi bèn để nó làm xong rồi cho vào tủ lạnh.”

“Tuổi còn nhỏ như thế đã hiểu chuyện như vậy, đúng là không dễ dàng, xem ra cô dạy dỗ nó rất tốt.”

Nghe thấy Mạc Lâm khen mình, Chung Mạn thấy hơi ngượng. “Không đâu, đừng nói là dạy nó, tuần này tôi còn chưa nói được câu nào với nó cơ.”

“Ồ, hai người cãi nhau sao?”

“Không phải.” Nói đến việc này Chung Mạn thấy khá chán nản, cô cúi đầu xoay xoay cốc trà. “Như hôm nay, khi tôi ra khỏi cửa nó vẫn chưa dậy, tôi về nó lại ngủ mất rồi, muốn nói một câu cũng khó.”

“Vậy cuối tuần cùng nó đi chơi đi?” Mạc Lâm giúp cô đưa ra ý kiến. “Ví dụ như đi dạo công viên, hay là xem kịch nói? Có thể mở rộng tầm mắt của thằng bé.”

Mắt Chung Mạn sáng lên, “Ý kiến này không tệ, hồi trước nó làm đạo diễn của vở kịch nói ở trường, đi xem kịch vừa vặn có thể khảo khảo một chút.”

“Giờ có những đoàn kịch coi học sinh là khán giả mục tiêu, không cần lo sâu xa quá nó xem không hiểu.”

Nghĩ lại thời gian biểu của mình, Chung Mạn ù rĩ phát hiện mình hoàn toàn không thể sắp xếp ra thời gian rảnh. Thử thứ hai tới thứ bảy đều có khả năng phải tăng ca tới đêm khuya, ngày chủ nhật duy nhất thì phải để lại dự phòng, phòng việc phải quay về trung tâm dạy thêm để dạy bù như tuần này.

Mạc Lâm đặt cháo trước mặt Chung Mạn, thấy vẻ mặt tinh thần của cô, anh buồn cười hỏi: “Sao vẻ mặt lại thế này?”

“Nếu tôi mua vé cho nó tự đi xem thì có quá đáng quá không nhỉ? Cô chồng má phiền muộn.”

“Không phải cô lười tới vậy chứ?” Anh trêu chọc. “Hay là nghe kịch nói của trẻ con sợ nhảm chán?”

“Không phải, là vì tôi không có thời gian.” Cô tha thớt, dùng thìa khuấy cháo nóng, kể khổ khó của mình cho anh. “Anh nói tôi như này sao mà đi xem kịch được?”

“Vì hôm nay cô tăng ca, chủ nhật cũng không thể nghỉ ngơi sao?” Anh nhíu mày, đây là sắp xếp dở tệ gì vậy? Rõ ràng cô mệt sắp chết rồi, lại vì giúp Lục Hữu Lương mà bằng lòng hi sinh thời gian nghỉ ngơi khó có được của mình?

“Việc này thật ra cũng rất công bằng, dù gì người ta cũng phải tạm thời thay tôi lên lớp mà.” Thậm chí cô còn cảm kích Lâm Tịnh đã chịu thay thế, để công việc của mình sắp xếp được linh hoạt hơn.

Nghe xong lời giải thích của Chung Mạn, giữa đôi mày của Mạc Lâm vẫn chưa hề giãn ra. Rốt cuộc cô có biết mình bị Lục Hữu Lương lợi dụng không? Vì một tên đàn ông, vì một giấc mơ màu hồng, hi sinh như vậy thật sự đáng giá sao? Nếu có một ngày cô phát hiện chân tướng, phát hiện tất cả đều chỉ là một trò lừa bịp...

Điều này thật sự quá tàn nhẫn.

Sự thiện lương của cô có nên bị lợi dụng không? Lục Hữu Lương là nhân viên quan trọng của công ty, nếu nói sự thật cho Chung Mạn thì tức là đắc tội Lục Hữu Lương. Tổng giám đốc được cử tới như anh có nên mạo hiểm lần này không?

Lần trước lời tố giác của Lâm Thành chỉ là âm thầm, áp chế một vài lần Lâm Thành cũng không dám nói gì, lần này nếu anh nhúng tay vào, thì tức là nói

rõ với tất cả mọi người là không được động vào Chung Mạn, đồng thời cũng làm mất lòng hai phe phái chính trong văn phòng.

Anh nên giữ quyết định ban đầu là để Chung Mạn tự hiểu ra, hay là tàn nhẫn gõ cho cô tỉnh?

Nhìn Chung Mạn ở trước mắt dù mệt mỏi nhưng vẫn mỉm cười, Mạc Lâm không còn chần chừ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Shota* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Chương 35: Email

Mạc Lâm liếc cảnh tượng hài hoà ở bên ngoài một cái, ngón trỏ nhấn xuống nút chuột trái.

Dịch: Apny618

“Giờ cơ? Thi?” Buổi tối cuối tuần hiếm hoi, Chung Mạn đang cuộn người trên sofa giả chết, Diệp Minh Hy đọc thông báo từ nhà trường cho cô nghe như trước, kết quả là cô vừa nghe thấy từ 'thi', lập tức ngồi dậy giằng thông báo qua, đọc từng chữ từng chữ một. Thông báo đó cũng chẳng dài mấy, có viết cũng chỉ là thời gian thi, cô xem xong mắt sáng như đuốc hỏi Diệp Minh Hy: “Em đã ôn kĩ chưa?”

Cậu biết Chung Mạn xem trọng thành tích nên không bị dọa sợ, ngoan ngoãn gật đầu nói: “Đã ôn rồi, nhưng vài chỗ vẫn không hiểu.”

“Hỏi thầy cô hoặc bạn bè đi?”

“Những gì họ nói tôi nghe chẳng hiểu...” Diệp Minh Hy buồn bã cúi đầu hỏi: “Có phải tôi dốt quá không?”

“Sao có thể, lúc chị nói với em thì em đều hiểu mà.”

“Điều chị nói tôi đều hiểu, nhưng tôi nghe không hiểu những gì họ nói...” Diệp Minh Hy gật đầu, hơi nhút nhát hỏi cô: “Tôi có thể đợi buổi tối chị về rồi hỏi chị không?”

“Vậy thì muộn quá, em đi thi sẽ ngủ gật đấy. Đem giới hạn thi ra để chị xem nào, giải quyết những gì em không hiểu trước.” Chung Mạn vừa hạ lệnh, Diệp Minh Hy liền bê một chồng sách lớn phục mệnh, còn tìm ra từng vấn đề một từ trong hết cuốn này tới cuốn khác.

Chung Mạn kiên nhẫn giải thích một số bài, từ phản ứng của Diệp Minh Hy cũng biết là cậu hiểu rồi. Nhưng những mấy bài này cũng tốn của họ cả một tối. Cô nhìn Diệp Minh Hy liệt kê ra chỗ vướng mắc, lại nhìn thời gian thi đang vô cùng gấp rút, chán nản lấy ra lịch làm việc của mình để tìm ra thời gian rảnh, tiếc là tìm kiểu gì cũng không ra.

Nhìn vào thông báo thi của cậu, Chung Mạn bỗng thấy bài thi của mỗi ngày chỉ tới 12 giờ trưa, cô liền chỉ vào phần đó hỏi: “Sau 12 giờ là em có thể về nhà à?”

Thấy Diệp Minh Hy gật đầu, trong lòng Chung Mạn có một tính toán. Cô mở ví da ra, cẩn thận lấy hết tiền ở trong ra, đưa vào tay Diệp Minh Hy. “Nhóc con, mỗi ngày sau khi tan học thì em bắt taxi đến thẳng tiệm cafe dưới lầu công ty chị, giờ cơm trưa chị sẽ ôn bài cho em.”

Diệp Minh Hy gật cả mình, chẳng thêm nghĩ ngợi bèn định trả lại hết tiền trong tay cho cô, nhưng Chung Mạn lại không nhận, lừ cậu một cái, nói: “Chị cho em thì em cứ nhận đi.”

“Có thể đi tàu điện ngầm?”

“Thời gian của em nhiều không? Đi tàu điện ngầm đi đi về về ít nhất cũng phải ba tiếng, thời gian trong những ngày thi là tiền bạc đó.”

“Trên tàu điện ngầm có thể xem sách, lại còn không bị kẹt xe.” Cậu đã đủ áy náy rồi, nếu giờ còn cầm tiền cô vất vả kiếm được để đi taxi, buổi tối cậu sẽ gặp ác mộng sợ tỉnh giấc mất.

“Em đi từ trường đến công ty chị cũng đã 1 giờ rưỡi rồi, 2 giờ chị bắt đầu làm việc, có nửa tiếng thì làm được gì?”

“1 giờ là có thể tới.”

“Giao thông của thành phố tiện lợi đến vậy sao?” Chung Mạn nghi ngờ hỏi. “Nhanh thế nào chẳng nữa cũng không thể đến lúc 1 giờ chứ?”

“Được mà, nếu không thì buổi tối tôi đợi chị về...”

“Ồi, như vậy... Thôi được, buổi trưa em tới đi, nếu còn gì không hiểu thì sau khi tan làm chị sẽ gọi điện cho em, tuy giảng trong điện thoại không được rõ ràng, nhưng cũng tốt hơn là không có.” Cô bỏ tiền vào lại ví, cầm theo sách của cậu đi tới bàn ăn rồi ngồi xuống, vẫy tay với cậu. “Giờ vẫn còn thời gian,

chúng ta nói thêm một chút.”

Sau khi Diệp Minh Hy ngồi xuống, Chung Mạn bắt đầu giới thiệu cho cậu về bài văn: “Cuốn tiểu thuyết bài là do Lỗ Tấn viết, ngoài viết tiểu thuyết thì ông còn viết tạp văn, còn dịch tiểu thuyết nước ngoài...”

Về mặt chuyên chú, ánh mắt nghiêm túc, cho dù là ai cũng đều sẽ tưởng Diệp Minh Hy đang cố gắng hiểu lời của Chung Mạn, nhưng thật ra những gì Chung Mạn nói, đa phần cậu đã từng đọc ở thư viện rồi, nhưng chỉ cần cô sẵn lòng nói, cậu sẽ nghe.

Tình hình tương tự được tiếp tục diễn ra vào tuần này ở một tiệm cafe nọ.

12 giờ 45 phút Diệp Minh Hy tới được tiệm cafe. Bình thường mà nói thì 45 phút là không thể nào từ trường trung học Hoàng Văn tới đây được, nhưng cậu nộp bài sớm nửa tiếng trước ánh mắt ngạc nhiên của học sinh cả lớp, rồi lại chạy vội vàng cả quãng đường để tới. Còn chưa bước vào, qua cửa sổ kính thấy Chung Mạn đang cười nói chuyện với một người đàn ông khoảng hai mươi ba mươi tuổi.

“Tôi cảnh cáo anh nhé, lát nữa đừng dọa nó sợ, nếu không tôi sẽ cắt anh thành tám khúc ném xuống biển cho cá ăn!” Nếu không phải sợ mình không hiểu toán lý sẽ không dạy Diệp Minh Hy được, cho dù Lục Hữu Lương có nói bao nhiêu lần, cô đều sẽ không gọi anh tới.

“Được rồi, tôi vẫn luôn là anh hàng xóm nhiệt tình thân thiện mà.” Lục Hữu Lương làm ra vẻ chinh chinh cái nơ, Chung Mạn lập tức không nể mặt hừ vài cái.

“Anh hàng xóm chưa chắc đã nhiệt tình thân thiện đâu.”

“Không may tại hạ lại chính là một người như vậy.”

Chung Mạn cho anh một cái lườm trắng mắt, đang định mở miệng châm chọc anh, Lục Hữu Lương chỉ vào cậu bé mới bước vào cửa, hỏi: “Có phải đứa này không?”

Cô quay đầu lại nhìn, cười cười giơ tay lên: “Minh Hy, bên này.” rồi lại quay lại hỏi Lục công tử: “Thế nào, có phải rất đáng yêu không?”

Lục Hữu Lương đánh giá cậu bé đang đi về phía này, ngũ quan đường nét rõ ràng, tóc mang màu chút màu hạt dẻ, làn da lại là màu cafe nhạt rất khỏe mạnh, tuy có thấp một chút, nhưng đã khiến mấy bàn có con gái ở trong tiệm cafe nhìn cậu chăm chăm không rời, có một cô gái khi thấy cậu đi vào, còn tròn tròn mắt điên cuồng vỗ vào người bạn bên cạnh, cứ như thấy ngôi sao xuất hiện vậy.

Mang theo không ít ánh mắt mền mọ tới trước bàn, Diệp Minh Hy tự nhiên ngồi bên cạnh Chung Mạn, đôi mắt đen trắng rõ ràng nhìn về phía Lục Hữu Lương một cái, trong đầu Lục công tử liền thấy vang lên một tiếng 'đùng đoàng'.

Đứa trẻ này ghê đây, đôi mắt biết nói chuyện cơ!

“Chẳng trách cô suốt ngày nhắc tới.” Anh cười cười trả lời câu hỏi lúc này của Chung Mạn.

“Tất nhiên, mắt nhìn của tôi tốt mà. Em đã ăn chưa?” Chung Mạn đắc ý đáp lại, câu cuối cùng là hỏi Diệp Minh Hy, thấy cậu lắc đầu, cô bèn xin thực đơn từ phục vụ để cậu tự chọn.

Chung Mạn đang giờ sách giáo khoa Diệp Minh Hy mang đến nên không chú ý tới, Lục Hữu Lương thì lại để ý thấy ánh mắt Diệp Minh Hy đều là nhìn vào giá tiền, thứ đắt thì chẳng hề xem, cuối cùng chọn món mỳ Ý sốt thịt băm bình thường nhất, trong lòng không khỏi khen ngợi, đúng là trẻ nhà nghèo sớm lo việc nhà, tuổi còn nhỏ thế đã hiểu chuyện như vậy. Lục Hữu Lương nghĩ lại mấy đứa con của họ hàng mình, thờ dài một hơi.

Chọn món xong, Chung Mạn tranh thủ từng giây để bắt đầu ôn tập ngay, Diệp Minh Hy tất nhiên sẽ ngoan ngoãn lắng nghe, thêm Lục Hữu Lương hay chen vài câu, cảnh này nhìn qua cửa sổ kính của quán cafe, đúng là một bức tranh nhà ba người yên vui.

Người may mắn được thưởng thức bức tranh này có Lâm Thành, Trương Minh Nghi, Tiểu Triệu,... Bọn họ cùng ra ngoài ăn cơm, mà hôm nay Mạc Lâm cũng vừa khéo đi cùng họ.

Bình thường Mạc Lâm không có nhóm để dùng bữa chung cố định. Tuy nói là ở Mỹ có tác phong cởi mở hơn, nhưng lãnh đạo không nên thường xuyên cùng một nhóm cấp dưới nào đó ăn cơm, nếu không chẳng những ảnh hưởng tới sức khỏe của cấp dưới, một khi quen thân rồi thì trong văn phòng có rất nhiều việc đều không dễ xử lý.

“Nhìn kia, không ngờ Chung Mạn lại tới tiệm cafe dùng bữa!” Một nữ nhân viên trong nhóm Lâm Thành chỉ vào cửa kính nói, những người khác bèn vô cùng tò mò thò đầu quan sát, Tiểu Triệu và Trương Minh Nghi giả vờ vô tình nhìn hai cái bên ngoài mặt đi, dù gì bây giờ hai người họ cũng coi như người của Chung Mạn, không tiện rồi nhóm người Lâm Thành nhưng cũng không thể quá đáng quá.

“Nói cái gì vậy, cô ta không thể tới ăn cơm sao?” Lâm Thành cười hỏi.

“Anh Thành, anh cũng biết cô ta keo kiệt mà, em đoán hôm nay chắc chắn là Lục Hữu Lương thanh toán, nếu không...” Nữ nhân viên còn đang định nói tiếp, thấy ánh mắt nghiêm khắc của Lâm Thành liền ngậm miệng ngay lại, trong lòng thấy không hiểu tại sao lại không cho cô ta nói, lẽ nào anh Thành nghiêm về phía Chung Mạn rồi?

Chẳng phải Lâm Thành có hảo cảm gì với Chung Mạn, chỉ là thời gian này Chung Mạn và Mạc Lâm thân thiết, giờ dùng bữa trưa hai người lại thường

xuyên ở văn phòng nói chuyện, thêm việc Chung Mạn ra ngoài làm thêm mà không sao, anh ta hành động không thể không cẩn thận.

Dùng ánh mắt cảnh cáo cấp dưới xong, ánh mắt của Lâm Thành lại lặng lẽ hướng về phía Mạc Lâm. Về mặt Mạc Lâm nhìn không ra vui buồn, tầm mắt cũng chỉ nhìn một chút rồi rời đi, điều này càng khiến Lâm Thành sinh nghi. Tiểu Triệu và Trương Minh Nghi còn có lý do, Mạc Lâm tại sao lại cố tình không nhìn?

“Ồ, sao bên cạnh Chung Mạn lại có một đứa bé?” Lẽ nào là cô ta và Lục Hữu Lương lên lút sinh ra?

Câu cuối cùng tuy chưa nói ra, nhưng mọi người đoán cũng ra. Lâm Thành hắng giọng, nói: “Đó là em họ của Chung Mạn.”

“Sao anh Thành lại biết?”

“Lúc trước cùng Mạc tổng tình cờ gặp một lần.”

“Đứa trẻ đó xinh xắn thật đấy.” Nữ nhân viên gần như dán lên trên lớp kính, cô ta vừa nói vậy, đến cả Trương Minh Nghi đang ngoảnh mặt đi cũng tò mò thò đầu nhìn lại.

Khi cả đám đang nhồi người ở cửa sổ kính nhìn trộm, Mạc Lâm nhấc chân vào trong toà nhà, Lâm Thành thấy thế lập tức đuổi theo, miệng không quên gọi đám người còn chưa chịu đi: “Qua về thôi!”

Mạc Lâm về tới phòng làm việc của mình thì đóng cửa lại, tới trước máy tính mở hòm thư ra, tìm một bức mail ở trong hòm thư nháp, chỉnh sửa lại một vài từ ngữ, bèn đề con chuột dừng lại trên nút gửi. Lúc này Chung Mạn và Lục Hữu Lương cùng cười nói trở về, Mạc Lâm liếc cảnh tượng hài hoà ở bên ngoài một cái, ngón trỏ nhấn xuống nút chuột trái.

Email đã được gửi.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Shota* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Chương 36: Gian phòng

Gian phòng? Gian phòng gì cơ?

Dịch: Apny618

Chung Mạn hơi mê man dựa vào một góc thang máy, tựa đầu vào lớp tường sắt mát lạnh, muốn để cảm giác lạnh lẽo đó xua đi cơn buồn ngủ của mình.

Tối qua về đến nhà không ngờ Diệp Minh Hy vẫn chưa ngủ, ôm theo sách vở đợi cô về giải đáp thắc mắc, còn năm lần bảy lượt phân bua rằng hôm chiều cậu có nghỉ ngơi một chút rồi, giấc ngủ đảm bảo đầy đủ. Thấy cậu ham học như vậy, cô nào có ý nghĩ làm biếng chứ? Bất đắc dĩ đành giảng giải về giới hạn thì một lượt, tới khi mệt đến mức không thể kim được chống má ngủ gật, Diệp Minh Hy cuối cùng cũng tuyên bố cậu đã hiểu rồi, còn thúc giục cô mau đi ngủ.

Nghĩ tới cái vẻ ông cụ non của cậu, bên môi cô hiện ra nụ cười nhà nhat. Minh Hy đúng là ngày càng đáng yêu, ai mà nghĩ mấy tháng trước cậu lại là con búp bê Unazukin* không nói không cười?

*Còn có tên là búp bê gặt đầu, một loại đồ chơi rất dễ thương của Nhật Bản.

Tĩnh.

Thang máy đã tới nơi, Chung Mạn gắng gượng mở đôi mắt vẫn còn hơi nhập nhèm, bước vào văn phòng rút ra thẻ của mình cho vào máy chấm công. Sau tiếng cạch thì thấy trên máy hiển thị là 8 giờ 55 phút, thở phào một hơi bỏ thẻ lại, chậm chậm đi về chỗ ngồi của mình.

Vẫn còn năm phút nữa mới tới giờ làm việc, cô đan chéo tay nằm bò lên trên bàn làm việc, tranh thủ từng giây thời gian nghỉ ngơi. Trong lúc mơ mơ màng màng, có một bóng người đi tới đứng bên cạnh cô, cô nghiêng đầu híu mắt nhìn, là bà cô phụ trách quét dọn văn phòng.

“Chào chị Thanh, tìm em có việc gì?” Chung Mạn ngồi dậy, mỉm cười hỏi.

“Cô Chung à, gian phòng của cô tôi đã dọn sạch rồi, nếu cần giúp đỡ thì hãy nói với tôi.” Chị Thanh cười tươi như hoa đáp lại.

“Gia phòng? Gian phòng gì cơ?” Đầu Chung Mạn càng rối thêm, cô đâu có gian phòng nào để chị Thanh quét dọn chứ?

“Chung Mạn, à không, Tiểu Triệu, chúng ta nên sửa thành gọi cô ấy là giám đốc Chung rồi!” Bên cạnh lại tới thêm một người, lần này Chung Mạn không cần quay đầu cũng biết đó là Trương Minh Nghi. Lúc này mặt mày Trương Minh Nghi có vẻ hồng hào, vui mừng ra mặt, dường như đã gặp được

chuyện tốt nào đó.

Hai giây sau, lời của Trương Minh Nghi mới vào trong đầu Chung Mạn... Giám đốc Chung?! Cô nhảy lên, mắt mở lớn không thể tin nổi hỏi Trương Minh Nghi: “Gi mà giám đốc Chung?! Tôi?!”

“Đúng vậy, chúc mừng đã cô thăng chức.” Tiểu Triệu cũng mặt mày hớn hờ đi tới chen lời.

Suy nghĩ đầu tiên của Chung Mạn là cô bị trêu chọc rồi, Trương Minh Nghi thấy cô không tin bèn để cô ngồi xuống, mở ra thông báo thăng chức hôm nay công ty gửi trong hòm mail, ra hiệu cho cô từ từ xem.

Bên dưới là thông báo điều động chức vụ của công ty trang phục Mỹ... Chung Mạn càng đọc xuống dưới, mắt mở ra càng to. Chẳng trách Trương Minh Nghi và Tiểu Triệu vui tới vậy, họ đều từ nhân viên kinh doanh thăng lên thành nhân viên kinh doanh cấp cao, mà Chung Mạn cô thì nhảy liền mấy bậc, từ nhân viên kinh doanh thăng làm giám đốc!

Điều này là thật ư? Điều này là thật ư? Chung Mạn lập tức ngẩng đầu nhìn tên người gửi, đúng là hòm thư của tổng công ty, nhưng điều này thật sự có khả năng sao?

Qua nửa phút, Chung Mạn bắt đầu tiếp nhận tin tức này, trong đầu lập tức nghĩ tới một việc khác...

Hữu Lương thì sao? Ai cũng đều biết anh ấy chắc chắn sẽ được thăng chức, vậy anh ấy thì sao?

Chung Mạn tập trung tinh thần xem bản thông báo kia lần nữa, tên của Lục Hữu Lương cũng không bắt ngờ xuất hiện ở trên bản thông báo này.

“Đề bạt nhân viên kinh doanh cấp cao Lục Hữu Lương làm phó giám đốc.”

Không sao, Lục Hữu Lương chỉ thăng một bậc làm phó giám đốc cũng bình thường, nhưng dưới tình huống mình cô liền ba bậc, tình huống của anh trở nên không bình thường.

Cô vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía chỗ ngồi của Lục Hữu Lương, rõ ràng là anh đã nhìn sang cô từ lâu, khi chạm vào ánh mắt cô thì cho cô một nụ cười. Khoảng cách quá xa, Chung Mạn không nhìn ra bên trong nó rốt cuộc có cay đắng hay không, nhưng cô nghĩ chắc chắn có. Đi ra từ nhóm của Lục Hữu Lương, giờ thăng chức lại còn nhanh hơn cấp trên cũ, trực tiếp đạp Lục Hữu Lương xuống dưới, cho dù là Hữu Lương thì cũng sẽ không vui đâu nhỉ?

Mỉm cười nhận lời chúc mừng của vài người bên cạnh, trong lòng Chung Mạn luôn lo lắng tâm trạng của Lục Hữu Lương. Khó khăn lắm mới tổng cô được mấy người này, cô móc ra điện thoại định gửi tin nhắn cho Lục Hữu Lương, nhưng nghĩ mất năm phút cũng không biết nên viết gì.

Chúc mừng anh ấy? Thế liệu có giống mỉa mai không?

An ủi anh? Thế liệu có giống đồng tình không?

Lần thăng chức này của cô quá lạ lùng, cho dù thế nào cũng đều là sai.

“Cô sẽ không âm thầm khóc lóc vì thăng chức đó chứ?”

“Mặc tổng.” Cô gạt nẩy mình, vội vàng cắt điện thoại lại.

“Căng thẳng thế làm gì, thấy thông báo thăng chức rồi chứ?” Mặc tổng tinh thần thoải mái, Chung Mạn biết không phải anh tới mừng cô không lo việc chính, tâm trạng cũng thoải mái theo.

“Nhìn thấy rồi, tôi không tin rồi xem lại mấy chục lần, cuối cùng mới xác định đó là tên tôi.”

“Có quá như vậy không?” Mặc Lâm bị ngữ điệu của cô chọc cười, “Tổng công ty đã tán thưởng cô như vậy, cô phải làm cho tốt đó.”

“Cũng là Mặc tổng coi trọng.” Chung Mạn tất nhiên biết việc thăng chức này Mặc Lâm không thể không góp công, mà hướng chỉ nếu không phải anh, mình sớm đã bị sa thải vì làm thêm ở ngoài rồi, lấy đâu ra chức mà thăng?

Mặc Lâm cười cười, lại nói: “Cô thăng chức, tất nhiên là phải mời mọi người ăn một bữa, cô xem lúc nào thì được?”

Chung Mạn được anh nhắc nhở như vậy thì tỉnh ra, cúi đầu nghĩ ngợi rồi đáp: “Có lẽ là tối thứ sáu?” Thứ bảy là thời gian nghỉ của trường học, Diệp Minh Hy không cần phải thi.

“Được.” Mặc Lâm đứng thẳng người dậy, lớn tiếng nói với người trong cả văn phòng: “Các đồng nghiệp chắc cũng đã thấy thông báo tổng công ty gửi tới rồi, chúng ta có bốn đồng nghiệp được thăng chức, vậy bữa tối, bữa trưa và giải trí sau bữa cơm của thứ sáu hẳn là có người trả rồi nhỉ?”

Mặc Lâm vừa nói ra câu này, cả đám trong văn phòng liền hoan hô. Trương Minh Nghi và Tiểu Triệu nhìn nhau một cái, lập tức nói: “Không vấn đề gì, bữa trưa của mọi người tôi và Tiểu Triệu sẽ mời!”

Nghe cô nói hào phóng như vậy, mọi người lại một phen hoan hô.

Chung Mạn thấy Lục Hữu Lương đi tới, anh lại chẳng hề nhìn cô, chỉ nói: “Tôi mời bữa tối vậy.”

“Vậy tôi đành mời đi giả trí thôi.” Cô giả vờ bất lực, khiến mọi người đều cười, Lục Hữu Lương cũng cố nặn một nụ cười, nhưng rõ ràng âm đạm hơn nụ cười ngày thường nhiều.

Chung Mạn thấp thỏm muốn đợi mọi người tản đi hết để nói riêng với Lục Hữu Lương vài câu, hi vọng này lại bị một câu của Mạc Lâm đập vỡ: “Vậy chứ quyết định thế đi, mọi người quay lại làm việc nghiêm chỉnh nào.”

Tổng giám đốc ra lệnh, mọi người đâu dám không nghe? Chung Mạn nhìn đám người chạy toán loạn, trong lòng vô cùng phiền muộn. Khó khăn lắm mới đợi được tới giờ cơm trưa, không ngờ Mạc tổng lại không biết ý lấy ra bữa trưa nóng nôi mà anh chàng shipper đưa tới, đợi họ ở cửa phòng họp nhỏ, như này Chung Mạn muốn làm gì cũng không được, tức tới ngứa răng ngứa lợi.

Sau khi tan làm thì càng không cần nghĩ nữa, từng giây cô đều muốn lao về phía trung tâm dạy thêm, ai còn có thời gian đi xem Lục Hữu Lương ở đâu?

Kết quả là khi đi ra từ trung tâm dạy thêm, nhìn thấy Mạc Lâm cười vui vẻ, sự ai oán của Chung Mạn không cần nói cũng biết.

“Sao lại thế này?”

“Không có gì, đi thôi.” Anh hỏi nữa là cô học máu đó.

Xe tiến vào đoạn đường ngựa xe như nước, Mạc Lâm vừa điều khiển vô lăng vừa hỏi: “Bị học sinh ở trung tâm dạy thêm trêu chọc sao?”

“Sao có thể,“ Cô lắc lắc đầu, “Chúng nó ngoan lắm”

“Thế là việc của công ty à? Nhưng hôm nay cô thăng chức rồi, chắc phải rất vui mới đúng.”

“Tôi cũng không biết, chỉ là cảm thấy... Ừm, tôi cũng không biết nói sao.”

“Vậy thì là chuyện công ty rồi.” Mạc Lâm liếc nhìn cô qua gương chiếu hậu trong xe. “Nếu tôi không biết đó là việc vui, chỉ nhìn vẻ mặt của cô, sẽ tưởng là cô và bạn trai cãi nhau đó.”

Chung Mạn cười khổ, du dự một chút rồi lấy can đảm mở miệng hỏi: “Mạc tổng, anh có thể nói cho tôi biết tại sao tôi lại có thể thăng liên ba cấp không?”

“Thăng nhanh quá cô không vui à? Tôi còn tưởng ai ai cũng đều muốn thăng chức như máy bay trực thăng cơ.”

“Tôi nghĩ giờ mình đang ngồi trên tên lửa. Chung Mạn tựa đầu vào gối xe, hai mắt nhìn về cảnh vật lướt qua bên ngoài cửa xe. “Hôm nay khi tất cả đồng nghiệp tới chúc mừng tôi đều mang theo sự ngờ vực, nhưng mà cũng đúng, dù sao đến chính tôi cũng nghi ngờ mình dựa vào đâu mà có thể làm giám đốc, mà Hữu Lương được mọi người trông chờ nhất lại chỉ là phó giám đốc.”

“Thì ra không phải cô quá nhanh, mà là Lục Hữu Lương quá chậm?”

Chung Mạn quay đầu lại nói: “Anh đừng hiểu lầm, không phải tôi oán trách gì đâu, chỉ là tôi không hiểu được.”

“Tôi biết.” Mạc Lâm cười an ủi cô. “Hay là cô nói về ưu điểm của mình đi?”

“Ưu điểm của tôi?” Chung Mạn ngẩn người.

“Không sai, ưu điểm của cô.”

Chung Mạn suy nghĩ, cô có ưu điểm gì? “Khi tôi xử lý vấn đề thì có kiên nhẫn hơn, làm việc có kế hoạch hơn, nhẫn nại chịu khó không sợ vất vả...” Tiếp tục vùi đầu nghĩ, lại chẳng nghĩ được gì cả. “Hình như được có từng đó.”

“Một giám đốc tốt cho dù là đối với khách hàng, cấp trên, cấp dưới thì đều cần lòng kiên nhẫn, nếu không phương diện nào đó nói không chừng sẽ xảy ra vấn đề; một giám đốc tốt cần nhìn xa trông rộng hơn cấp dưới, có kế hoạch hoàn chỉnh hơn với tất cả mọi việc; một giám đốc tốt cần gánh vác áp lực của cấp trên và kỳ vọng của cấp dưới, hơn nữa còn phải không ngừng sửa đổi để đạt tới yêu cầu của khách hàng một cách hoàn hảo.” Mạc Lâm nói xong một tràng này, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng về phía Chung Mạn. “Ba điều kiện này cô đều có đủ, tại sao cô lại không làm được giám đốc tốt?”

Chung Mạn lập tức bị chấp động, cô thật sự tốt tới vậy sao? Những thứ cô nghĩ là ưu điểm nhỏ, thì ra lại có thể phóng đại được như vậy.

“Thật sao?” Chung Mạn lẩm bẩm khó tin.

“Cô nghi ngờ sao?” Ngữ điệu của Mạc Lâm là ngạc nhiên, là khó mà tin được, cũng ẩn chứa ý chất vấn. Cứ như thể Chung Mạn nói ra bất kì câu nào không nên nói nào, thì chính là nghi ngờ mắt nhìn của anh, si nhục trí tuệ của anh.

“Không.” Chung Mạn thẳng người lại, tâm trạng thả lỏng một chút, đôi vai cũng nặng nề thêm một chút.

Nghe xong lời này của Mạc Lâm, cô cảm thấy mình không chỉ nên làm giám đốc, mà còn phải là một giám đốc tốt... Thoáng trong phút chốc, cô hiểu được ý của Mạc Lâm. Cái anh nói không phải là có làm giám đốc được không, mà là có làm một giám đốc giỏi được hay không.

Đúng vậy, cô trở thành giám đốc đã là một sự thật, lúc này cô không nên nghi ngờ tại sao mình lại thăng chức, mà nên nghĩ làm thế nào để làm tốt công việc của mình!

Cô không nên nghi ngờ bản thân, mà cần phải vững tin rằng mình làm được, và sẽ cố gắng hoàn thành!

“Tôi hiểu rồi! Cô cười rạng rỡ, trên mặt toả ra ánh sáng tự tin. “Cảm ơn Mạc tổng!”

“Tôi thích lời cảm ơn thực tế một chút hơn đây.” Xe dừng trước đèn giao thông, Mạc Lâm liếc cô một cái đầy ẩn ý.

Bị ảnh hưởng từ ánh mắt đầy thâm ý của anh, tim cô lỡ mất một nhịp, sau đó đập nhanh thình thịch thình thịch. “Ý anh là...”

“Chung Mạn, tôi...” Anh nhìn chăm chú vào khuôn mặt hơi hơi chuyển hồng của Chung Mạn, chợt nở nụ cười rạng rỡ, khiến nhịp tim cô vọt và lấm mới làm yên được thêm lần nữa mất không chế. “Đói rồi.”

“Hả?” Cô nghi ngờ mình nghe nhầm.

“Tôi nói, tôi đói rồi.” Mạc Lâm giả vờ như không biết cái đầu đơn giản của cô đang nghĩ gì, hờ hững nói. “Giám đốc Chung, để thể hiện thành ý của cô, chắc cô không ngại mời tôi ăn bữa khuya chứ?”

“Hả?” Cô ngẩn tò te, ba hồn bảy vía vẫn đang dắt tay nhau tung tăng ở sao Hoả.

“Vậy tôi coi như cô đồng ý rồi nhé.” Mạc Lâm luống loát khỏi động xe, lái đi thẳng ở đoạn trước kia lẽ ra phải rẽ trái, để mình và Chung Mạn cùng đi về con đường trước giờ chưa từng đặt chân tới.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Shota* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chương 37: Xung hô

Tuy tôi lớn lên ở nước ngoài, cũng biết một câu ngạn ngữ Trung Quốc.

Dịch: Apy618

Nhân viên tới cấp giám đốc đều có phòng làm việc riêng, vì sự thăng chức của Chung Mạn và Lục Hữu Lương, hai gian phòng luôn được dùng làm phòng chứa đồ trở thành hai phòng giám đốc đầy đủ thiết bị, Chung Mạn bị bao vây trong gian phòng nhỏ, muốn tìm cơ hội tìm Lục Hữu Lương càng thêm khó khăn.

Mấy ngày nay cô và Hữu Lương đúng là trở thành quan hệ sơ giao, cho dù chạm mặt cũng chỉ tán dóc vài câu chẳng liên quan, đáng ghét nhất là mỗi lần bên cạnh đều có người khác, khiến cô muốn hỏi cũng không hỏi được.

Cái tên nhỏ mọn này, sẽ không trách cô thật chứ?

Thật sự muốn gửi một tin nhắn đi, lại sợ những con chữ không biết nhìn người sẽ khiến anh ấy hiểu lầm.

Hôm nay là thứ sáu, bữa trưa một đám người ăn, bữa tối một đám người ăn, giải trí một đám người chơi... Chung Mạn bực bội, thật sự muốn gọi một cuộc điện thoại tút tút nói cho rõ hết ra.

Thế là cô thật sự cầm điện thoại lên gọi vào số máy lẻ của Hữu Lương.

“A lô, Hữu Lương? Anh...”

“Tôi đang bận, có việc gì lát nữa hãy nói đi.”

Cạch.

Chung Mạn đành lặng lẽ đặt điện thoại đã bị cúp xuống, cố gắng đem tâm trạng đặt lại vào công việc.

“Giám đốc, sáu giờ rồi, muốn cùng chúng tôi tới nhà hàng không?” Trương Minh Nghi gõ cửa đi vào hỏi. Ngày đầu tiên mới thăng chức Trương Minh Nghi gọi một câu ‘giám đốc Chung’ khiến Chung Mạn mất hồn mất vía, muốn cô sửa lại, kết quả là cô theo tiền lệ ‘anh Thành’ mà gọi ‘chị Mạn’, thấy Chung Mạn không hài lòng bèn sửa thành ‘chị Chung’. Mấy kiểu xưng hô này Chung Mạn đều cảm thấy kỳ cục, nhưng lại không thể để bọn họ gọi thẳng

tên mình, cuối cùng vẫn quyết định để bọn họ bỏ họ đi, thân thiết một chút chỉ gọi bằng chức vụ là 'giám đốc'.

“Tôi tới ngay đây.” Chung Mạn lấy áo khoác và túi xách, tắt đèn phòng làm việc rồi cùng mọi người đi. Khi tới nhà hàng nhóm của cô đi ở phía trước, Lục Hữu Lương và nhóm của anh tụt lại phía sau, còn nhóm Lâm Thành thì kẹt ở giữa họ.

Tối nay Lục Hữu Lương sắp xếp ở một gian phòng bao nhỏ của quán rượu kiểu Trung, phòng kinh doanh tổng cộng có hơn hai mươi người bèn chia ra ngồi hai bàn. Nhóm Lâm Thành tất nhiên thành một bàn, còn Mạc Lâm, Chung Mạn, Lục Hữu Lương và những người khác ngồi chung một bàn.

Chung Mạn thấy Lục Hữu Lương ngồi đối diện thẳng với cô, trong lòng không khỏi than vãn đây là khoảng cách xa xôi nhất trên đời.

“Tiểu đệ lần này có thể lên làm phó giám đốc, quả là đều nhờ sự ủng hộ của mọi người, chén này uống trước để kính mọi người!” Lục Hữu Lương nâng ly rượu nhỏ bằng sứ Thanh Hoa đưa tới miệng, giành được tiếng vỗ tay của cả phòng. Sau khi thành viên đứng cạnh rót đầy rượu cho anh, anh đi tới bên cạnh Mạc Lâm, nói: “Nhờ có Mạc tổng coi trọng, Lục Hữu Lương nhất định không phụ sự kỳ vọng.”

“Tôi rất mong chờ.” Mạc Lâm cùng chén với anh, cũng uống cạn.

Lục Hữu Lương tìm Mạc Lâm xong lại đi tìm Lâm Thành. cuối cùng cầm ly rượu tới trước mặt Chung Mạn, cô lập tức cảm chén đứng dậy, bên tai nghe thấy anh nói: “Trước kia là tôi quan tâm cô, từ giờ tôi lại phải mong giám đốc Chung quan tâm nhiều rồi!”

Mọi người bị chọc tới mức cười ha hả, Chung Mạn cũng phối hợp cười khan mấy tiếng, trong lòng lại khó tránh thấp thòm lo âu.

Đội sau khi Lục Hữu Lương kính Tiểu Triệu và Trương Minh Nghi xong, bữa cơm này cuối cùng cũng bắt đầu. Nhưng không khí vừa bắt đầu nóng lên, chiếc BlackBerry trong người Mạc Lâm lại kêu ding ding đoong đoong, ánh mắt mọi người không khỏi nhìn qua một chút. Thấy ý cười anh vốn mang theo dần dần biến mất, sắc mặt nghiêm túc cất điện thoại, anh ngẩng đầu thấy mọi người đều đang im lặng nhìn vào mình, xua xua tay nói: “Không sao, chỉ là nhận được một email thôi.” Mọi người vừa thở phào một hơi, Mạc Lâm lại đứng dậy, nói với Chung Mạn: “Giám đốc Chung, phiền cô ra đây một lát.”

“Vâng.” Chung Mạn lập tức nghe lệnh bước ra, đi theo sau.

“Là Benton xảy ra việc gì sao?” Tiểu Triệu khe khẽ hỏi Trương Minh Nghi bên cạnh.

“Tranh thủ bữa vẫn chưa lan xuống, anh còn không ăn thêm mấy miếng cơm sao?” Nói xong, Trương Minh Nghi gấp vào bát một miếng thịt kho tàu to.

“Cũng phải, nhìn sắc mặt của Mạc tổng, chỉ sợ lại phải tăng ca bảy ngày bảy đêm rồi.” Tiểu Triệu rùng mình, lập tức vơ lấy dưa tàn công món ngon trên bàn.

Phía bên kia Chung Mạn cùng Mạc Lâm ra ngoài, vốn cho rằng anh chỉ ra khỏi phòng bao nói chuyện với mình, đâu ngờ anh xuống thẳng dưới tầng đi về phía bãi đỗ xe, lái xe của anh ra.

Chung Mạn đứng trong bãi đỗ xe hơi lơ lửng, Mạc Lâm nghiêng nghiêng đầu để cô lên xe, vừa mới ngồi lên ghế phụ cô bèn hỏi: “Thế này là thế nào?”

“Cô vẫn muốn ăn tiếp à?”

“Là phía Benton xảy ra chuyện gì sao?” Gấp tới mức đến cơm cũng không thể ăn?

Mạc Lâm không trả lời vấn đề của cô mà hỏi lại: “Hôm nay cô không cần làm thêm ư?”

“Tôi xin nghỉ với giám đốc rồi.”

“Lại dùng chủ nhật của cô để đổi?”

“Việc này cũng đành chịu thôi.” Một tuần đã có năm ngày gặp nhau, nếu đồng nghiệp còn sắp xếp vào chủ nhật nữa, mọi người sẽ ngán tới muốn ói.

“Giờ cô gọi điện trả phép đi.”

“Hả?” Cô lại ngơ người. “Trả phép?”

“Nếu không cô cho rằng chúng ta ra ngoài làm gì?” Anh lườm cô một cái.

“Không phải Benton... Vậy bọn họ...” Cô chỉ chỉ về phía sau, thấy Mạc Lâm bỗng cười tùm tùm, không thể tin nổi hỏi anh: “Anh, anh cố tình để họ hiểu lầm?”

“Nếu không chúng ta ra làm sao ngoài?” Anh vẫn đang cười.

Nghe thấy câu trả lời của anh, trong lòng Chung Mạn thấy ấm áp, không ngờ Mạc Lâm không những cho phép cô làm thêm, còn giúp cô giành được thời gian nghỉ ngơi giữa hai công việc.

Nghĩ như vậy, anh đúng là rất chu đáo.

“Mạc tổng, tôi đúng là phục anh luôn.”

“Giám đốc Chung, đừng khách sáo.”

Chung Mạn nghe cách xưng hô của Mạc Lâm mà sờn cả tóc gáy, cô xua tay lia lịa. “Anh đừng gọi tôi như vậy.”

“Giám đốc Chung, có vấn đề gì sao?”

Lại là một trận nổi da gà, “Tôi không chấp nhận được kiểu xưng hô trịnh trọng như thế, cứ thấy như kiểu người gọi có âm mưu gì đó vậy.”

“Giám đốc Chung, tuy tôi lớn lên ở nước ngoài, cũng biết một câu ngạn ngữ Trung Quốc.”

“Là gì?”

Mạc Lâm nghiêng đầu qua, cười như không cười nói:

“Kỷ sở bất dục, vật thi ư nhân*.”

*Điều mình không thích thì đừng làm cho người khác.

Câu này khiến những lời Chung Mạn muốn nói đều nghẹn lại ở cổ họng, thấy Mạc Lâm đang đợi thái độ của mình, cô đành xấu hổ nói một tiếng: “Mạc, Mạc Lâm”

“Tôi không hài lòng với cách xưng hô này lắm, nhưng miễn cưỡng chấp nhận.” Mạc Lâm chắc chắn là chúa được voi đòi tiên. “Tối rồi, mau đi vào đi.”

Chung Mạn cuống cuống xuống xe để thoát khỏi sự gắt gao của Mạc Lâm.

Ba tiếng sau cô đi ra từ trung tâm dạy thêm, ánh mắt nhìn về một phía nào đó theo thói quen, Mạc Lâm sớm đã ở đó chờ. Lên xe xong hai người cũng chẳng nói gì mấy, cuối cùng xe dừng ở trước một quán bar, Mạc Lâm dẫn Chung Mạn đi vào.

“Xong việc rồi sao?” Mọi người thấy hai người tiến vào, lũ lượt đứng dậy hỏi. Mạc Lâm phất phất tay để mọi người ngồi xuống, gật đầu nói: “Ừ, may mà không xảy ra sự cố gì.”

Là không hề xảy ra sự cố thì có. Chung Mạn mắng thầm, nhưng biết rõ ràng là Mạc Lâm suy nghĩ thay cô, cô sẽ không làm anh mất mặt, khi Trương Minh Nghi và Tiểu Triệu qua hỏi, cũng theo lời Mạc Lâm mà trả lời: “Đều giải quyết rồi, yên tâm”

Thấy hai người đều nói không sao, lúc này mọi người mới ngồi xuống. Hai mươi mấy đồng nghiệp vây quanh mấy chiếc bàn con tụ thành một vòng tròn lớn, trên bàn con chất lộn xộn những thứ như mực xé sợi, đậu phộng, thịt khô, bên cạnh đặt vài chai Chivas và hơn mười chai trà xanh, quan trọng nhất tất nhiên là cốc xúc xắc trước mặt mỗi người.

“Bọn tôi đang chơi Liar's Dice*, hai người muốn chơi cùng không?”

*Đây là một trò chơi xúc xắc cho hai hoặc nhiều người chơi, đòi hỏi phải có khả năng để đánh lừa và phát hiện sự lừa dối của đối thủ.

Mạc Lâm nhìn Chung Mạn ngồi bên cạnh một cái, cô sáng khoái đáp: “Được thôi.”

Chỉ là Chung Mạn chưa thấy sắc mặt của Lâm Thành và Lục Hữu Lương ngồi một bên đều cao thâm khó lường, nếu không có lẽ sẽ chẳng dám dễ dàng đồng ý.

Hai ly Chivas màu nâu nhạt pha trà xanh đặt trước mặt họ, tuyên bố trò chơi bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Shota* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chương 38: Đấu xúc xắc

Chung Mạn cảm thấy nếu hôm nay không phải mình bị trù ẻo, thì là trò này xung khắc với cô.

Dịch: Apy618

*Cách hô trong trò Liar's Dice là “X cái Y”; X là số lượng tùy thích, Y là con số trên mặt hướng lên trên của xúc xắc (từ 1 tới 6 là nhất, nhị, tam, tứ, ngũ, lục)

Tiếng nhạc trong quán rượu không tính là lớn, nhưng vì người tham gia quá nhiều, mọi người phải vểnh tai lên mới nghe rõ người đang hô số đang hô cái gì.

“Hai mươi lăm cái nhất.”

Mạc Lâm nói con số xong, có vài người hé cốc xúc xúc một kẻ nhỏ rồi tính toán, có vài người thì vẫn ung ung chờ đợi, còn có vài người tất nhiên sẽ đổ dồn ánh mắt vào người tiếp theo là Chung Mạn.

“Hai mươi lăm cái nhị.” Trò này thật ra Chung Mạn biết chơi nhưng không giỏi lắm, luôn áp dụng chính sách chết người ta không chết mình, vô cùng xấu xa nói theo con số của Mạc Lâm.

“Mở!” Người nào đó của nhóm Lâm Thanh giơ tay tóm lấy cốc xúc xúc của mình, mọi người ào ào làm theo, đem tất cả nhị đặt vào trong cốc xúc xúc.

“Hai, bốn, sáu, tám... Chỉ có hai mươi ba cái thôi.” Trương Minh Nghi đếm xong, có chút áy náy đọc số.

“Tôi xui xẻo tới vậy sao?” Chung Mạn cào cào đầu, chấp nhận số phận cầm chiếc cốc thủy tinh uống một ngụm.

“Này này, uống ít quá rồi đấy, hội này quy định là một lần phải uống một phần năm.” Một người khác lên tiếng nhắc nhở, Chung Mạn chịu chơi chịu thua, uống lại cho đủ lượng mới đặt xuống, tiếng vỗ tay như sấm lập tức vang lên như cổ vũ, cô cũng rất lịch sự mỉm cười đáp lại mọi người.

Người mới thua sẽ nói số trước, Chung Mạn nghĩ một lúc thì nói ra con số an toàn nhất: “Ba mươi cái lục.”

Con số thấp như vậy tất nhiên không ai mở, Chung Mạn đang tưởng suôn sẽ ném được bóng đi, thở phào một hơi, ai ngờ chưa tới một phút, quả bóng đó lại về chỗ cô. Con số Mạc Lâm hô không nhỏ, cô vẫn cứ hô đồ thêm một: “Sau mười cái tứ.”

Rất không may, lần này cô lại thua rồi.

Khi mười lượt mà lại thua thêm tới ba bốn lượt, Chung Mạn cảm thấy nếu hôm nay không phải mình bị trù ẻo, thì là trò chơi này xung khắc với cô, nếu không tại sao cốc rượu của ai nấy đều rất đầy, chỉ cô là phải rót rượu chứ.

Đang lúc cô xả thân vì nghĩa anh dũng hi sinh uống rượu, Mạc Lâm ngồi cạnh lại ngửi thấy mùi âm mưu. Trò chơi này là một trò chơi xác suất, mọi người đều biết rõ trong bụng là hô con số nào thì mở ra sẽ có lợi hơn, nhưng Chung Mạn rõ ràng đều hô theo anh, mỗi lần đều chỉ tăng con số không tăng số lượng, người khác lại cứ mở cốc của cô ra, càng đừng nhắc tới có những con số thấp tới vô lý khi tới Chung Mạn thì đều bị mở.

Là kẻ nào muốn hại cô ấy? Mạc Lâm nghĩ lại một hồi, phát hiện nhóm Lâm Thành và nhóm Lục Hữu Lương đều có. Hai nhóm người này chắc không có mưu tính trước, chỉ là thấy đối phương làm vậy bèn cùng chung mối thù bắt tay với nhau.

Lý không hề khó nghĩ, nhóm Lâm Thành chắc chắn cho rằng Chung Mạn có thể thắng chức là vì biểu hiện tốt trong vụ của Benton, họ bị ngã xuống cô lại lên cao, đối lại là ai thì đều không phục, chỉ cần nhìn thái độ ung dung của Lâm Thành bây giờ là biết.

Còn nhóm Lục Hữu Lương... Chắc là ghen tị Chung Mạn được thăng chức cao hơn Lục Hữu Lương, nhưng mà hành động ép rượu không biết có phải ý của Lục Hữu Lương không. Nếu là thật, tên đàn ông này cũng tệ quá rồi.

Ánh mắt của Mạc Lâm loé lên, vào đúng lúc này tới Lục Hữu Lương hô, Mạc Lâm không nghe xem anh ta hô gì, chỉ bình tĩnh nói một câu sau khi anh ta hô xong: “Mở.”

Mọi người kỳ lạ cảm thấy trong từ đơn này hàm chứa uy thế rất lớn, cứ như là trong biển sâu tĩnh lặng có quả ngư lôi mang sức sát thương cao đang tiến lên. Lúc đó không khí yên tĩnh lại, ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn về phía Lục Hữu Lương, mà quên mất họ cũng phải mở cốc xúc xúc.

Lục Hữu Lương tất nhiên cảm nhận được quả ngư lôi này đang lao về phía mình, nhưng anh ta chỉ cười cười, đặt cả nhất và lục vào trong cốc xúc xúc, hơn nữa còn nhìn quanh đám người đều không có động tác gì. Lúc này như được ngộ ra*, mọi người nhao nhao làm theo, sau khi làm xong thì phát hiện người kêu mở là Mạc Lâm lại chưa mở, ánh mắt bèn ào ào chuyển về phía Mạc Lâm.

*Trong bản gốc là “thể hồ quán đỉnh” (醍醐灌顶), nghĩa đen là tưới sữa tươi lên đầu, trong Phật giáo chỉ việc truyền thụ trí tuệ, giúp người giác ngộ.

“Mạc tổng sao lại không mở, lẽ nào bên trong có gì sợ để chúng tôi biết sao?” Ngữ điệu của Lục Hữu Lương thoải mái, nhưng người nào ở đây tính ý một chút đều cảm thấy anh ta nói mang hàm ý khác, chỉ là không biết rốt cuộc anh ta đang ám chỉ cái gì.

“Sao lại đa nghi thế, trong cốc xúc xúc ngoài xúc xúc ra thì còn gì được chứ?” Mạc Lâm mỉm cười mở cốc ra, mọi người đếm một hồi, phát hiện là Lục Hữu Lương thua.

“Mạc tổng, tôi không phải hạng dễ chọc đâu nhé.” Lục Hữu Lương cố tình đánh tiếng với Mạc Lâm, mọi người lập tức gào thét ồn ào để trợ oai, Mạc Lâm cảm cốc xúc xúc nhưn mảy nói: “Hay là chúng ta đấu tay đôi?”

Lúc này nhiệt độ trong phòng nhanh chóng lên cao, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào Lục Hữu Lương, cứ như thể anh ta có hành động lắc đầu một cái là cả đám sẽ phản đối.

“Có gì không thể?” Lục Hữu Lương không những không luống cuống, mà còn khiêu khích bồi thêm một câu. “Chỉ sợ Mạc tổng không ứng phó được thôi.”

“Vậy thì cứ xem ai không ứng phó được.” Ý cười của Mạc Lâm chưa chạm tới đáy mắt.

Đồ linh tinh trên bàn con bị gạt sang hai bên. ở giữa Mạc Lâm và Lục Hữu Lương chỉ còn lại hai cốc xúc xích và hai cốc rượu. Mọi người nhìn hai người không chớp mắt, chỉ sợ bỏ lỡ màn kịch hay nào. Lúc này người duy nhất lo lắng chính là Chung Mạn, cô không rõ tại sao trò chơi đang yên lành giờ lại biến chất, rõ ràng người thua bị phạt rượu đều không phải hai người này mà!

Ngược lại với sự mù mờ của Chung Mạn, Lâm Thành lại khoanh tay trước ngực, ung dung xem hai hồ tranh đấu. Tuy không biết lý do là gì, nhưng họ bất hoà thì lại nhìn ra được, đây là một phần lý do Lục Hữu Lương chỉ thắng một bậc mà Chung Mạn lại thắng tận ba bậc sao? Lấy việc thắng chức của cấp dưới và bạn chí cốt để làm mất mặt Lục Hữu Lương, tiện thể vun đắp cho sự vươn lên của thể lực thứ ba trong văn phòng, kiểm chế thể lực mà mình nuôi dưỡng suốt nhiều năm qua, Mạc Lâm làm việc công cùng lúc tiện cả công và tư, chiều này không thể gọi là không cao tay.

Chỉ là anh ta cho Chung Mạn thắng liền ba bậc, dù thuyết phục được tổng công ty, nhưng sao có thể thuyết phục được tất cả đồng nghiệp? Nếu hơi gây xích mích, ví dụ như thêm chút sắc thái mập mờ vào giữa anh ta và Chung Mạn, uy tín của anh ta sẽ mất sạch sành sanh.

Nhưng mình có thể nghĩ đến độ này, Mạc Lâm bày ra màn này lại không nghĩ tới sao? Có phải anh ta bày ra cạm bẫy đợi mình ra tay không?

Lâm Thành ngồi trông có vẻ nhàn nhả, trong lòng lại quanh quẩn mấy chục suy nghĩ.

Hắn mạo hiểm xúi giục, cho dù kéo được Mạc Lâm xuống, mình cũng chưa chắc có thể thăng lên làm tổng giám đốc, tổng công ty năm sau vẫn có thể cử thêm người tới, mà hành động này của mình hiển nhiên sẽ dẫn tới sự hiềm nghi của người nắm quyền mới.

Hắn án binh bất động, thấy Lục Hữu Lương mấy ngày nay lạnh nhạt với Chung Mạn, chắc hai người sẽ không liên thủ nữa, phe mình vẫn là thể lực lớn nhất của công ty. Hơn nữa hắn tin rằng nói bóng gió một chút, Mạc Lâm chắc chắn sẽ hiểu anh ta nợ mình một cái ơn, mấy tháng sau này cho dù xảy ra chuyện cũng có tấm bùa hộ mệnh.

Cân nhắc hai bên, Lâm Thành tất nhiên vẫn chọn án binh bất động như thời điểm này, khoanh tay đứng nhìn.

Mạc Lâm và Lục Hữu Lương trong cuộc chơi lại không được thoải mái như Lâm Thành. Tiết tấu của trò Liar's Dice nhanh, hai người họ đấu tay đôi hai mấy lượt, Mạc Lâm coi như kha hơn một chút, nhưng cũng uống hai cốc, còn Lục Hữu Lương lại tiến tới cốc thứ tư rồi. Chất cồn uống xuống bụng chảy trong máu cứ như mang theo theo lửa vậy, cả mặt Lục Hữu Lương đỏ bừng, ánh mắt loé sáng lên, nện vài phần tàn ác. Ngược lại Mạc Lâm hai cốc xuống bụng rồi trên mặt vẫn gần như không thay đổi, chỉ là sự sắc bén ngày thường giấu dưới đáy mắt lộ ra vài phần, càng có khí thế hơn khi ở văn phòng.

“Sao trò này chỉ có hai người các anh chơi? Hôm nay tôi mời tất cả mọi người, có phải chỉ mời hai anh đâu.” Chung Mạn thấy hai người có vẻ càng đấu ánh mắt càng hung ác, cứ như vậy tiếp thì không còn là chơi nữa, bèn lập tức lên tiếng ngăn cản. Những người khác tuy muốn tiếp tục xem hai trùm lớn cẩu xé nhau, nhưng cũng sợ sẽ gây ra việc gì đó, ào ào lên tiếng tán thành chơi trò khác.

Mạc Lâm và Lục Hữu Lương nhìn nhau một cái, theo lời đặt cốc xúc xích xuống. Chung Mạn thấy thế thì lặng lẽ thờ phào một hơi, bắt đầu hỏi mọi người muốn chơi gì. Đáng tiếc hoàn thành cái lớn thì tất phải hi sinh cái nhỏ, từ đó về sau đôi mấy trò chơi, người thua lớn đều là Chung Mạn, đặc biệt là cốc cuối cùng, vì không đủ trả xanh, trong cốc đến nửa đều là Chivas, Chung Mạn còn bị phạt một lần uống hết, kết quả là uống xong chưa tới năm phút đã mềm nhũn dựa đầu trên sofa, đôi mắt chớp chớp mơ màng, mí mắt nặng trĩu xuống.

“Chung Mạn, cô vẫn tỉnh đấy chứ?” Đã là rạng sáng, tuy ngày mai không phải đi làm, nhưng mọi người thấy chơi cũng kha khá rồi đều muốn ra về.

“Tôi không sao.” Chung Mạn day day huyết thái dương, chống lên sofa lắc la lắc lư đứng dậy. Từ lượng tửu phẩm của cô đều không tệ, uống nhiều thì ngoài đi không vững ra, cũng chỉ phản ứng chậm và thêm ngủ, hoàn toàn không hề có tình trạng nói năng lung tung tranh cãi ầm ĩ.

“Tôi nghĩ là phải tìm người đưa cô ấy về.” Tiểu Triệu ở bên cạnh thấy Chung Mạn đi đứng không vững, có chút lo lắng.

Ở đây chỉ có Mạc Lâm, Lục Hữu Lương và Lâm Thành có xe riêng, về lý thì Lâm Thành uống ít nhất nên gánh trách nhiệm này, nhưng anh Thành còn chưa nói, mọi người đồng lòng không mở miệng.

“Để tôi tiễn Minh Nghi và Chung Mạn.”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Shota* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Chương 39: Lời khi say

Chị em uống nhiều, anh đưa cô ấy về.

Dịch: Apny618

Thấy Mạc Lâm nhận người của nhóm Chung Mạn, Lục Hữu Lương nuốt lại những lời định nói, mọi người cũng không ý kiến, lẳng nhẳng một lúc rồi giải tán.

Trương Minh Nghi dìu Chung Mạn đi có phần khó khăn, được hai bước bỗng thấy trên vai nhẹ bẫng, thì ra Mạc Lâm vòng tay Chung Mạn lên vai anh, gánh đi phần nửa sức nặng.

“Mạc tổng, làm phiền anh đứng là ngại quá.” Thấy Mạc Lâm chủ động đưa yêu cầu chờ mình về, lại ra tay giúp đỡ mình, trong lòng Trương Minh Nghi thấy ngọt ngào, khuôn mặt chẳng uống nấy rượu mà dần dần đỏ lên, ánh mắt nhìn anh cũng mạnh dạn hẳn.

“Không sao.” Mạc Lâm đặt Chung Mạn vào ghế sau, quay đầu thấy Trương Minh Nghi đã tự tung tự tác ngồi vào ghế phụ, không khỏi tức giận với cô gái này. Bỏ lại một người say rượu ở hàng ghế sau là thế nào? Cũng không biết ngồi cạnh chăm sóc sao?

Phía bên kia Trương Minh Nghi lại không hề cảm nhận được suy nghĩ của Mạc Lâm, cười hi hi thất dây an toàn xong, bắt đầu đánh giá mọi thứ trong khoang xe.

Cửa kính đều rất sạch sẽ, nhìn ra được Mạc Lâm là một người ưa sạch. Trong xe không treo đồ trang trí nào, đến cả kính chiếu hậu thường treo móc treo tượng Phật cũng không có gì. Cô nhìn xung quanh một lát, ánh mắt bỗng bị hấp dẫn bởi một đồ vật nhiều màu sắc sỡ ở một bên.

“Đây là cái gì?” Trương Minh Nghi cầm thứ đó lên, phát hiện là một chiếc kẹo được bọc rất khéo léo. “Mạc tổng thích ăn kẹo sao?”

Đó là mua cho Chung Mạn ăn. Tất nhiên Mạc Lâm không tính nói ra, mà dùng câu hỏi để giải quyết: “Cô sống ở đâu?”

“Tôi sống cùng ba mẹ và em trai ở khu phía tây thành phố, lúc trước từng định chuyển tới khu phía đông, đi làm thuận tiện hơn, nhưng ba mẹ sống quen ở đó rồi không muốn chuyển, tôi cũng không tiện ép họ...” Vốn chỉ muốn để Trương Minh Nghi nói địa chỉ, lại không ngờ cô ta nói cả một tràng dài, trước tiên là ngầm nói mình hiếu thuận, rồi lại ngầm nói mình hiền lương thực đức... Cuối cùng tất nhiên là: “Ba mẹ tôi giờ còn giục tôi tìm bạn trai cơ.”

“Ừ.” Mạc Lâm tất nhiên hiểu ý của cô ta, đổi lại là ngày thường thì chắc chắn sẽ cùng cô ta nói vài câu xã giao, nhưng lúc này ở không gian vô cùng riêng tư của mình, đến nửa câu xã giao anh cũng không muốn nói. “Không để ý tôi bật radio chứ?”

“Tất nhiên là không rồi.”

Radio vang lên thứ nhạc nhẹ thoải mái nghe đã quen tai, nhớ có lần Chung Mạn nghe được, thẳng thắn trách đây là loại nhạc thôi miên, còn làm bộ phê phán rằng radio không nên phát loại nhạc này để thôi miên người lái xe, tăng thêm tai nạn giao thông vân vân... Nghĩ tới đây, Mạc Lâm ngẩng đầu về phía kính chiếu hậu nhìn Chung Mạn một cái, cô nhắm mắt tựa vào cửa kính, khuôn mặt trắng nhợt thay đổi màu sắc theo quang cảnh ngoài cửa sổ, chốc lại xanh lam chốc lại tím, cô lại vẫn an nhàn ngủ say.

Mạc Lâm đang hưởng thụ sự bình yên của giây phút này, Trương Minh Nghi ở cạnh lại mở miệng:

“Loại nhạc này không tệ, là tứ tấu violin đúng không? Tuy âm sắc của cây violin kia chẳng ra sao, nhưng viola lại rất hay...”

Cô ta cố gắng thể hiện kiến thức âm nhạc của mình, nhằm chứng minh mình có cả khí chất và nội hàm, nhưng Mạc Lâm lại lo cô ta lại nhai không ngừng sẽ quấy rầy tới giấc mơ đẹp của Chung Mạn.

Liếc thấy Mạc Lâm bắt đầu nhú mày, càng nhú càng sâu, Trương Minh Nghi sợ lý giải của mình về âm nhạc bất đồng với Mạc Lâm, e rằng con đường tri âm bị trở ngại, cuối cùng cũng biết điều ngậm miệng lại. Nhưng yên lặng chưa tới hai giây, cô ta nghĩ mình nên tranh thủ tìm hiểu thêm về Mạc Lâm, bèn mở miệng lần nữa: “Mạc tổng, bình thường được nghỉ anh hay làm gì?”

“Cũng không có gì, chỉ lên mạng đọc sách thôi.”

“Đọc sách? Đọc sách gì?” Trong đầu Trương Minh Nghi nhanh chóng hiện ra một loạt tên sách, tính cùng Mạc Lâm trùng hợp tâm tình tương thông một phen. Anh thích đọc về kinh tế thì cô ta sẽ nói dạo này mình đang đọc 'Ảnh hưởng của nguy cơ tài chính Hoa Kỳ tới gia đình', thích đọc văn học thì cô ta đang đọc 'Chuyện tình giai nhân', thích đọc kiếp hiệp thì tất nhiên là 'Thần điêu hiệp lữ'...

“Dạo này đang đọc 'Trong nhà có bia đỡ đạn'.”

Đó là gì? Là sách phổ cập khoa học? Lại một kiệt tác của Ôn Thụy An? Hay lại là di cảo của Trương Ái Linh sau 'Tiểu đoàn viên'? Trương Minh Nghi đau cả đầu, không biết nên theo loại nào để 'trùng hợp' một phen, lỡ trùng hợp nhầm lại thành cả đời không nói chuyện với nhau nữa thì phải làm sao? Cô ta lại không dám hỏi, hỏi một cái là chứng minh ngày thường mình không tiếp xúc, không tiếp xúc thì không có đề tài, không có đề tài thì không có hi vọng!

Suy đi tính lại, Trương Minh Nghi quyết định giả vờ làm như biết: “À, sách này tôi cũng mua rồi, cũng rất nổi tiếng, đáng tiếc tôi vẫn chưa có thời gian đọc, cuốn này hay không?”

Mạc Lâm hừ mạnh một tiếng trong lòng, rõ ràng là tác phẩm chưa được xuất bản, cô làm sao mà mua được chứ? Chung Mạn không biết đều sẽ hỏi thẳng, tại sao cô không biết lại làm như biết vậy? Tuy anh đúng là coi thường, nhưng miệng vẫn nói: “Cũng được.”

“Thật sao? Vậy cuối tuần này tôi sẽ đọc ngay, nếu có chỗ nào không hiểu tới thỉnh giáo anh được không?” Lời nói ra miệng, Trương Minh Nghi không thể không vỗ tay cho mình, cái cố này quá là hoàn hảo!

“Tôi tin cô thông minh như vậy, chắc sẽ không có chuyện không hiểu đâu.” Mặc cười, một bài viết bình thường trên mạng, có gì để mà không hiểu?

“Vậy sao?” Trương Minh Nghi được người ta khen ngợi, mặt thoát cái đỏ lên, “Người ta không thông minh được như anh, nói không chừng thật sự sẽ có chỗ không hiểu đó.”

Đến 'người ta' cũng xuất hiện rồi... Mạc Lâm chẳng thèm để ý cô ta, chân phải đạp mạnh một cái tăng tốc, chưa tới hai phút đã tổng cô Trương Minh Nghi ra ngoài.

Thế giới cuối cùng cũng yên tĩnh.

Mạc Lâm thở phào một hơi, đôi vai cứng đờ và đôi lông mày nhíu lại này giờ cũng thả lỏng xuống.

“Ồ, tới rồi sao?” Không biết là tiếng Trương Minh Nghi đóng cửa xe quá lớn, hay là độ xóc nảy của xe giảm bớt, Chung Mạn nhíu nhẹ lông mày, mơ mơ màng màng mờ hồ mắt hỏi.

“Vẫn chưa, cô cứ ngủ thêm một lát đi.” Giọng nói của Mạc Lâm mang theo sự dịu dàng mà bản thân anh cũng không nhận ra.

“Ừ...” Chung Mạn ngơ ngạo đầu, cuối cùng tìm được một vị trí thoải mái, mỉm cười lần nữa đi vào giấc mộng.

Chung Mạn ngủ say tất nhiên không phát hiện Mạc Lâm ở trước mặt ngắm cô một lúc lâu, mới khởi động xe lái về phía hướng đi quen thuộc. Thứ nhạc thời niên thiếu trong xe vẫn đang phát, lúc này không ai nói chuyện, Mạc Lâm lại càng hưởng thụ thời gian yên lặng nhưng không cô đơn này.

Tới dưới lầu nhà cô, ngừng đầu thấy đèn trong nhà vẫn đang sáng, Mạc Lâm bỗng không muốn động đây nữa. Sợ rút chìa khoá sẽ làm quấy nhiễu giấc mộng đẹp của Chung Mạn, anh cứ ở trong xe lẩn lộn, bên tai nghe âm nhạc, đôi mắt khi muốn nhìn thì đều so thể thấy Chung Mạn, còn có nụ cười đáng yêu thấp thoáng bên môi cô, con tim anh chưa từng thấy bình yên đến vậy.

Tiếng động cơ quen thuộc từ nơi xa dần dần lại gần, tới nơi gần nhất nhưng không ngưng lại một chút rồi đi như thường ngày, mà tiếp tục gầm gừ, thị uy bên tai Diệp Minh Hy. Cậu rời máy tính nhìn ra ngoài cửa sổ, nóc xe màu xanh lam quen thuộc dưới đèn đường màu cam phản chiếu ánh sáng kỳ dị. Cậu lơ mơ thấy ghế lái có người, nhưng đợi được một phút vẫn không thấy Chung Mạn xuống xe.

Nhíu nhíu mày, cậu cầm chìa khoá chạy xuống dưới lầu, đầu tiên thấy được đáng vẽ đang ngủ tựa vào cửa sổ kính của Chung Mạn, tới gần mới nhìn thấy bóng dáng Mạc Lâm ngồi ở ghế lái.

Mạc Lâm quen nhìn kính chiếu hậu, nhưng đã thấy Diệp Minh Hy từ lâu. Trong cảnh đêm, có cảm giác đứa trẻ này không hề ngoan ngoãn như bình thường, thậm chí có chút âm u.

Thằng bé này có vấn đề.

Đây là suy nghĩ đầu tiên của Mạc Lâm. Anh không nghi ngờ mình bị hoa mắt, không phải vì anh tin trực giác của mình, mà là cho dù người đối diện là trẻ con, loại phòng bị này vẫn sắc bén không mất một chút nào.

Diệp Minh Hy đi tới gần cửa sổ của anh, nhẹ nhàng gõ lên lớp kính. Mạc Lâm giả vờ như lúc này mới phát hiện ra, cười cười với cậu, quay đầu nói với Chung Mạn ở phía sau:

“Chung Mạn, dậy đi, chúng ta tới nhà rồi.”

“Ừm...” Cô cố gắng mở mắt, cái vẻ đau khổ đó khiến khoé miệng Mạc Lâm lại nhếch lên. Thấy Chung Mạn đã tỉnh, anh mới mở cửa xe đi xuống, nói với Diệp Minh Hy: “Chị em uống nhiều, anh đưa cô ấy về.”

“Cảm ơn anh Mạc.” Cậu lịch sự gật đầu, không biết có phải là ảo giác đêm khuya mang tới không, giọng nói dường như trầm thấp hơn trước kia một chút.

Mạc Lâm chậm chậm mở cửa sau của xe, vẫn như cũ đặt tay cô lên vai mình rồi đỡ cô xuống xe, Diệp Minh Hy ngừng đầu nhìn Mạc Lâm cao lớn một cái, lặng lẽ chạy đi bật công tắc nguồn điện và đợi thang máy.

Lần này Chung Mạn thật sự uống nhiều, động tác và đầu óc đều vô cùng chậm chạp, mãi tới khi vào thang máy mới thấy bên cạnh có thêm một người, nghĩ mất hai giây, chậm rì nói: “Nhóc con, em cũng ở đây à?”

Diệp Minh Hy nhìn Chung Mạn hai má đang đỏ bừng một cái, 'vàng' một tiếng.

“Ngaoan.” Chung Mạn vươn tay định xoa đầu cậu, cậu bỗng nghiêng người đi nhấn nút số tầng, dường như không kiên nhẫn với tốc độ rùa bò của thang máy, kết quả là tay Chung Mạn không đủ dài bị Mạc Lâm gò bó hành động, năm ngón vươn ra đậu trên vai Diệp Minh Hy.

Mạc Lâm thấy hết việc nhỏ nhặt này, ánh mắt vốn luôn đặt trên người Chung Mạn nhìn Diệp Minh Hy một cái.

Tĩnh.

Tối rồi, Diệp Minh Hy dẫn trước đi mở cửa, Mạc Lâm đi Chung Mạn vào nhà, đặt cô lên sô pha. Chung Mạn vẫn coi như tỉnh táo, tay chân duỗi thẳng dựa vào sô pha cũng không hề phá hoại hình tượng, mơ màng cười với Mạc Lâm một cái, nói: “Cảm ơn Mạc... Mạc Lâm”

Thấy cô say rồi mà vẫn nhớ, còn thay đổi giọng gao như vậy, Mạc Lâm lại cười. Đang định trả lời câu nào đó, Diệp Minh Hy đã đưa một ly trà cho Chung Mạn, xoay người lại đứng trước mặt anh, vừa khéo chắn giữa anh và Chung Mạn. “Cảm ơn anh Mạc.”

“Đừng khách sáo.” Mạc Lâm dùng sáo ngữ đáp lại, lúc này Diệp Minh Hy đã bận rộn chăm sóc Chung Mạn, vừa đưa khăn ướt vừa đặt ly trà. Mạc Lâm cũng không giành việc của Diệp Minh Hy, anh ra về.

Nghe thấy tiếng khoá cửa chính, Diệp Minh Hy thở phào một hơi, lúc này Chung Mạn nghiêng đầu mở mắt ra, mỉm cười hỏi cậu: “Sao vẫn chưa ngủ?”

“Đợi chị...”

“Lại có bài chưa hiểu sao?” Chung Mạn cố gắng không chế để miệng mình nói chuyện rõ ràng, nói rất chậm. “Trẻ con phải ngủ sớm dậy sớm, sức khoẻ mới tốt.”

Nói xong cô lại buồn ngủ, mí mắt lại khéo lại, không thấy sự cô đơn khó giấu trong mắt Diệp Minh Hy.

Cậu lại mở bàn tay mình ra, đặt trước mắt đánh giá. Đã đủ chưa? Có được không?... Cậu xoay đầu nhìn Chung Mạn đang nhún như đồng tử trên sô pha, vươn tay nắm lấy vai cô, định đưa cô về trên chiếc giường thoải mái.

“Ừm...” Chung Mạn cảm nhận được sức lực trên vai, khẽ nhủ mảy, Diệp Minh Hy vụng về rút tay lại, đợi giữa lòng mảy Chung Mạn dần ra mới định thử lại, lần này Chung Mạn không bằng lòng mở mắt ra, nhìn xem ai đang quấy rầy giấc mộng. Nhìn thấy Diệp Minh Hy vất vả định di chuyển cô, không khỏi cười rúc rích, đưa tay kéo cậu xuống thơm lên má cậu: “Em ngoan thật.” Nói xong thì buông cậu ra, vịn vào sô pha lắc lư lư đứng dậy đi về phía phòng ngủ. Ánh mắt Diệp Minh Hy tối lại, ở bên cạnh nâng đỡ như tượng trưng.

Giường lớn trong phòng ngủ như có lực từ hút Chung Mạn qua, cô vừa bỏ nhào lên chưa tới ba giây đã ngủ say rồi. Diệp Minh Hy đứng ở trước giường trông xuống dáng vẻ đang ngủ của cô, nhớ lại lúc này Mạc Lâm đi Chung Mạn vào nhà, cậu lại chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn, trơ mắt nhìn Chung Mạn yếu ớt một mình dựa vào cơ thể của người khác.

Lúc này trong căn phòng u tối, mùi hương của Mạc Lâm dường như vẫn đang vẩn vút trên người Chung Mạn.

Diệp Minh Hy vô cùng ghét thứ cảm giác này.

Cậu quỳ trước mặt Chung Mạn, cánh môi vì men rượu mà trở nên đỏ rực, vì hô hấp mà khe khẽ run rẩy, mang theo hơi thở tinh khiết mà mê hoặc mạnh mẽ bắt lấy ánh mắt của Diệp Minh Hy.

“Phải xoá đi mùi hương của Mạc Lâm, phải thêm dấu vết chỉ thuộc về mình lên người cô ấy.” Có lẽ là cảnh đêm quá mập mờ, trong lòng Diệp Minh Hy bỗng nảy lên ý nghĩ như vậy. Ý nghĩ này ngày càng mạnh mẽ, gần như là mệnh lệnh với Diệp Minh Hy, một mệnh lệnh không thể làm trái.

Mang theo ước ao và tôn thờ, cậu hạ thấp âm thanh cúi đầu lại gần, con tim thỉnh thoảng đập mạnh liệt, nếu một giây sau Chung Mạn bỗng mở mắt, nếu bị cô bị cô phát hiện... Nhưng vẻ đẹp trước mắt mang theo sức hấp dẫn trí mạng, lý trí của cậu hoàn toàn không thể làm ngừng động tác của cơ thể.

Khoảng cách giữa hai người dần dần được kéo gần, hơi rượu Chung Mạn phả ra thâm nhập vào trong trí óc Diệp Minh Hy, rất cả lý trí đều bị tan rã, cơ thể cậu chỉ còn lại bản năng, lại gần từng chút một về phía mục tiêu.

Sắp tới rồi... Sắp chạm tới rồi...

Vào lúc xúc cảm mềm mại ám áp bỗng nhiên lan toả trên môi Diệp Minh Hy, Chung Mạn bỗng nhiên ưm một tiếng, làm Diệp Minh Hy bay hết hồn vía.

Đợi mấy giây không thấy quả trách như mình đoán, Diệp Minh Hy lặng lẽ đánh giá về phía giường, Chung Mạn đã quay người đi, vẫn đang say trong mộng đẹp, cậu không khỏi thở phào một hơi.

Đang định dựa vào cô thêm nữa, cô lại mơ mơ màng màng nói mớ một câu, sau đó dùng mặt cọ cọ vào gối một cái, chìm sâu vào giấc mộng.

Sự yên tĩnh của đêm đen, khiến câu nói mớ kia của cô truyền tới trong tai Diệp Minh Hy một cách rõ ràng.

Sự vui vẻ và thoải mái ban nãy, phút chốc tan thành mây khói.

Câu nói đó chỉ có bốn chữ...

“Nhóc con ngoan nha...”

Cậu đứng ở đầu giường cô một lúc lâu, lặng lẽ xoay người rời khỏi đó. Nhẹ nhàng đóng cửa lại thay cô, cậu đi tới nhà tắm cởi quần áo xuống, đứng trước gương toàn thân đánh giá cơ thể dần dần rắn chắc, nhưng vẫn gầy loắt choắt của mình.

Lâu sau, cậu lặng lẽ mặc lại quần áo, về phòng đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Shota* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Chương 40: Vị trí

Tôi không phủ nhận cậu, là cậu đã phủ nhận chính mình.

Dịch: Apny618

Không biết là có ý thức trước hay là đau đầu trước, tóm lại Chung Mạn vẫn chưa mở mắt đã cảm thấy đầu mình bị một sợi dây thừng xuyên qua, ép tới mức những thứ trong não dần thành một đồng thì chó, hộp sọ cũng đau ghê sớm. Cong đốt ngón tay day nhấn huyết thái dương rồi ngồi dậy, nhìn sang đồng hồ báo thức thì đã 11 giờ. Nghĩ tới công việc chất đống ở công ty đầu càng đau hơn, vịn tường vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt xong xuôi mới thấy dần dần sống lại, thay quần áo xong đi tới phòng khách liền thấy Diệp Minh Hy bê thức ăn đi ra từ phòng bếp.

“Bữa sáng à?” Chung Mạn hỏi mang theo hi vọng, không hề bất ngờ thấy Diệp Minh Hy gật đầu.

“Tốt quá đi!” Cô kéo ghế ra ngồi, hai giây sau một bữa sáng hoàn hảo kiểu Anh được đặt trước mặt cô. Thịt xông khói và trứng gà được rán vừa tới, bánh khoai thơm giòn đậu hấp mềm mịn, còn có bánh mì nóng hôi phết bơ tan chảy được nửa phần, cuối cùng uống tới cặn cốc trà sữa, Chung Mạn cảm thấy mình sống lại rồi!

“Nhóc con, hôm nay chị cũng phải tăng ca, bữa tối em tự ăn trước đi, đừng đợi chị.” Thứ bảy vốn là ngày nghỉ, nhưng nghỉ cho hạnh phúc của những ngày bình thường, dạo này Chung Mạn đều quay lại tăng ca.

“Vâng.” Gật đầu.

Cô đứng dậy xách túi đi được hai bước, bỗng quay lại tìm đồ trong túi, tìm một lúc lâu cuối cùng lấy ra hai tờ giấy, chạy qua khoe vật quý với Diệp Minh Hy.

“Này, ở đây có hai tấm vé xem kịch, em có hứng thú không?” Sau khi đưa cho Diệp Minh Hy, cô cào cào đầu. “Nhưng mà chủ nhật là ngày mai rồi, kỳ thi của em có phải vẫn chưa kết thúc không?”

“Kịch của Dương Thanh Xuyên?” Diệp Minh Hy có chút kinh ngạc.

“Người này rất giỏi sao?”

“Vâng.” Diệp Minh Hy gật đầu không hề do dự.

Có thể khiến Diệp Minh Hy gật đầu mạnh như vậy, Dương Thanh Xuyên này chắc là rất nổi tiếng. Cô chẳng biết chút gì về kịch, hôm qua khi Mạc Lâm cho cô cũng không bảo gì, chỉ nói là về bạn anh cho, cô có thời gian thì đi, không rảnh cũng không cần trả lại anh, làm cô tưởng chỉ là đoàn kịch nhỏ không nổi tiếng. May mà còn nhớ đưa cho Diệp Minh Hy, nếu không để trong túi rách mất thì cô thật sự không biết kiếm ai mà khóc đây.

“Mạc Lâm này thật là, cũng chẳng nói cho mình một câu.” Chung Mạn thầm trách cứ trong lòng, mở miệng hỏi: “Thế em muốn đi à?”

Gật đầu.

“Thôi được, nhưng em phải thuộc những kiến thức cần thi, nếu mai chị hỏi mà em không trả lời được, đừng nói là xem kịch, cửa cũng không cho ra luôn, biết chưa hả?”

“Biết rồi.”

“Ngoan.” Chung Mạn xoa xoa đầu cậu, mới hát ngâm nga ra khỏi nhà.

Tay Diệp Minh Hy chạm lên độ ẩm vẫn còn sót lại trên đầu, ánh mắt tối đi, trầm mặc ngồi một lúc trong phòng khách, đứng dậy vào trong phòng lấy bóng rổ ra khỏi nhà.

Khi tới sân bóng của trường, Lạc Văn và Tiểu Ngũ cũng ở đó, hai người thấy Diệp Minh Hy thì sững sờ giây lát, Tiểu Ngũ mở miệng hỏi: “Sao ngày nghỉ cũng tới?”

“Tập luyện.” Cậu ném bóng lên đất, bắt đầu nhồi bóng ném vào rổ.

Hai người thấy tâm trạng cậu có vẻ không tốt lắm bèn mặc kệ cậu, tiếp tục cầm đầu bàn bạc chiến lược thi đấu. “Tiền đạo của đối phương là Tam Phân Vương, đáng người cao độ chính xác cũng cao, chúng ta chỉ cử một người lên theo sát e là không đủ.”

“Nhưng nếu cử hai người, lực phòng thủ ở vị trí khác sẽ rất yếu.”

“Cũng phải...” Tiểu Ngũ bực bội nhíu mày, cùng Lạc Văn tiếp tục gặm tài liệu, lại lấy ra P4 xem clip thi đấu trước kia của đối phương, bàn bạc mắt gần cả một buổi chiều mới đưa ra một kế hoạch không hoàn hảo cho lắm. “Cái này tới ngay cả tôi nhìn còn cảm thấy không ổn.”

“Nói cho cùng khoảng cách thực lực bày ra đó, điều chúng ta làm được chỉ có cố gắng.” Lạc Văn rất rõ tình hình đội của mình, cậu ta an ủi Tiểu Ngũ vài câu, thu dọn đồ đang định ra về, nhưng lại thấy cái bóng đáng loắt choắt trên sân bóng vẫn đang nhòe bóng, cậu ta còn chưa nói gì, Tiểu Ngũ đã gào lớn lên: “Diệp Minh Hy, sao mày vẫn ở đây? Đã bốn tiếng rồi đó!”

Chẳng biết có phải tập say mê quá không, Diệp Minh Hy không trả lời cậu ta. Tiểu Ngũ và Lạc Văn nhìn nhau một cái, cùng nhau đi về phía sân bóng.

“Này, mày tập cũng phải có mức độ, không phải lập lâu là có tác dụng đâu.”

Diệp Minh Hy không trả lời, tiếp tục lên bóng.

“Tao nói chuyện với mày, có nghe không vậy?” Tiểu Ngũ cũng cáu lên, chắn trước mặt Diệp Minh Hy không cho cậu qua. Diệp Minh Hy định vòng qua từ chỗ nào thì cậu ta bèn đi sang chỗ đó, giằng co một lúc Diệp Minh Hy vẫn không chịu dừng, Tiểu Ngũ bèn vươn tay cướp lấy bóng của cậu. Diệp Minh Hy đang đợi khởi phát này! Đáng người vốn nhỏ nhắn hạ thấp xuống, chẳng biết chui qua từ chỗ nào, bịch bịch bịch, ném, vào!

Tiểu Ngũ thấy thắng nhóc này lại thể hiện, không chịu thua, bám theo quán lấy cậu. Mà Diệp Minh Hy thấp bé lần nào bị chặn thì đều lần được nhanh, tránh được qua, khiến cho Tiểu Ngũ cao to cường tráng phải kêu la oai oái.

“Lê nào voi sợ chuột là thật?” Lạc Văn lẩm bẩm hỏi, thấy Tiểu Ngũ vẫn đang ở đó giằng co với Diệp Minh Hy, bỗng loé lên một ý nghĩ, vui mừng không xiết nói với Tiểu Ngũ: “Tôi nghĩ ra rồi, voi và chuột có thể liên thủ!”

“Gi cơ?” Tiểu Ngũ ngớ ra, thấy đội trưởng nhà mình mặt đầy tươi cười, ngừng lại một chút rồi vui mừng hỏi: “Cậu nghĩ ra cách rồi à?”

“Không sai.” Lạc Văn đi qua, chỉ chỉ vào Tiểu Ngũ và Diệp Minh Hy. “Tôi muốn bồi dưỡng hai cậu thành cặp đôi thần sầu*!”

*Thần là trộm, cắp.

“Gi?” Tiểu Ngũ ngẩn ra, lại nhìn về Diệp Minh Hy, tôi cao cậu thấp tôi béo cậu gầy... “Thế, thế sao mà bồi dưỡng? Chỉ làm cặp đôi chọc cười thì có?”

“Thế tiền đạo chẳng phải người cao sao? Đáng cậu cũng cao mà, tên đó vừa ra tay thì cậu chụp bóng đi, Diệp Minh Hy lập tức từ vị trí ban đầu của hắn đi qua tranh bóng... Nếu hai cậu phối hợp tốt, sẽ là bộ đôi tuyệt nhất của đội chúng ta!” Đúng vậy, sự linh hoạt của Diệp Minh Hy cộng thêm ưu thế về thể hình của Tiểu Ngũ, thật sự có thể bù đắp cho nhau, chắc chắn sẽ cản quét sân bóng.

Tiểu Ngũ nhìn Lạc Văn xong lại nhìn Diệp Minh Hy, thật sự ổn chứ? Nhưng mà cậu ta luôn tin phục quyết định của Lạc Văn, lần này dù sao cũng không nắm chắc, cậu ấy nói thế nào thì thế nấy tốt. “Vậy chúng ta phải làm thế nào?”

Lạc Văn rút điện thoại ra gọi hai thành viên đội bóng cũng đang ở trường tới, vừa ngắt điện thoại Tiểu Ngũ đã kéo Diệp Minh Hy đang cầm đầu chơi bóng tới trước mặt Lạc Văn. Lạc Văn đem suy nghĩ nói cho hai người, Tiểu Ngũ nghe rất chăm chú, Diệp Minh Hy thì lại xụ mặt xuống, chẳng thèm nghe.

“Đã rõ chưa?”

“Rõ rồi.” Tiểu Ngũ trả lời sáng khoái, Diệp Minh Hy bên cạnh vẫn chẳng hé một câu, khiến Tiểu Ngũ quay đầu qua hỏi: “Này, mày đã rõ chưa?”

Diệp Minh Hy nhếch nhếch miệng, không cam lòng gật đầu.

“Thế thì tốt.” Thành viên được gọi tới cũng đã đến, khởi động tay chân một chút, sau đó vào trong sân thi đấu với đội Tiểu Ngũ và Diệp Minh Hy tạo thành.

Bóng đáng của bốn người chạy qua qua lại lại trong sân, hai thành viên đã hợp tác quen vô cùng ăn ý, ngược lại Tiểu Ngũ và Diệp Minh Hy lại liên tiếp xảy ra sơ xuất, không nắm được mục tiêu, không chặn được tấn công của đối phương, không tranh được bóng bật bóng... Có thể nói là muốn bắt bắt nhường nào thì bắt bắt nhường đó.

“Thằng ranh, đừng tranh vị trí của tao mãi thế, cút về chỗ của mày đi!” Tuy là luyện tập, nhưng liên tục sai sót là ai thì đều không vui, Tiểu Ngũ nói chuyện cũng bắt đầu không khách khí.

Diệp Minh Hy chẳng nói gì, đối phương đưa bóng tới cậu vẫn giang hai tay chạy đi cản, vị trí và động tác chẳng khác gì Tiểu Ngũ.

“Mày làm trò gì đấy, nghe không hiểu tiếng người à!” Tiểu Ngũ tức điên, cũng mặc kệ bóng chạy đằng nào, nhấc cổ áo sau của Diệp Minh Hy kéo cậu ra ngoài sân, tay phải Diệp Minh Hy vung một cái về phía sau làm Tiểu Ngũ thu tay lại, sau đó xoay đầu thẳng thềm nhìn Tiểu Ngũ, cứ như chẳng để cậu ta vào mắt vậy. Lần này Tiểu Ngũ xù lông lên, vung nắm đấm định đánh lên khuôn mặt trắng trẻo của Diệp Minh Hy, may mà Lạc Văn kịp thời tới ra tay

ngăn lại.

“Đừng đánh nhau.”

Tiểu Ngũ nổi nóng, “Thằng ranh này rõ ràng là đối đầu chúng ta mà! Đã nói trước là tôi phụ trách ngăn cản, nó lại cứ chạy tới tranh với tôi...”

“Tôi có thấy.” Lạc Văn bình tĩnh gật gật đầu với Tiểu Ngũ, quay lại nói với Diệp Minh Hy. “Cậu qua đây với tôi một lát.”

Lạc Văn đi tới ngồi ở ghế gần sân, Diệp Minh Hy đi theo sau cũng ngồi xuống, tưởng là Lạc Văn sẽ lên lớp cậu, không ngờ Lạc Văn chỉ nhìn ba người trong sân chơi bóng. Cậu ta đã không sốt ruột, Diệp Minh Hy cũng sẽ không sốt ruột, kết quả là hai người ngồi đó trông cứ như đang xem bóng thật.

Qua một khắc, Lạc Văn không khỏi có chút khâm phục Diệp Minh Hy. Thằng nhóc này không những thông minh và cố gắng, điều khó hơn là dẫn được con giận, chỉ cần chỉ bảo một chút, sau này chắc chắn sẽ là một tướng tài.

Nếu đã muốn bồi dưỡng cậu, giờ cần phải hiểu rõ về cảm xúc của cậu. Có vẻ với chiến lược thi đấu thì Diệp Minh Hy thế nào cũng được, nhưng Lạc Văn để ý thấy khi phân vị trí cậu có nhúu mày, rõ ràng là không hài lòng.

“Tại sao lại cố chấp với vị trí của Tiểu Ngũ vậy?”

Diệp Minh Hy quay đầu qua nhìn Lạc Văn rồi lại quay đầu đi, lắc lắc đầu.

“Không phải?” Lạc Văn nghĩ ngợi, lại hỏi. “Thế là cậu ghét vị trí của mình à?”

Nói xong thấy lông mày Diệp Minh Hy nhúu lại, Lạc Văn biết mình nói đúng rồi, nếu đã tìm đúng hướng, tất cả đều dễ xử lý. “Tại sao lại không hài lòng với vị trí này? Trên sân bóng rõ ràng có nhiều người có điều kiện di chuyển linh hoạt như cậu, trong đội chúng ta ngoài cậu thì gần như không ai làm được...” Lông mày Diệp Minh Hy nhúu chặt hơn, Lạc Văn thấy có hiệu quả thì càng thao thao bất tuyệt. “Sự linh hoạt có thể nói là một điều kiện mà một cầu thủ bóng rổ thành công cần có. Đội không linh hoạt giống như voi đối diện với chuột vậy...”

“Đủ rồi.” Diệp Minh Hy đứng dậy định đi, Lạc Văn tất nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cậu.

“Ban đầu chẳng phải cậu liều sống liều chết đòi gia nhập đội bóng rổ sao? Giờ gặp phải một chút chuyện không vừa ý liền muốn chùn chân? Nếu tôi biết cậu là kẻ hèn nhát vô dụng như này, sẽ không bao giờ cho cậu cơ hội vào đội.”

Năm chữ 'kẻ hèn nhát vô dụng' hoàn toàn trúng vào tâm bệnh của Diệp Minh Hy, cậu nắm thật chặt nắm đấm, chân vừa dẫm định quay người bỏ đi, ai ngờ Lạc Văn ở sau lưng cứ như có sở thích ném đá xuống giếng, còn thêm dầu vào lửa bồi một câu: “Cậu đi như thế thì cả đời này chỉ có thể là kẻ hèn nhát, chỉ có thể là đồ bỏ đi vô dụng.”

Lời nguyên rủa tàn nhẫn này khiến Diệp Minh Hy không thể không ngừng bước, cậu quay lại nhìn chăm chăm vào Lạc Văn, nói từng chữ một: “Tôi không phải đồ bỏ đi.”

“Thế thì cậu hãy chứng minh cho tôi thấy.”

Cậu ngẩng đầu lên, “Đó không phải vị trí tôi nên đứng.”

“Tại sao?”

Diệp Minh Hy nhếch nhếch môi, “Tôi sẽ có sức mạnh ngăn cản sự tấn công của đối phương, có thể tranh được bóng họ chuyển giữa không trung, anh không nên vì bây giờ đáng người tôi không cao thực lực không đủ, mà phủ nhận khả năng tiến bộ của tôi.”

Lần này Lạc Văn rõ vấn đề nằm ở đâu rồi, thì ra là tự ti về chiều cao, chệch vị trí thần thủ không ngon! Cậu ta cười cười, hỏi: “Cậu nói xem với đáng người của Tiểu Ngũ tiếp cận đối phương dễ dàng, hay là cậu tiếp cận đối phương dễ dàng?”

Diệp Minh Hy nghe thế lông mày lại nhúu, Lạc Văn lại mặc kệ cậu, nói tiếp: “Tôi không phủ nhận cậu, là cậu đã phủ nhận chính mình. Không sai, đáng người thấp với một cầu thủ bóng rổ có thể nói là trí mạng, nhưng nếu có thể biến bất lợi thành lợi thế thì sao? Tại sao phải mù quáng theo đuổi thứ người khác có, tại sao phải vứt bỏ giá trị của chính mình?”

Ánh mắt của Diệp Minh Hy bỗng sáng tới lạ thường, giống như thấy sao Mai trong đêm đen kịt.

“Ý anh là, cho dù sức lực không đủ, tôi vẫn có ích?”

“Tất nhiên, ai lại hoàn toàn là đồ bỏ đi? Đội bóng rổ khác đều toàn là người cao, động tác thoải mái nhưng không linh hoạt, xoay người cũng chậm hơn người khác vài giây, cậu hoàn toàn là khác tính của họ. So sánh những thứ giống nhau với người khác không thú vị, tìm kiếm vị trí phù hợp nhất với mình, làm việc người khác không làm được mới là thật sự có thực lực!”

Lời của Lạc Văn như tưới tắm, chốc lát Diệp Minh Hy đã tỉnh táo. Đúng vậy, tuy cậu không làm được việc giống như người khác, nhưng có thể làm việc người khác không làm được, cậu có ưu thế của cậu!

“Đi, phát huy ưu thế của cậu ra nào.” Thấy tinh thần Diệp Minh Hy sáng khoái, Lạc Văn biết cậu đã nghĩ thông suốt rồi, đưa tay đẩy cậu về sân bóng rổ,

lại hô to vào trong sân. “Tiểu Ngũ, người cộng tác của cậu về rồi này.”

Tiểu Ngũ nhón mày quay đầu, con người Diệp Minh Hy khẽ xoay quét mắt qua cậu ta một cái, bỗng vụt người chạy về phía đối thủ đang giữ bóng, cướp bóng, nghiêng người, vượt qua, động tác liên mạch dứt khoát, đợi tới khi mọi người hoàn hồn lại, Diệp Minh Hy đã đưa bóng chạy thẳng về phía trụ bóng rổ.

“Chết tiệt!” Người bị cướp bóng khẽ rủa một tiếng, nhắc chân đuổi theo, Tiểu Ngũ cũng không chậm chân đuổi theo từ phía khác. Diệp Minh Hy người nhỏ chân chậm chạp mấy đã bị hai người bao vây, đáng người thấp bé luôn trái xen phải giữa những cánh tay chân, cố gắng lừa được, tới được trong vạch lập tức nảy người định ném, người đuổi tới giờ cánh tay dài tính chặn bóng giữa chừng, không ngờ ném bóng chỉ là giả vờ, chớp mắt bóng đã xuyên qua nửa sân rơi vào tay Tiểu Ngũ tới tiếp ứng, và một giây sau ung dung xuyên qua vành bóng rổ.

“Hay!” Không chỉ Lạc Văn cảm thấy hay, ngay cả người bị cướp bóng cũng không khỏi khen một câu “Tuyệt vời!” với mảnh khoé của Diệp Minh Hy.

“Nhóc con, làm không tệ.” Tiểu Ngũ vỗ vỗ mạnh lên vai Diệp Minh Hy, Diệp Minh Hy cũng nở nụ cười hiếm thấy, vì lần đầu tiên cậu nhận được sự khen ngợi và khẳng định trong đội bóng rổ.

“Này, mấy cậu đừng ngăn người, tiếp tục tập!” Lạc Văn thấy kẻ sách có hiệu quả, lập tức lấy ra khí thế của đội trưởng thúc giục bọn họ tăng cường tập luyện.

“Đúng vậy, ban này là bọn tôi sơ suất, hai người muốn suôn sẻ nữa sẽ không dễ dàng vậy đâu.” Hai người phe kia cũng hăng hái lên, xoa tay hăm hở muốn gỡ lại một hiệp.

“Ai sợ ai, thả ngựa qua đây!” Tiểu Ngũ nói xong, lại có chút ỉu xiu quay đầu qua xin ủng hộ từ Diệp Minh Hy. “Đúng chứ?”

“Tất nhiên!”

Đôi mắt mang theo tự tin rực rỡ lấp lánh dưới ánh mặt trời, quả là chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Shota* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Chương 41: Chiêu trò

Không ngờ anh lại là người đàn ông tốt kiểu mới, tôi mời anh một ly!

Dịch: Apy618

Chủ nhật, sau khi Diệp Minh Hy trả lời chính xác tất cả câu hỏi ngẫu nhiên của Chung Mạn, hai người cùng đi xe buýt tới nhà hát.

“Xin chị cho xem vé ạ.”

“À.” Chung Mạn đưa vé trên tay cho nhân viên soát vé.

“Mời đi bên này.” Nhân viên soát vé dẫn một lớn một nhỏ đi về phía trước, Chung Mạn vừa đi theo, vừa lú lẫm vì tình trạng cả rạp chật kín.

Xem ra Dương Thanh Xuyên này thật sự rất nổi tiếng, cả ba tầng đều không còn chỗ trống.

“Ồ trong này.” Nhân viên soát vé dùng đèn pin cầm tay chiếu vào hai trong số bốn ghế trống giữa hàng thứ hai.

“Vâng, cảm ơn.” Chung Mạn có chút khó tin, không ngờ vị trí lại là hàng thứ hai của tầng một, nếu bị người ủng hộ Dương Thanh Xuyên biết tầm vé này suýt nát trong túi của cô, liệu cô có bị tổng lên sao Hoả không?

Lần đầu Chung Mạn tới nhà hát xem kịch sân khấu cỡ lớn, thứ gì với cô cũng đều rất mới lạ, ngó trái nhìn phải một hồi, bên giờ tạp chí được in ấn đẹp đẽ của nhà hát xem giới thiệu nội dung vở kịch.

“Sớm vậy đã tới rồi sao?” Một bóng đen ngồi vào ghế trống cạnh cô, còn nói chuyện với cô. Hơi hoang mang ngẩng đầu lên, đập vào mắt là nụ cười nho nhã lịch thiệp của Mạc Lâm.

Trái tim Chung Mạn đập mạnh, vội vàng mỉm cười đáp lại: “Mạc Lâm, anh cũng tới à?”

“Đúng vậy, kịch của bạn mình không thể không ủng hộ. Minh Hy, em đã ôn thi ôn hết chưa?” Anh không hề xem nhẹ cậu nhóc Diệp Minh Hy vốn đang cầm đầu nghiên cứu tờ tạp chí, vừa nghe thấy tiếng của anh liền nhìn vào anh này giờ.

Diệp Minh Hy gật gù gật đầu, Chung Mạn hơi lo là Mạc Lâm sẽ nghĩ Diệp Minh Hy thiếu lễ phép, bèn trả lời thay cậu: “Nó ôn xong hết rồi, lúc này tôi hỏi ngẫu nhiên mấy câu liền nó đều trả lời được.”

“Giỏi vậy sao?” Mạc Lâm khen ngợi, ánh mắt chuyển về chỗ Chung Mạn, nụ cười càng sâu hơn. “Vậy cũng không uổng công chúng ta vất vả như thế.”

“Đúng.” Chung Mạn cũng đáp lại anh bằng một nụ cười rạng rỡ.

Lúc này ánh đèn trong nhà hát tối đi, đèn chiếu tạo ra một vòng tròn đỏ lớn loá mắt trên rèm sân khấu, Chung Mạn và Mạc Lâm dựa lại vào ghế của mình, yên lặng xem kịch.

Kịch của Dương Thanh Xuyên luôn chú trọng về độ hoành tráng và chiều sâu, nhìn qua thì không vất vả, nhảm nhí tí mĩ thì ngày càng thấy thú vị. 'Sự xinh đẹp và âu sâu của Bạch Cốt Tinh*' lần này vừa nghe đã biết là khắc hoạ về hào quang và sự cô đơn của phụ nữ văn phòng, khi Chung Mạn thấy nữ chính lê thân thể mệt nhọc mở cửa nhà, bỗng như nổi điên bật hết tất cả đèn trong phòng, suýt nữa thì cô khóc nức nở thành tiếng cũng với nữ chính.

*Ngày nay Bạch Cốt Tinh mang ý nghĩa mới để chỉ thành phần trí thức, là viết tắt của bạch lĩnh (lao động trí óc) + cốt cán (nòng cốt, chủ chốt) + tinh anh (tinh hoa, ưu tú, kiệt xuất).

Cô quá rõ cái cảm giác đó, bao lần đối diện với phòng khách đen kịt không một bóng người, cô sẽ nảy lên ý định nghe lời mẹ về nhà xem mắt kết hôn rồi sinh con, chỉ để không còn phải một mình đối diện với màn đêm tuyệt vọng và cô đơn nữa.

Đang xem tới mức khó mà kiềm nén, một cánh tay xuất hiện bỗng xuất hiện, cô quay đầu nhìn, thì ra Mạc Lâm đang đưa một tờ khăn giấy cho cô. Cô ngần ngại sờ vào mặt mình, nước mắt đầy mặt.

“Cảm ơn.” Cô khẽ nói.

Mạc Lâm mỉm cười coi như đáp lại, quay đầu qua tiếp tục xem kịch, cứ như thể chưa từng làm gì vậy. Thái độ này của anh không khiến Chung Mạn cảm thấy uất ức, vừa sẵn sọc vừa giữ được tôn nghiêm của cô. Cô cảm kích nhìn Mạc Lâm một cái, rồi mới lau khô nước mắt trên mặt, tiếp tục xem kịch.

Hai giây sau, Diệp Minh Hy cũng nhếch nhếch môi, dời ánh mắt về trên sân khấu.

Vở kịch này không nghỉ giữa chừng, đợi tới khi ánh đèn bỗng sáng, tất cả diễn viên bước ra chào cảm ơn, Chung Mạn mới như bừng tỉnh từ giấc mộng, đứng dậy vỗ tay thật lớn, vỗ tới mức tay đỏ lên rồi vẫn chưa chịu dừng lại.

“Xúc động tới vậy sao?” Mạc Lâm ngó bàn tay đỏ bừng của Chung Mạn, buồn cười hỏi.

“Hay quá đi, trước giờ tôi không biết kịch sân khấu rung động lòng người tới vậy! Tôi còn tưởng sẽ giống như phim truyền hình. Bây giờ tôi hơi lo sau khi mình về nhà sẽ không kim được mà đập nát tivi mất.”

“Ha ha, tôi chắc chắn sẽ nói lại lời của cô Thanh Xuyên... Đúng rồi, lát nữa tôi mời anh ta ăn cơm, cô có muốn đi cùng không?” Mạc Lâm làm ra vẻ như vô tình mời.

Chung Mạn hơi lung lay, nhưng nghĩ tới Dương Thanh Xuyên là một người nổi tiếng, mình lại chẳng quen biết anh ta, tùy tiện đi ăn cơm cùng có vẻ không được ổn lắm. “Cảm ơn, các anh cứ ăn đi.”

“Không đi thật sao? Bớt làm quen một người đẹp, Thanh Xuyên sẽ rất tiếc nuối đó. Mà chẳng phải Minh Hy đang học về kịch sao? Có thể đối diện giao lưu với Thanh Xuyên là một việc rất khó có được.” Chỉ cần Mạc Lâm muốn thuyết phục một người, vậy thì điều duy nhất người đó có thể làm chính là gật đầu, quả nhiên Chung Mạn chỉ nghĩ ngợi một lát bèn đồng ý.

Mạc Lâm nhảy bèn nhận thấy khi anh ngó lời mời, Diệp Minh Hy bỗng ngẩng đầu nhìn anh một cái, chớp mắt cái lại dời ánh mắt đi. Không phải Mạc Lâm chưa từng thấy ánh mắt kiểu này, nhưng ở trên người một thiếu niên mới mười lăm tuổi lại vô cùng thiếu hài hoà. Thầm để ý tới chuyện này, sắc mặt anh vẫn bình thường, dẫn hai người tới ngồi ở một gian trong nhà hàng nhỏ cách nhà hát năm phút đi chuyển.

Gian phòng không lớn, bày biện lại rất lịch sự tao nhã, người ngồi đây đến cả đẳng cấp cũng nâng lên hẳn mấy bậc. Lòng hiếu kỳ của Chung Mạn trước giờ không lớn, đương nhiên sẽ không nhìn ngó lung tung như già Lư*, chỉ khi phục vụ quá nhiệt tình mới thấy không thoải mái một chút. Trái lại thì Diệp Minh Hy vô cùng bình tĩnh, thái độ đó ánh mắt đó so sánh với người thường xuyên ra vào chốn cao cấp như Mạc Lâm cũng không hề thua kém, Chung Mạn nhìn mà trong lòng thầm tự hào vài phần: Thằng bé mình mang ra ngoài không hề làm mình mất mặt.

*Già Lư (hay còn được gọi là bà Lư, Lư lão): Một nhân vật trong Hồng Lâu Mộng.

Mạc Lâm đưa thực đơn cho Chung Mạn, “Xem có món nào thích ăn, hai người có kiêng gì không?”

“Không.” Chung Mạn lắc đầu, đang cúi xuống xem thực đơn, cửa gian phòng liền mở ra. Dáng người cao to của Dương Thanh Xuyên bước vào, tay phải vỗ một cái lên vai Mạc Lâm, cao giọng nói: “Tên này giỏi, cuối cùng cũng chịu xuất hiện sao?”

“Câu này phải là tôi nói mới đúng chứ?” Mạc Lâm đứng dậy dẫn Dương Thanh Xuyên vào chỗ, giới thiệu với anh ta. “Đây là Chung Mạn, đồng nghiệp tôi, đây là em họ cô ấy, ở trường cậu bé cũng là đạo diễn kịch sân khấu, nói ra thì là đồng nghiệp với anh đấy.”

“Thật sao? Hồi đó lên đại học bọn tôi mới làm kịch, giờ đến cả tiểu học cũng có sao?” Dương Thanh Xuyên vốn định khen Diệp Minh Hy một phen, nhưng lời vừa thốt ra Chung Mạn liền thấy không thoải mái, Mạc Lâm cũng vội vàng nói: “Mắt nhìn của anh vẫn tệ thế, người ta học trung học rồi, anh nhìn được ở đâu đứa trẻ tiểu học trông thông minh như này chứ?”

“Cũng phải, xem mắt nhìn của tôi này.” Dương Thanh Xuyên vỗ vỗ đầu mình. “Đã chọn món chưa?”

“Đang đợi anh đấy.” Mạc Lâm nói xong Chung Mạn liền đưa thực đơn qua, Dương Thanh Xuyên gọi vài món, Mạc Lâm kêu Chung Mạn cũng chọn vài món rồi chốt. Có lẽ tự thấy lời lúc nãy đã làm méch lòng đứa trẻ, lát sau Dương Thanh Xuyên rất khiêm nhường nói chuyện với Diệp Minh Hy, trước ánh mắt mong đợi của Chung Mạn, Diệp Minh Hy cũng rất biết tiến lùi mà trả lời lại, thậm chí còn đứng lúc đưa ra một vài câu hỏi có chiều sâu, về sau Dương Thanh Xuyên và Diệp Minh Hy đứng là như đang giao lưu kinh nghiệm về kịch sân khấu vậy.

Bên kia Chung Mạn và Mạc Lâm thường xuyên ăn com cùng nhau, tám chuyện quen rồi cũng không còn câu nệ, nghĩ tới gì thì nói cái đó. Như hôm nay đa phần chủ đề của Chung Mạn đều xoay quanh vở kịch ban nãy mới xem.

“Anh nói xem làm Bạch Cốt Tinh có gì tốt, ngày nào cũng đi từ một cái hộp này tới một cái hộp khác, tan làm xong đến ăn com cũng phải ăn đối diện với bức tường.” Chung Mạn nghĩ tới sự cô đơn và quạnh quẽ của nữ chính trong kịch, trong lòng lại thấy tắc nghẹn.

“Nói như cô, về nhà kết hôn sinh con vẫn tốt hơn sao?”

“Đó thật ra cũng coi như một công việc, chồng chính là sếp. Nhưng mà có lẽ càng tệ hơn, lúc trước ở công ty bị bắt nạt còn có thể về nhà oán trách, nếu chồng là sếp bị ức hiếp thì chỉ có thể nuốt xuống bụng, làm bà nội trợ đúng là không ổn.”

Mạc Lâm nghe vậy, nhướn mày hỏi. “Vậy chỉ bằng lấy một anh chồng nội trợ? Như thế cô có thể tự mình làm sếp, bảo anh ta đi hướng đông, nam tây bắc anh ta đều không dám đi.”

Nghe thì có lý, nhưng chẳng hiểu tại sao Chung Mạn nghĩ tới cảnh đó thì nhũn mày. Thấy cái vẻ thù hận sâu sắc của cô, Mạc Lâm hỏi: “Sao vậy, không thích à?”

“Bây giờ mới biết tôi là một người rất truyền thống.”

“Nên sau khi kết hôn cô không định đi làm sao?”

“Nhưng tôi lại không muốn ở nhà nhìn sắc mặt chồng mà sống...”

Mạc Lâm nghe xong, dờ khóc dờ cười hỏi: “Thế rốt cuộc cô muốn như nào?”

“Thật ra tôi cũng không biết.” Chung Mạn hơi ngượng ngừng cào cào đầu. “Cho nên tôi vẫn làm gái ế thì hơn, chẳng nào thì chắc tôi cũng nuôi sống được bản thân.”

“Vậy chẳng phải giống như cô nữ chính kia sao? Đừng quên là cuối cùng nữ chính đối diện với bức tường ăn bữa tiệc mừng thăng chức của riêng mình đó.”

“Như thế đúng là rất thâm... Rốt cuộc phải làm như nào mới tốt đây?” Chung Mạn thật sự phiền muộn. Từ sau khi trở về dịp tết cô đã có chút đầu hàng rồi, nhưng trong lòng vẫn luôn cảm thấy chưa phải lúc. Bản thân còn không biết là muốn như nào, đầu thế lơ ngơ tìm một người rồi lấy chứ.

“Nếu cô đã là người truyền thống, địa vị xã hội của chồng nhất định phải cao hơn cô, chỉ cần sau khi kết hôn anh ta không ép cô từ chức, thậm chí thuê một nhân viên theo giờ lo liệu việc nhà, vậy thì hình như không còn vấn đề gì nữa đúng không?” Mạc Lâm tổng kết lại yêu cầu của Chung Mạn, nói tiếp. “Thật ra điều kiện này không khó đạt được chút nào, như ở Mỹ chẳng hề có ai yêu cầu sau khi kết hôn thì vợ phải ở nhà, tôi luôn cảm thấy suy nghĩ này với phụ nữ thì là một loại trói buộc.”

“Đúng đó, tự nguyện từ chức ở nhà là một chuyện, bị ép từ chức lại là một chuyện khác!” Chung Mạn rất lâu chưa được nghe lời thuận tai như vậy, đặc biệt là câu này từ miệng của một người đàn ông, thật sự khiến cô có cảm giác tìm được đồng minh! “Nói hay lắm! Nếu ai ai cũng đều nghĩ như anh, phụ nữ chúng tôi cũng không cần vất vả như vậy.”

“Để vợ có thể làm việc cô ấy thích, thật ra là trách nhiệm của một người chồng chứ nhỉ? Chỉ là đa số mọi người đều chưa nghĩ thông suốt mà thôi.”

“Không ngờ anh lại là người đàn ông tốt kiểu mới, tôi mời anh một ly!” Chung Mạn đưa tách trà trên bàn tới trước mặt Mạc Lâm, Mạc Lâm nâng tách trà lên chạm vào, hai người uống một ngụm, khi nhìn lại vào đối phương, phát hiện trong mắt mọi người đều là ý cười.

Cảnh tượng hài hoà tới vậy tất nhiên sẽ rơi vào mắt hai người còn lại, lúc này Diệp Minh Hy bỗng ôm bụng rên rĩ, làm Chung Mạn sợ tới mức bỏ tách trà trên tay xuống hỏi:

“Em sao vậy?”

“Đau dạ dày.” Diệp Minh Hy nói đầy đau khổ. “Chắc là ăn cay quá.”

“Đau lắm sao? Có cần tới bệnh viện không?” Chung Mạn đứng dậy định đưa cậu đi bệnh viện, Diệp Minh Hy lại lắc lắc đầu: “Tôi nghỉ ngơi một chút sẽ không sao.”

“Thật không? Em chắc chứ?” Chung Mạn vẫn lo ngay ngáy, không chịu ngồi xuống.

“Vâng.” Diệp Minh Hy gật đầu thật mạnh.

“Thế em uống chút nước trước đi.” Chung Mạn đặt một cốc nước ấm trước mặt Diệp Minh Hy, lại nghĩ tới việc Diệp Minh Hy để bụng rỗng sẽ càng khó chịu, gọi phục vụ tới hỏi: “Chỗ các anh có cháo không?”

“Xin lỗi, chúng tôi không bán cháo.”

“Hay là tôi đi mua nhé?” Mạc Lâm cũng đứng dậy, trong tay đã cầm chìa khoá xe.

Chung Mạn nghĩ ngợi rồi nói: “Tôi với Minh Hy cùng về trước vậy, trên đường khi ngang qua quán cháo sẽ mua, các anh cứ ăn tiếp đi.”

“Sao có thể để hai người tự về chứ? Bây giờ tôi đi lấy xe.”

“Như thế...” Chung Mạn vẫn đang do dự, rồi đi giữa chừng đã rất bất lịch sự rồi, không lẽ nào lại còn bắt Mạc Lâm đưa đi, làm hỏng buổi gặp mặt của anh và Dương Thanh Xuyên.

“Không sao, ăn cơm thì lúc nào ăn cũng được mà.” Dương Thanh Xuyên xua xua tay với vẻ không để bụng, “Sức khoẻ cấp bách, mấy người cứ về trước đi.”

Chung Mạn thấy Diệp Minh Hy thật sự rất đau, bèn mặt dày gật đầu, cẩn thận dè dặt dìu Diệp Minh Hy rời đi, trước khi lên xe còn không quên nhận lỗi với Dương Thanh Xuyên: “Xin lỗi, đã làm các anh mất hứng.”

“Không sao thật mà, cô làm như này là cho tôi một lý do tốt, để Mạc Lâm thanh toán bữa sau.” Dương Thanh Xuyên nháy nháy mắt với cô, Chung Mạn biết anh đang muốn giảm cảm giác áy náy của cô, bèn đáp lại anh bằng một nụ cười.

Sau khi tiễn hai người Chung Mạn về, Mạc Lâm lập tức nhận được điện thoại.

“Thằng nhóc thối tha, tôi còn tưởng cậu tốt bụng tới ủng hộ tôi, hoá ra bốn vé kia là mang đi tán gái!” Trong điện thoại không phải Dương Thanh Xuyên thì còn có thể là ai?

“Hôm nay chẳng phải tôi cũng ủng hộ anh đó sao, cho anh mặt mũi thế cơ mà.” Mạc Lâm nhẹ nhàng đẩy lời chỉ trích lại, sạch sẽ không dính dáng.

“Thế lúc này ăn cơm cậu lại bỏ đi giữa chừng thì sao?”

Khoé miệng Mạc Lâm nhếch lên, “Anh muốn tôi giải thích lý do thật à?”

“Thôi bỏ đi, trọng sắc khinh bạn chứ gì.” Dương Thanh Xuyên không trách sự vô tình của anh nữa, mà lại đòi thưởng cho mình. “Tối nay tôi cho vé còn tồn sức, lại cố gắng trông con nít tạo cơ hội cho cậu như vậy, cậu định báo đáp tôi thế nào đây?”

“Báo đáp anh? Tôi chưa khiến anh...”

Dương Thanh Xuyên còn chưa nghe xong, đã kêu oai oái ở đầu bên kia. “Này, cái thóp đó cậu nắm cũng hơn năm năm rồi đó, có thể sáng tạo hơn chút không?”

“Anh phải biết giữ bí mật là rất khó, giờ nào phút nào tôi cũng lo mình sẽ lỡ miệng nói ra trước mặt Tuệ San, hoặc là để cô ấy thấy thứ gì đó không nên thấy.” Tuệ San là vợ của Dương Thanh Xuyên, vô cùng để ý tới tình sử đã qua của chồng. “Lẽ nào anh thật sự cảm thấy đây là một việc rất dễ dàng sao?”

“Được được được, tôi nói không nổi cậu.” Sau khi Dương Thanh Xuyên cam bái hạ phong, lại không yên tâm dặn dò. “Sau này cậu tán bao nhiêu cô tôi sẽ đều giúp cậu, cậu nhớ lấy nhớ lấy đừng nhắc tới chuyện đó trước mặt Tuệ San.”

“Tôi làm việc, anh còn không yên tâm ư?”

Cúp máy xong, Mạc Lâm như con thoi trong màn đêm, đèn neon xanh đỏ tím vàng chiếu vào trong mắt anh, đi xa. Anh nhớ lại những tháng ngày đang điểm trước khi lấy vợ của Dương Thanh Xuyên, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Với vẻ ngoài và địa vị xã hội như này của họ, vào bất cứ quán bar nào ngồi xuống là có thể gọi được cô nàng xinh đẹp, có được một đêm vui vẻ và kích thích dễ như trở bàn tay, chẳng qua hoạt động như vậy trước giờ anh không tham gia, không phải vì nhân nghĩa đạo đức gì đó, chỉ là không muốn rước phiền phức cho ngày tháng sau này.

Cứ như Dương Thanh Xuyên, một lần lầm lỡ bị chụp ảnh tống tiền, sau khi tốn một đồng tiền để xử lý còn phải kinh hồn bạt vía lo bà xã biết, rơi vào đường cùng vợ chồng ly tán.

Anh không bao giờ cho phép mình rơi vào hoàn cảnh bất lực bị người khác khống chế, đặc biệt là sau khi gặp được Chung Mạn, anh càng chắc chắn rằng sự kiên trì của mình là đúng đắn. Nếu anh có quá khứ không tốt như vậy, sau khi Chung Mạn biết thì nhất định sẽ tránh anh như tránh rắn rết.

Anh thừa biết Chung Mạn sẽ làm như vậy.

Cái cô bé này, bề ngoài thì chẳng hề bận tâm, thật ra người để bụng nhất chính là cô.

Mặc dù anh không đoán được suy nghĩ của Chung Mạn, nhưng phản ứng của cô luôn khiến anh ngạc nhiên. Giống như hôm nay cô đồng ý với lời của anh thì nằm trong dự đoán, nhưng về kích động và hành động hào phóng mời anh một ly của cô, anh có tính thể nào cũng không ra.

Thật thú vị.

Rất lâu chưa gặp được điều có thể khiến anh không ngờ tới rồi, dường như anh có chút ăn quen bén mùi, càng ngày càng tham lam. Nhưng có tham lam hơn nữa cũng không thể ảnh hưởng tới việc chính. Chỉ cần không động chạm tới giới hạn, anh cho phép mình tham lam, cho phép thứ gọi là tình yêu tồn tại.

Còn về cậu bé đau dạ dày rất đúng lúc bên cạnh cô, chẳng qua là một đứa trẻ ham muốn độc chiếm gây chuyện thôi, mấy chiêu trò nhỏ nhặt này anh còn chẳng thèm bận tâm.

Thấy đòn phá đòn, Mạc Lâm anh vô cùng lành nghề.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Shota* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chương 42: Phải không

Chúng ta làm vậy là thực tế, không thể làm việc ngu xuẩn hơn tiểu thuyết được.

Dịch: Apry618

Đỉnh đỉnh đoong.

Di động vang lên tiếng chuông tin nhắn, Chung Mạn đang vắt óc suy nghĩ xem làm sao trả lời email của khách hàng, tiện tay quơ lên xem, suýt nữa thì nháy đẹt lên.

Là Hữu Lương!

“Cô nhóc, bữa trưa nay cùng ăn đi, anh đặt gian riêng ở Momoya rồi.”

Giọng điệu thân thiết nhiệt tình và quen thuộc này, ôi ôi ôi, là sau cơn mưa trời lại sáng sao? Đúng là mình lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử sư? Trong lòng Chung Mạn kích động, nhanh chóng gửi một chữ 'được' đi, vốn định nhấn thêm một tin, về sau nghĩ lại thấy mình không nên xúc động quá, cần giả vờ như chưa có gì xảy ra, để tránh việc đúng là bản thân cô suy nghĩ quá nhiều.

Nhìn đồng hồ mất lần, bức email của khách hàng vắt và lăm mới xử lý xong, cô dọn đồ xong liền lao ra khỏi cửa, tới bên ngoài liền thấy Lục Hữu Lương đang đợi thang máy. Khi Chung Mạn đang định chào hỏi niềm nở với anh, anh lại chỉ lạnh nhạt ngẩng đầu lên liếc cô một cái, sau đó quay đầu đi. Cánh tay đang giờ ra được nửa đờ lại giữa chừng, nụ cười cũng đông lại trên khuôn mặt.

Tĩnh.

Thang máy tới rồi, Lục Hữu Lương dẫn trước bước vào, Chung Mạn đầy bụng ầm ục đi theo sau, cả quãng đường hai người cũng chẳng nói chuyện. Ra tới cửa lớn của toà nhà càng tệ hơn, rõ ràng Lục Hữu Lương hẹn với cô ở Momoya, Momoya ở gần công ty chỉ có một nhà hàng, anh lại đi về hướng ngược lại, Chung Mạn định gọi anh mà lại không dám, chỉ đành một mình đi về hướng Momoya.

“Chị có mấy người ạ?”

“Chắc là đặt gian riêng, anh Lục, hai người.” Trong lòng Chung Mạn có chút thấp thỏm, không phải Hữu Lương cố tình dụ cô tới để cô mất mặt chứ?

Mà cô nhân viên này lật trái lật phải mãi không thấy dừng, Chung Mạn vắt chân trái lên chân phải, chân phải lên chân trái, suýt nữa thì định bảo cô nâng từng tìm nữa.

“Anh Lục sao...” Tim Chung Mạn nảy lên. “Vâng, có đặt gian Tùng, mời đi bên này.”

Không ngờ lại đặt ở gian Tùng đắt đỏ nhất! Gian riêng của Momoya là phải trả tiền kiểu khác, mỗi gian lại trang trí khác nhau, giá tiền tất nhiên không giống nhau, lúc trước Chung Mạn không hề có chuyện đặt gian riêng, đừng nói chi là gian Tùng cao cấp nhất.

Hữu Lương này, không phải là cố tình lừa cô vào gian riêng, để cô không ăn mà chạy cũng phải trả tiền bao gian đó chứ?

Nếu là như vậy thì cô chắc chắn sẽ tuyệt giao với anh ta!

Cô nâng tách trà nhìn chăm chăm vào cánh cửa lụa kiểu Nhật của gian phòng, cứ như thể nhìn thêm một giây thì cơ hội Lục Hữu Lương tới sẽ thêm một phần. Cuối cùng trời cao không phụ lòng người, năm phút sau phục vụ kéo cửa gian phòng ra, người đi vào chính là Lục Hữu Lương.

“Anh làm trò khi gì thế?” Chung Mạn đứng là không nhin nổi con tức, đợi cả buổi anh vẫn tới, vậy thì lúc này cô hết hoảng lo sợ là vì cái gì chứ?

“Đã là giám đốc rồi mà còn kêu la âm ỉ, may mà anh đặt gian riêng.” Lục Hữu Lương ngồi xuống với bộ dạng nhàn nhã, gọi phục vụ tới chọn món trước, rồi mới thông thả hỏi cô. “Sao vậy, đợi sốt ruột à?”

Chung Mạn tức tới nghiêng rằng, “Lúc này ở thang máy sao anh không để ý đến em? Còn nữa, rõ ràng là tới Momoya sao anh lại đi về phía ngược lại?”

“Anh không để ý tới em cũng không phải hôm nay mới bắt đầu, lẽ nào em còn không rõ?” Lục Hữu Lương ung dung nhấp một ngụm trà.

“Thì ra không phải ảo giác của em, vậy thì tạo sao? Lẽ nào anh thật sự không chấp nhận được việc em lên làm giám đốc?” Chung Mạn có chút tổn thương. Cô và Lục Hữu Lương đã có tình bạn tới hai mươi năm, lúc trước cũng mang theo tâm lý may mắn với thái độ vô cùng lạnh nhạt của anh, luôn tự thuyết phục rằng bản thân suy nghĩ quá nhiều, nhưng giờ anh nói thẳng chuyện này ra, hơn nữa còn với thái độ 'Tôi không sai, là cô không hiểu', thật sự khiến cô đau lòng.

“Biết ngay là em sẽ có cái vè mặt này mà.” Anh bỗng vươn người về trước đưa tay vò rối tóc cô, “Cuối cùng cũng đáng yêu lên một chút.”

“Này!” Chung Mạn gạt tay anh ra, rõ ràng không muốn để ý tới cô nữa, sao lại cứ làm ra động tác quen thuộc giữa hai bạn họ chứ?

“Được rồi, không trêu em nữa.” Lục Hữu Lương thu lại nụ cười, ngồi thẳng người, đôi mắt trắng đen rõ ràng nhìn vào Chung Mạn. “Em thành thật nói anh biết, có phải em qua lại với Mạc tổng không?”

Rất ít khi thấy Lục Hữu Lương nghiêm túc như vậy, Chung Mạn bắt giác ngồi nghiêm chỉnh, trả lời câu hỏi của anh. “Không phải, anh nghe đồn thối từ đâu vậy?”

“Đồn thối?” Anh lườm cô một cái trách cứ. “Anh hỏi xem, tôi qua em đi đâu?”

“Tôi qua? Thì đi xem kịch sân khấu, lẽ nào anh cũng đi xem?” Chung Mạn đánh giá anh từ trên xuống dưới, rõ ràng cảm thấy anh không có văn hoá tới mức ấy.

“Anh không xem, nhưng anh có tới 'Szechuan House', nhìn thấy em và Mạc tổng cùng đi vào, còn biết hai người luôn ở trong gian riêng thăm thì nói chuyện với nhau.”

“Bọn em ở trong gian riêng anh cũng biết sao?” Chung Mạn hỏi khó hiểu.

“Anh có hỏi nhân viên phục vụ. Em đừng có lái chủ đề, mau nói em với Mạc tổng là thế nào.”

“Mạc Lâm quen với đạo diễn của vở kịch đó, lấy được vé, vừa khéo gần đây Minh Hy có tham gia đoàn kịch ở trường, em liền dẫn nó đi xem.”

“Thế 'Szechuan House' thì sao?”

“Ồ, xem kịch xong thì cùng anh ta và đạo diễn dùng bữa, tiện thể để em dẫn Minh Hy tới giao lưu với đạo diễn một phen.” Chung Mạn nói xong, nhún nhún nói với Lục Hữu Lương. “Làm ơn, anh đừng nghĩ nhiều quá, hoàn toàn chẳng có gì cả.”

Chung Mạn nói rất đúng, Lục Hữu Lương nghe xong lại biết tình hình không ổn. Sẽ để ý việc Diệp Minh Hy tham gia đoàn kịch, đặc biệt tìm người xin vé, còn có lòng sắp xếp bữa tối 'giao lưu một phen', việc phải phải tới bao nhiêu thời gian và tâm tư? Loại người như Mạc Lâm làm chuyện gì cũng đều có mục đích, muốn có kết quả, chỉ có cô ngốc này mới cho rằng người ta chỉ là tiện thể thôi.

“Em nói thật đi, ngoài mời em đi xem kịch ra, Mạc tổng còn làm hành động đặc biệt nào nữa?” Chung Mạn đã gọi thẳng tên Mạc Lâm rồi

“Ồ...” Chung Mạn không biết có nên nói ra chuyện Mạc Lâm đưa đón cô không, vì ngay cả mình cũng từng hiểu lầm, chẳng lý nào mà Lục Hữu Lương không hiểu lầm.

“Nói mau!” Lục Hữu Lương quát cô.

“Ừm, bây giờ tới tôi là em sẽ tới trung tâm dạy thêm làm việc, khi tan làm anh ta sẽ tới đưa em về nhà...”

“Như này còn nói anh nghĩ quá nhiều, bản thân em không thấy có vấn đề sao?” Lục Hữu Lương không thể tin nổi mà hỏi.

Chung Mạn có chút ầm ức, “Em cũng thấy không ổn, nhưng anh ta nói là không muốn em rời công ty, trách phải mất thời gian đào tạo nhân viên mới, lại sợ em làm thêm sẽ ảnh hưởng công việc, cho nên mới...”

“Anh ta nói em liền tin sao? Anh ta bảo em đi chết em có đi không?” Lục Hữu Lương sắp nổi điên rồi, sao lại có người ngu ngốc như vậy chứ?

Chung Mạn cũng cảm thấy chẳng có tính thuyết phục gì cả, nhưng tại sao khi Mạc Lâm nói với cô, cô lại nghĩ đó là sự thật hoàn toàn không cần phải nghi ngờ chứ? Cô cào cào đầu. “Anh nghĩ anh ta đang theo đuổi em sao?”

“Nếu không em tin mấy câu thuận tiện hay sợ phải đào tạo người mới của anh ta thật à?” Lừm lừm lừm, hi vọng là lừm thêm vài cái thì người này sẽ thông minh lên chút.

“Nhưng em thật sự không cảm nhận được là anh ta đang theo đuổi mình.” Theo đuổi con gái bình thường chẳng phải là trực tiếp tặng hoa tặng quà sao? Trước giờ Mạc Lâm chưa từng tặng hoa cho cô, thậm chí quà... Đồ ăn vặt tính không? Hay là hai tấm vé xem kịch kia cũng tính?

“Thế em nói xem, nếu em phát hiện ra anh ta theo đuổi em, em sẽ làm thế nào?”

“Tất nhiên là từ chối anh ta rồi.” Chung Mạn trả lời như lẽ dĩ nhiên.

“Và giữ khoảng cách với anh ta, nước sông không phạm nước giếng?” Thấy Chung Mạn thành thật gật đầu, Lục Hữu Lương thở dài. “Cho nên anh ta mới dùng hiệu ứng ếch luộc*, đợi cho gạo nấu thành cơm rồi mới lộ ra mặt thật.”

*Lấy tên từ thí nghiệm thả ếch vào nồi nước lạnh, tăng nhiệt độ thật chậm thì con ếch sẽ ở yên trong nồi cho đến khi nó bị luộc chín. Ý nghĩa của thí nghiệm này là đừng bắt người khác đáp ứng ngay cái bạn muốn, hãy tạo điều kiện để họ làm quen và thích ứng trước.

Chung Mạn có chút lúng túng. “Này này, đừng nói khó nghe như thế.”

“Khó nghe hơn cũng có đấy, nếu không phải biết đầu óc em đơn giản, anh chắc chắn sẽ nghĩ là em đang giả ngu, cố tình không vạch trần để lấy cái lợi, như là thăng chức...”

“Em không hề!” Nghĩ tới việc Lục Hữu Lương chơi thân với cô lại nói xấu cô như này, Chung Mạn tràn đầy tức giận và ảm ức, không kìm được gào lên với anh:

“Anh đừng đổ oan cho em! Em không yêu cầu Mạc Lâm thăng chức cho mình, trước giờ đều không hề!”

“Cô ngốc, nếu cô làm thế, hôm nay anh còn gọi em ăn cơm sao?”

Bị Lục Hữu Lương làm cho đau choáng váng, Chung Mạn mới nhớ ra mục đích quan trọng của mình, lại thêm Lục Hữu Lương nói tin tưởng mình, cô liền nhanh chóng bình tĩnh lại. “Phải rồi, anh vẫn chưa nói tại sao mấy hôm nay không để ý tới em”

“Sao anh có thể để ý tới em chứ, em thật sự không rõ nguyên nhân Mạc Lâm nâng em làm giám đốc, mà chỉ nghĩ anh làm phó giám đốc sao?” Chung Mạn thành thật lắc đầu, lần thứ hai thở dài trong hôm nay. “Em... Em nghĩ xem, một nhân vật lớn được cử tới, đối diện với cấp dưới địa vị ngang hàng với mình, thậm chí có thể một tay che trời, anh ta sẽ làm thế nào?”

“Anh nói anh Thành sao?” Thấy anh gật đầu, Chung Mạn nghĩ ngợi. “Em sẽ tìm anh ta lại, ừm, và cất nhắc một thế lực khác đối chọi với anh ta. Nhưng không đúng, nói vậy chẳng phải anh càng đáng được nâng làm giám đốc sao?”

“Em nghĩ xem, trong buồng vốn đã có hai con hổ, giờ thả thêm một con sói vào, kẻ chết nhanh nhất là ai?”

“Ồ... Người ở trong buồng?”

“May mà em vẫn chưa ngốc quá.” Lục Hữu Lương liếc cô một cái an ủi. “Ồ công ty anh cũng coi như một cấp dưới khá có thế lực khác, hơn nữa đã đối đầu với Lâm Thành rồi, để bắt anh chẳng phải là làm Lâm Thành mất mặt rõ sao? Huống chi để bọn anh chém giết lẫn nhau cũng chẳng có lợi ích với anh ta, cả công ty vẫn sẽ chẳng có người nào nghe anh ta cả.”

“Cho nên người không có bối cảnh không có thế lực như em được hỏi sao?”

“Không sai, nên em nói xem anh có thể quan tâm em không? Nếu anh thân thiết với em quá, anh ta chắc chắn sẽ ra tay tiếp, tới lúc đó mối nguy của hai ta lớn hơn cả Lâm Thành.”

“Nhưng em vốn thân với anh mà, bây giờ thái độ cách mặt nhau cả đời này chẳng phải rất lạ sao?”

“Em cũng biết bọn họ luôn cho rằng chúng ta có mặt mờ, thử hỏi một người đàn ông có thể chịu được việc chức vị của bạn gái cao hơn anh ta không? Thái độ này của anh đúng là chuyện một người đàn ông bị lòng tự tôn làm mờ mắt sẽ làm”

Chung Mạn phụt cười, “Anh cũng nghiên cứu ghê nhỉ. Đáng tiếc họ không biết em quá rõ cái tật tè dầm của anh, treo cây cả buổi cũng không lên nổi, hoặc là vụ gửi thư tình nhầm người ngu ngốc, nếu không ai còn cảm thấy có mặt mờ chứ?”

“Này, em nói chuyện cẩn thận chút, cái chuyện em đẩy ngã con trai, ngồi lên người cậu ta rồi cười ngu với mẹ người ta cũng chẳng thấy thông minh được mấy đâu.”

“Chuyện đã bao nhiêu năm rồi anh vẫn còn nhớ.” Lần này tới cô lừm anh. “Cho nên tâm lý học nói người quen biết trước sáu tuổi sẽ không phát triển

thành người yêu là có lý đấy, bắt em làm người yêu của anh, thế chẳng thà làm cô gái ế cho xong.”

Hai người đang chế nhạo lẫn nhau, phục vụ đưa món ăn được gọi lên, Chung Mạn đang vui đầu ăn món com cá chình yêu thích nhất, Lục Hữu Lương lại mở miệng: “Thế em định làm thế nào mới Mạc tổng?”

Chung Mạn dừng đũa, “Anh chắc chắn là anh ta đang theo đuổi em thật sao?”

“Anh chắc chắn tôi không thể chắc chắn hơn.” Lục Hữu Lương không vui đáp lại, sau đó hơi lo lắng hỏi. “Không phải em xiêu lòng rồi chứ? Đừng quên anh ta chỉ tới Trung Quốc một năm, hết hạn thì sẽ quay về, em và anh ta không khả thi đâu, anh ta cũng chẳng phải thật lòng với em”

“Ừm, em vẫn còn nhớ cái giọng điệu 'cắt đứt với bạn gái' của anh ta, lúc đấy em đã cảm thấy anh ta không có trách nhiệm, tới Trung Quốc chắc chắn sẽ đi khắp nơi tán gái rồi phải lòng bỏ đi.” Chung Mạn cúi đầu gắp hạt ngô tròn căng, bỏ vào miệng từng hạt từng hạt một.

Anh ta thật sự là người ấy sao? Mấy tháng này chung đụng vui vẻ như vậy đều là âm mưu anh ta sắp xếp từ trước, là trò chơi có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào?

Trong lòng cô giống như bị thứ gì đó chặn lại.

Cô còn tưởng rằng họ thật sự có chủ đề nói mãi không hết, cô còn tưởng rằng hai người đều cảm thấy những giờ phút ấy đều rất thoải mái và vui vẻ.

Cô cười vì câu pha trò của anh không chỉ một lần, anh cũng nhếch môi vì suy nghĩ kỳ lạ của cô.

Họ có thể tranh luận cả tối vì ý nghĩa của một bài hát, cũng có thể xuyên qua nửa cái thành phố lúc đêm khuya vì món ăn vật đường phố không thể bình thường hơn, hoàn toàn không bận tâm ngày mai còn phải đi làm.

Cô tưởng rằng anh cũng hưởng thụ khoảng thời gian vui vẻ này như mình, mà thì ra...

Cá chình béo ngậy bóng mỡ trước mắt bỗng không còn hấp dẫn, trong miệng cô có chút đắng, cổ họng thấy hơi khô. Đặt đũa xuống nâng tách trà lên, không ngờ một ngụm trà cũng khó nuốt xuống.

Lục Hữu Lương ở đối diện luôn âm thầm quan sát hành động của Chung Mạn, thấy cái vẻ này của cô thì trong lòng liên tục kêu hồng hét. Cô gái nhỏ này đến cả com cá chình thích nhất mà cũng bỏ lại không ăn, đúng là nghiêm trọng hơn cả ngày tận thế. Cô ấy thật sự bị người ta dùng nước lạnh lược ếch rồi, chỉ là không biết chín mất mấy phần, còn có thể cứu sống không?

“Em đã biết anh ta không đáng tin, vẫn nên nhanh chóng nói cho rõ ràng đi, đừng để anh ta có hiểu lầm nào đó.” Lục Hữu Lương biết trước giờ Chung Mạn là người vô cùng quyết tâm, chỉ cần cô quyết định không cho Mạc Lâm lợi dụng sơ hở, Mạc Lâm có thông minh hơn nữa cũng khó tìm được nửa cơ hội.

“Ừ...” Cô đồng ý bừa, trong lòng vẫn rối rắm với thái độ của Mạc Lâm.

Lục Hữu Lương không yêu tâm, “Em định làm thế nào?”

Em sẽ hỏi anh ta xem có phải đang có suy nghĩ này không, em anh ta trả lời ra sao.” Thật ra không phải Chung Mạn không tin, lý trí nhìn nhận, quả thật là anh tốn không ít công sức vào cô, cô đã được lợi rất lớn. Chỉ là từ đầu tới cuối cô hoàn toàn không cảm nhận được Mạc Lâm có ý nghĩ bi ối như vậy. Giờ chỉ lo mình làm Mạc Lâm có mong đợi sai lầm nào đó... Hỏi cho rõ ràng vẫn tốt hơn.

“Còn hỏi anh ta? Loại người như anh ta, kiểu gì cũng kiếm được cớ để chối!” Lục Hữu Lương thật sự muốn lao qua gõ nứt đầu Chung Mạn, moi hết những phân bị Mạc Lâm tẩy não ra... E là moi xong chẳng còn thừa thứ gì.

“Anh biết em đọc tiểu thuyết ghét nhất là nữ chính gặp phải chuyện, khi nam chính muốn giải thích thì cô ta liền gào lên 'Em không nghe! Em không nghe!' sau đó bỏ chạy, tới cuối cùng mới phát hiện là sự hiểu lầm, oan uổng biết bao. Chúng ta làm vậy là thực tế, không thể làm việc ngu xuẩn hơn tiểu thuyết được.”

Nghe thấy cô nói năng hùng hồn, Lục Hữu Lương thầm kêu hồng hét. Giải thích? Cô nói lại được Mạc Lâm không? Tổng giám đốc khu vực Trung Quốc là chức vụ béo bở, tổng giám đốc tiền nhiệm giỏi ăn nói, có thể thân thiết với tất cả mọi người, nhưng tốn bao công sức cũng đều không thể ở lại. Mạc Lâm này có thể đập ông ta xuống, không chỉ thực lực lớn mạnh, tài ăn nói cũng chắc chắn vô cùng tốt, cái đồ chậm lụt như cô đâu lại được anh ta sao? Như này chẳng phải là dâng tới tận cửa cho anh ta xoi ư?

“Anh thấy em như này chẳng phải...”

Ta la la, ta la la...

“Điện thoại của em” Chung Mạn lấy túi xách lôi điện thoại ra, nhìn số gọi tới rồi nghe máy. “Minh Hy?”

“Vâng.” Diệp Minh Hy ở bên kia đáp một tiếng.

“Hôm nay em thi đúng không, giờ đã làm bài xong trở về nhà chưa?” Chung Mạn cúi đầu ăn một miếng cá chình, Lục Hữu Lương phía đối diện có nhiều lời mà không thể nói, đành phải giương mắt nhìn.

“Về nhà rồi...” Giọng Diệp Minh Hy nhỏ đi.

“Sao vậy? Làm vài không tốt à?” Giọng nói chán nản rõ ràng của cậu khiến Chung Mạn nghe đau lòng, nếu đang trước mặt cậu thì chắc chắn sẽ ôm lấy cậu.

“Tôi cứ nghĩ là mình hiểu đề, nhưng về nghĩ lại thì hình như trả lời sai rồi, không chắc chắn lắm.”

“Đề nào, nói chị nghe xem?”

“Phong cách viết văn của Lỗ Tấn chuyên biến.”

“Thế em trả lời như nào?”

“Tôi nói ban đầu phong cách viết văn của Lỗ Tấn chịu ảnh hưởng của nhà văn Nhật Bản, đồng thời...”

Diệp Minh Hy không ngừng nói, Chung Mạn không ngừng nghe, Lục Hữu Lương thì không ngừng chờ. Tối khi ăn cơm cá chình xong, thanh toán xong, hai người về văn phòng, cuộc điện thoại của Diệp Minh Hy vẫn chưa dừng lại. Ở công ty Chung Mạn không thể tỏ ra thân thiết với Chung Mạn, đành phải chán nản về chỗ ngồi, không thể dùng cách đã nghĩ từ trước để làm lý do oanh tạc Chung Mạn, tránh cho cô bé quảng khăn đỏ bị sói hoang ăn sạch sẽ.

Nên buổi tối trăng mờ gió rít khi cô bé quảng khăn đỏ thấy sói hoang đang chờ đợi mình, cô mang theo nụ cười đi qua, một câu vào thẳng vấn đề:

“Mạc tổng, có phải anh đang theo đuổi tôi không?”

▶▶▶

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Shota* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Chương 43: Học bổng

Với tôi chỉ có hai loại người, một là bạn bè, hai là kẻ địch.

Dịch: Apy618

Chung Mạn lao như bay vào trong thang máy đang dừng ở đại sảnh. Bốn phía thang máy đều gắn gương sáng chói mắt, cho dù mặt quay về phía nào, cô đều có thể nhìn thấy khuôn mặt đỏ như trái táo của mình.

“Chung Mạn, mày mất mặt quá đi!” Cô giậm chân, khinh bỉ mình trong gương.

Về tới nhà, cô vén rèm cửa sổ nhìn xuống phía dưới, Mạc Lâm đang dựa bên cạnh xe vẫy tay với cô, cô hốt hoảng vội vàng thả rèm xuống, mãi cho tới khi nghe thấy tiếng máy khởi động, cô mới lại thò đầu ra, nhìn biển số xe quen thuộc dần dần đi xa.

Phù. Cô thở phào một hơi, lại có đôi chút hụt hẫng.

Đi về phía sofa ngồi xuống, Diệp Minh Hy lễ ra nên ngủ lại mở cửa bước ra, dựa vào lòng cô nói chuyện linh tinh một hồi, cô đáp lại mà bụng dạ cứ đề đầu đầu, bỗng một câu của Diệp Minh Hy làm cô giật mình:

“Có phải chú Mạc sắp về Mỹ rồi không?”

“Ai bảo em vậy?”

“Anh Lục nói với tôi. Vậy có phải là, sau này sẽ không bao giờ gặp chú ấy nữa sao?”

Chẳng để ý tại sao Diệp Minh Hy lại quen thân với Lục Hữu Lương như thế, Chung Mạn thất thần sa vào suy nghĩ của chính mình, lâu sau mới nhớ là phải trả lời câu hỏi, đôi môi khẽ động đậy, vài chữ thốt ra như quả bom nguyên tử nổ ầm ầm trong màn đêm yên tĩnh này...

“Anh ấy xin ở lại.” Đường như còn lo tin tức này không đủ chấn động, Chung Mạn lẩm bầm bồi thêm một câu: “Hơn nữa còn yêu cầu hủy bỏ chế độ chuyển chuyển theo năm, nhiệm kỳ từ 5 năm trở lên.”

Tin tức này của Mạc Lâm quả là khiến cô ngây ngẩn. Một buổi tối, cấp trên bỗng trở thành người theo đuổi, thì ra mình được theo đuổi đã được tận hai tháng, nghiêm trọng hơn là, cô còn chưa biết mình đang được theo đuổi, Mạc Lâm đã quyết định từ bỏ tất cả ở Mỹ, ở lại Trung Quốc vì cô.

Tình huống như trong tiểu thuyết này, tại sao lại xuất hiện trong cuộc đời cô chứ?! Cô đã lớn từng này rồi, chưa từng nghĩ mình lại có sức hấp dẫn tới vậy, đáng để người khác từ bỏ quỹ đạo vốn có, đặc biệt là với kiểu người có cả tiền lẫn tài như Mạc Lâm mà nói, chẳng phải mình chỉ như củ khoai tây khoai lang không đáng được để mắt tới sao?

Giờ cô vừa mừng vừa lo, thậm chí còn hí hửng, mặt khác lại cảm thấy mình là một miếng thủy tinh bị nhận nhầm thành kim cương, vô cùng thiếu chân thật.

Đầu óc Chung Mạn trở nên rối rắm, không để ý tới sắc mặt đau khổ và u ám của Diệp Minh Hy trong lòng.

Cậu hiểu rõ cô, biết rằng Mạc Lâm bỏ ra như vậy, cô nhất định sẽ mềm lòng.

Cậu đã rất cố gắng rồi, tại sao vẫn không được chứ? Tại sao lại không được?

Tại sao cậu cố gắng như vậy, cô vẫn cứ rời xa cậu, ngã vào cái ôm của một kẻ khác, lấy lại sự dịu dàng và quan tâm đã từng chỉ thuộc về cậu, đặt lên người một kẻ khác?

Không có cô, sau này sẽ chẳng còn ai dẫn dò cậu ra ngoài phải cẩn thận chú ý, chẳng còn ai sẽ lo lắng cậu ở trường có bị người ta bắt nạt không, chẳng ai sẽ để ý xem cậu có đói bụng không, chẳng ai để ý tay cậu có lạnh không, càng đừng nói tới chuyện bọc tay cậu vào hai lòng bàn tay để thổi hơi và xoa nóng, làm mọi cách để sưởi ấm cho cậu.

Sẽ chẳng còn nữa, sẽ chẳng còn nữa rồi.

Bây giờ được dựa vào trong lòng cô, cảm nhận sự ấm áp truyền tới từ cơ thể mềm mại của cô, cậu bỗng hi vọng lúc này là ngày tận thế. Như vậy thì ai cũng sẽ không cướp đi được sự ấm áp của cậu.

Sự ấm áp còn sót lại của cuộc đời cậu.

Chung Mạn bị đôi tay đột nhiên siết lại của Diệp Minh Hy kéo về thực tại. Hai tay bị cậu ôm rất đau, cô không thể không mở miệng: “Nhóc con, em lấy tay chị rên lực cánh tay à?” Vừa nói ra lời này, cô bỗng như phát hiện được lục địa ới, “Hình như em cao lên không ít rồi đấy! Nào, đứng dậy để chị xem”

Diệp Minh Hy đứng thẳng dậy với tâm trạng rất mâu thuẫn, Chung Mạn trượt khỏi sofa, đứng dậy đo với cậu, không ngờ lại chỉ chênh nhau nửa cái đầu. Cô lại kéo Diệp Minh Hy xoay hai vòng, tấm tắc khen: “Tuổi dậy thì quả nhiên là khác thật, cứ y như cây đậu thần của Jack vậy!” Nói xong lại đuổi ngón trở ra chọc vào bắp tay cậu. “Rất chắc nha... Giờ em đúng là có khả năng làm cao thủ sát gái đấy! Nếu trên đường có người mời em chụp hình quảng cáo, nhớ về nói cho chị đấy, đừng đồng ý linh tinh, biết chưa?”

Cậu gật gật đầu, Chung Mạn lại lượn một vòng quay cậu, “Em như này chắc chắn sẽ làm mê mẩn không ít mấy em gái trẻ nhỉ? Trong trường có bạn nữ nào tỏ tình với em không, hay là em đã có bạn gái rồi?” Thấy Diệp Minh Hy lắc đầu, Chung Mạn liền có chút bất bình: “Mất mấy đứa đấy mọc đầu vậy, đúng là không biết thương thức mà.”

“Tôi không thích gái trẻ.” Diệp Minh Hy bỗng thốt lên một câu như vậy. Đáng tiếc Chung Mạn hoàn thành kiểm tra, đang tìm một vị trí đẹp để cuộn lại trên sofa, không nhìn thấy ánh mắt vô cùng nghiêm túc của cậu.

“Con gái trẻ tốt biết mấy, loli tràn đầy hơi thở thanh xuân...” Chung Mạn cuộn người lại trên sofa, ôm lấy gối ôm lắm bả nói. Làm việc cả một ngày, lại trải qua sự hoảng sợ vì Mạc Lâm, cô quả thật là mệt lắm rồi, nhắm mắt lại chưa tới ba giây đã nặng nề ngủ say, hoàn toàn không biết Diệp Minh Hy đang đứng trước mặt cô, cố gắng đè nén khát vọng và đau đớn trong lòng, nhìn xuống về mặt ngây ngô lúc ngủ của cô.

Mong đợi lâu như vậy, cuối cùng cô cũng phát hiện cậu cao lên, cuối cùng cũng thấy thành quả cố gắng của cậu. Nhưng tới lúc nào cô mới biết, người cậu thích, người cậu để ý trước giờ đều không phải 'gái trẻ'?

Cậu khom lưng ngồi trước sofa, cách xa khuôn mặt cô chỉ có mười mấy phân. Lông mi cô rất dài, khi hít thở sẽ nhẹ nhàng rung, nhẹ nhàng nín lấy nhịp tim cậu. Mỗi một hơi thở của cô, đều sẽ mang theo mùi hương và độ ẩm của cô tới chớp mũi cậu, rồi đi thẳng vào nơi sâu thẳm trong nội tâm cậu, trở thành một phần xương máu thịt của cậu, mà từng hơi thở của cậu, cũng sẽ hoà tan vào trong cơ thể cô.

Bàn tay ngày một lớn thêm xoa lên khuôn mặt cô, dường như cô cảm nhận được độ ẩm của cậu nên nhẹ nhàng dụi dụi vào lòng bàn tay cậu, rồi mới mang theo nụ cười hài lòng đi vào giấc mộng.

Diệp Minh Hy dùng ngón cái nhẹ nhàng vuốt qua lông mày thanh tú của cô, nhẹ nhàng in một nụ hôn lên ấn đường của cô, sau đó ngồi trước mặt cô, trong đêm tối yên tĩnh này, lặng lẽ cùng cô trao đổi hô hấp, trao đổi mùi hương, trao đổi độ ẩm của cơ thể.

Cứ như vậy, mãi tới khi đêm tàn.

※※※※

Cứ mỗi tối, dưới khu chung cư của Chung Mạn vẫn xuất hiện tiếng động cơ quen thuộc.

Đúng vậy, Mạc Lâm đã lật bài rồi, Chung Mạn lại chẳng hề từ chối lên xe của Mạc Lâm như trước kia cô từng nghĩ.

Cô vô cùng hiểu rằng mình đã tới cái tuổi cần có một người bạn trai, tốt nhất là hai người đang lên kế hoạch kết hôn. Bây giờ có một anh chàng độc thân kim cương không moi ra được khuyết điểm lại tự hạ thấp mình, bỏ ra thời gian hai tháng ngày ngày chờ ở ngoài cổng trung tâm dạy thêm, tranh thủ để được bên cạnh cô một khoảng thời gian ngắn ngủi, thậm chí quyết định ở lại Trung Quốc lâu dài vì cô, lòng thành quá là rõ ràng. Cô cảm thấy nếu mình từ chối, chắc chắn sẽ bị sét đánh, có lẽ đánh một lần còn chưa đủ, phải đánh mạnh cho vài phát mới xong.

Lời của Giang Tuyết Lâm vẫn đang lờn vờn bên tai... “Sao em không tự mình tìm một người có điều kiện phù hợp mà lấy? Như thế vừa là lựa chọn của em, mà cũng hoàn thành mong muốn của ba mẹ.”

Cho dù là điều kiện gì, Mạc Lâm đều phù hợp được, thậm chí còn tốt hơn cả yêu cầu... Sống chung được với cô, bình thường có rất nhiều chủ đề chung, biết chú ý đến cảm nhận của cô, thân thiện với người khác, không có sở thích không lành mạnh... Trước kia mình phản cảm với anh, là bởi vì tuyên bố dễ dàng vứt bỏ bạn gái của anh, nhưng giờ anh đã quyết định sống lâu dài ở Trung Quốc, nếu bắt cô có bối mớ, cô cũng chẳng bối ra được nửa cái khuyết điểm.

“Có lẽ chính là anh ấy nhỉ?”

Khi Mạc Lâm lại xuất hiện ở trước trung tâm dạy thêm, trong đầu Chung Mạn nảy ra câu này, lại thêm vẻ hồ hởi và lời lẽ của Mạc Lâm, cuối cùng nửa muốn nửa không lại lên 'xe giặt' của Mạc Lâm, dẫn tới tình trạng về sau chẳng thể nào từ chối lên xe nữa.

Tối nay cô bước xuống từ trong xe của Mạc Lâm, có hơi lúng túng chào tạm biệt anh, lấy ra thư từ hòm thư rồi lên lầu. Tuy kỳ thi đã kết thúc, nhưng cô vẫn bắt Diệp Minh Hy phải đi ngủ sớm, cho nên thứ chào đón cô vẫn là một màn ối ồm.

Không giống với trước kia, lần này cô không vội bật đèn, mà đi tới trước cửa sổ phòng khách vén rèm lên vẫy vẫy tay với Mạc Lâm ở dưới lầu, anh còn bật đèn lên chào cô rồi mới lái xe rời đi.

Đêm đen này dường như không tối đen tới vậy nữa.

Chung Mạn đứng trước cửa sổ nhìn mấy ngọn đèn đường âm ỉ, còn có ánh đèn sáng chói ở phía xa xa, lúc lâu sau mới xoay người về bật đèn trong nhà lên, vớ lấy bức thư này mới vút sang một bên, nằm trên sofa bóc ra.

Bóc ra một cái, tâm trạng tốt lúc này bỗng nhiên biến mất.

Trời ơi! Tiền tham gia là hơn ba vạn tệ? Sau khi cô thắng chức tiền lương cũng chưa tới bảy nghìn tệ, sinh hoạt phí của Diệp Minh Hy lại mất tiêu không đếm xỉa, cô lấy đâu ra được thêm ba vạn tệ này? Mà hơn ba vạn tệ này mới chỉ là tiền tham gia, trường Hoàng Văn còn có đủ các loại tiền phải nộp, tính như vậy, không có bốn vạn tệ thì không thể nào giải quyết được.

Bốn vạn! Kể cả cô không ăn không uống, tiền nhà cũng phải nộp chứ!

Bóp lấy bức thư thúc giục này, Chung Mạn cảm thấy vai mình nặng thêm. May mà ban đầu thắng chức cô vẫn chưa nôn nóng bỏ việc dạy thêm, giờ bạt mạng bên trung tâm dạy thêm một chút, mỗi tháng hơn ba ngàn tệ chắc không thành vấn đề, nhưng nếu làm như vậy thật, đến cả thứ bảy chủ nhật cô cũng phải dùng để làm thêm...

Hay là không học nữa, đổi sang học trường khác!

Ý định này của Chung Mạn vừa nhen nhúm, cô lập tức lật người mở máy tính tra thông tin, lại bắt đầu bắt tay sắp xếp lại lý lịch của Diệp Minh Hy, lần qua lần lại hai ba ngày, cuối cùng gửi tới vài trường coi như không tệ. Chuyện này cô chưa cho người khác biết, lần nào cũng đều là tới muộn về nhà rồi mới làm, nhưng cô đâu có biết rằng, khi người khác ngủ luôn cảm thấy âm thanh bên ngoài phòng quấy nhiễu, ngày nào Diệp Minh Hy cũng đều ở trong lòng im lặng lắng nghe, mãi tới khi lặng lẽ như tờ, mới hài lòng đi vào giấc ngủ như vừa trải qua một kiếp người.

Tiếng gõ bàn phím bất thường khiến Diệp Minh Hy bắt đầu kiểm tra toàn diện những thứ trong máy tính. Chẳng tốn mấy thời gian đã tìm được địa chỉ vài trường trung học trong mục 'Yêu thích' của Chung Mạn, lại nhìn thấy bản lý lịch của mình trên màn hình chính, cùng với vài bức thư từ chối của các trường khác nhau.

Các trường bình thường đều vô cùng cẩn thận với việc nhận học sinh chuyển trường hay không, thường sẽ gọi tới trường cũ thăm dò tình hình. Cái bộ máy mưu lợi như trường Hoàng Văn sao có thể vứt bỏ miếng thịt béo đã tới tay chứ? Không những nói học lực và hạnh kiểm của Diệp Minh Hy be bét, còn lôi chuyện hồi trước cậu đánh nhau với người ta ra. Qua sự dốc sức 'tuyên truyền' này, có trường nào nhận đơn xin của cậu mới lạ.

Biết được chuyện xảy ra ắt có lý do, Diệp Minh Hy chẳng tốn mấy hơi sức đã biết vụ tiền tham gia. Chỉ cần tiếp tục ở thành phố, chuyển trường hay không cậu chẳng hề quan tâm, chỉ là Chung Mạn đã đủ mệt mỏi rồi, không nên phiền muộn thêm vì việc của cậu.

Ngày hôm sau cậu chạy tới trường lật xem tất cả những học bổng có thể xin được, phát hiện chỉ cần Lạc Văn chịu tiền cử, mình muốn lấy được 'Học bổng vận động viên' chắc không khó.

Học bổng này có bốn năm vạn, có thể giải quyết cấp bách trước mắt chứ?

Mang theo thư tiến cử Lạc Văn tự tay viết, kèm theo hồ sơ của mình, cẩn thận kiểm tra năm lần mới đảm bảo không sai sót, Diệp Minh Hy đi tới phòng giáo vụ nộp bản khai.

Nhưng cậu còn chưa xuống tầng đã bị chặn lại.

“Diệp Minh Hy, cậu định đi đâu đấy?” Tần Tâm Lan hỏi, cười tươi như hoa.

Đổi lại là Diệp Minh Hy trước kia thì sẽ chẳng thêm để ý cô, nhưng giờ cậu sẽ nghĩ, không đáp lại Tần Tâm Lan sẽ khiến người ta nói ra nói vào, thành trò cười cho họ, nên cậu mở miệng:

“Phòng giáo vụ.” Không chỉ phản ứng, còn mỉm cười một cái, “Phiền tiền bối nhường đường.”

“Ồ, xin học bổng đúng không?” Tần Tâm Lan cười thân thiện, dịch dịch sang bên cạnh, nhường ra lối đi. “Quan trọng như thế, tôi có thể không nhường sao?”

Tuy thấy lạ là Tần Tâm Lan lại dễ tính như vậy, nhưng nếu cô đã nhường thì cậu cứ nhắc chân đi thôi. Sau khi lướt qua vai định rời đi, sau lưng vang lên câu hỏi chăm chọc:

“Nhưng mà tôi nhường rồi thì cậu có thể lấy được học bổng sao?”

Diệp Minh Hy nghe xong, liền dừng bước quay đầu lại: “Tiền bối có ý gì vậy?”

“Đâu có, tôi chỉ tiện miệng hỏi thôi, cậu còn không đi là phòng giáo vụ sẽ đóng cửa đó.”

Chuyện vốn tưởng đã mười phần chắc chắn, giờ lại có thêm mây đen, Diệp Minh Hy tới phòng giáo vụ với dự cảm không lành, quả nhiên gặp trở ngại.

“Học bổng này năm nay đã bị hủy bỏ rồi.”

“Vậy học bổng khích lệ học sinh có năng khiếu thì sao?”

“Đã hết hạn xin rồi.”

“Học bổng giúp đỡ kinh tế cho học sinh khó khăn thì sao?”

“Đầy danh sách rồi.”

Kết quả là tất cả học bổng đều không thể xin.

Bước ra khỏi phòng giáo vụ, Tần Tâm Lan đã ung dung ngồi đợi ngoài cửa.

Diệp Minh Hy chẳng hề tự lừa dối mình, trực tiếp đi qua hỏi: “Tiền bối Tần, chị định thế nào?”

“Rõ ràng cậu biết tôi muốn thế nào mà.” Tần Tâm Lan ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt hờ hững của cậu. “Với tôi chỉ có hai loại người, một là bạn bè, hai là kẻ địch, nếu cậu đã không chịu làm bạn tôi, tất nhiên tôi sẽ không nể nang kẻ địch.”

Thao túng khoản thu của một trường dân lập, kiểm soát việc phát học bổng, với người có hậu thuẫn là tập đoàn tài chính lớn như Tần Tâm Lan thì chẳng phải việc khó khăn gì, nếu cô muốn, việc có thể làm chắc chắn nhiều hơn bây giờ, vì vậy mà nhìn khắp trường trung học Hoàng Văn, chẳng có mấy người dám đối đầu với Tần Tâm Lan.

“Quên không nói với cậu, ngày phụ hội phụ huynh lần trước tôi có nói chuyện vài câu với chị cậu, công việc của chị ấy có vẻ không được thoải mái, hi vọng là sẽ không gặp phải chuyện rắc rối nào đó làm tăng thêm gánh nặng cho chị ấy.”

Ánh mắt Diệp Minh Hy lạnh đi, mạnh mẽ quét về phía Tần Tâm Lan.

“Đừng căng thẳng, người bạn như cậu tôi vẫn muốn có mà.” Tần Tâm Lan đứng dậy, cảm hơi hất lên. “Diệp Minh Hy, tôi có thể cho cậu một cơ hội nữa.”

Cô người ngọt ngào.

“Tất cả đều nằm ở quyết định của cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Shota* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Chương 44: Kế hoạch

Nếu cậu sớm hợp tác với tôi, trong trường đã không còn nhân vật như Trương Dũng từ lâu rồi.

Dịch: Apry618

Diệp Minh Hy nằm trên giường, trần trọc không yên.

Thường thì tiếng động cơ phải vang lên từ khoảng nửa tiếng trước, nhưng mãi tới giờ bên ngoài cửa sổ vẫn là một khoảng yên tĩnh.

Lúc này, không ngờ cậu lại mong ngóng tiếng động cơ đáng ghét kia mau mau xuất hiện.

Nhưng cứ như thứ bạn càng muốn tìm thì mãi chẳng tìm thấy vậy, âm thanh càng mong ngóng thì càng chẳng chịu vang lên.

Diệp Minh Hy muốn điều khiển suy nghĩ của mình, nhưng trong đầu không ngừng xuất hiện đủ loại lý do để về nhà muộn. Có thể họ đói nên đi ăn khuya, có thể trên đường bị tắc xe, có thể có thể...

Đêm càng khuya hơn, cứ từng điều từng điều xuất hiện, ngày càng nhiều thêm. Trong đầu cậu như mớ bòng bong, nhớ tới nụ cười dịu dàng của cô, nhớ tới bàn tay ấm áp của cô, nhớ tới cái ôm mềm mại của cô. Những thứ tốt đẹp từng chỉ thuộc về cậu, giờ có thể đang được một kẻ khác chạm vào, vuốt ve, hôn lấy.

Cậu tưởng tượng ra cảnh ấy, tưởng tượng ra phản ứng mà cô sẽ có, mỗi như người thấy được mùi hương của cô... Cơ thể Diệp Minh Hy nóng lên, đầu cũng bắt đầu mê man, suy nghĩ chìm đắm trong sự ấm áp và tốt đẹp chỉ thuộc về cậu, chỉ một mình cậu thôi..

Mãi tới khi tiếng động cơ lâu mới thấy kéo giật cậu về hiện thực.

Cậu ngược mắt nhìn đồng hồ báo thức, đã là một giờ sáng rồi.

Chìa khoá leng keng, khoá cửa lách cách, hình ảnh Chung Mạn cẩn thận đi lại thật nhẹ nhàng xuất hiện trong đầu Diệp Minh Hy. Sau khi tiếng nước chảy ào ào biến mất, ngoài cửa vẫn chưa trở nên yên tĩnh, tiếng bàn phím lạch cạch lạch cạch lại vang lên.

Đã là hai giờ rồi. Bây giờ sáng mai Chung Mạn đã phải dậy, năm tiếng quý giá để ngủ đang được đếm ngược, con chuột lại vẫn kêu cách cách.

Sự bất lực và áy náy mạnh mẽ dâng lên cuộn cuộn, Diệp Minh Hy cảm thấy mình sắp ngạt thở rồi. Con tim cậu tắc nghẽn như bị rút chì, đôi tay nắm lại thành nắm đấm đè mạnh lên lồng ngực, xương cốt đều đang thét gào, trái tim bên trong bị nổi đắng cay giầy vò tàn nhẫn lại chẳng nhận được chút thoải mái nào.

Ba giờ mười lăm phút, thế giới cuối cùng cũng yên tĩnh lại, đau đớn trong Diệp Minh Hy lại ngày càng rõ nét thêm.

Chẳng biết đã qua bao lâu, căn phòng dần sáng lên.

Tiếng mở cửa lại lần nữa vang lên, sau đó là tiếng nước, tiếng va chạm của cốc, tiếng giày cao gót nện trên sàn...

Sau khi Chung Mạn ra khỏi nhà, Diệp Minh Hy rời giường đánh răng rửa mặt, ánh mắt dừng lại trên bộ đồng phục, màu sắc rực rỡ trên huy hiệu trường kích thích thị giác của cậu, cậu bỗng nảy lên ý định muốn giơ tay xé nó ra tan tành, để tiếng vải bị xé rách làm dịu thống khổ trong cậu.

Nắng ngoài cửa sổ vào qua lớp kính, khiến chiếc sơ mi trắng ánh lên sắc vàng, cậu bỗng hiểu ra, nếu chỉ có thể cuộn mình dưới sự bảo bọc của cô, nếu không thể vai kề vai đứng bên cạnh cô, cậu hoàn toàn không có tư cánh để ở lại đây.

Lúc ấy cậu đã có quyết định.

※※※※※

Bôn ba suốt mấy ngày, Chung Mạn lại nhận được một bức thư.

Cái khác ở đây, nó là bức thư báo tin vui.

“Em nhà học tập tốt, nhiệt tình tham gia hoạt động ngoại khoá, giành được 'Học bổng Ngôi sao ngày mai', được miễn tất cả chi phí cho năm học sau.”

Thế giới lúc này cứ như trong mơ, Chung Mạn xem bức thư này tới ba lần, sau khi xác định mình không hiểu sai chút nào, cô thoải mái thở phào một hơi dài, đôi chân thả lỏng, để cơ thể dính đầy bụi đường của mình ngã lên sofa, kê cho bức thư kia phủ trên mặt, phập phồng theo hơi thở của cô.

Hương thụ cảm giác trên mây thêm một lúc, đầu cô bắt đầu hoạt động.

“Phải gọi điện báo chị Lâm huý ca dạy mới hôm trước nói...” Lấy tay xoa xoa mặt, biết mình nên dậy lời điện thoại ra, nhưng tất cả bộ phận trên cơ thể đều kêu gào không muốn động dậy.

Thôi để cô lười thêm vài phút nhé? Mấy phút thôi mà.

Cô đang ườn người như đồng bunn trên sofa, cửa phòng Diệp Minh Hy bỗng vang lên, cô bỏ cánh tay đang chần ánh đèn ra, ngẩng đầu lên nhìn, Diệp

Minh Hy đang híp mắt, đầu tóc rối bù đi qua.

“Chỉ làm em tỉnh giấc à?” Chung Mạn có chút áy náy.

“Không, là tôi muốn uống nước thôi.” Nói xong, cậu vào phòng bếp rót một cốc nước rồi đi tới trước sofa, Chung Mạn dịch dịch vào bên trong, để Diệp Minh Hy có thể ngồi bên ngoài.

Hai người đều không nói gì, Diệp Minh Hy uống được hai ngụm nước rồi đặt cốc xuống, tiện tay nhặt bức thư rơi trên đất lên, dù sao việc cũng đã được giải quyết rồi, Chung Mạn không có ý định kể đầu đuôi mọi việc, chỉ nói khích lệ cậu: “Nhóc con, giờ em chơi bóng rổ giỏi lắm à? Tài thật đấy, lấy được cả học bổng.”

“Cũng tạm tạm.” Đây chắc chắn là khiêm tốn. Từ sau khi lập thành 'cặp đôi thần sầu' với Tiểu Ngũ, trường trung học Hoàng Văn đánh đầu thắng đó ở các trận đấu bóng rổ lớn nhỏ, chưa từng nếm mùi thất bại, đây cũng là lý do ban đầu cậu nghĩ mình nắm chắc việc xin được 'Học bổng vận động viên'.

“Em nhận được học bổng, chị vui lắm đó.” Chung Mạn chân thành nói. “Phải duy trì, phải cố gắng thêm, biết chưa nào?”

“Được.” Diệp Minh Hy đặt cốc xuống, định chui vào lòng Chung Mạn.

“Này, người chị đang bần, đừng qua đây.”

“Có sao đâu.” Cho dù cô có thành thế nào, cậu sẽ chẳng bao giờ bận tâm.

Chỉ là, nếu như cô phát hiện cậu không còn là đứa trẻ ngây thơ kia nữa, không còn là Diệp Minh Hy tốt đẹp như thiên sứ nữa, cô có ghét bỏ cậu không?

Ước muốn duy nhất của cậu chỉ là mãi mãi được ở bên cạnh cô, cho nên, xin đừng bao giờ nói “Đừng qua đây”, được không?

※※※※※

Trường trung học Hoàng Văn đang tung bừng chuẩn bị đón chào chuyến thăm của đoàn đánh giá trường học trên cả nước.

Vì khắp nơi có nhiều trường, phụ huynh khó lựa chọn, một số đơn vị truyền thông có uy tín đã lập nên một đoàn đánh giá, ba năm một lần sẽ ghé thăm các trường khác nhau, đánh giá nhờ các mục như thành tích của học sinh, phê duyệt công văn, thiết bị dạy học, chất lượng giáo viên, sau khi có kết quả sẽ được quảng cáo mấy ngày liền trên các phương tiện truyền thông, cũng sẽ liên tục được các chương trình uỷ nhiệm trong vòng ba năm, tầm quan trọng chẳng cần nói cũng biết.

Nếu cuối cùng được thứ bậc cao, học sinh chắc chắn sẽ nổi bật trên đường, mặc đồng phục đi trên phố thế nào cũng nhận được ánh mắt vô cùng hâm mộ, mà người nghe danh xin nhập học nhiều lên, tài nguyên của trường sẽ được mở rộng, sự vất vả của nhân viên trên dưới của toàn trường đều sẽ nhận được 'khen thưởng'. Cho nên dù ngày thường quan hệ giữa thầy và trò trường Hoàng Văn có thế nào, giờ phút này đều đoàn kết nhất trí, phải làm tên tuổi của 'Trung học Hội quán Hoàng Văn' nổi lên!

Không có lãnh đạo thì chẳng thể thành công, hoạt động quy mô lớn như này thì điều ấy càng đúng. Đợt bầu lãnh đạo học sinh lần này, Trương Dững chẳng có công trạng gì lại bất ngờ thắng hội trưởng hội học sinh Tân Tâm Lan với chênh lệch một phiếu. Khi kết quả bỏ phiếu được công bố, đến cả Trương Dững cũng chớp chớp mắt tận vài cái, không dám tin.

Tân Tâm Lan trước giờ vẫn ham mê quyền lực, sau khi thất bại lại chẳng có lấy nửa câu oán thán, thậm chí còn chủ động giúp đỡ các bên có nhu cầu, dù là nhân lực vật lực cũng đều không keo kiệt, hành động hào phóng này hiển nhiên nhận được sự tán thưởng của trên dưới toàn trường, uy tín còn tốt hơn trước khi thất bại, có thể nói là Tái ông thất mã, họa phúc khôn lường.

“Kế hoạch này của cậu quả nhiên không tồi.” Ở một góc khuất trong trường, Tân Tâm Lan cười tươi nói. “Tôi biết ngay cậu là một nhân tài mà, nếu cậu sớm hợp tác với tôi, trong trường đã không còn nhân vật như Trương Dững từ lâu rồi.”

Diệp Minh Hy đối diện cô không nói gì, Tân Tâm Lan cũng không ép cậu phải mở miệng, chỉ nói: “Quản lý không tốt khiến giám khảo bị thương, lại thêm chỉ trích từ phía nhà trường và sự căm ghét của học sinh, ngày tháng sau này của hấn e là không được yên lành... Tôi muốn hấn được nâng lên cao bao nhiêu, thì ngã sẽ đau bấy nhiêu!”

Nói xong cũng chẳng để ý Diệp Minh Hy nữa, bỏ đi làm đợt kiểm tra cuối cùng, còn Diệp Minh Hy thì đi tới phòng thực hành Hoá theo kế hoạch.

Vì đoàn đánh giá đã quyết định sẽ tham quan phòng thực hành Hoá, bên trường không tiếc tiền sơn lại tường, lọc ra bàn ghế còn mới để thay cho cái cũ, dụng cụ thí nghiệm và nguyên liệu đương nhiên đều đã mua mới.

Diệp Minh Hy tìm ra hai lọ hydro peroxid mới tinh và hai lọ acid sulfuric. Hai lọ là loại nồng độ thấp thông thường, hai lọ kia lại là nồng độ cao dùng trong thí nghiệm hoá học và công nghiệp. Cậu lấy một chậu nước, ngâm bốn lọ thủy tinh kia vào trong chậu.

Mười phút sau, chất keo dùng để dán nhãn trên lọ bị tan ra, bốn chiếc nhãn dập dòn dập dòn trong nước. Cậu cẩn thận vớt lọ và nhãn lên rồi đổi cho nhau, đặt ở nơi thoáng gió hong khô tự nhiên. Hai tiếng sau, bốn lọ hydro peroxid và acid sulfuric vẫn chưa được mở nắp, vẫn cứ mới tinh, chỉ có Tân Tâm Lan và Diệp Minh Hy biết chất lỏng trong lọ 'nồng độ thấp', so với ban đầu thì nồng độ cao hơn tới hai mươi lần.

Trong thời gian đợi hong gió, Diệp Minh Hy lại lấy kim sắt làm nắp chiếc bình nhỏ to hơn một chút, rồi móc ra mấy ống nhựa dẻo để lặn vào trong mấy

thanh nhựa dẻo dùng khi khuấy.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Shota* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Chương 45: Đả kích

Mời mọi người lùi ngay về phía sau!

Dịch: Apy618

Khi Trương Dũng dẫn đoàn đánh giá tới phòng thực hành Hoá, nguyên liệu để làm mẫu thí nghiệm 'bom củ cải trắng' và 'mực tàng hình' đã sớm được chuẩn bị trên bàn. Giáo viên môn Hoá mô phỏng buổi giảng bài trước, giới thiệu 'enzim catalaza' trong củ cải trắng có thể phân huỷ hydro peroxid*, giải phóng lượng khí oxy lớn, nếu bỏ những thứ này vào trong một lọ nhỏ được đậy kín, nắp của chiếc lọ sẽ nhanh chóng bị đẩy ra, giống như một vụ nổ nhỏ vậy.

*Hydro peroxid (hay nước oxy già), là một chất tẩy trắng mạnh, được sử dụng như là chất tẩy uế, chất oxy hoá và một số ứng dụng khác.

Đoàn đánh giá cảm thấy ngạc nhiên và thích thú với việc hai thứ thường gặp như củ cải trắng và dung dịch oxy già có thể làm sinh ra vụ nổ, bởi vậy khi giáo viên môn Hoá đưa ra lời mời, có vài vị giám khảo ngó lơ đồng ý tham gia.

Họ đeo kính bảo vệ mắt và mặc trang phục thí nghiệm màu trắng, khi đang định rót nước oxy già vào trong bình nhỏ, Trương Dũng đứng cạnh bỗng nói: “Thí nghiệm làm nổ, nên đeo mặt nạ bảo vệ cho an toàn hơn chứ?”

Giáo viên môn Hoá vốn định nói là không cần thiết, vì phản ứng nổ một phút sau mới xảy ra, người làm thí nghiệm hoàn toàn có đủ thời gian để tránh đi. Nhưng dù sao Trương Dũng cũng là lãnh đạo học sinh, và lại đeo thêm chiếc mặt nạ cũng chẳng có ảnh hưởng gì không tốt cả, bởi vậy giáo viên môn Hoá chẳng cần nghĩ nhiều liền đồng ý, đoàn đánh giá liền khen giáo viên có ý thái độ biết tiếp thu ý kiến của học sinh.

Không ai chú ý tới, về mặt Tần Tâm Lan đang đứng một bên phụ trách duy trì trật tự tới đi.

Ngày thường Trương Dũng làm việc cầu thả, hôm nay tự dưng lại chú ý đến mấy việc vặt vãnh này, lẽ nào bình thường cậu ta đều giả vờ che giấu?

Đoàn đánh giá rót nước oxy già vào trong bình nhỏ theo lời của giáo viên môn Hoá và nút kín lại, chẳng hiểu sao chiếc nút lại hơi to, họ tốn mất không ít thời gian mới nhét được nút vào. Sau khi hoàn thành, giáo viên thủng thỉnh chỉ đạo mọi người lùi về sau.

Tất cả mọi người vừa lùi một bước, bỗng có tiếng kêu “bụp!”, “bụp!”, “bụp!” vang lên không dứt, trong không trung còn có vật thể bay tán loạn, làm mọi người sợ tới mức co rúm người lại, hai giám khảo còn cúi đầu dùng tay bịt tai lại, chỉ thiếu nước ngồi xổm xuống kiểm vật che chắn như tránh đạn lạc thôi.

“Chuyện gì vậy?!” Một trong số giám khảo đó kêu to.

“Đừng lo, đây chỉ là hiệu quả thí nghiệm.” Giáo viên môn Hoá học bình tĩnh giải thích, nhưng thật ra trong lòng ông cũng đang lo sốt vó, rõ ràng chỉ là một thí nghiệm nhỏ có một tiếng “phụt” thôi, tại sao bây giờ hiệu ứng nổ lại mạnh lên nhiều vậy chứ?

“May mà lãnh đạo học sinh thông minh, để chúng ta đeo mặt nạ lên trước!” Trên mặt nạ của vài vị giám khảo đều bị dính chất lỏng bắn ra khi nổ, thứ mùi gay mũi rõ ràng nói cho tất cả mọi người biết nó có tính kích thích vô cùng lớn, thậm chí còn mang tính ăn mòn, nếu trên mặt bị dính thì cho dù không bị huỷ hoại nhan sắc, làn da chắc chắn cũng sẽ bị đỏ rát.

“Đúng vậy, đúng vậy!” Những người khác trầm miệng một lời phụ hoạ theo.

“Ngày thường các thầy cô luôn nhắc nhở chúng em khi thí nghiệm phải làm tốt biện pháp bảo vệ, nếu không em cũng không nghĩ tới đâu ạ.” Trương Dũng khiêm nhường chuyển vinh dự này sang cho giáo viên, thái độ khiêm tốn là điểm cộng lớn cho ấn tượng của giám khảo đối với Trương Dũng và trường Hoàng Văn.

Sắc mặt Tần Tâm Lan càng đen hơn.

Sau khi hoàn thành thí nghiệm thứ nhất, thí nghiệm thứ hai tiếp tục bắt đầu. Giáo viên môn Hoá để Tần Tâm Lan phát cho mọi người một cốc acid sulfuric và một thanh khuấy bằng nhựa, sau đó để mọi người dùng thanh nhựa chấm acid sulfuric viết chữ lên giấy lọc, đợi cho khô tự nhiên rồi hong trên lửa, chỗ được quét acid sulfuric sẽ từ không có màu gì biến thành đen, giống như mực tàng hình hay xuất hiện trong phim trinh thám vậy.

Giáo viên môn Hoá đang giải thích nguyên lý, mấy học sinh đứng kế bên giúp rót acid sulfuric ra từ lọ, lại cầm thanh khuấy nhựa vào trong cốc chịu nhiệt, rồi mới nâng tới trước mặt các vị giám khảo một cách chu đáo, mỗi người một bộ.

Khi trước mặt bày một cốc chất lỏng và một thanh khuấy, rất nhiều người đều sẽ có một phản ứng theo bản năng: Khuấy liên tục một cách vô ý thức. Khi tất cả mọi người trong phòng thực hành đều chăm chú nghe giảng về nguyên lý của mực tàng hình, một vị giám khảo hô một tiếng:

“Sao trong cốc này lại đen đen nhỉ?” Nói xong, thanh khuấy khuấy 'acid sulfuric' nhanh hơn, hi vọng màu đen kia sẽ bị làm cho biến mất.

Giám khảo bên cạnh thấy thế, vốn không khuấy gờ cũng làm theo.

“Ồ, trong cốc này của tôi cũng có.”

“Cốc của tôi cũng có.”

Giáo viên môn Hoá đang tính nhắm mắt làm ngơ, giữ mặt mũi cho các giám khảo nên không ngăn họ nói chuyện riêng, bị tiếng khuấy leng keng và tiếng nói chuyện rầm rì làm cho không thể không dừng lại, mặt đầy tươi cười thân thiện hỏi: “

“Có phải xảy ra vấn đề gì không?”

“Thầy giáo, acid sulfuric trong mấy cốc này đều đen đi rồi.” Giám khảo lấy thanh khuấy gõ gõ lên cốc chịu nhiệt. “Ồi, cốc của tôi giờ còn có cả bọt khí.”

Giáo viên môn Hoá cúi đầu nhìn, sắc mặt thay đổi, lúc đang định nói, acid sulfuric trong cốc chịu nhiệt cứ như bị đun sôi lên vậy, ừng ực nổi lên một lượng lớn bọt khí, dung dịch đen vốn chỉ đầy nửa cốc bỗng dâng lên, chớp mắt đã tràn ra khỏi miệng cốc, còn tự động sinh ra làn khói dày đặc làm người ta sặc!

Sau khi một chiếc cốc chịu nhiệt trào lên, mấy cốc khác cứ như nhận được cổ vũ vậy, cả đám sôi ừng ực rồi toả ra khói, bọt màu đen kinh khủng không ngừng trào ra, khiến các giám khảo sợ tới mức trợn mắt há mồm, quên cả đi chuyển.

“Mời mọi người lùi ngay về phía sau!” Trương Dũng hô to một câu, đám người đang hoảng hồn lập tức làm theo, bên tai lại nghe thấy cậu ta bình tĩnh chỉ đạo. “Bạn Tần hãy lấy thiết bị chữa cháy đằng sau cửa lớn, bạn Trần đi mở cửa sổ, bạn Trương đi...”

Người bị chỉ đích danh nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, giáo viên môn Hoá kiểm tra cốc chịu nhiệt bị hun đen nghiêm trọng một hồi, tuyên bố kết luận:

“Chất lỏng sền sệt như này chắc hẳn là acid sulfuric đặc, rõ ràng là nhãn trên lọ này bị nhầm lẫn.”

“Em sẽ liên lạc với nhà cung cấp để tìm hiểu việc này.” Không biết Trương Dũng kiếm đâu ra một cuốn sổ ghi lại. “Thầy ơi, sao lại có hiện tượng này ạ?”

“Ừm, nồng độ của acid sulfuric đặc là khá lớn, tiếp xúc với chất khác sẽ sinh ra phản ứng hoá học mạnh mẽ...” Giáo viên môn Hoá biết Trương Dũng đang dời sự chú ý của các giám khảo, lập tức thao thao bất tuyệt giảng giải về nguyên lý. Khi thầy đang giảng, cốc chịu nhiệt toả ra mùi lạ trên bàn đã được dọn dẹp xong xuôi, một màn hỗn loạn đã được hoá giải thành vô hình một cách thật khéo léo.

Vì xử lý thoả đáng, giáo viên lại nắm bắt được cơ hội để giảng bài, có vài vị giám khảo bắt đầu nghi ngờ, liệu đây có phải là tình huống được sắp đặt trước, nhằm thể hiện khả năng xử lý nguy cơ và cách dạy học linh hoạt của giáo viên trường này?

Thế là chuyện bất ngờ tại phòng thí nghiệm đáng lẽ ra phải gây bất mãn cho giám khảo, chẳng những không có được hiệu quả như mong muốn, ngược lại còn thể hiện rõ nét hơn sự xuất sắc của trường trung học Hoảng Văn.

Tần Tâm Lan ức tới mức mắt mũi nhắm lại, sao rõ ràng là hình huống đẩy Trương Dũng vào chỗ chết, lại có thể bị cậu ta khéo léo xoay chuyển thành chuyện tốt?!

Trương Dũng, là cậu ép tôi!

Tần Tâm Lan nghiêng răng một cái, lặng lẽ mở nắp lọ hydro peroxid ra, sau đó từ từ di chuyển tới vị trí xa.

Hydro peroxid bay hơi trong không khí, một khi bắt lửa sẽ gây nổ.

Khác với thí nghiệm nhỏ lúc này, sức mạnh của vụ nổ này chắc chắn sẽ gây thương tích, ở nước Anh từng có một thợ nhuộm tóc vì lọ hydro peroxid mang theo bên mình bị rò, khi châm thuốc làm xảy ra vụ nổ lớn, tử vong tại chỗ. Nếu thật sự có người bị thương, lần này Trương Dũng có xử lý thế nào cũng không nổi!

Cô đứng ở phía xa, Trương Dũng vẫn luôn giúp giám khảo cầm hydro peroxid thật để làm thí nghiệm mực tàng hình chột ngắc đầu lên, lướt nhìn phòng thí nghiệm một lượt, bỗng nói:

“Lọ oxy già này sao lại bị mở ra vậy? Làm phiền bạn Tần đóng kĩ nắp lại nhé.”

Tần Tâm Lan mỉm cười gật đồng ý, trong lòng vô cùng điên tiết. Tại sao Trương Dũng lại tinh mắt vậy, đến cả khe hở nhỏ cũng nhìn ra? Hơn nữa còn không kêu người đứng cạnh làm thay, để người đứng xa tít như cô đi đóng nắp, rõ ràng là khiến cô không thể gian lận nữa, bằng không vấn đề hiển nhiên là xuất phát từ phía cô.

Lời này của Trương Dũng vừa cất lên, có giám khảo khen cậu ta quan sát tỉ mỉ, cậu ta tự tin cười không nói gì, thái độ không kiêu căng không nóng vội này lại càng khiến giám khảo đánh giá cao, ngay lập tức có giám khảo hỏi thăm tên cậu ta, dường như cảm thấy cậu ta có thể bồi dưỡng, sẵn sàng đem

lại điều có lợi cho cậu ta.

Thí nghiệm hoá học được hoàn thành toàn bộ, đoàn đánh giá rời phòng thí nghiệm tới địa điểm tham quan khác, nhưng vận xui của Tần Tâm Lan vẫn chưa thoát khỏi cô, tất cả những cạm bẫy được sắp đặt đều vô tác dụng. Khi bước ra khỏi cổng trường, bất kể là đoàn đánh giá, hiệu trưởng hay học sinh đầy vẻ tươi cười.

Kế hoạch đã kích địch này của Tần Tâm Lan, tuyên bố thất bại hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Shota* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Chương 46: Tiểu nhân

Chưa được mấy hôm, một chuyện lớn long trời lở đất đã xảy ra

Dịch: Apry618

Tên tuổi của trường Hoàng Văn nổi lên, tiếng tăm của trường tốt, danh tiếng của lãnh đạo học sinh Trương Dũng cũng được nâng lên đôi chút, nhưng Tần Tâm Lan lại không hề bị chìm xuống dưới, hai bên vẫn duy trì thế cân bằng một cách kỳ lạ.

Chưa được mấy hôm, một chuyện lớn long trời lở đất đã xảy ra.

Một đoạn ghi âm được phát tán trên mạng với tốc độ chóng mặt, mà giọng nói của nhân vật chính, có chín phần giống với Tần Tâm Lan.

“Tráo đổi các chất cho nhau, làm to nút lọ để tăng sức công phá, rưới đường trắng lên que khuấy nhựa... Nếu vẫn không được thì mở nắp lọ oxy già ra để gây nổ... Chỉ cần phá hỏng lần đánh giá này, Trương Dũng chắc chắn sẽ bị người người chỉ trích, muốn không thất thế cũng khó...”

Đoạn ghi âm rõ ràng cộng thêm lời khai của những người có mặt tại phòng thực hành Hoá hôm đó, để hãm hại Trương Dũng, Tần Tâm Lan bỏ mặc lợi ích chung, chứng cứ chuyện bày kẻ độc đã vô cùng xác thực, không thể bác bỏ.

Không ngờ lại có kẻ muốn phá hỏng buổi đánh giá mà mọi người muốn tổ chức thành công!

Tần Tâm Lan trước giờ hiền hoà nhã nhặn với người khác hoá ra lại là tiểu nhân đạo đức giả lòng dạ độc ác!

Lẽ ra Trương Dũng không nhận được ca ngợi rầm rộ gì, nhưng đem so với Tần Tâm Lan, mọi người liền cảm thấy cậu ta đáng kính trọng và khâm phục, là anh hùng bảo vệ danh tiếng và hình tượng của trường, là người có công giúp trường Hoàng Văn nhận được đánh giá cao của đoàn đánh giá!

Ngày thường cảm thấy cậu ta khiêm nhã, giờ cảm thấy thật ra cậu ta không câu nệ tiểu tiết.

Ngày thường thấy cậu ta dung tục, giờ cảm thấy chẳng qua cậu ta không làm bộ làm tịch thôi.

Ngày thường thấy cậu ta ngang ngược, giờ cảm thấy cậu ta có phong thái của bậc vương giả.

Còn về Tần Tâm Lan, đúng là trở thành kẻ thù chung của toàn trường, may mà gia thế nhà cô hùng hậu, không ai dám làm gì cô, nhưng đi trong trường, người đứng gần thì phớt lờ cô, người đứng xa thì chỉ chỉ trỏ trỏ vào cô, đám lúc trước vây quanh nịnh bợ cô giờ chỉ còn lại một hai người, hai người này cũng cảm thấy mình chưa rời xa cô là ban ơn, coi như tận tình tận nghĩa rồi, thái độ đối với cô từ ngày thường a dua nịnh hót thành vô cùng lạnh nhạt, nếu tình hình này kéo dài, sẽ trực tiếp ảnh hưởng tới địa vị của Tần Tâm Lan trong gia tộc.

Phải biết là bố mẹ dốc hết tâm sức đưa cô tới ngôi trường này, học hành là việc thứ yếu, quan trọng nhất là đưa con gái tới nơi tập trung con cái của các gia đình giàu sang quyền thế, từ nhỏ đã bồi dưỡng quan hệ thân thiết với những người có thân phận khác nhau, tới khi ra ngoài xã hội thì đám người này sẽ trở thành mạng lưới quan hệ rộng lớn không thể phá vỡ nổi của cô, có giúp đỡ vô cùng lớn với việc kinh doanh của gia tộc, đây cũng là lý do vì sao Tần Tâm Lan phải tìm đủ mọi cách để tranh giành lợi ích với Trương Dũng.

Tần Tâm Lan biết mình cần phải nhanh chóng xoay chuyển tình thế, mà nhiệm vụ đầu tiên là bắt được hung thủ hãm hại cô.

Kẻ khả nghi nhất, hiển nhiên là Diệp Minh Hy, người đã giúp cô bày mưu hiến kế và cũng có mặt khi cô bị ghi âm.

“Diệp Minh Hy, cho tôi biết chứng cứ có thể chứng minh cậu trong sạch đi.”

“Tiền bối, giờ luật pháp quy định mọi người đều được coi là vô tội.” Diệp Minh Hy vẫn mang cái vẻ bình tĩnh. “Nếu tiền bối có chứng cứ chứng minh tôi hãm hại chị, vậy hãy đưa ra.”

“Giờ cậu không nói, tôi e là sau này cậu sẽ phải van xin tôi nghe đấy.” Tần Tâm Lan cười như không hề bận tâm. “Tới lúc đó tôi có muốn nghe hay

không, khó nói lắm”

“Vậy sao...” Diệp Minh Hy cũng cười, lắc lắc đầu như thể hết cách với Tần Tâm Lan. “Tiền bối, có thể cho mượn điện thoại không?”

Tần Tâm Lan ngẩn người. “Bạn giờ trò gì vậy?!”

“Mượn điện thoại thôi mà, không được sao?” Cùng lắm thì cô không cho mượn, cậu sẽ không nói.

Cũng không tính là yêu cầu quá đáng gì, Tần Tâm Lan cân nhắc một lát, đưa tay vào trong túi lấy ra một chiếc điện thoại đưa tới tay Diệp Minh Hy.

Diệp Minh Hy tắt điện thoại đi, mới thông thả nói: “Người đầu tiên tiền bối hỏi tội chắc là tôi đúng không? Nhưng tôi làm việc này thì có được ích lợi gì? Rõ ràng biết là chuyện rất dễ bị vạch trần, rõ ràng biết tiền bối gọi bữa một cú điện thoại là có thể khiến tôi không thể sống tiếp ở thành phố này, tôi đâu có gan làm như vậy?”

Cậu nói thế, Tần Tâm Lan cảm thấy rất có lý. Giờ cậu chẳng nhận được lợi lộc gì, còn bất chấp nguy hiểm bị cô báo thù, hoàn toàn không đáng.

Là người bình thường đều sẽ không làm vậy, bởi họ không đương đầu được với mối nguy lớn như thế.

“Được rồi, tôi tạm thời tin tưởng cậu.” Chuyện lần này quá đột ngột, trong lòng Tần Tâm Lan có chút hoang mang, rất muốn thảo luận bàn bạc với người khác, cùng nghĩ biện pháp. “Vậy cậu nói xem giờ chúng ta phải làm sao?”

“Lần này người nghiêng về phía Trương Dũng chắc chắn rất nhiều, tôi nghĩ chúng ta nên mượn cơ hội cử người xâm nhập vào nội bộ của họ, lấy được lòng tin của họ rồi hẵng lập bước kế hoạch tiếp theo, phải một lần đánh đổ anh ta.” Diệp Minh Hy ngừng một lát, lại nói. “Tôi cảm thấy có thể họ đã dùng cách này rồi, nên lần này chúng ta mới thua triệt để như vậy.”

“Ý cậu là, người bên cạnh mà tôi tin tưởng nhất, có thể là người của Trương Dũng?”

“Đúng vậy, nếu không anh ta sao có thể dễ dàng phá hỏng kế hoạch của chúng ta như vậy? Tiền bối, chị phải đặc biệt chú ý những người ra và không ghét bỏ không rời xa chị, trong số họ có thể có người thừa cơ thể hiện lòng trung thành với chị để giành được tín nhiệm, nhưng trên thực tế thì kẻ đó đã bán đứng chị.”

“Ừ...” Không sai, xã hội hiện tại đặt lợi ích lên đầu, đã không còn phổ biến cái gì mà 'thề chết đi theo', đổi lại là cô thì cũng sẽ không có chuyện không rời xa kẻ đã thất thế. “Tôi sẽ chú ý. Vậy chúng ta cử ai đi quy hàng?”

“Người này cần được chị tin tưởng, nhưng lúc trước quan hệ với chị không được tốt cho lắm, nếu không Trương Dũng rất dễ sinh nghi.”

Lúc này Tần Tâm Lan có chút khó xử, quan hệ không tốt với cô thì sao cô có thể tin tưởng? Cô nghĩ mất một lúc cũng chẳng nghĩ ra, ánh mắt dừng trên khuôn mặt Diệp Minh Hy, trong đầu loé lên. “Hay là cậu đi?”

“Tôi?” Diệp Minh Hy kinh ngạc.

“Trước giờ cậu đều không quá thân thiết với ai, nhân cơ hội này ngã về phía Trương Dũng cũng không phải là chuyện lạ.” Tần Tâm Lan càng nghĩ càng thấy khả thi. “Nói tin tưởng thì chỉ bằng nhìn vào thực tế, tôi nghĩ cậu cũng không dám lấy chính mình và chị gái ra mạo hiểm đâu nhỉ?”

Diệp Minh Hy sao lại không biết Tần Tâm Lan đang nhắc nhở cậu đừng phản bội? “Tất nhiên, đến ba vạn tệ tôi cũng không có, lấy đâu tiền vốn để mạo hiểm chứ?”

“Cứ vậy đi, sau này chúng ta đừng gặp nhau nữa, có gì thì có thể gọi điện hoặc lên mạng chat.” Tần Tâm Lan vô cùng hài lòng với câu trả lời của Diệp Minh Hy, vui vẻ bỏ đi.

Diệp Minh Hy lại không rời đi, mà lại nhàn nhã ngồi xuống dưới gốc cây, thưởng thức vườn hoa của trường.

“Nó đồng ý rồi à?”

Giọng nam đột nhiên vang lên, một bàn tay to đặt lên vai Diệp Minh Hy, Diệp Minh Hy lại chẳng kinh ngạc chút nào, bình tĩnh đáp: “Chị ta không có lý do để không đồng ý.”

“Tao đúng là không hiểu nổi mày.” Trương Dũng thô lỗ ngồi xuống cạnh Diệp Minh Hy. “Rõ ràng kế hoạch đó nhất định có thể khiến tao rút dài, vậy mà mày lại giờ quê, lẽ nào mày không sợ Tần Tâm Lan báo thù?”

“Tôi theo phe chị ta, anh sẽ tha cho tôi sao?” Cậu hờ hững hỏi.

“Ông đây đâu có nhỏ nhen như đàn bà, cùng lắm thì cho mày gặp ít bất lợi. Nhưng Tần Tâm Lan...” Trương Dũng chắc chắn hai tiếng. “Con nhỏ đó chắc chắn là đàn bà nhất trong đám đàn bà, lòng dạ còn hẹp hơn cái lỗ kim, nếu để nó phát hiện mày chơi nó như thế, mày cứ chuẩn bị mà đón vận xui lớn.”

“Anh Dũng, lần này món quà của tôi đủ lớn, đủ thành tâm rồi chứ?” Diệp Minh Hy nói xong, cười với Trương Dũng. “Nếu anh không bảo vệ tôi, món quà như vậy tôi có thể tặng Tần Tâm Lan thì đương nhiên có thể tặng cho anh, mà hình tượng trung nghĩa mà anh vât và xây dựng cũng sẽ bị huỷ hoại

trong chốc lát.”

Trương Dũng quan sát cậu một hồi, khó có được một câu nói nghiêm túc:

“Giờ tao thật sự cảm thấy, mày không nói chuyện vẫn tốt hơn.”

Lúc trước rõ ràng là đứa trẻ ngây thơ, sao học được cách nói chuyện thì lại thành con cáo xảo quyết rồi?

Diệp Minh Hy cười cười, không trả lời.

Lựa chọn đã đưa ra thì cậu sẽ không thay đổi, và lại, đây chỉ là mở đầu.

Hai người im lặng một lúc, Trương Dũng vỗ đùi, đối diện Diệp Minh Hy mà hỏi:

“Này, thằng ranh, mấy lý do của mày nghe đúng là có vẻ rất có lý, nhưng tao biết đó đều không phải là nguyên nhân thật sự.” Trương Dũng thay lại cái vẻ bất cần thường ngày, nghiêm túc hỏi. “Mày cứ nói thật đi, rốt cuộc tại sao mày không chọn Tần Tâm Lan?”

Diệp Minh Hy thu lại ánh mắt đặt ở nơi xa, chuyển về trên khuôn mặt Trương Dũng, đôi mắt ôn hoà chớp một cái, từ từ nói ra sáu chữ. “Chỉ ta nguyên rủa cô ấy.”

“Gi cơ?” Trương Dũng ngẩn người. “Ai với ai? Tần Tâm Lan nguyên rủa ai?”

Trương Dũng còn muốn làm rõ, Diệp Minh Hy lại chỉ mỉm cười lắc lắc đầu, không nói thêm gì.

Có đôi khi, nguyên nhân còn đơn giản hơn tưởng tượng, ngọn lửa cháy lan chẳng qua cũng bắt nguồn từ tia lửa nhỏ bé.

Gió thổi nhẹ tới, khẽ xua đi cái cảm giác oi bức.

Sắp tới rồi...

Mùa hạ dữ dội như ngọn lửa.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Shota* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Chương 47: 5 năm

Tôi cho rằng Trung Quốc có rất nhiều thứ đáng để tôi ở lại.

Dịch: Apny618

Bước vào tháng bảy, trong công ty bắt đầu bàn tán xem ai sẽ là tổng giám đốc tiếp theo.

Chủ đề này năm nào cũng sẽ xuất hiện một lần, kéo dài được hai ba tháng, mọi người sẽ mở trang web của công ty ra chỉ vào ảnh của nhân viên cấp cao bình luận một lượt, trước khi Mạc Lâm tới chi nhánh Trung Quốc cũng bị bàn tán không ít.

“Anh chàng Joker này không tệ, nhất là đôi mắt ấy, màu xanh nước biển trong vắt kìa!”

“Vẫn không bằng anh chàng Tom này, mắt như ngọc lục bảo vậy, nhìn thôi tim đã đập thình thịch rồi.”

Mấy nhân viên nữ nói chuyện phiếm trong giờ làm việc không để ý thấy Mạc Lâm đã đi ra khỏi văn phòng, tới khi họ phát hiện ra rồi quay đầu lại, nhìn thấy nụ cười thân thiện của Mạc Lâm, người đang điều khiển con chuột lúc này mắt bò mới lo lắng chuồng, nhanh chóng nhấn tắt màn hình, sau đó ngưng ngừng mở hòm thư điện tử ra xử lý công việc.

“Mọi người tới phòng họp hết đi.” Mạc Lâm hồ hững nói.

Hông bet! Không phải sắp bị giáo huấn chứ?! Máy nhân viên nữ kinh hồn bạt vía liếc nhìn nhau.

“Còn nữa, thông báo cho người trong cả công ty giúp tôi, bây giờ đều phải tới phòng họp.”

Chuyện lớn rồi, không ngờ lại là giáo huấn quy mô lớn!

Liệu họ có bị đem ra giết gà dọa khỉ không? Thời buổi này công việc khó kiếm, đừng làm vậy mà!

Mười phút sau, tất cả nhân viên tập trung trong phòng họp, Mạc Lâm bước thẳng lên bục, ánh mắt thông thả lướt qua tất cả những người bên dưới, sau đó mới cất lời: “Tôi biết, trong công ty có rất nhiều người đang suy đoán xem ai sẽ là tổng giám đốc năm sau...”

Trong lòng mọi người thoáng sợ hãi, vẻ mặt nghiêm túc lên vài phần.

“Lời suy đoán này không có lợi với hoạt động của công ty.”

Mấy nhân viên nữ ban này có tham gia bàn tán cùng run rẩy, trong lòng nom nớp lo sợ. Quả này họ đúng là đụng vào huyệt súng rồi, chẳng biết có sống sót mà quay về không?

“Mọi người đã thắc mắc như vậy, giờ tôi sẽ tuyên bố với các bạn một tin.” Mạc Lâm ngừng lại, liếc nhìn đám người dưới bục một lần nữa, “Rất vinh hạnh được nói với mọi người, tôi sẽ tiếp tục đảm nhiệm vai trò tổng giám đốc khu vực Đại Trung Hoa vào năm sau, nhiệm kỳ không còn là một năm nữa, mà là 5 năm”

Cuối cùng ánh mắt của Mạc Lâm mạnh dạn mà trắng trợn dừng lại trên người Chung Mạn, khiến tim cô vô cớ đập nhanh lên mấy nhịp, bất an dịch dịch người, sợ bị người khác nhìn ra gì đó.

Giờ đang là cuộc họp toàn công ty đó, cái người này sao lại làm vậy!

Lâm Thành và Lục Hữu Lương cũng mới biết việc này, lòng thoáng ngạc nhiên, trong đầu có hàng trăm ngàn suy nghĩ đang xoay chuyển, trên mặt lại thể hiện vẻ vui mừng đúng mực, tiên phong vỗ tay, ngay lập tức phòng họp vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Trông thấy khuôn mặt phỉếm hồng và vẻ không tự nhiên của Chung Mạn, khoé môi Mạc Lâm khẽ nhếch lên, hiển nhiên là rất hài lòng về sức ảnh hưởng của mình. Chung Mạn biết suy nghĩ của anh, lén lờm anh một cái cảnh cáo, nhưng Mạc Lâm ở trên bục cứ như thể chẳng thấy áy náy chút nào vậy, nét cười lại càng rõ ràng hơn, cố tình dừng lại trên người cô thêm hai giây rồi mới thu lại ánh mắt, từ tốn nói: “Rất vui vì 5 năm tới có thể tiếp tục hợp tác với mọi người, mở rộng nghiệp vụ của công ty trang phục Mỹ tại Trung Quốc hơn nữa!”

Lần này không cần nhắc thì mọi người cũng biết đường vỗ tay. Trong lúc Mạc Lâm bước xuống bục giữa tiếng vỗ tay như sấm, Lâm Thành và Lục Hữu Lương đã đợi sẵn ở dưới bục, Mạc Lâm vỗ tay với cô nàng Chung Mạn cố tình đứng ở phía xa, kiên nhẫn đợi cô đi qua rồi nói: “Tới phòng tôi nói chuyện đi, tôi cũng muốn bàn bạc với ba người về kế hoạch phát triển trong 5 năm tới.”

Tổng giám đốc có lệnh, ba người tất nhiên là bám theo anh vào trong phòng làm việc, giữa chừng Lục Hữu Lương còn quay đầu lại, nhíu nháu mày với Chung Mạn đang đứng sau cùng, vẻ mặt không tán thành. Chung Mạn nhớ lại lúc trước mình còn thể thốt chắc nịch rằng chẳng có chút quan hệ riêng gì với Mạc Lâm, không khỏi cảm thấy chột dạ dờn ánh mắt đi.

Lục Hữu Lương thấy động tác của Chung Mạn, biết thể tấn công kiểu mưa dầm thấm lâu của Mạc Lâm sắp có hiệu quả rồi, trong lòng lại thấy nặng trĩu, đôi mày nhú càng chặt hơn.

“Hữu Lương?” Mạc Lâm đi phía trước để ý thấy cử chỉ của Lục Hữu Lương, “Có vấn đề gì sao?”

“Đâu có.” Lục Hữu Lương quay lại cười cười với Mạc Lâm, sải bước đi vào phòng, kéo một chiếc ghế ra ngồi xuống.

Sau khi bốn người cùng ngồi vào chỗ, Lâm Thành mặt đầy tươi cười chúc mừng: “Không ngờ Mạc tổng lại tiếp tục làm tổng giám đốc khu vực Đại Trung Hoa, chắc chắn là tổng công ty thấy được sự cố gắng và thành tích của cậu, nên mới đưa ra quyết định này.”

“Là do tôi chủ động đề nghị với tổng công ty. Tôi cho rằng Trung Quốc có rất nhiều thứ đáng để tôi ở lại.” Mạc Lâm nói mang hàm ý khác.

Tuy ở trước mặt Lâm Thành và Lục Hữu Lương, Mạc Lâm không có làm thêm chuyện mờ ám nào, nhưng mỗi lần bị ánh mắt anh lướt qua, Chung Mạn đều sợ hai người kia nhìn ra gì đó, nhưng nếu không nói thì lại càng lộ dấu vết, vậy là cô cố gắng vờ như mình không liên quan, dùng giọng điệu bình thường nhất nói: “Trung Quốc đang phát triển, cơ hội ở khắp nơi, quả thật đáng để dốc sức ở nơi này.”

“Cô cũng đồng ý sao? Xem ra lựa chọn của tôi đúng là không sai.” Anh cười đáp lại cô, cười vô cùng chuẩn mực và khách sáo, nhưng mà Chung Mạn lại nhìn ra được trong bụng anh đầy ý xấu.

Anh là cấp trên, anh phải chuyên nghiệp! Chuyên nghiệp!

Chung Mạn tự thôi miên mình một hồi, lại thêm vẻ mặt của Lâm Thành vẫn bình thường, không có vẻ như đã nhìn ra điều gì, cuối cùng cô cũng cảm thấy thoải mái hơn, còn ba người kia cũng tăng tốc bóc nhau xong, bắt đầu thảo luận kế hoạch phát triển trong 5 năm tới.

“Vì trước kia nhiệm kỳ của tổng giám đốc khu vực Đại Trung Hoa chỉ có một năm, khiến tầm nhìn chính sách trước đây đều khá là hạn hẹp, cho dù có kế hoạch lâu dài, người kế nhiệm vừa bắt đầu thì đã phải về trụ sở chính, kết quả là kế hoạch ba năm kéo dài tới mười năm cũng chưa chắc đã có thể hoàn thành.” Mạc Lâm nghiêm túc phân tích cục diện hiện nay của công ty, lại nói rõ về hiện trạng của thị trường, “Tuy chúng ta thuộc nhóm công ty có vốn nước ngoài đầu tiên vào Trung Quốc, chiếm được thời cơ quan trọng, nhưng hiện nay không ít công ty vốn nước ngoài đã lần lượt tiến vào, nếu chúng ta còn giậm chân tại chỗ nữa, sớm muộn cũng bị công ty khác vượt mặt, đây cũng là lý do tôi yêu cầu với tổng công ty nhiệm kỳ của tổng giám đốc khu vực Đại Trung Hoa ít nhất phải là 5 năm.”

Ba người khác không khỏi thầm gật đầu, cho dù là người lương hàng năm bèo bọt nhất như Chung Mạn cũng phát hiện ra vấn đề này, chỉ là bọn họ

không có quyền xen vào chính sách của tổng công ty mà thôi.

“Mọi người cho rằng, định vị hiện nay của công ty chúng ta là gì, mục tiêu của 5 năm tới cần phải ra sao?”

“Việc này...” Lâm Thành có tuổi nghề cao nhất, Lục Hữu Lương và Chung Mạn trước giờ đều không giành cơ hội phát biểu đầu tiên với anh ta, “Hiện nay định vị của chúng ta là lớn nhỏ đều thu, có đơn hàng liền nhận, cách này tuy có thể lấp đầy dây chuyền sản xuất hết mức, nuôi sống công xưởng, nhưng có một số đơn hàng lãi ròng thấp hơn 10%, có thể nói là trở ngại với sự phát triển lâu dài của công ty.”

“Đúng vậy, với tài nguyên tương đương nếu có thể sản xuất những đơn hàng có giá trị cao hơn, lợi nhuận của công ty nhất định có thể tăng thêm rất nhiều.” Mạc Lâm rút giấy bút ra từ ngăn kéo, tự viết ra điểm mấu chốt và vẽ biểu đồ liên quan.

“Nhưng làm thế nào để nhận được đơn hàng có giá trị cao hơn là một vấn đề.” Lục Hữu Lương suy nghĩ theo điểm mà Lâm Thành đưa ra, “Bây giờ có nhiều đối thủ cạnh tranh, khách hàng ép giá kinh khủng, đôi khi vì để nuôi sống công xưởng, gần như là không có lợi nhuận mà chúng ta cũng phải nhận.”

“Nếu khách hàng ép giá, hay là chúng ta có thể thử thuyết phục họ gửi hàng vào mùa thấp điểm?” Lúc này Chung Mạn không còn nhớ tới chuyện tình yêu tình báo gì nữa, trong đầu chỉ xoay quanh công việc. “Ngành này vào mùa thấp điểm thì gần như là cả xưởng đều nghỉ, thật ra rất không ổn, cực kỳ lãng phí tài nguyên của công ty.”

“Đúng thế, chúng ta nên giữ lại thời gian và sức sản xuất của mùa cao điểm cho đơn hàng lớn. Chỉ cần thời gian nhận hàng ngắn, khách hàng cũng sẽ sẵn sàng chi nhiều hơn.” Lục Hữu Lương tán thành ý kiến của Chung Mạn, “Còn về khách hàng nhỏ... Tới lúc đó tất nhiên sẽ dần dần bị đào thải.”

“Như vậy lượng công việc của chúng ta sẽ được dàn đều hơn một chút, không cần tăng ca thâu đêm vào mùa cao điểm.” Chung Mạn cười bổ sung thêm.

“Giờ cũng đâu phải là tất cả nhân viên đều tăng ca.” Lâm Thành làm như vô tình liếc về phía Chung Mạn một cái.

Chung Mạn thăm hít một hơi, giả bộ như nghe không hiểu, “Nước ngoài đã có nghiên cứu cho biết dù là với công ty hay nhân viên thì tăng ca đều không có lợi, dù sao thì sức khỏe của nhân viên cũng là cốt lõi của công ty.”

Lúc này Mạc Lâm ngẩng đầu lên nhìn về phía Lâm Thành, chẳng có biểu cảm thì đặc biệt, ấy vậy mà Lâm Thành bỗng cảm thấy mình mới làm liều, cứ như tên nhóc mới bước chân vào đời, sau khi mạo muội hành động thì biết mình làm sai. Đã lâu lắm rồi anh ta không có cảm giác này, giờ cũng chẳng có mấy người tạo cho anh ta loại áp lực như thế.

Chung Mạn không cảm nhận được sóng ngầm giữa Mạc Lâm và Lâm Thành, chỉ thờ phào một hơi vì Lâm Thành không có đuổi đánh đến cùng.

Cuộc thảo luận diễn ra mãi cho tới gần giờ ăn trưa, Mạc Lâm mời ba người họ đi ăn chung, nói là mong rằng sau này tiếp tục hợp tác vui vẻ. Cấp trên có lòng như vậy, cấp dưới tất nhiên là phải nể mặt, khi đi tới nhà hàng Lục Hữu Lương khe khẽ nói một câu với Chung Mạn:

“Lát nữa anh có chuyện nói với em, đừng chạy đi lung tung.”

Tất nhiên là Chung Mạn đồng ý. Nhưng sau khi về công ty, Lục Hữu Lương liền bị Mạc Lâm gọi vào trong phòng làm việc để kiểm tra đơn đặt hàng và thời hạn giao hàng cho khách, trong khoảng thời gian này người của nhóm Lục Hữu Lương liên tục bị gọi vào trong rồi lại bị đuổi ra ngoài, chỉ có mình Lục Hữu Lương là ở mãi trong đó.

Vì Lục Hữu Lương kêu cô đừng chạy lung tung, hơn sáu giờ rồi Chung Mạn cũng không dám bỏ đi, vừa trả lời email vừa liếc về phía phòng Mạc Lâm.

Thời gian cứ trôi qua từng giây từng phút, cửa phòng lại chẳng có chút dấu hiệu sẽ được mở ra nào.

Sáu rưỡi rồi, còn không đi nữa là cô sẽ muộn giờ làm thêm mất. Chung Mạn cố đợi thêm mười phút nữa, xác định Lục Hữu Lương thật sự sẽ không ra ngoài, mới vơ lấy túi xách vội vàng rời đi.

Hai mươi phút sau cuối cùng Lục Hữu Lương cũng ra ngoài, anh cầm điện thoại tới góc cầu thang gọi cho Chung Mạn, ai ngờ mới kêu một hồi đã nhảy sang hộp thư thoại, hiển nhiên là bị đối phương cố tình tắt đi, còn gọi nữa là tắt nguồn luôn.

Lục Hữu Lương biết thói quen không bao giờ tắt nguồn ngoài lúc làm việc của Chung Mạn, điều này chứng tỏ bây giờ cô đang làm thêm. Còn tính giáo huấn cô trên đường cô tới trung tâm dạy thêm, bảo cô đừng để thủ đoạn của Mạc Lâm lừa, nhưng giờ thì nói kiểu gì? Cái thời gian này vừa khéo một cách đáng chết mà?!

Lẽ nào anh cũng phải đi đợi Chung Mạn tan làm? Nếu mà đi đợi thật, Mạc Lâm còn không bóp chết anh sao?

Hay là anh nên hi sinh cái tôi, giả vờ làm bạn trai của Chung Mạn?

Mạc Lâm vẫn còn 5 năm ở Trung Quốc, nếu đắc tội anh ta... Lục Hữu Lương rung mình, gọi điện thoại cho Chung Mạn thêm lần nữa.

Chung Tiểu Mạn, đừng trách trách mã của em không có lương tâm, anh để lại lời nhắn thoại cho em rồi, em nhớ làm theo lời anh, đề phòng con sói hoang!

※※※※※

Chung Mạn đi ra từ lớp học của trung tâm bỏ túi, vừa nhìn đã thấy Mạc Lâm.

“Sao anh lại vào đây?” Cô hỏi anh chàng Mạc Lâm đang nói chuyện hợp rơ với Lâm Tịnh.

“Bên ngoài nóng quá nên tôi vào trong đợi.” Dường như cảm nhận được sự lúng túng của Chung Mạn, Mạc Lâm đứng dậy nói. “Nếu cô không thích, vậy thì tôi ra ngoài.”

“Đừng.” Sao nói như kiểu cô đuổi người đi vậy. Chung Mạn kéo anh ngồi xuống, liếc mắt thấy Lâm Tịnh đứng cạnh đang nháy mắt với cô, cười một cái rõ gian, trên mặt không khỏi nóng ran.

“Tôi nói này, hai người đi ra ngoài hết đi. Tôi không đi được, chỉ ở đây cố gắng nữa cũng không phải là cách hay đâu.” Lâm Tịnh nói xong bèn đẩy Chung Mạn về phía cửa lớn, còn cười trộm bên tai cô, hỏi: “Cuối cùng cũng từ tôi ra sáng rồi hả?”

Mạc Lâm đi theo với khoảng cách chẳng gần cũng chẳng xa, đợi tới khi ba người đứng trước cổng trung tâm dạy thêm, Lâm Tịnh bỗng nói với Mạc Lâm: “Cậu Mạc, đứa em gái này của tôi đẹp người đẹp nết, muộn thế này đi trên đường e là sẽ bị lừa đi mất, cậu có thể đưa nó về hộ tôi không?”

“Tất nhiên, đây là vinh hạnh của tôi.” Mạc Lâm trịnh trọng đáp lời, thái độ nghiêm túc khiến Lâm Tịnh thêm vài phần thiện cảm.

Trông Chung Mạn có vẻ cầu thả lơ đãng, thật ra vừa mảnh mai vừa quật cường, nhắm trúng thứ gì thì bất kể thế nào cũng sẽ dùng cảm tiến về phía trước, có mười con bò cũng không kéo về được, giống như trước kia khi mới bước vào đời, vẫn giữ được tấm lòng son, đây cũng là lý do cô luôn sẵn sàng giúp đỡ Chung Mạn.

Lâm Tịnh từng vấp ngã trên đường tình, không hi vọng Chung Mạn giẫm lên vết xe đổ của cô. Dù biết rõ là không cần thiết, cô vẫn không kìm được nói: “Đứa em gái này của tôi làm bằng thủy tinh đấy, cậu đưa về phải cẩn thận mà nâng niu, đừng tổn thương nó.”

“Tôi thà khiến mình ngã, cũng sẽ không để cô ấy bị thương.” Mạc Lâm nghiêm túc bảm đảm với Lâm Tịnh.

Chung Mạn chẳng phải đồ ngốc, sao có thể không hiểu ‘ám ngữ’ của họ?

Không hiểu mà vờ như hiểu là kẻ ngu, hiểu mà vờ như không hiểu là cảnh giới thần tiên. Cô quyết định học tập thần tiên, chẳng hiểu gì hết chẳng hiểu gì hết.

Cuối cùng cũng lên xe Mạc Lâm, tâm trạng Chung Mạn được thả lỏng. Hôm nay bị người khác liên tục đánh giá bằng bao nhiêu ánh mắt, thiếu chút khả năng chống đỡ trước áp lực thôi cũng không sống nổi tới giờ.

Mạc Lâm lặng lẽ khởi động xe, bình thường Chung Mạn chắc chắn sẽ bắt chuyện với anh, giờ cô không muốn tự chuốc phiền muộn đâu.

Nhưng mà vụ phiền muộn này ấy à, bạn không kêu mà cũng tới mới gọi là phiền muộn.

Chiếc xe vốn đang được lái về phía trước một cách ổn định bỗng lệch khỏi quỹ đạo, rẽ vào bãi đỗ xe dưới tầng hầm của một siêu thị. Chung Mạn định hỏi nhưng lại không dám nói, mãi tới khi xe dừng lại, Mạc Lâm tháo dây an toàn ra, quay đầu lại nhìn thẳng vào cô.

“Tổng công ty đã phê chuẩn đơn xin của tôi, sau tháng chín tôi vẫn sẽ tiếp tục ở lại.”

“Vâng.” Việc này tôi biết rồi, anh còn muốn nói thêm lần nữa?

Cứ như thể nhìn thấu suy nghĩ của Chung Mạn, Mạc Lâm nói: “Sáng nay tôi nói chuyện này với đồng nghiệp của mình, giờ... cô nói xem, tôi đang nói cho ai?”

Máu trong người ‘àn’ một tiếng dồn hết lên trên, mặt Chung Mạn đỏ bừng, con ngươi đảo loạn không dám nhìn về phía Mạc Lâm, trong đầu chẳng nảy ra ý gì, trong lúc luống cuống chỉ biết nói: “Tôi, tôi không biết.”

“Gần ba tháng rồi đó...” Trong lời của Mạc Lâm thoáng sự hụt hẫng, khiến Chung Mạn cảm thấy vô cùng áy náy, “Mạn, em vẫn không hiểu sao?”

Xung hô trở nên thân thiết, nhiệt độ trong xe lên cao hơn, khoang xe bỗng chốc như nhỏ đi, ghi chặt lên con tim của Chung Mạn.

Thật ra cô cũng quyết định rồi, chỉ còn thiếu nước cho Mạc Lâm biết quyết định của cô thôi. Lúc trước chưa nói là vì Mạc Lâm chưa hỏi, cô đâu thể mặt dày tự nói “Em đồng ý làm bạn gái anh”, thế chẳng phải là tỏ ra quá đói khát rồi ư?

Nhưng lúc này anh hỏi, mình lại... Ôi, Chung Mạn, mày thông minh lên chút có được không?

“Nếu anh nói, anh đang kể cho bạn gái mình biết thì sao?” Mạc Lâm nhẹ nhàng hỏi, cứ như thể nói to sẽ dọa cho Chung Mạn chạy mất. “Nói như vậy... Em có phản đối không?”

Cổ của Chung Mạn lập tức cứng đờ, sợ trời long đất lở đang lác lác đầu cô.

Tiếng hít thở khe khẽ trong xe cứ như đang tính toán thời gian vậy, không biết qua bao lâu, Chung Mạn mới vượt qua chướng ngại tâm lý, hít sâu một hơi lác lác đầu.

Thấy cô lắc đầu, đôi vai gồng lên này giờ của Mạc Lâm được thả lỏng. Tuy làm bộ không hề bận tâm, tuy đã suy diễn vô số lần, tuy đoán được 99% là Chung Mạn sẽ đồng ý, nhưng từ lúc này ở bên ngoài cổng trung tâm dạy thêm, lòng bàn tay anh liên tục đổ mồ hôi, thần kinh căng thẳng còn hơn cả khi gặp khách hàng lớn. Anh chưa từng nghĩ rằng một người phụ nữ lại có thể chi phối cảm xúc của anh như vậy.

May mà cô ấy đồng ý rồi.

Quả thật, Mạc Lâm chưa từng hạnh phúc tới như vậy.

Nếu cô ấy từ chối, anh tuyệt đối sẽ không cho phép người ảnh hưởng như vậy tới mình tiếp tục xuất hiện bên cạnh, làm ảnh hưởng tới phán đoán của anh bất cứ lúc nào.

Tình huống ấy đúng là quá tệ.

May quá, may quá.

“Cảm ơn.” Mạc Lâm nói nhỏ, đưa tay mình ra nắm lấy tay cô, sự ấm áp khiến sắc đỏ mới phai trên khuôn mặt cô lại lần nữa xuất hiện.

Chung Mạn “ừm” một tiếng, không dám động đậy.

“Chúng ta xuống xe thôi.” Sau khi anh nói hai giây tay cô mới được buông ra, Mạc Lâm mở khoá cửa rồi nhảy khỏi xe, định chạy sang bên kia mở cửa hộ cô, Chung Mạn lại tự mình xuống như trước kia, sau khi đóng sầm cửa lại, quay đầu thấy động tác khựng lại của anh, có chút lúng túng nhếch nhếch khóe miệng.

Anh cười rộ lên, cười tới mức cô càng cảm thấy xấu hổ.

“Xin lỗi, em không quen...” Cô ngập ngừng nói. “Lần sau sẽ không thế nữa.”

Thấy cô nghiêm túc với mối quan hệ này như vậy, trong lòng Mạc Lâm bỗng cảm thấy vô cùng cảm động. Anh dùng động tác cẩn thận nhất cầm lấy tay cô, nói với giọng điệu dịu dàng nhất:

“Đừng căng thẳng, rồi sẽ có một ngày em thấy quen thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Shota* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.